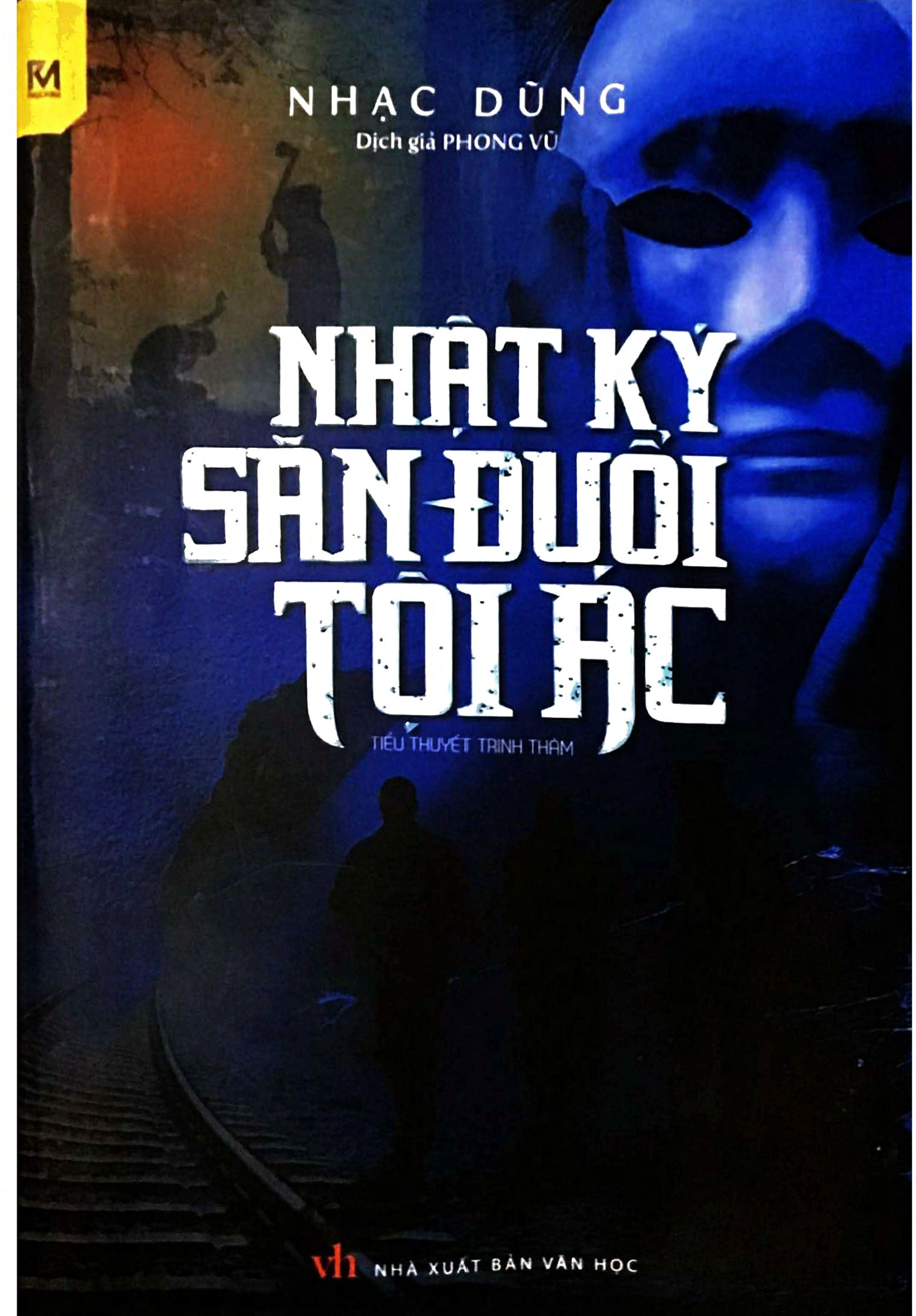
NHẠC DŨNG
Dịch giả PHONG VŨ
NHẬT KÝ SĂN ĐUỔI TỘI ÁC
TIỂU THUYẾT TRINH THÁM
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

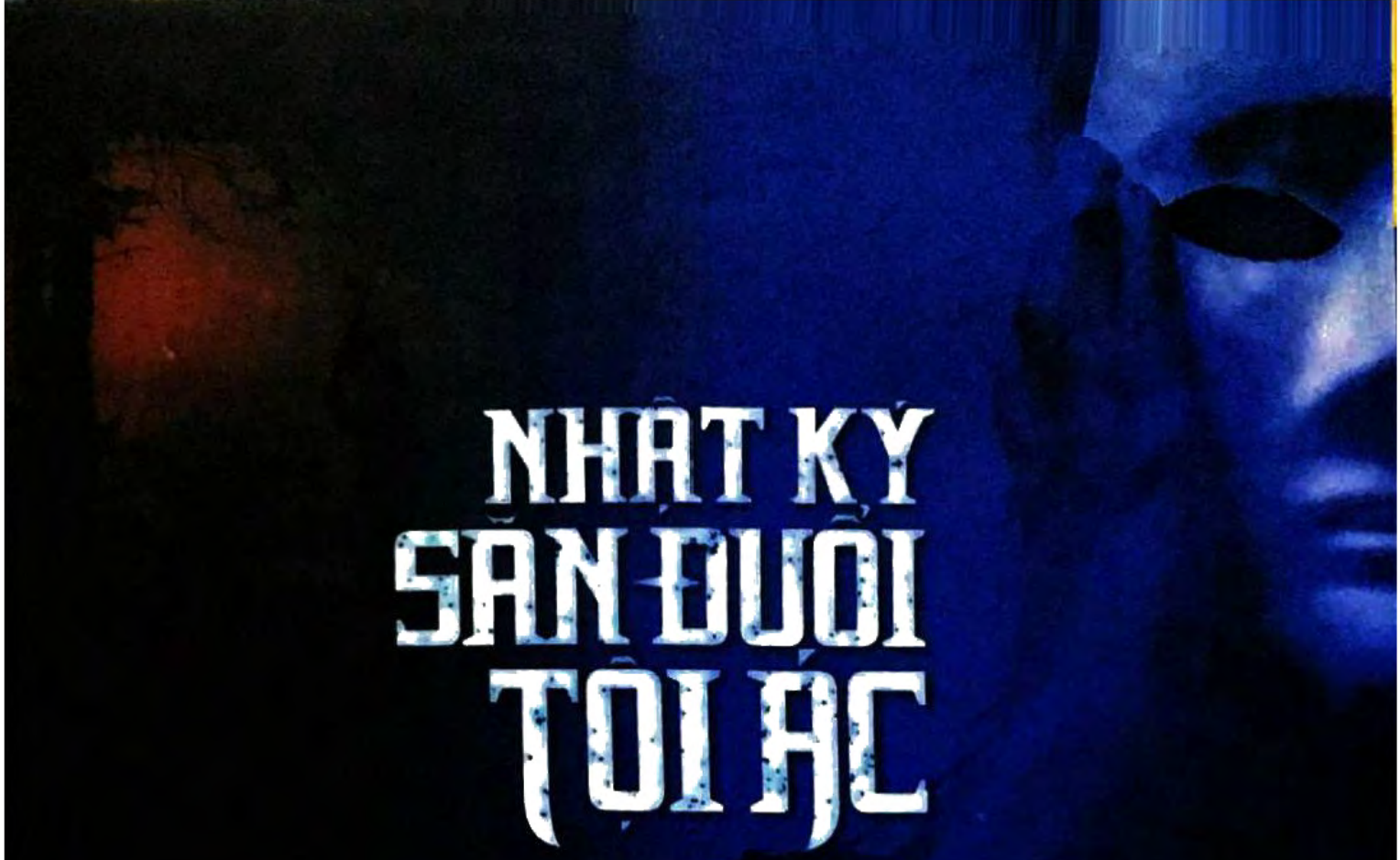

NHẬT KÝ SĂN ĐUỔI TỘI ÁC

Tên sát nhân tóc đỏ quái dị có thuật phân thân; thầy ma khát máu nửa đêm điên cuồng đi cắn người; một kẻ háo sắc lén lút nhìn trộm mỹ nhân trong đêm để rồi tự đưa mình vào kết cục bi thảm; người phụ nữ bị bịt mắt mang đến khu nhà bí mật để sinh con và hàng loạt những cái chết bí ẩn sau đó... Rốt cuộc, phía sau những vụ án li kì đẫm máu đó là gì? Liệu rằng những án mạng gần như không có lấy một manh mối ấy có thể đánh bại được "thần thám" Long Nghị hay không? Ma quỷ liệu có tồn tại trên thế giới này? Mỗi người sẽ có những câu trả lời riêng cho mình. Nhưng có lẽ câu hỏi lớn nhất mà mãi về sau chúng ta vẫn còn phải trăn trở đó là, quỷ thần yêu ma liệu có đáng sợ bằng lòng dạ con người?

PHUCMINH

CÔNG TY CP ĐẦU TƯ TM & PHÁT TRIỂN PHÚC MINH

Miền Bắc: Số A10, Lô 4, ĐTM Định Công, Q. Hoàng Mai - Tel/Fax: 04 3640 8818
Miền Nam: Số 138 Nguyễn Hữu Dật, P. Tây Thạnh, Q. Tân Phú - Tel/Fax: 08 6295 3839
Hotline: 0985 570 398 - 0962 574 848 - Email: Phucminhbooks@gmail.com
Website: http://phucminhbooks.com - Fanpage: Phucminhbooks - Phucminhkids

NHẬT KÝ SĂN ĐUỔI TỘI ÁC
ISBN: 978-604-957-356-9
9 786049 573569
phucminhbooks.com
Giá: 152.000đ

NHẬT KÝ SĂN ĐUỔI TỘI ÁC

NHẠC DŨNG

NHẠC DŨNG
Dịch giả PHONG VŨ

NHẬT KÝ SĂN ĐUỔI TỘI ÁC

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

原名作品《猎凶记》
作者：岳勇
本书由天津魔铁图书有限公司授权出版，限在越南地区发行。非经书面同意，不得以任何形式任意复制、转载。

Bản quyền © Công ty CP Đầu tư TM & Phát triển Phúc Minh
Tất cả các quyền được bảo hộ trên toàn cầu, không được phép sử dụng toàn bộ hoặc từng phần dưới bất cứ hình thức nào khi không có sự đồng ý bằng văn bản của **Công ty CP Đầu tư TM & Phát triển Phúc Minh.**

Vụ án thứ nhất

GIẢI MÃ TOA TÀU BÍ MẬT

CHƯƠNG 1: NGỤY TẠO HIỆN TRƯỜNG

Không biết do mây đen u ám hay vì sắp chạng vạng mà sắc trời từ từ tối sầm lại, gió Bắc lạnh thấu xương, từng hạt mưa phùn lạnh buốt rơi thẳng vào cổ gã.

Khỉ Còm đứng bên ngoài tường bao, co ro túm chặt chiếc áo mỏng manh trên người, quay đầu nhìn hai phía, dưới chân tường chỉ có hai cây già khẳng khiu đứng trơ trọi, tuyệt nhiên không một bóng người.

Gã hà hơi vào lòng bàn tay, nghển cổ, rướn mình nhảy lên vài cái, định trèo qua tường. Nhưng bức tường cao hơn hai mét, mà gã chỉ chưa đầy mét sáu, nên dù cố thế nào, tay gã vẫn không chạm được tới mép tường.

Gã nhìn quanh, vừa may trong đống rác bên cạnh có mấy viên gạch vỡ, gã liền khuân về xếp dưới chân tường, giẫm lên rồi bật nhảy, cuối cùng cũng bám được vào mép tường, gắng sức đu người trèo lên.

Bên trong tường bao là ga tàu hỏa thành phố Khúc Giang.

Khỉ Còm một tay làm trụ, xoay người nhảy từ trên tường

xuống đất, gã thận trọng quan sát bốn phía, lúc này trên đường ray trước mặt có một đoàn tàu đang dừng, vừa vặn che cho gã để không ai thấy được cảnh gã đã trèo qua tường.

Gã khom lưng, chui qua gầm tàu, băng qua mấy đường ray, lao về phía sân ga trước mặt.

"Này, anh kia, đứng lại mau!"

Một nhân viên bảo an mặc áo mưa đang làm nhiệm vụ tuần tra đường sắt đã phát hiện ra gã, chỉ tay về phía gã quát to.

Khỉ Còm toàn thân run lẩy bẩy, co cẳng chạy thoát thân.

"Này, tôi nói anh đấy, đứng lại!"

Tay bảo an vừa thổi còi vừa đuổi theo gã.

Khỉ Còm thở gấp, chạy nhanh hơn.

Tay bảo an nhắm thẳng về phía gã, tiếp tục đuổi theo.

Khỉ Còm chạy đến sân ga, liếc thấy tay bảo an đã đuổi sát nút, đúng lúc đó, gã nghe thấy tiếng còi hú dài, một đoàn tàu màu xanh lá đang từ từ tiến vào sân ga.

Trên sân ga, đoàn người đợi tàu ồ ạt đổ về phía cửa toa đang từ từ mở ra như một cơn lũ.

Khỉ Còm hòa mình vào dòng người, từ từ ép sát vào cánh cửa toa tàu.

Trước cửa toa có một nữ nhân viên soát vé.

Khi gần đến cửa toa, Khỉ Còm ngồi xổm xuống.

Trời đã lạnh lại kèm theo mưa phùn, nên mọi người không những mặc quần áo dày cộp, mà có người còn quấn khăn kín mít, lộ mỗi hai con mắt ra ngoài.

Khỉ Còm vốn nhỏ bé, gã dễ dàng luồn qua dưới chân một người đàn ông to lớn khoác áo măng tô dài đứng phía trước, nhân viên soát vé tuyệt nhiên không nhìn thấy gã.

Sau khi trốn vé thành công, Khỉ Còm hòa cùng dòng người, chen lên xe lửa.

Cửa tàu nhanh chóng đóng lại, một tiếng còi dài vang lên, đoàn tàu chầm chậm lăn bánh rời sân ga.

Từ cửa sổ toa tàu, gã thấy tay bảo an ngây ngốc đứng trên sân ga, mắt láo liên khắp nơi tìm gã, gã không kìm được bật cười đắc ý.

Sau khi lên tàu, mọi người xếp túi lớn túi bé lên giá để hành lý. Họ cầm vé trên tay và tìm đúng vị trí của mình để ngồi.

Toa tàu thoạt đầu ầm ĩ náo nhiệt, sau cũng trở nên trật tự hơn.

Khỉ Còm trốn vé nên gã không có chỗ ngồi, đành phải đứng ở lối đi.

Lúc này đoàn tàu bắt đầu rời ga, ngoài trời đã tối hẳn, gã nhìn qua tấm kính cửa sổ trong suốt, chỉ thấy bên ngoài là cả một mảng tối đen như mực.

Khỉ Còm tên thật là Hầu Tiểu Ất, bởi thân hình thấp bé, lại nhanh nhẹn như khỉ, nên anh em giang hồ gọi gã là Khỉ Còm.

Khỉ Còm là một tên trộm.

Mấy ngày trước, gã trộm được chiếc điện thoại Apple của một cô gái tại quán ăn nhanh McDonald's, dùng được vài hôm gã đem bán lại cho một cửa hàng điện thoại ở chợ đen. Ai ngờ hai ngày sau, lúc đang ngồi chơi ở quán Internet, gã vô tình thấy ảnh mình được đăng lên mạng, đọc kỹ gã mới biết cái điện thoại đó có cài phần mềm chống trộm, đã bí mật chụp lại khuôn mặt gã rồi tự động gửi về hòm thư điện tử của chủ nhân chiếc máy.

Chủ chiếc điện thoại đăng hình gã lên mạng và nhờ người "xử lý", còn nói là đã báo cảnh sát, hiện cảnh sát đang căn cứ vào tấm hình để điều tra.

Gã đã từng có tiền án, nên phía cảnh sát chỉ cần điều tra hồ sơ lưu ở Cục Cảnh sát là có thể tóm gọn được gã.

Khỉ Còm có chút hoảng sợ, gã không ngờ một kẻ kinh nghiệm trộm cắp đầy mình như gã lại bị đánh bại bởi một chiếc điện thoại.

Cũng may bài viết được đăng trên diễn đàn nội thành, chỉ người dân ở Khúc Giang mới đọc và theo dõi được, nên gã quyết định tạm rời xa thành phố này để tránh họa.

Gã nghe nói cảnh sát có thể căn cứ vào tín hiệu điện thoại để định vị nghi phạm, trong lúc sợ hãi, gã đành cắn răng vứt luôn cả chiếc điện thoại cũ đang dùng, khi nào đến vùng đất mới sẽ "luộc" một cái khác vậy.

Gã mò đến ga Khúc Giang. Dù không có tiền mua vé, thì điều này cũng chẳng thể làm khó được gã. Bật tường vào sân ga, trốn vé lên tàu, những việc này với gã mà nói cũng chẳng phải lần đầu tiên.

Khỉ Còm đứng nhìn màn đêm đen bên ngoài cửa sổ đối diện, ngây ra như tượng, đột nhiên gã nghe thấy một giọng nói rất gần vang lên: "Chào anh, mời anh xuất trình vé tàu."

Gã quay lại nhìn, thấy một nam nhân viên đang soát vé ở đầu bên kia toa tàu. Không phải ai cũng bị kiểm tra, chỉ ngẫu nhiên thấy ai khả nghi thì hỏi thôi.

Khỉ Còm làm gì có vé, nên có tật giật mình, không đợi nhân viên tiến lại gần, gã đã lẩn sang toa sau.

Nhân viên soát vé thong thả đi sau gã, kiểm tra từng toa một.

Khỉ Còm định nấp vào nhà vệ sinh, nhưng trong đó đang có người.

Gã không kìm được thầm thốt lên ai oán, đành men theo lối giữa khoang tàu, đi dần về phía sau.

Gã đi liền một mạch qua hơn chục toa, cuối cùng cũng cắt đuôi được nhân viên soát vé.

Khỉ Còm ngước lên nhìn, phát hiện ra mình đã vô tình đi đến toa giường mềm.

Một bên hành lang trong toa này là cửa sổ, bên còn lại là những buồng có giường nằm, các cửa buồng đều đóng kín, ngoài hành lang không một bóng người, sàn tàu sạch sẽ hơn toa ghế cứng, không khí cũng dễ chịu hơn nhiều.

Khỉ Còm chậm rãi bước đến khu vực ngăn cách giữa hai toa tàu, vừa định tựa vào cửa toa nghỉ ngơi một lát thì bỗng nghe "két" một tiếng, cửa nhà vệ sinh bên cạnh bật mở, một phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi bước ra. Người này khoác một chiếc áo lông chồn, đeo túi LV, mười ngón tay thì ít nhất có đến sáu ngón đeo nhẫn sáng lấp lánh, thoạt nhìn đã biết thuộc tuýp mấy bà đại gia.

Người đàn bà giàu có bước ra khỏi nhà vệ sinh, đột nhiên nhớ ra điều gì, bèn quay vào buồng rửa tay, soi gương chỉnh trang lại son phấn.

Bà ta nghiêng người tựa vào cửa buồng rửa tay, chiếc túi trên vai thò ra ngoài cửa.

"Đây đích thị là con mồi ngon rồi!"

Khỉ Còm nhìn chằm chằm chiếc túi, bàn tay theo thói quen bỗng thấy ngứa ngáy.

Gã nhổ toẹt một bãi nước bọt, lặng lẽ tiến lại gần cửa buồng, thò hai đầu ngón tay ra, nhẹ nhàng kéo khóa túi xách,

đúng lúc định thò tay vào móc đồ thì bà ta hình như cảm giác được, bèn đưa tay giữ lấy chiếc túi, vừa bước ra vừa hỏi: "Cậu làm cái gì đấy?"

Khỉ Còm đã lão luyện trong những tình huống thế này, mặc dù bị đối phương phát hiện, gã đến một chút hoảng sợ cũng không có, bèn đổi ngay thành bộ mặt đáng yêu, đáp: "Mỹ nhân à, tôi chỉ muốn hỏi cô chút chuyện thôi."

Bà ta đang ở tuổi gái già hồi xuân, nghe thấy hai tiếng "mỹ nhân" phát ra từ miệng gã, trong lòng vô cùng thích thú, thần thái cũng dịu đi đáng kể, vừa lau tay vừa hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Khỉ Còm đáp: "Tôi muốn hỏi chuyến tàu này chạy đi đâu?"

Người phụ nữ sững lại, liếc nhìn gã từ đầu đến chân, hỏi: "Cậu không biết đoàn tàu đi đâu mà cũng lên tàu à? Trốn vé phải không?"

Khỉ Còm cười hi hi đáp: "Tôi bị mỹ nhân nói trúng tim đen rồi, tôi là con nhà nghèo, không có tiền mua vé, đúng lúc thấy sân ga có đoàn tàu dừng lại, nên lén lút trốn lên, cụ thể là chuyến mấy giờ, số hiệu bao nhiêu, đi từ đâu đến đâu, tôi đều không biết gì sất."

"Lên tàu mà không biết đi đâu, đúng là chuyện lạ!" Bà ta cười thành tiếng, nói: "Chuyến tàu này khởi hành từ trước thành phố Khúc Giang một ga, đi qua những ga nào tôi không để ý, nhưng tôi xuống Nam Xương."

Bà ta nói xong, bèn xách túi đi vào buồng giường nằm.

Khỉ Còm nghĩ thầm: "Được thôi, ta cũng đi Nam Xương, đi theo mụ già lắm tiền này, kiểu gì cũng phát tài, haha."

Gã ngó quanh không thấy có nhân viên tàu, bèn ngồi phịch xuống sàn, tựa vào cửa toa, nghe tiếng bánh xe chạy

trên đường ray phát ra tiếng ầm ầm giòn giã, chẳng bao lâu đã gật gù chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ màng, không biết ngủ được bao lâu, bỗng có người lay gã dậy. Gã giật nảy mình, tưởng nhân viên soát vé đến, liền ngẩng lên nhìn. Trước mặt gã không phải nhân viên soát vé, mà là một ông già kỳ dị, đầu lởm chởm những sợi tóc màu đỏ, mặt lốm đốm tàn nhang, khoác chiếc áo da chẳng giống ai, từ đầu đến chân toát lên vẻ quái dị khó tả.

Ông ta khom người, dí sát mắt nhìn gã, cả khuôn mặt già nua như chực dính chặt vào mặt gã.

Khỉ Còm nhảy dựng lên, hét to: "Ông làm cái gì thế?"

Ông ta cười he he, nói: "Tôi xem cậu ngủ hay thức."

Chắc vì tuổi đã cao, giọng ông ta nghe khàn khàn.

Khỉ Còm nói với giọng không mấy thân thiện: "Lẽ ra đã ngủ, nhưng giờ bị ông làm cho tỉnh rồi đấy."

Ông ta đáp: "Tỉnh rồi thì càng tốt, đi, hầu tôi mấy ly rượu nào!"

"Hầu ông á? Uống rượu á?"

Khỉ Còm cảm thấy rất quái lạ, liếc mắt quan sát ông ta một lượt từ trên xuống dưới, thầm nghĩ: Đừng bảo là tay trộm lão luyện ta đây đã gặp đúng vua lừa bịp rồi chứ?

Ông ta hình như đọc thấu suy nghĩ của gã, nhếch mép cười, nói: "Ôi trời, đi nào, tôi già bằng này tuổi rồi, không lẽ còn định lừa cậu đem đi bán?"

Ông ta chẳng phân bua thêm, lập tức lôi gã đi về phía toa giường mềm.

Ánh đèn hành lang lờ mờ, Khỉ Còm hơi cựa quậy phản ứng lại, liền bị ông ta lôi vào buồng giường nằm.

Ông ta tiếp đãi gã rất lịch thiệp, chỉ chiếc giường tầng dưới bảo: "Cậu ngồi đi!"

Khỉ Còm vừa đưa mắt quan sát cách bài trí trong buồng vừa do dự ngồi xuống.

Dù đã đi tàu nhiều, nhưng gã chưa bao giờ bước vào buồng giường mềm, nếu so với khoang ghế cứng vừa bẩn vừa hỗn loạn kia thì đây đích thị là thiên đường.

Hai bên cửa sổ đều kê giường hai tầng, ngồi xuống giường thấy êm ái, dễ chịu hơn cả ngồi sofa, ga trải giường trắng muốt, vừa sạch vừa ấm.

Sau khi đóng cửa, trong buồng vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn có thể yên tâm không bị người khác làm phiền.

Cạnh giường Khỉ Còm ngồi có một chiếc va li hành lý cỡ 34 tấc[1], dưới gầm giường đối diện có một đôi bốt nữ cao cổ.

Gã ngẩng đầu lên, lúc này mới để ý có một người nằm trên giường đối diện tầng trên, đắp chăn kín, mặt quay vào trong, lưng quay ra ngoài, nhìn dáng người có lẽ là phụ nữ.

Ông ta chỉ về phía người phụ nữ đó, nói: "Đó là bạn tôi, cô ấy ngủ rồi. Chúng tôi thích yên tĩnh nên đã mua cả bốn vé buồng này."

Khỉ Còm gật gật đầu, nghĩ bụng: Hóa ra lão già này cũng rất nhiều tiền.

Thời điểm đó quy định sử dụng tên thật để mua vé tàu cao tốc chỉ vừa mới được áp dụng, những đoàn tàu bình thường khi mua vé vẫn chưa cần chứng minh thư nên việc một người có thể cùng lúc mua mấy tấm vé trên một chuyến tàu cũng không có gì là lạ.

Ông ta lại nói: "Bây giờ mới 8 giờ, sớm quá tôi không

1. Tấc: Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, 1 tấc = 10cm.

ngủ được, muốn ăn chút gì đó, uống một hai chén rượu, nhưng uống rượu một mình thì chán ngắt. Vừa may lúc đi vệ sinh tôi thấy cậu ngồi ở đó nên kéo cậu vào đây uống với tôi vài chén. Đều là người qua đường tình cờ gặp gỡ, tương phùng đâu cần phải đã từng quen biết, đúng không?"

Lúc này Khỉ Còm mới thấy trên bàn trà dưới khung cửa sổ đã bày đầy các loại đồ ăn đóng gói, từ lạc, bánh quy, xúc xích, đến chân gà, cá cay, vịt om tương, toàn đồ nhắm uống rượu. Dưới gầm bàn còn có hai chai Nhị Oa Đầu.

Khỉ Còm bình thường cũng là dân nhậu, thấy trên bàn bày đầy đồ ăn, lại có cả rượu ngon, nước miếng chỉ chực trào ra, gã nghĩ thầm: Bụng đang trống rỗng, không ngờ lại có người mời uống rượu, rõ là không ăn không được rồi!

Gã xoa xoa tay nói: "Vậy thì tôi không khách khí nữa nhé. Nhưng không biết có làm cho bạn ông thức giấc không?"

Gã liếc nhìn lên tầng trên của chiếc giường đối diện, người phụ nữ nằm đó không hề cử động, chắc là đã ngủ rất say.

Ông ta liền nói: "Không sao, cô ấy ngủ say lắm, bây giờ cho dù có sét đánh bên tai, cũng không thể làm cô ấy tỉnh giấc đâu."

Ông ta thò tay xuống gầm bàn nhấc lên một chai Nhị Oa Đầu, vặn nắp, đưa cho Khỉ Còm, bản thân cũng cầm một chai trên tay, cụng "cạch" một cái với Khỉ Còm nói: "Nào, cùng cạn!"

Hai người ngửa cổ, tu một ngụm thật to.

Khỉ Còm chép chép miệng nói: "Rượu này hăng thật, đích thị là rượu ngon!"

Ông ta đáp: "Tất nhiên, đây là rượu Nhị Oa Đầu Hồng

Tinh chính hiệu nặng 60 độ đấy. Nếu cậu uống không quen, trong phích nước nóng có nước sạch, để tôi lấy cho cậu một cốc nhé?"

"Làm gì có chuyện đó?" Khỉ Còm vỗ ngực đánh đét, nói: "Rượu càng nặng uống càng vào. Nào, tôi mời ông một chén."

Gã cầm chai rượu cụng đánh "chát" một cái với ông ta, tỏ vẻ muốn cho đối phương thấy tửu lượng của gã như thế nào. Gã cố tình uống ừng ực luôn mấy ngụm, mặc dù cổ họng bị rượu đốt nóng rát lên, nhưng gã vẫn gồng mình chịu đựng, thậm chí còn không nhíu mày.

Ông ta cười nói: "Tên tiểu tử này được đấy, tửu lượng rất khá, xem ra tôi tìm cậu uống rượu là đúng người rồi."

Ông ta lấy tay đẩy gói lạc bóc vỏ và gói cánh gà về phía Khỉ Còm nói: "Nào, đừng có uống rượu chay như thế, ăn đi, ăn đi!"

Khỉ Còm không còn khách khí nữa, tóm lấy cái cánh gà nhét vào miệng.

Hai người cứ thế vừa ăn vừa uống rượu, vừa cà kê nói chuyện, thoáng chốc đã trở nên thân thiết.

Lúc đầu Khỉ Còm định hỏi lai lịch của ông ta và mối quan hệ với người phụ nữ nằm trên giường tầng kia, nhưng sau nghĩ lại, nếu gã hỏi mấy câu đó, chắc chắn ông ta sẽ hỏi về thân phận và lai lịch của gã.

Gã là tên du thủ du thực lăn lộn ngoài xã hội, dựa vào vài mánh khóe trộm cắp để kiếm sống qua ngày, tốt nhất không nên kể về thân phận của mình cho ông già không rõ lai lịch biết. Gã cố kìm nén sự tò mò, không hề mở miệng hỏi về lai lịch của ông ta, chỉ đôi lần trân mắt nhìn lên phía người phụ nữ nằm ở giường tầng trên, trong bụng nghĩ thầm: "Người

phụ nữ này cứ ngủ li bì, từ lúc mình bước vào đây, chưa thấy cô ta trở mình lần nào." Tửu lượng của ông ta có vẻ không thấp, cả hai người liên tục cạn ly, trong chốc lát, hai chai rượu đã cạn tới đáy. Ông ta không hề có biểu hiện say rượu, còn Khỉ Còm đã đứng không vững, đầu óc quay cuồng, cơn buồn ngủ ập đến, gã nằm soài ra cả mặt bàn.

Ông ta lay lay gã: "Sao thế, cậu say rồi đấy à?"

Khỉ Còm vội vàng ngồi thẳng dậy đáp: "Đâu... Đâu có say? Uống chút rượu này mà nghĩ tôi say khướt hả? Còn lâu nhé! Còn rượu không? Chúng ta uống thêm chai nữa."

Ông ta nói: "Rượu vẫn còn, nhưng tôi muốn cậu giúp tôi một chuyện, làm xong tôi mời cậu uống tiếp."

Khỉ Còm vỗ ngực, phả ra toàn mùi rượu, đáp: "Được, có chuyện gì ông cứ giao phó, dù có lên núi đao xuống biển lửa, Khỉ Còm tôi đây nếu nhíu mày một cái, thì không phải là hảo hán."

Ông ta chỉ chỉ lên chiếc giường trên đầu mình: "Tôi muốn cậu giúp tôi ném người phụ nữ này xuống tàu."

"Cái gì cơ?"

Khỉ Còm tưởng mình nghe nhầm.

Ông ta nhổm dậy bế người phụ nữ ở giường tầng trên đặt xuống giường tầng dưới.

Khỉ Còm trợn mắt, không ngờ đó chính là người phụ nữ giàu có gã đã gặp ở nhà vệ sinh.

Khuôn mặt người phụ nữ sưng vù, da dẻ tím tái, hai con mắt trợn ngược, trông thật quái dị và kinh khủng.

Nhìn kỹ lại lần nữa, trên cổ người phụ nữ có một vết siết rõ rệt.

Khỉ Còm bất giác phản ứng, nhảy lên kinh hãi: "Bà ta... bà ta chết rồi sao?"

Ông ta gật đầu nói: "Đúng! Thế nên tôi mới muốn cậu giúp tôi ném cô ta xuống dưới tàu."

Khỉ Còm vẫn ngồi ở giường dưới, lắc đầu xua tay: "Không... không được! Ông là tên sát nhân..."

Ông ta cười lạnh lùng đáp: "Nếu cậu không giúp thì tôi đành phải tự mình làm vậy."

Đây là đoàn tàu màu xanh lá số hiệu K, cửa sổ kính chia thành hai phần trên dưới, có thể mở theo cách thủ công.

Ông ta dùng sức đẩy mạnh cửa kính phía dưới lên, mở cửa sổ tàu ra, một luồng khí lạnh lập tức tràn vào trong buồng, Khỉ Còm bị bất ngờ, rùng mình một cái.

Dưới đường sắt bên ngoài cửa sổ là thửa ruộng trồng lúa vụ Thu muộn đã gặt hết, do mưa liên tục nhiều ngày, mặt ruộng tích đầy nước mưa, trắng lóng lánh, những gốc rạ trồi trên mặt nước, trông giống như những chấm màu đen.

Ông ta bế cái xác người phụ nữ đến sát cửa sổ, đầu tiên tuồn nửa trên của cái xác ra ngoài, sau đó túm chặt hai chân hất mạnh ra theo, cái xác lập tức rơi từ cửa sổ tàu xuống mảnh ruộng dưới chân đường ray.

Khỉ Còm loáng thoáng nghe thấy tiếng thi thể rơi xuống mặt nước kêu "tùm" một cái, nhưng trong chốc lát đã bị tiếng oang oang của bánh xe lửa át đi.

Khỉ Còm sợ đến mức cứng đơ cả người, một lúc sau mới hoàn hồn: "Ôi mẹ ơi, giết người rồi!"

Gã hét lên định quay người bỏ chạy.

Nhưng gã đã uống đến say mèm, hai cẳng nhũn ra như sợi bún, chỉ nhấc chân lên thôi cũng không còn đủ sức.

Ông ta nhìn gã cười khà khà, nói: "Đừng có la ầm lên, ngủ một giấc đi!"

Đầu óc gã bị chai rượu Nhị Oa Đầu làm cho mụ mị, nhất thời không phản ứng lại được. Gã bị ông ta giáng cho một quyền khá mạnh vào sau gáy, chỉ thấy trong đầu vang lên một tiếng "rầm" rồi ngã lăn ra giường bất tỉnh, không còn biết trời đất gì nữa.

CHƯƠNG 2: TÊN SÁT NHÂN QUÁI DỊ

Khi Còm mơ, một giấc mơ rất dài.

Gã mơ thấy mình bị nhốt vào một gian phòng chật hẹp tối tăm, xung quanh là bốn bức tường cứng ngắc.

Nỗi sợ hãi như nước thủy triều dâng khiến gã bị nhấn chìm trong đó.

Gã muốn kêu lên, nhưng không thể cất tiếng, gã muốn cựa quậy, nhưng tay chân đều bị trói chặt, không thể cử động.

Gã không cam tâm chết một cách câm lặng trong không gian tối tăm vô định này, gã gắng hết sức vùng vẫy. Không biết bao lâu trôi qua, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa...

Gã đột nhiên mở trừng mắt, cảm giác đầu tiên là đau đầu, đau như trời long đất lở. Sau đó, những âm thanh "xình xịch, xình xịch" lặp đi lặp lại dội vào tai, gã lờ mờ nhận ra đó là tiếng bánh tàu hỏa lăn trên đường ray.

Gã cố gắng xoay cổ quan sát xung quanh, một màn đen đặc bao trùm lấy gã, rồi đoàn tàu như đang đi vào địa phận thành phố, ánh đèn bên ngoài chiếu lại loang loáng.

Gã đã lờ mờ nhận ra không gian xung quanh mình, có lẽ đây là buồng giường nằm trên tàu và hình như gã nằm ở giường tầng dưới.

Ánh mắt gã bắt đầu dịch chuyển, gã nhìn thấy trên cái bàn trà cạnh cửa sổ bày la liệt một đống vỏ lạc và xương gà, dưới gầm bàn là hai chai rượu rỗng...

Giống như dây điện bị đứt vừa được nối lại, Khỉ Còm giật mình bật dậy khỏi chiếc giường. Gã nhớ ra rồi! Gã trốn vé lên tàu, gặp một ông già tóc đỏ được ông ta mời uống rượu, sau khi uống say, gã nhìn thấy ông ta đã ném người phụ nữ đang ngủ ở giường tầng trên ra ngoài cửa sổ tàu.

Không, thứ bị ném ra ngoài đúng hơn là một xác chết. Cổ của cái xác đó còn hằn rõ vết siết, hiển nhiên trước khi gã bước vào buồng này, người phụ nữ kia đã bị ông già tóc đỏ siết cổ chết rồi. Sau đó, không biết vì ông ta đã uống say hay vì lý do gì mà ông ta lại ném cái xác ra khỏi cửa sổ ngay trước mặt gã. Tiếp đó, còn giáng cho gã một cú bất tỉnh nhân sự.

Nghĩ đến đây, gã bất giác đưa tay sờ sờ sau gáy, vẫn còn rất đau.

Gã tiện tay bật đèn lên, tất cả đồ đạc trong buồng vẫn y nguyên như trước khi gã bị đánh bất tỉnh, chiếc chăn trên giường phía đối diện đã bị lật tung lên, đôi bốt của người phụ nữ vẫn còn đặt dưới gầm giường tầng dưới, nhưng tên giết người vứt xác già nua với mái tóc màu đỏ cùng cái va li hành lý cỡ 34 tấc thì đã biến đâu mất, chỉ còn một mình gã lơ ngơ ngồi ở đây.

Rốt cuộc thì chuyện này là thế nào?

Không lẽ ông già kia đã đặt sẵn một cái bẫy, muốn đem tội danh giết người vứt xác đổ lên đầu gã?

Nhưng như vậy cũng không đúng! Gã với người phụ nữ kia không hề có quan hệ gì, đổ tội cho gã cũng chẳng ai tin! Hơn nữa Khỉ Còm chỉ là kẻ cướp của chứ không giết người, cảnh sát điều tra là biết ngay. Gã cứ tự an ủi mình như thế.

Lẽ nào là do ông già uống say, vô ý để lộ tội ác của mình ngay trước mặt gã, cho nên sau khi giết người và phi tang xác buộc phải đánh cho gã ngất đi rồi rời khỏi tàu tìm đường thoát thân?

Ừ, như vậy nghe mới có lý.

Khỉ Còm nghĩ bụng: "Tửu lượng tốt như mình, uống hết một chai Nhị Oa Đầu còn say mèm cả ra, ông ta uống nhiều như thế, lẽ nào lại không say? Mà trong lúc say, bản thân làm những việc gì cũng chẳng biết ấy chứ."

Ông ta chắc chắn đã giết người trước khi uống rượu, nhưng uống rượu vào sinh ra hồ đồ, vứt xác ngay trước mắt mình, sau đó hoảng sợ nên đã sớm xuống tàu chạy trốn.

Nghĩ vậy, gã cảm thấy mình chẳng liên quan gì đến vụ án giết người này, trong lòng không còn sợ hãi nữa.

Gã thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ tàu, chỉ có vài chấm sáng rải rác hắt ra từ những ngọn đèn, màn đêm vẫn bao trùm cảnh vật. Gã miên man nghĩ, chẳng biết bây giờ là mấy giờ, mình đã hôn mê bao lâu nhỉ? Không biết đoàn tàu đã dừng ở những ga nào, nếu chưa dừng thì tên sát nhân già kia có thể vẫn còn đang trên tàu.

Dù sao mạng người là quan trọng, gã nghĩ mình nên báo cảnh sát.

Gã chạy ra định mở cửa thì bên ngoài lại có tiếng gõ cửa.

Gã sợ run cầm cập, vô thức tì chặt vào cửa buồng, hỏi: "Ai đó?"

"Chào ngài, tôi là nhân viên tàu." Từ bên ngoài cửa tiếng của người phụ nữ vọng vào: "Chúng tôi cần tiến hành đổi thẻ giường nằm, xin ngài hợp tác, cảm ơn!"

Khỉ Còm thở phào mở cửa, ngoài cửa là một nhân viên nữ rất trẻ, mặc đồng phục.

"Cô nhân viên à, cô... cô đến đúng lúc lắm, tôi... tôi muốn báo cảnh sát." Khỉ Còm vừa nói vừa thở hổn hển.

"Báo cảnh sát?"

"Đúng vậy... báo cảnh sát, giết... giết người rồi, tôi nhìn thấy có kẻ giết người..."

Khỉ Còm chân tay luống cuống, vừa nói vừa khua khoắng liên tục.

Nhân viên tàu bị hơi rượu từ miệng gã phả vào mặt, cô nhíu mày hỏi gã: "Giết người như thế nào? Ở đâu?"

Khỉ Còm đáp: "Chính ở trong buồng này."

Gã nhìn thấy khuôn mặt nhân viên tàu lộ rõ vẻ khó tin, không khỏi nóng ruột, liền kéo cô gái vào trong buồng tàu.

Nhân viên tàu đi vào nhìn một lượt, trong buồng tàu không hề có ai, cũng chẳng phát hiện ra điều gì khác thường, trên bàn trà có hai chai rượu rỗng.

Cô đã mơ hồ đoán ra được sự tình, quay đầu nhìn Khỉ Còm một lượt từ đầu đến chân hỏi: "Anh uống quá chén rồi đúng không?"

Khỉ Còm đáp: "Vâng... có uống một chút."

Nhân viên tàu chán nản nói: "Không phải một chút mà là say mèm rồi phải không? Anh còn gây rắc rối nữa là tôi gọi cảnh sát đến bắt đấy."

"Không, không, không." Khỉ Còm cuống quýt, tay nắm chặt áo cô gái, nói: "Cô hiểu lầm rồi, tôi tuy có uống chút rượu

nhưng hiện tại đang rất tỉnh táo. Tôi thực sự đã nhìn thấy có ông già siết cổ chết một phụ nữ ở trong buồng này, sau đó ném xác bà ta ra ngoài cửa sổ."

"Thế ông già đó đâu?"

Khỉ Còm đáp: "Tôi không biết, ông ta đánh tôi bất tỉnh rồi chạy thoát thân."

"Anh là hành khách ở toa này à?" Nhân viên tàu lúc này mới nhớ ra mục đích của mình ở đây, chìa tay về phía gã nói: "Đưa vé tàu cho tôi, tôi đổi cho anh thẻ giường nằm."

Khỉ Còm đỏ bừng mặt, đút tay vào túi, móc một hồi lâu không tìm được gì.

"Tôi... tôi không có vé, làm mất rồi." Gã bịa ra như vậy.

"Anh được lắm! Không có vé tàu, lén lút trốn vào toa giường nằm, lại còn dám gây rối ở đây. Đừng nhiều lời, mua vé đi!"

"Tôi... tôi không có tiền."

"Không được, không có vé thì không được đi tàu, đây là quy định."

Khỉ Còm giậm chân nói: "Ôi trời! Cô à, cô đừng tập trung vào chuyện cái vé, bây giờ tôi muốn nhờ cô báo cảnh sát, lúc nãy trong buồng này đã xảy ra án mạng, hung thủ rất có thể vẫn còn ở trên tàu, nếu để hắn tẩu thoát, cô phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy."

"Ai biết có phải anh vì muốn trốn vé nên mới bịa chuyện không?"

Khỉ Còm đáp: "Tôi thực sự không lừa cô, cô nhất định phải tin tôi. À, phải rồi, cô xem, kia là đôi bốt của người phụ nữ bị giết, cả va li của bà ấy nữa, cũng để ở kia."

Nhân viên tàu cúi xuống quan sát quả nhiên thấy một

đôi bốt cao cổ màu đen, ngoài ra còn có một cái va li có tay kéo màu đỏ.

Cô bắt đầu hơi tin lời Khỉ Còm, suy nghĩ một lát rồi nói với gã: "Anh đợi ở đây không được đi đâu cả, tôi gọi trưởng tàu."

Cô nhân viên đi ra cửa, nhấc máy bộ đàm gọi cho trưởng tàu.

Chẳng bao lâu sau, trưởng tàu đã xuất hiện.

"Sự tình thế nào?" Anh hỏi cô nhân viên.

Cô nhân viên liếc nhìn Khỉ Còm: "Vị hành khách này vừa trình báo, anh ta thấy trong buồng này xảy ra một vụ án mạng."

"Mưu sát ư?" Trưởng tàu quan sát một lượt phía trong buồng tàu nói: "Đùa tôi đấy à?"

Khỉ Còm trả lời: "Không, tôi không đùa đâu, tận mắt tôi nhìn thấy, là sự thật một trăm phần trăm."

Dứt lời, gã liền thuật lại toàn bộ câu chuyện thật chi tiết, từ việc gã gặp người đàn bà giàu có trong nhà vệ sinh, đến việc ông già tóc đỏ uống rượu xong vứt xác người đàn bà rồi đánh gã bất tỉnh.

Trưởng tàu nhìn gã: "Anh chắc chắn rằng tên hung thủ đó, ý tôi là nếu vụ án mạng thực sự xảy ra, đã vứt xác nạn nhân đi vào khoảng 8 rưỡi đúng không?"

Khỉ Còm gật đầu nói: "Điều này thì tôi chắc chắn, lúc 8 giờ ông già đó rủ tôi uống rượu cùng, chúng tôi uống khoảng nửa tiếng, đột nhiên ông ta bế người phụ nữ ở giường tầng trên xuống, lúc này tôi mới nhìn rõ người phụ nữ đã bị siết cổ chết. Sau đó ông ta mở cửa sổ, trực tiếp ném thẳng cái xác ra khỏi tàu. Tôi định chạy đi gọi người đến liền bị ông ta đánh cho ngất xỉu."

Trưởng tàu nói: "Chuyến tàu này xuất phát từ trước thành phố Khúc Giang một ga, đến ga Khúc Giang là 7 giờ tối, anh đã lên tàu vào lúc đó, phải không?

Thấy Khỉ Còm gật đầu, trưởng tàu nói tiếp: "Sau ga Khúc Giang, là ga Nam Châu, đoàn tàu đến ga Nam Châu lúc 9 giờ, có nghĩa là, việc anh vừa nói, xảy ra vào thời điểm giữa ga Khúc Giang và ga Nam Châu, đúng chứ?"

Khỉ Còm gật đầu nói: "Có lẽ là vậy."

Trưởng tàu nói: "Sự việc xảy ra vào lúc 8 giờ 30 phút tối, nửa tiếng sau tàu đã đến ga Nam Châu, dừng lại tám phút thì đi tiếp. Nếu việc này là thật thì chắc hung thủ đã xuống ga đó và tẩu thoát rồi."

Anh nhìn đồng hồ nói: "Bây giờ đã gần 10 giờ tối, nếu hung thủ xuống ở ga trước thì đã chạy thoát khỏi ga lâu rồi."

Khỉ Còm xoa xoa cái gáy vẫn còn đau ê ẩm, nói: "Như vậy tôi đã bất tỉnh hơn một tiếng đồng hồ. Thôi xong! Hung thủ chắc chắn đã chạy biệt tăm rồi."

Trưởng tàu là người rất tinh ý, lúc Khỉ Còm nói chuyện, anh không rời mắt khỏi gã, cảm thấy lời trình báo này không giống bịa đặt. Anh quan sát buồng tàu kỹ càng thêm một lần nữa, thấy đúng là có điểm đáng nghi, liền nói: "Sự việc này bất luận là thật hay giả, đều cần phải tiến hành điều tra."

Anh đi về phía cửa buồng, hạ thấp giọng gọi một cuộc điện thoại. Vài phút sau, vị trưởng bộ phận an ninh trên tàu tóc đã điểm bạc, dẫn theo một nhân viên an ninh trẻ, tiến đến khoang giường nằm.

Sau khi tìm hiểu tình hình, trưởng bộ phận an ninh nói: "Nếu chuyện này là thật, thì tàu chúng ta xảy ra chuyện lớn rồi."

Ông dặn cô nhân viên: "Cô hãy tìm một buồng trống

cho vị hành khách vừa trình báo nghi ngơi trước đã, đợi một lát sẽ có nhân viên an ninh đến hỏi anh ta kỹ hơn. Còn nữa, buồng này phải niêm phong lại, không có sự đồng ý của tôi, không ai được tự ý ra vào; không được tiết lộ chuyện này ra ngoài tránh để hành khách nghe thấy, sẽ phát sinh tâm lý hoảng sợ."

Sau khi nhân viên tàu đưa Khỉ Còm đi, trưởng bộ phận an ninh quay sang nói với nhân viên an ninh trẻ: "Nhanh chóng triệu tập đồng nghiệp, tiến hành tuần tra toàn bộ tàu, có thể hung thủ vẫn chưa rời đi, nếu phát hiện có ông già tóc đỏ nào đáng nghi, lập tức theo dõi ông ta, đồng thời mời người trình báo đến xác nhận."

Trưởng bộ phận an ninh suy nghĩ một lát rồi hỏi trưởng tàu: "Lúc 8 giờ 30 phút tối, tàu của chúng ta đang ở khoảng vị trí nào?"

Trưởng tàu mở điện thoại xem bản đồ nói: "8 giờ 30 phút tối, tàu đã đi ra khỏi địa phận thành phố Khúc Giang, khả năng là đến thị trấn Bạch Dương Điếm. Người trình báo nói rằng nơi mà hung thủ vứt xác xuống là một mảnh ruộng trồng lúa vụ Thu muộn đã thu hoạch. Thường thì nông dân ở đây chỉ trồng một vụ lúa, nếu là trồng lúa theo hai vụ Chiêm, Thu thì trên toàn bộ lộ trình của đường ray này cũng chỉ có khu vực Bạch Dương Điếm thôi."

Trưởng bộ phận an ninh nhìn vào bản đồ nói: "Nếu theo bản đồ hành chính, thì thị trấn Bạch Dương Điếm thuộc địa phận quản lý của thành phố Nam Châu. Đội trưởng đội cảnh sát hình sự thuộc Cục Cảnh sát thành phố Nam Châu là Trường Long Nghị, anh ta là bạn cũ từng học ở trường Đại học Công an Nhân dân Trung Quốc với tôi. Tôi lập tức gọi điện cho anh ta nhờ phối hợp điều tra."

Nửa tiếng sau, đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố Nam Châu Trường Long Nghị gọi điện lại. Sau khi nhận được đề nghị phối hợp điều tra của đội an ninh đường sắt, ông lập tức lệnh cho đồn công an thị trấn Bạch Dương Điếm cử người đến ruộng lúa vụ Thu khu vực quanh đường ray để tìm kiếm, quả nhiên ở một mảnh ruộng cách đường ray không xa đã phát hiện thi thể một người phụ nữ.

Trưởng bộ phận an ninh suy nghĩ một lát, nói với Long Nghị: "Ga cuối cùng của chuyến tàu này là ga Ôn Châu ở Triết Giang, nhưng tầm 3 giờ sáng sẽ đi qua Nam Xương, còn năm tiếng nữa mới đến ga đó. Anh bạn cũ à, cậu lập tức đi máy bay chuyến đêm đến Nam Xương đi, cố gắng bắt kịp chuyến tàu của tớ."

Long Nghị hỏi: "Để làm gì?"

Trưởng bộ phận an ninh cười nói: "Thi thể được phát hiện ở địa phận thành phố Nam Châu, các cậu có nghĩa vụ phối hợp với đội an ninh đường sắt chúng tớ để phá án mà. Hơn nữa, dựa vào trực giác, tớ cảm thấy vụ án này khá phức tạp, nếu có thể mời được bạn cũ là thần thám như cậu cùng giúp sức thì đúng là không gì bằng."

Long Nghị đã từng đạt danh hiệu "Cao thủ phá án" cao quý của hệ thống trinh sát tỉnh nhà, nên có gọi ông ấy là "Thần thám" cũng không quá lời. Có ông giúp sức, vụ án này chắc chắn sẽ có hy vọng.

Long Nghị suy nghĩ nhanh rồi nói: "Thôi được, tớ lập tức đem theo vài trợ thủ đến Nam Xương, đợi tàu đi qua sẽ gặp cậu."

CHƯƠNG 3: THẦN THÁM XUẤT KÍCH

2 giờ sáng, đội trưởng đội cảnh sát hình sự thuộc Cục Cảnh sát thành phố Nam Châu Trường Long Nghị dẫn theo trợ thủ của mình - nữ cảnh sát Âu Dương Nhược và hai nhân viên khám nghiệm hiện trường, đáp xuống sân bay Xương Bắc thành phố Nam Xương.

Ở Nam Xương trời không mưa, nhưng gió Bắc thổi rất mạnh từng luồng lạnh thấu xương.

Long Nghị bất giác túm chặt chiếc áo khoác cảnh phục đang mặc.

Bốn người bắt taxi ở trước cổng sân bay, đi thẳng về ga tàu hỏa.

Từ sân bay đến ga Nam Xương là một quãng đường rất xa, khoảng bốn mươi phút đi taxi.

Long Nghị xuống xe nhìn đồng hồ, chuyến tàu xảy ra án mạng mang số hiệu K7X8, bây giờ chắc đã vào ga rồi.

Họ liền vội vàng chạy về phía sân ga.

Trưởng bộ phận an ninh chuyến tàu K7X8 đã liên hệ

trước với những người phụ trách ga tàu, bốn người sau khi làm rõ thân phận đã lập tức được phép đi qua cổng.

Họ chạy đến nơi, đoàn tàu K7X8 đang đỗ trên sân ga đã nhận và trả khách xong, kéo một hồi còi chuẩn bị chuyển bánh, may thay cửa tàu vẫn chưa đóng hết, bốn người lao như bay lên tàu, làm cho nhân viên đứng gác ở cửa tàu bị một phen hết hồn.

"Thật xin lỗi, trời lạnh và tối thế này, đã bắt mọi người phải đến đây." Sau khi gặp mặt, trưởng bộ phận an ninh vừa bắt tay Long Nghị vừa nói: "Nhưng đúng là không còn cách nào khác, vụ án này mặc dù địa điểm cái xác bị vứt xuống thuộc địa phận thành phố Nam Châu, nhưng hiện trường gây án lại ở trên chuyến tàu của chúng tớ, nếu muốn khám xét hiện trường, chỉ có cách mời các cậu lên tàu thôi."

"Hạ à, cậu đừng khách khí! Thi thể đã được gửi đến trung tâm pháp y thành phố, hiện đang được khám nghiệm, chắc sẽ nhanh có kết quả thôi." Long Nghị nói: "Cậu nói rõ đi, vụ án này cụ thể là thế nào?"

Trưởng bộ phận an ninh họ Hạ, tên đầy đủ là Hạ Trung Hoa, già hơn Long Nghị vài tuổi, hồi còn là đồng môn ở Đại học Công an Nhân dân Trung Quốc, hai người quan hệ khá tốt, không ngờ lại hội ngộ bạn cũ trong tình huống thế này.

Hạ Trung Hoa thuật lại tình tiết vụ án cho Long Nghị nghe, đồng thời nói thêm đội an ninh đã tiến hành tuần tra trong tàu nhưng hiện tại vẫn chưa phát hiện được nghi phạm gây án.

Long Nghị cùng trợ lý Âu Dương Nhược tiến hành quan sát kỹ càng buồng tàu nơi xảy ra vụ án nhưng không phát hiện thấy gì đặc biệt.

Nét mặt ông rất nghiêm nghị, quay sang hỏi Hạ Trung Hoa: "Theo như tình hình hiện tại, vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, người trình báo sự việc đang ở đâu? Tớ muốn gặp cậu ta."

Hạ Trung Hoa nói: "Lẽ ra cậu ta đã xuống ở ga Nam Xương, nhưng vì là nhân chứng duy nhất và quan trọng nhất của vụ án này, nên tớ giữ lại trên tàu. Giờ tớ đưa cậu đi gặp cậu ta."

Lúc Long Nghị gặp người trình báo ở một buồng giường nằm khác, không khỏi có chút bất ngờ. Khi người này đứng dậy, chỉ vừa cao đến ngực ông, thân hình gầy gò, ước chừng nặng không quá 40 kg, nhưng đôi mắt cứ láo liên đảo đi đảo lại, bộ dạng rõ ràng rất láu cá lanh lợi, thoạt nhìn giống như một con khỉ vừa từ trên núi xuống.

Đúng như dự đoán, lúc Long Nghị hỏi về thân phận của gã, gã trả lời: "Tôi tên là Hầu Tiểu Ất, người Khúc Giang, vì thân hình còm nhom, nên bạn bè quen biết đều gọi tôi là Khỉ Còm."

Long Nghị cười thầm: "Biệt danh này đúng là rất chuẩn xác."

Ông hỏi: "Cậu lên tàu ở đâu? Vào lúc nào? Định đi đến đâu?"

Khỉ Còm đáp: "Lúc chạng vạng tối hôm qua, tôi lên tàu ở ga Khúc Giang, đi đến Nam Xương."

Long Nghị nói: "Cậu mua vé ghế cứng hay giường mềm? Đưa vé cho tôi xem."

Khỉ Còm vô thức thò tay vào túi móc móc rồi ra vẻ vô tội nói: "Tôi mua vé ghế cứng, nhưng lúc lên tàu làm mất rồi, tìm mãi chẳng thấy đâu."

Trước mặt cảnh sát, gã không dám nói là đã trốn vé lên tàu.

"Cậu mua vé ghế cứng thì chạy sang toa giường mềm làm gì?"

"Vé của tôi là vé đứng, lúc lên tàu hết chỗ ngồi, đành đi đi lại lại giữa các toa, cứ đi tới đi lui, cuối cùng đi đến toa này."

Long Nghị nhìn gã bằng ánh mắt sắc lạnh: "Những lời cậu nói đều là sự thật chứ?"

"Đương nhiên là thật rồi." Khỉ Còm gân cổ lên: "Này, sếp cảnh sát à, đừng nói là ông đổi trắng thay đen rồi chứ? Tôi đang là người trình báo, sao ông thẩm vấn tôi cứ như tội phạm thế?"

Lúc này nét mặt Long Nghị mới dịu đi, đoạn ngồi xuống giường tầng dưới, nói: "Thôi được, kể chi tiết cho tôi nghe tất cả sự việc mà cậu đã nhìn thấy."

Khỉ Còm trả lời: "Lúc tôi vừa bước vào toa giường mềm, gặp một ông già, ông ta nói uống rượu một mình không có gì vui, muốn mời tôi uống cùng. Tôi đi vào buồng ông ta, thấy ở giường tầng trên có một phụ nữ đang ngủ, ông già nói đó là bạn ông ta, lúc đó tôi cũng chẳng để ý gì nhiều. Uống rượu xong, ông già đột nhiên bế người phụ nữ ở giường tầng trên xuống, bấy giờ tôi mới nhìn thấy trên cổ của bà ta có vết siết, hóa ra đã chết từ bao giờ. Ông ta muốn tôi giúp sức ném cái xác ra khỏi tàu, lúc đấy tôi sợ vãi cả linh hồn, làm sao dám giúp ông ta làm chuyện đó? Ông già bèn tự mình ra tay, mở cửa sổ, ném thi thể người phụ nữ xuống dưới. Tôi cứng đờ người vì sợ hãi, tận đến lúc đó mới có chút phản ứng, muốn chạy ra ngoài hô hoán người đến, ai ngờ vừa quay đi, liền bị ông ta giáng cho một cú vào sau gáy, ngã lăn ra giường bất

tỉnh. Lúc tôi tỉnh lại đã là 10 giờ đêm, tên hung thủ sớm cao chạy xa bay mất rồi."

"Ý cậu là, lúc cậu bước vào buồng, nhìn thấy người phụ nữ đó nằm im bất động ở giường tầng trên, theo như miêu tả của cậu, lúc đó bà ta đã chết và chết do bị siết cổ, có đúng vậy không?"

"Đúng thế."

"Có nghĩa là, trước khi cậu bước vào buồng giường nằm đó, người phụ nữ đã bị sát hại, nên cậu không tận mắt thấy ông già đó siết cổ người phụ nữ, đúng vậy không?"

"Dù không tận mắt chứng kiến nhưng tôi dám chắc chính ông già đó là kẻ giết người! Chính ông ta nói, hai người họ đã mua cả bốn vé của gian buồng đó, tức là buồng đó chỉ có hai người họ với nhau. Bây giờ người phụ nữ đã chết, ai là hung thủ, chẳng cần nói cũng biết. Quan trọng nhất là nếu người phụ nữ đó không phải do ông ta giết hại thì ông ta vứt xác phi tang làm gì? Không lẽ muốn làm gương người tốt việc tốt, giúp người khác thoát tội giết người à?

"Tóm lại, dựa trên tất cả những thông tin mà chúng ta nắm được cho đến thời điểm này, thì ông già đó quả thực là nghi phạm số một trong vụ án này." Long Nghị gật đầu, nói tiếp: "Cậu là người duy nhất tiếp xúc với hung thủ, ông ta ngoại hình thế nào, hãy miêu tả chi tiết lại cho tôi, ví dụ như tướng mạo, trang phục, giọng nói vân vân."

"Ông già đó khoảng tầm trên năm mươi tuổi, bề ngoài trông có vẻ quái dị, tóc tai đỏ rực, nhìn hơi bù xù." Khỉ Còm vừa nhớ lại vừa kể: "Trên mặt ông ta có vài vết đồi mồi, mặc áo da màu đen, à, đúng rồi, giọng nói hơi khàn khàn."

Long Nghị nhíu mày nói: "Một người đàn ông lớn tuổi,

tóc màu đỏ lại bù xù, đúng là có hơi kỳ quái thật. Ông ta có tiết lộ gì với cậu về thân phận của mình hay là người phụ nữ kia không?"

"Không có." Khỉ Còm lắc đầu: "Ông già đó đã giết người, chắc chắn không thể nói cho tôi biết ông ta là ai, nếu không cảnh sát các ông nhanh chóng tóm gọn ông ta rồi."

Vừa nói đến đây, trợ thủ của Long Nghị - nữ cảnh sát Âu Dương Nhược đẩy cửa bước vào, báo cáo: "Đội trưởng Long, nhân viên khám nghiệm hiện trường đã kiểm tra rất kỹ toa tàu nơi xảy ra vụ án, tạm thời chưa phát hiện được dấu vết gì của hung thủ."

Long Nghị "ừ" một tiếng, không nói gì thêm.

Kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu của ông.

Hung thủ rắp tâm giết người, sau khi gây án đương nhiên sẽ xóa sạch dấu vết.

"Có điều chúng tôi phát hiện được trong một chai rượu đặt dưới bàn trà có thành phần của thuốc ngủ..." Âu Dương Nhược nói đến đây, đột nhiên nhìn về phía Khỉ Còm đang ngồi cạnh đội trưởng, rồi "á" lên một tiếng, gương mặt lộ rõ vẻ bất ngờ: "Sao lại là anh?"

"Cậu ấy là người báo án." Long Nghị nhìn trợ thủ của mình: "Sao vậy, hai người quen nhau à?"

Khỉ Còm vội vàng lắc đầu, nhìn sang nữ cảnh sát trẻ đẹp, mặt lộ rõ vẻ ù ù cạc cạc.

Âu Dương Nhược nhìn thẳng vào gã nói: "Vài ngày trước cảnh sát thành phố Khúc Giang có gửi yêu cầu hợp tác điều tra, nói rằng có tên trộm chuyên nghiệp là Hầu Tiểu Ất đã thực hiện mấy vụ trộm liên tiếp ở thành phố Khúc Giang, hiện tại rất có khả năng đã tẩu thoát sang các tỉnh thành lân

cận, họ muốn chúng tôi hợp tác truy tìm gã. Lúc đó tôi có xem bức ảnh gửi từ máy vi tính, chính xác là tên này."

Dứt lời, Âu Dương Nhược đột nhiên lao đến như một mũi tên, một tay tóm chặt lấy Khỉ Còm, tay còn lại rút còng ra, nhanh chóng còng tay gã, khóa vào khung sắt chỗ giường tầng.

Khỉ Còm hoảng hồn, gào toáng lên: "Cô làm gì thế? Dựa vào cái gì mà bắt tôi?"

Long Nghị liếc nhìn Âu Dương Nhược, vẻ mặt tỏ ý quở trách: "Tôi không cần biết hợp tác điều tra gì, hiện tại cậu ta là nhân chứng trực tiếp rất quan trọng của chúng ta trong vụ án giết người này, cô bắt cậu ta rồi, cô bảo tôi phá án thế nào đây?"

"Đội trưởng Long, là anh chưa biết, tôi tìm thấy cái ví nữ ở dưới đệm giường tầng dưới - nơi mà người trình báo này đã nằm, trong ví có ảnh của nạn nhân, tiền nhân dân tệ và đô la Mỹ, có thể khẳng định đó là ví của nạn nhân. Tôi nghi ngờ ví tiền này là do tên trộm kia lấy từ người nạn nhân, gã không dám giữ trong người, nên đành lén lút giấu ở dưới nệm, đợi cơ hội sẽ quay lại lấy. Trong chiếc ví chỉ tính riêng tiền đô la Mỹ cũng đã lên đến ba bốn ngàn, đổi ra tiền nhân dân tệ cũng khoảng hai ba vạn. Số tiền này đủ khiến cho gã kia bần cùng sinh đạo tặc."

Lúc này Long Nghị mới hiểu vì sao cô khống chế Khỉ Còm: "Ý cô là tại hiện trường vụ án lúc đó vốn không hề có người thứ ba, là gã đã lẻn vào đây giết chết người phụ nữ, lấy cắp ví tiền của bà ta rồi quẳng xác đi để phi tang?"

Âu Dương Nhược nói: "Hiện trường xảy ra vụ án không hề có dấu tích của kẻ thứ ba, gã này lại là một tên trộm chuyên nghiệp, thấy nạn nhân ăn mặc trang điểm giống người có tiền,

nên cố tình bám theo, lẻn vào buồng nằm của nạn nhân giết người cướp của, sau đó ném xác ra ngoài cửa sổ để phi tang. Tôi nghĩ đây là phán đoán hợp lý nhất ở thời điểm hiện tại."

Long Nghị đưa ra ý kiến phản biện lại giả thiết của nữ cảnh sát: "Thời điểm phi tang xác là vào lúc 8 giờ 30 tối, nửa tiếng sau, đoàn tàu đã đến ga Nam Châu. Nếu Hầu Tiểu Ất là hung thủ thì tại sao gã không lợi dụng thời điểm này để trốn khỏi tàu? Và không những không tẩu thoát mà còn ngủ lại ở hiện trường."

"Tôi nghĩ rằng đó việc nằm ngoài ý định." Âu Dương Nhược liếc nhìn Khỉ Còm, suy luận: "Gã vứt xác xong, thấy trong buồng có đồ ăn và rượu, lại thấy buồng nằm có thể khóa kín, tạm thời là nơi rất an toàn, cộng với việc gã là tay nghiện rượu, nên đã yên tâm nghênh ngang ở lại trong buồng tàu ăn uống no say. Nhưng có một chuyện, gã nằm mơ cũng không thể ngờ được..."

"Là chuyện gì?"

"Nạn nhân khi còn sống bị mắc chứng mất ngủ nên đã pha một ít thuốc ngủ vào rượu, mỗi tối trước khi đi ngủ sẽ uống. Hầu Tiểu Ất không biết nội tình, cậy mình tửu lượng tốt, đã uống hết sạch rượu chứa thuốc ngủ trong chai khiến gã vô tình chìm vào giấc ngủ sâu ngay trong buồng tàu nơi xảy ra án mạng. Chỉ đến khi nhân viên tàu gõ cửa kiểm tra vé, gã mới tỉnh dậy. Lúc này gã có muốn chạy thoát thân thì cũng đã muộn, bèn bịa ra câu chuyện về một lão già tóc đỏ giết người vứt xác, vậy là gã từ một hung thủ giết người đã tự biến mình thành nhân chứng."

"Không, không, không, tôi căn bản không hề biết ở dưới giường có ví tiền gì cả, chắc chắn hung thủ trước khi rời đi đã cố tình gài bẫy tôi." Đang bị còng ở khung giường, Khỉ Còm

nhảy dựng lên: "Tôi không hề giết người, tôi bị oan, những lời tôi nói đều là sự thật, đúng là có một ông già tóc đỏ mời tôi uống rượu, sau đó..."

"Đến giờ mà anh vẫn già mồm chối cãi?" Cặp lông mày lá liễu của Âu Dương Nhược cau lại, trợn trừng mắt quát gã: "Lời khai của anh đầy chỗ sơ hở. Tôi hỏi anh, nếu hung thủ thực sự là ông già tóc đỏ đó, ông ta giết người xong có thể tự mình vứt xác qua cửa sổ, xuống tàu ở ga kế tiếp, mặc kệ tình hình chạy thoát thân. Nhưng ông ta lại gọi anh vào buồng tiếp rượu, rồi phi tang cái xác ngay trước mặt anh, cứ như thể ông ta sợ người khác không biết là ông ta đã giết người vậy. Anh tự nói xem, người bình thường có thể hành động như vậy không?"

"Không thể!" Sau khi nghe cô phân tích, ngay cả Khỉ Còm cũng cảm thấy việc mình vừa trải qua thật sự rất khó hiểu, nhưng gã rất nhanh đã phản ứng lại được, liền thề trời thề đất: "Dù chuyện này có chút kỳ quái nhưng từng câu từng chữ tôi nói ra đều là sự thật, nếu có nửa lời giả dối, sẽ bị sét đánh chết tươi."

Âu Dương Nhược cười khẩy nói: "Anh có thề thốt cũng chẳng ích gì, quan tòa chỉ tin vào chứng cớ, không tin lời thề thốt của anh đâu."

Long Nghị nhìn Khỉ Còm một lượt từ đầu đến chân, hỏi Âu Dương Nhược: "Cô nhìn xem vóc dáng cậu ta gầy còm như một con khỉ, còn người phụ nữ bị sát hại cao tầm một mét bảy, cô bảo với thân hình nhỏ bé của cậu ta, liệu có thể một phát siết chết người phụ nữ đó từ phía sau không? Nếu nạn nhân liều mạng phản kháng, tôi nghĩ Hầu Tiểu Ất chắc cũng không phải là đối thủ của bà ấy đâu."

Âu Dương Nhược nói: "Điều này thì chưa chắc. Trong

bản thông báo hợp tác điều tra mà phía cảnh sát thành phố Khúc Giang gửi cho chúng tôi, có tóm tắt sơ lược lý lịch của gã này. Gã là người thành phố Thường Bình, sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, học một năm tại trường võ thuật, sau này lại thường xuyên lăn lộn giang hồ. Anh đừng xem thường vóc dáng nhỏ bé của gã! Thứ nhất, gã này là tên trộm cắp chuyên nghiệp, vừa liều mạng nhưng cũng rất láu cá, tố chất tâm lý của gã khá tốt. Thứ hai, gã từng học võ, cơ thể chắc là rất khỏe mạnh. Thứ ba, lúc nạn nhân bị hại, có thể đang ngủ trên giường, gã lợi dụng lúc nạn nhân đang say giấc để siết chết bà ta. Điều kiện kinh tế của nạn nhân rất tốt, bà ta đã mua bốn vé giường mềm bao cả buồng tàu, mong được yên tĩnh, nhưng không ngờ đó lại chính là cơ hội cho hung thủ ra tay."

Long Nghị "ừ" một tiếng, bỗng nhiên không nói thêm lời nào nữa, chắp tay sau lưng đi về phía cửa sổ.

Lúc này trời đã rạng sáng, đoàn tàu lao băng băng qua vùng thôn dã, dưới mặt đất dâng lên một lớp sương sớm, phía xa xa, cây cối, ruộng nương và núi đồi ẩn hiện mờ ảo trong làn sương.

Ông nhìn ra ngoài cửa sổ trầm ngâm trong giây lát, rồi quay lại nói với trợ thủ của mình: "Giả thiết của cô là hợp lý nhất vào thời điểm hiện tại, nhưng cũng có quá nhiều kẽ hở. Nếu cô chắc chắc Hầu Tiểu Ất là hung thủ, vậy hãy tìm cho ra chứng cứ chứng minh giả thiết của cô là chính xác đi."

Âu Dương Nhược nói: "Tôi làm được."

Long Nghị hỏi: "Nhân viên tàu đang ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy."

Âu Dương Nhược trả lời: "Cô ấy đang ở phòng trực ban dành cho nhân viên tàu."

Long Nghị gật đầu, hai người đi về phía cửa buồng.

Tay của Khỉ Còm bị còng vào khung giường, gã cuống đến mức chân giãy đành đạch, hét lên: "Này, thế còn tôi thì sao?"

Long Nghị đáp: "Cậu cứ đợi ở đây. Nếu những chi tiết mà cậu cung cấp là chính xác và có tác dụng thì sau khi chúng tôi bắt được hung thủ thật sự, những nghi ngờ mà cậu đang gánh chịu sẽ tự động được hóa giải thôi. Còn nữa, cậu là nghi phạm trộm cắp mà phía công an thành phố Khúc Giang yêu cầu chúng tôi hợp tác truy bắt, nếu chúng tôi không còng tay cậu lại, ngộ nhỡ cậu tẩu thoát khỏi tàu thì chúng tôi biết làm thế nào?"

CHƯƠNG 4: LẦN THEO DẤU VẾT

Nhân viên tàu là cô gái trẻ ngoài đôi mươi, do phải trực ca đêm nên hai quầng mắt thâm lại, lộ rõ vẻ mệt mỏi, cô ngồi trong phòng trực ban hắt xì liên tục.

Long Nghị gõ gõ vào tấm cửa kính phòng trực ban, nói: "Xin lỗi, tôi có thể hỏi cô mấy câu được không?"

Nhân viên tàu nhận ra đây chính là "Thần thám" mà trưởng bộ phận an ninh đã mời đến, vội nhỏm người dậy: "Được chứ."

Long Nghị nói: "Cô cứ ngồi xuống nói chuyện, không sao cả."

Sau khi thấy cô ngồi xuống, ông mới bắt đầu hỏi: "Tối qua chỉ có một mình cô làm nhiệm vụ trực ban ở toa tàu này có phải không?"

Nhân viên tàu trả lời: "Đúng vậy! Tôi trực ở đây từ lúc đoàn tàu bắt đầu xuất phát. Đáng lẽ giờ này tôi đã giao ca cho người khác nhưng trưởng tàu nói có thể các anh sẽ đến tìm tôi nên tôi chưa dám nghỉ."

Long Nghị nói: "Thật phiền cô quá. Cô có ấn tượng gì với vị hành khách ở buồng tàu số 5 - nơi xảy ra án mạng không?"

Cô nhân viên lắc đầu nói: "Không có ấn tượng gì."

Long Nghị nói: "Lúc hành khách lên tàu, đều phải đứng ngoài cửa toa đợi nhân viên phụ trách kiểm tra vé xong mới được vào ngồi, đúng không? Lúc đó cô có để ý thấy ông già tóc đỏ và người phụ nữ trung niên mặc áo khoác lông chồn màu đen, cùng nhau lên tàu không?

Cô nhân viên vẫn lắc đầu đáp: "Không có, nếu có hành khách quái dị như thế, chắc chắn tôi sẽ chú ý đến. Mặc dù họ là hành khách ở toa này, nhưng không nhất định lên tàu từ đây, chỉ cần họ có vé, lên tàu ở một toa khác vẫn được, miễn là sau khi lên tàu, dựa theo số hiệu toa tàu đã ghi trên vé để tìm đến đúng buồng của mình là được. Hơn nữa lúc hành khách lên tàu, gió Bắc thổi mạnh quá lại kèm theo mưa, đa số hành khách đều đeo khăn quàng cổ kín đầu, có người còn bị khăn che mất cả mặt, nên tôi cũng không thể nhìn rõ tất cả mọi người."

Long Nghị đáp: "Vậy lúc cô đi đổi thẻ giường nằm, cũng không nhìn thấy hai người này ư?"

Nhân viên tàu nói: "Không có. Đối với khách toa giường nằm, thông thường sau một tiếng kể từ khi lên tàu, nhân viên tàu sẽ phải đổi thẻ cho họ. Nhưng chuyến tàu này chạy đường dài, mấy ga sắp tới lượng khách không đông nên chúng tôi thường để tàu chạy qua ba ga đầu tiên mới tiến hành đổi thẻ."

Long Nghị nói: "Qua ba ga đầu tiên? Có nghĩa là sau khi chạy qua ga Nam Châu, mới bắt đầu đổi thẻ, đúng không?"

Cô nhân viên đáp: "Đúng vậy. Tàu vào ga Nam Châu lúc 9 giờ tối, đến 9 giờ 8 phút thì chuyển bánh rời ga, chúng tôi

đổi thẻ cho khách vào khoảng 9 rưỡi tối. Lần thứ nhất tôi gõ cửa buồng nằm số 5 đề nghị đổi thẻ, loáng thoáng nghe thấy bên trong có tiếng động nhưng không ai mở cửa, tôi tưởng hành khách đang không tiện mở nên đi sang buồng khác đổi thẻ. Sau khi đổi thẻ cho các buồng khác xong, tôi quay lại buồng số 5 gõ cửa một lần nữa, lúc này mới có người mở cửa. Vị hành khách mở cửa lúc đó chính là người đã trình báo sự việc, anh ta không xuất trình được vé, nói là làm mất, rồi kéo áo tôi với tâm trạng hết sức kích động, nói trong buồng số 5 đã xảy ra án mạng, muốn báo cảnh sát..."

Long Nghị đã hiểu ý cô gái, nói: "Có nghĩa là, ngoài Hầu Tiểu Ất, cô không thấy ai khác ở trong buồng số 5, đúng vậy không?"

Nhân viên tàu đáp: "Đúng vậy."

Long Nghị gật đầu nói: "Rất cảm ơn cô đã cung cấp cho tôi những chi tiết này, vất vả cho cô rồi, bây giờ cô có thể nghỉ, nếu có gì cần đến, chúng tôi sẽ liên lạc với cô."

Lúc ông rời khỏi phòng trực ban, chuông điện thoại bỗng rung lên, ông nhấc máy, bên kia đầu dây là Nhuế Tuyết - nhân viên pháp y thuộc Trung tâm pháp y Cục Cảnh sát thành phố Nam Châu.

Nhuế Tuyết nói trong điện thoại: "Chúng tôi đã tiến hành khám nghiệm tử thi phát hiện được ở ruộng lúa vụ Thu thuộc địa phận thị trấn Bạch Dương Điếm tối hôm qua, nạn nhân tử vong vào khoảng 7 đến 8 giờ tối, nguyên nhân tử vong là do ngạt thở cơ học, có nghĩa là bị siết cổ chết."

Long Nghị hỏi: "Có thể suy đoán hung thủ đã sử dụng loại hung khí gì để gây án không?"

Nhuế Tuyết nói: "Theo những gì tôi quan sát được từ

vết siết trên cổ nạn nhân, rất có thể là đồ vật có hình dạng như chiếc cà vạt."

Long Nghị quay trở về buồng giường mềm số 5 nơi xảy ra vụ án thấy Âu Dương Nhược, hai nhân viên khám nghiệm hiện trường và một số nhân viên an ninh đang bận bịu tại khu vực đó.

Âu Dương Nhược nhìn thấy đội trưởng, liền đứng thẳng người dậy, đưa cho ông tờ chứng minh thư, nói cô phát hiện được trong va li của người bị hại, có khả năng là chứng minh thư của nạn nhân.

Long Nghị quan sát, trên chứng minh thư có in hình khuôn mặt người phụ nữ, họ tên ghi là "Miêu Thu Lam", căn cứ vào ngày tháng năm sinh, nạn nhân năm nay vừa tròn bốn mươi tuổi, địa chỉ gia đình ở số nhà X, tòa nhà số 8, đường Phương Hào Uyển, phía Đông nội thành thành phố Nam Xương.

Ông nhìn chứng minh thư nói: "Biết được thân phận của người bị hại sẽ dễ làm việc hơn. Cô hãy gửi thông tin của nạn nhân cho phía công an Nam Xương, nhờ họ hợp tác điều tra, xem lai lịch của người phụ nữ này như thế nào."

Long Nghị vừa dứt lời liền nghe thấy có tiếng bước chân gấp gáp bên ngoài, hóa ra là trưởng tàu đang vội vã chạy đến, nói: "Cảnh sát Long, người trình báo Hầu Tiểu Ất đang gào thét ầm ĩ ở đằng kia, tôi sợ anh ta làm kinh động đến các hành khách khác, anh mau đến đấy xem tình hình thế nào."

Long Nghị nhíu mày, nói: "Giờ này mà vẫn cứng đầu à! Trưởng tàu, anh yên tâm, tôi sẽ khiến cậu ta phải ngoan ngoãn ngồi yên."

Hầu Tiểu Ất bị Âu Dương Nhược còng tay tại toa giường

nằm phía sau, mặc dù cửa buồng đang đóng, nhưng Long Nghị vừa bước vào toa, đã nghe tiếng gã gào ầm lên: "Tôi bị oan! Tôi không giết người, oan uổng quá..." khiến cho hành khách ở mấy buồng bên cạnh xôn xao mò đến xem thử.

Long Nghị xông vào trong buồng, trừng mắt nhìn Hầu Tiểu Ất, cáu giận nói: "Cậu kêu oan cái gì? Cứ cho là cậu không liên quan đến tên sát nhân trên đoàn tàu này, nhưng cậu đã phạm tội ở thành phố Khúc Giang, còng tay cậu ở đây cũng chẳng có gì oan uổng. Nếu cậu không chịu ngoan ngoãn, cẩn thận tôi cho cậu một bài học đấy."

Ông làm bộ định đá cho Khỉ Còm một cái, gã liền vội vàng giật lùi lại né đòn, đổi sang bộ mặt nhăn nhở cười hi hi: "Sếp cảnh sát à, nếu tôi giúp ông phá vụ án này, thì ông sẽ thả tôi ra chứ?"

"Cậu phạm tội ở thành phố Khúc Giang, bảo tôi thả cậu ra ư, tôi không có quyền đó." Long Nghị liếc nhìn gã, nói ẩn ý: "Nhưng nếu cậu nhân lúc chúng tôi không chú ý, tự tháo được còng chạy thoát thân thì đó lại là chuyện nằm ngoài sự kiểm soát của tôi."

Khỉ Còm hiểu ra hàm ý của ông, liền nói ngay: "Đa tạ sếp cảnh sát. Thực ra ngay từ lần đầu nhìn thấy lão già tóc đỏ đó, tôi đã cảm thấy hơi quen rồi."

"Hơi quen là thế nào?"

"Là tôi cảm thấy hình như từng gặp ông ta ở đâu đó rồi."

Long Nghị tức đến nỗi cơ mặt giật giật, một tay nắm chặt lấy vạt áo gã, chân sau gồng lên, định bụng sút cho con khỉ còm nhom ấy một phát văng lên tận mây xanh.

"Mẹ kiếp, cậu biết tên hung thủ đó?" Ông không kìm chế được liền bật ra một câu chửi thề: "Sao không nói sớm hả?"

Khỉ Còm bị một phen khiếp vía, vội vã trả lời: "Tôi cũng mới nhớ ra thôi."

Long Nghị đành thả gã ra, nói: "Mau nói xem, hung thủ là ai?"

Khỉ Còm thấy Long Nghị phùng má trợn mắt đầy tức tối nhìn xoáy về phía gã với vẻ hung dữ, bèn đưa một tay lên che mặt, nói: "Sếp à, ông đừng nhìn tôi như thế, tôi mà sợ quá, e rằng sẽ quên hết những lời định nói mất."

Long Nghị không làm gì được, ấm ức sút cho gã một cái vào đùi: "Bớt giỏ trò đi, nói mau!"

Khỉ Còm đau ê ẩm, lập tức trở nên ngoan ngoãn, nói: "Bây giờ tôi mới nhớ ra, lão già đó, trông hơi giống Triệu Nhất Mao."

"Triệu Nhất Mao là ai?" Long Nghị ngây ra một lúc.

"Triệu Nhất Mao tên thật là Triệu Đại Giang, người Hồ Nam, mở một quán ăn phong cách Hồ Nam ở đường Chính Thị thành phố Khúc Giang. Hắn là kẻ vắt cổ chày ra nước, sống nhỏ nhen keo kiệt, nên ai cũng gọi hắn là Triệu Nhất Mao[1]. Thực ra hắn không già, chỉ tầm ngoài bốn mươi tuổi. Lúc nãy tôi ngồi một mình, nghĩ kỹ lại, tên hung thủ giết người mà tôi gặp, thực sự rất giống hắn, chỉ có điều hình như trên mặt hắn có điểm thêm mấy vết đồi mồi, nhìn có vẻ giống một ông già trên năm mươi tuổi, cho nên vì nhất thời hoảng sợ, rốt cuộc tôi đã không nhận ra hắn."

"Cậu chắc chắn hung thủ giết người là Triệu Nhất Mao?"

"Sếp cảnh sát à, việc chắc chắn ai là hung thủ là của cảnh sát các ông. Tôi chỉ có nhiệm vụ cung cấp đầu mối. Tôi nói là

1. Nhất Mao: Trong tiếng Trung Quốc , khi đứng độc lập mang nghĩa đen là một sợi lông. Nhưng đứng trong cụm "Nhất mao bất bạt", lại mang nghĩa là vắt cổ chày ra nước, keo kiệt bủn xỉn.

có chút giống Triệu Nhất Mao, nhưng không dám chắc một trăm phần trăm là hắn."

"Thôi được rồi!" Long Nghị nói: "Cậu nói cho tôi biết tên đầy đủ và địa chỉ của quán ăn phong cách Hồ Nam đó, tôi đi điều tra xem sao."

Khỉ Còm đáp: "Quán ăn mà hắn mở có tên là Quán cơm Đại Giang Tương, nằm ở giữa phố Chính Thị khu vực nội thành thành phố Khúc Giang."

CHƯƠNG 5: NGHI PHẠM SỐ MỘT

6 giờ sáng, Cục Cảnh sát thành phố Khúc Giang nhận được thông báo hợp tác điều tra từ phía Nam Châu, lập tức cử hai cảnh sát hình sự tiến hành điều tra ông chủ quán ăn tên Triệu Đại Giang.

Hai cảnh sát hình sự là Tiểu Tôn và Đại Lưu lái xe cảnh sát đến phố Chính Thị, rất nhanh đã tìm ra quán ăn Đại Giang Tương.

Quán ăn Hồ Nam này chỉ phục vụ bữa tối, không bán đồ ăn sáng, nên vào giờ này vẫn đóng cửa im ỉm.

Tiểu Tôn đi trước gõ cửa mấy cái. Một lúc lâu sau, mới thấy hai thanh niên làm thuê mắt nhắm mắt mở đi ra mở cửa.

Thấy trước cửa có hai cảnh sát, cả hai thanh niên đều giật mình.

Đại Lưu hỏi: "Ông chủ của các anh tên là Triệu Đại Giang phải không?"

Cả hai người đồng loạt gật đầu: "Đúng thế."

Đại Lưu nói: "Gọi ông ấy ra đây, chúng tôi có chuyện cần tìm ông ta."

Một người làm thuê nói: "Ông chủ không có ở đây. Buổi tối chỉ có hai chúng tôi ngủ ở đây để trông quán. Ông chủ ở căn nhà trên đường Kiện Khang ngay phía sau kia."

Đại Lưu nói: "Anh nói cho chúng tôi biết địa chỉ cụ thể nhà ông chủ các anh đang ở."

Hai thanh niên nói ra địa chỉ của Triệu Đại Giang.

Đại Lưu và Tiểu Tôn đánh xe đến đường Kiện Khang, theo địa chỉ tìm đến nhà Triệu Đại Giang, bước vào ấn mấy hồi chuông cửa. Một lúc lâu sau, mới có người đàn ông trung tuổi tóc nhuộm màu đỏ vàng mặc quần áo ngủ đi ra mở cửa.

Đại Lưu nhìn ông ta, trong đầu chợt hiện lên thông tin miêu tả trong giấy tờ, nói: "Ông là Triệu Đại Giang?"

Thấy đối phương gật đầu, anh nói tiếp: "Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát thành phố, muốn hỏi ông một số việc."

Khuôn mặt Triệu Đại Giang lộ vẻ hoang mang, miễn cưỡng mở cửa, mời hai người vào trong. Ông ta quay về phòng ngủ, vội vã lấy chiếc áo phao khoác lên người.

Đại Lưu quan sát ông ta một lượt, nói: "Chúng tôi muốn biết, tối qua vào khoảng 7 giờ đến 9 giờ, ông đã ở đâu?"

"Tối qua à?" Triệu Đại Giang ngây ra một lúc: "Tôi ở nhà thôi. Tối qua tôi bị đau bụng nên giao hết mọi việc cho hai người giúp việc, về nhà nghỉ ngơi. Về đến nhà vừa vặn 7 giờ tối, tôi bật ti vi xem mục tóm tắt phim của kênh "Tin tức trực tiếp" Đài Trung ương. Ngồi xem ti vi một lúc thì lên giường đi ngủ, nếu như lúc nãy các anh không bấm chuông, chắc tôi còn chưa ngủ dậy."

Đại Lưu ngó về phía phòng ngủ, hỏi: "Ông ở đây một mình à? Vợ con đâu?"

Triệu Đại Giang nói: "Con tôi đang học lớp 12, nó ở trong trường. Còn vợ thì vừa mới cãi nhau đòi ly hôn, đã đọn về nhà ngoại ở rồi. Nhà còn mỗi mình tôi nên nếu các anh đòi phải có nhân chứng thì tôi chả biết làm thế nào."

Đại Lưu là một cảnh sát hình sự có thâm niên, từ ánh mắt mờ ám của đối phương đã thấy được manh mối, anh cho rằng Triệu Đại Giang đang nói dối.

Anh bèn tháo chiếc còng giắt ở thắt lưng, vừa cố ý phô ra trước mặt Triệu Đại Giang, vừa nói: "Tối hôm qua, ông có đến ga tàu hỏa không? Và có lên tàu hay không? Hình như tối qua ông đi tàu đến thành phố Nam Châu, sau đó sáng nay lại vội vã trở về nhà?"

"Đi tàu đến Nam Châu á? Đâu có đâu!"

Triệu Đại Giang sợ hãi lắc đầu, cố gắng tránh nhìn vào chiếc còng sáng loáng trong tay Đại Lưu nhưng không kiềm chế được nên mấy lần lén liếc nhìn, như thể hắn sợ chiếc còng kia sẽ còng vào tay mình vậy.

Bộ dạng có tật giật mình của hắn, càng làm trong lòng Đại Lưu dấy lên sự nghi ngờ. Thấy người này tóc tai quái dị, cộng thêm nhiều năm làm việc bếp núc dầu mỡ khói bụi, sắc mặt vừa đen đúa lại đỏ sậm nên có vẻ già chát so với tuổi thật. Nếu trên mặt vẽ thêm mấy vết đồi mồi thì thực sự giống với nghi phạm được miêu tả trong bản thông báo hợp tác điều tra.

Lẽ nào kẻ này chính là hung thủ giết người sao?

Nghĩ đến đây, Đại Lưu quay sang phía Tiểu Tôn ra hiệu bằng mắt. Tiểu Tôn đã ngầm hiểu ý. Hai người đứng dậy, một đứng trước một đứng sau, kẹp Triệu Đại Giang ở giữa.

Đại Lưu nói: "Triệu Đại Giang, tối qua vào lúc 7 giờ đến

9 giờ, trên chuyến tàu mang số hiệu K7X8 đã xảy ra một vụ án mạng, nạn nhân bị hung thủ siết cổ chết ở trên tàu, sau khi sát nhân vứt xác phi tang xong đã xuống tàu ở ga Nam Châu để tẩu thoát."

Triệu Đại Giang ngây ra một lúc: "Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?"

Đại Lưu nói: "Có người tận mắt nhìn thấy một người đàn ông tóc đỏ đã ra tay gây án và người đó rất giống ông."

"Người đàn ông tóc đỏ á?" Triệu Đại Giang gượng gạo đưa tay gãi gãi lên bộ tóc bù xù của mình, có vẻ hơi hối hận vì lúc đầu đã chạy theo trào lưu nhuộm tóc thành màu sắc quái dị thế này: "Hóa ra sáng sớm các người đến tìm tôi là vì nghi ngờ tôi có liên quan đến vụ giết người của tên sát nhân giời ơi đất hỡi nào đó à?"

"Thế ông nghĩ chúng tôi đến vì cái gì?"

"Tôi tưởng các anh..." Triệu Đại Giang nhìn vào mắt hai cảnh sát, bỗng khựng lại một lát, đổi giọng nói: "Tôi chẳng nghĩ gì cả, tôi không phạm tội, đương nhiên chẳng sợ các anh điều tra. Tối qua tôi thực sự ngủ ở nhà, chẳng đến ga tàu làm gì, lại càng không đi tàu, là thằng khốn nạn nào đã nhìn thấy tôi lên tàu giết người vậy? Các anh gọi hắn đến đây ba mặt một lời với tôi."

Đại Lưu nói: "Nhân chứng trực tiếp chứng kiến sự việc là Hầu Tiểu Ất, cũng là người thành phố Khúc Giang."

"Mẹ nó chứ! Hóa ra là thằng Khỉ Còm chết giẫm ấy." Triệu Đại Giang ngoạc mồm ra chửi.

Đại Lưu hỏi: "Ông quen anh ta?"

"Cái thằng đó, hắn có chết thành tro tôi cũng nhận ra. Thằng tiểu tử này là dân trộm chuyên nghiệp, đã từng phạm

tội ở quán của tôi đến ba lần. Hai lần đầu ăn cắp điện thoại của hai vị khách nữ, bị tôi đuổi cho chạy bán sống bán chết; về sau lại lẻn vào tiệm tôi lần nữa, móc trộm tiền trong ngăn kéo ở quầy tiếp tân, bị tôi bắt tại trận. Tôi đánh cho hắn một trận, vì hắn gào thét xin tha mạng, tôi mới tha không đưa hắn đến đồn cảnh sát. Tối qua tôi không hề rời khỏi nhà, thằng chết giẫm đó nhất định là muốn gài bẫy tôi để báo thù. Đồng chí cảnh sát, các anh phải đứng ra làm chủ vụ này cho tôi!"

"Ồ, việc này là thật sao?" Đại Lưu và Tiểu Tôn nhìn nhau, hai người trong lòng đều đang suy nghĩ xem lời Triệu Đại Giang có mấy phần là thật.

Cuối cùng Đại Lưu nói: "Những lời ông nói mới chỉ là từ một phía, có phải sự thực hay không, chúng tôi còn cần phải điều tra. Nếu ông có thể chứng minh được tối qua mình không hề rời khỏi cửa thì vụ này dễ xử rồi. Nhưng nếu giờ ông không chứng minh được thì chúng tôi tạm thời không có cách gì khác, đành phải mời ông về Cục Cảnh sát để điều tra dần."

"Trời ơi, anh cảnh sát à, đợi đã nào." Triệu Đại Giang vừa nhìn thấy Đại Lưu lấy còng tay định tra vào tay hắn, bèn vội vã nói: "Không biết lịch sử trò chuyện trên QQ có được tính là bằng chứng không."

Đại Lưu đáp: "Cái này còn phải xem tình hình cụ thể đã, nếu thực sự là lịch sử trò chuyện QQ chưa qua chỉnh sửa và có giá trị sử dụng thì đương nhiên cũng có thể coi là chứng cứ."

Triệu Đại Giang liếc nhìn hai người một cái, giống như hạ quyết tâm nói: "Vậy được, tôi thành khẩn khai báo, tối hôm qua thực sự là tôi ở nhà không hề ra khỏi cửa, nhưng không phải là nằm ngủ, mà là chat QQ trên một diễn đàn tìm

bạn gái. Do đã hẹn 7 giờ bắt đầu, nên tối qua tôi ăn xong cơm ở quán liền về nhà luôn, sau đó chat với người ta đến tận 12 giờ hơn. Lịch sử trò chuyện ở trong máy tính, nếu không tin các anh có thể đến xem."

Đại Lưu nói: "Thì ra là vậy, ông nói sớm có phải là xong việc rồi không?"

Triệu Đại Giang đỏ bừng mặt, mãi sau mới bật ra một câu: "Chúng tôi chat... sex."

Tiểu Tôn ngay lập tức phì cười.

Đại Lưu cũng thấy có chút bất ngờ, bèn nhìn Triệu Đại Giang một cái và nói: "Ông mãi vẫn không chịu nói thật, sợ bị chúng tôi bắt à?"

"Không phải." Triệu Đại Giang lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Mới sáng ra mở cửa đã thấy hai cảnh sát đứng ngoài, tôi tưởng tối qua chat sex bị công an phát hiện, các anh đến bắt tôi."

Đại Lưu bảo Tiểu Tôn đi kiểm tra máy tính của Triệu Đại Giang, Tiểu Tôn tập trung xem một hồi, xác nhận lời Triệu Đại Giang nói là sự thật.

Đại Lưu đe dọa Triệu Đại Giang: "Ông lên mạng làm việc bất chính, cảnh sát mạng chúng tôi biết mười mươi, lần này chúng tôi không truy cứu trách nhiệm hình sự, chỉ đến cảnh cáo bằng lời thôi, lần sau nếu còn tái phạm, cái còng tay của tôi không khách khí đâu. Còn nữa, mau chóng đưa vợ ông về nhà, sống cho tốt quãng đời còn lại."

"Vâng, vâng, vâng, lần sau tôi không dám nữa, hôm nay tôi sẽ đi đón vợ về."

Triệu Đại Giang thở phào, mặt mũi đầm đìa mồ hôi, cúi đầu khom lưng tiễn hai cảnh sát ra về.

CHƯƠNG 6: BÍ ẨN CỦA NGƯỜI CHẾT

Kết quả điều tra của cảnh sát Khúc Giang nhanh chóng được báo cho Long Nghị.

Long Nghị rất tức giận, chẳng nói chẳng rằng, xông thẳng vào trong buồng tàu chỗ Khỉ Còm, vung chân sút mấy cái vào mông gã.

Khỉ Còm làm bộ làm tịch hét ầm lên: "Ôi trời ơi, đau chết tôi rồi, sếp cảnh sát à, sao ông lại đánh người như thế?"

Long Nghị tức giận quát: "Mẹ nó chứ, ai bảo cậu dám chơi tôi? Cảnh sát Khúc Giang sáng sớm đã đi điều tra, ông chủ quán ăn Hồ Nam đó cả tối qua ở nhà, không hề ra khỏi cửa. Con mắt bỏ mẹ nào của cậu nhìn thấy ông ta giết người vứt xác ở trên tàu vậy? Còn nữa, ông chủ tiệm ăn Hồ Nam nói, cậu đã mấy lần trộm đồ ở quán ông ta, còn bị ông ta bắt được. Cậu mượn tay ông chú cảnh sát này để trả thù ông ấy, có đúng không?"

"Tôi bị oan!" Khuôn mặt Khỉ Còm đầy ắp biểu cảm của

nỗi oan Đậu Nga[1]: "Tôi không có ý đó, chỉ là toàn tâm toàn ý muốn giúp các ông sớm bắt được hung thủ thôi. Hơn nữa, tôi cũng chỉ nói hung thủ có bộ tóc màu đỏ, trông giống Triệu Nhất Mao, chứ đâu có nói chính là ông ta."

"Tiểu tử thối, cậu còn dám cung cấp thông tin sai lệch gây nhầm lẫn cho quá trình phá án của cảnh sát thì hãy cẩn thận, tôi thiến cậu luôn đấy."

Long Nghị giương mũi chân lên, làm bộ định đá vào háng Khỉ Còm.

Khỉ Còm sợ quá vội vàng khép chặt hai chân lại, nói liền mạch: "Tôi không dám nữa, không dám nữa ạ."

Lúc này, Âu Dương Nhược đi từ ngoài cửa vào báo cáo: "Đội trưởng Long, tôi đã nhờ phòng an ninh ga tàu hỏa Khúc Giang điều tra, bốn tấm vé giường mềm của buồng tàu xảy ra án mạng đều được bán ở ga Khúc Giang, địa điểm lên tàu chính là ga Khúc Giang, xuống ga ở thành phố Nam Xương. Nhưng bốn tấm vé này có phải do một người mua hay không thì người bán vé không nhớ rõ nữa, vì thực tế số người mua vé rất đông mà những đoàn tàu thông thường hiện nay không giống như tàu cao tốc, phải sử dụng chứng minh thư mới mua được vé nên một người mua mấy vé cũng là chuyện bình thường."

Long Nghị vừa đi ra khỏi buồng tàu vừa nói: "Trong ga tàu có lắp đặt camera theo dõi đúng không? Có quay được cảnh người bị hại đi vào trong ga, hoặc là tên sát nhân tóc đỏ đó không?"

Âu Dương Nhược nói: "Tôi cũng đã mời phòng an ninh nhà ga cùng tiến hành xem xét đoạn băng mà camera quay

1. Đậu Nga: Nhân vật trong văn học dân gian Trung Quốc, chịu oan uổng tột cùng và kết thúc cuộc đời trong nỗi oan chưa được gột rửa.

được ở ga tàu, do hôm đó thời tiết khá lạnh, lại có mưa, nên đa số hành khách đều mặc áo khoác dầy cộp, mặt mũi đều bị khăn quàng che kín mít, nên xem đoạn băng quay lại cũng chẳng có tác dụng gì, về cơ bản không thể phát hiện ra tung tích của nạn nhân Miêu Thu Lam cũng như tên hung thủ tóc đỏ. Do hung thủ rất có thể đã xuống tàu ở ga Nam Châu nên tôi đã mời Lão Tất chỗ chúng ta đến ga tàu để kiểm tra nhưng kết quả không khác gì, trong đoạn băng toàn là hình ảnh của các hành khách không thể nhận diện được mặt mũi."

Long Nghị phát cáu nói: "Không ngờ cái đám camera này vào đúng thời khắc quyết định thì lại trở thành lũ mù lòa."

"Đúng vậy." Âu Dương Nhược nói đế vào: "Phía cảnh sát Nam Xương đã giúp chúng ta điều tra ra được thông tin về thân phận của nạn nhân Miêu Thu Lam. Bà ấy là cán bộ một doanh nghiệp lớn ở thành phố Nam Xương, nhưng theo điều tra của cảnh sát Nam Xương, bà ấy trước giờ chưa từng đến công ty làm việc."

Long Nghị dừng bước, nói: "Ngồi chơi xơi nước mà kiếm được tiền à, giỏi giang vậy!"

Âu Dương Nhược nói: "Không phải bà ta giỏi mà là chồng bà ta. Chồng bà ấy tên là Vu Xuyên, là phó tổng giám đốc một doanh nghiệp nhà nước."

Long Nghị dường như ngộ ra: "Thảo nào bà ta son phấn đầy mặt, hóa ra là vợ của sếp lớn."

"Gia đình bà ấy chuẩn bị đến thành phố Nam Châu để lo hậu sự. Ngoài ra, theo lời người nhà bà ấy kể lại, một tuần trước, tức là vào ngày 14 tháng này, Miêu Thu Lam một mình xách va li hành lý, rời nhà ở Nam Xương đến thành phố Khúc Giang du lịch."

Thành phố Khúc Giang, liền kề với thành phố Nam

Châu, vài năm gần đây mạnh dạn đầu tư phát triển du lịch, trở thành thành phố du lịch mới nổi ở khu vực trung và hạ lưu sông Trường Giang. Nhưng vì không có sân bay nên khách du lịch ngoại tỉnh chỉ có cách đi tàu đường dài đến đây tham quan, điều này không thuận lợi cho sự phát triển của ngành du lịch lắm.

"Cô chắc chắn Miêu Thu Lam đi đến Khúc Giang một mình chứ?" Ông hỏi.

Âu Dương Nhược vừa nhìn vào cuốn sổ ghi chép điều tra của mình, vừa gật đầu nói: "Chắc chắn, bà ấy đi một mình bằng tàu hỏa từ Nam Xương đến thành phố Khúc Giang. Khi đi, bà ấy đã mua bốn vé toa giường mềm, một mình bao cả buồng tàu."

"Đúng là người có tiền!" Long Nghị vừa đi vừa nói: "Tôi cảm thấy lúc đi bà ấy chỉ có một mình, nhưng khi về, lại có thêm một người bạn đồng hành."

"Dựa vào đâu mà anh nói vậy?" Âu Dương Nhược nói: "Có thể tên hung thủ tóc đỏ và bà ấy không hề có quan hệ gì, chỉ sau khi lên tàu vì một lý do nào đó mà nảy sinh lòng tham, hình thành động cơ giết người, điều này không thể nói lên rằng bà ấy có quen biết với người bạn đồng hành này."

"Sở dĩ tôi suy đoán tên sát nhân tóc đỏ là người đồng hành có quen biết với Miêu Thu Lam là vì mấy nguyên nhân sau. Thứ nhất, theo lời Khỉ Còm nói, lúc cậu ta bước vào buồng giường mềm, thấy có hai cái va li hành lý, một cái cỡ 34 tấc được đặt cạnh giường, lúc hung thủ gây án xong rời đi, thì không còn thấy nữa. Nếu Miêu Thu Lam chỉ mang theo một va li thì cái va li 34 tấc kia hiển nhiên là do hung thủ mang lên tàu. Nếu một người xa lạ chỉ vì nhất thời động lòng tham, bám theo Miêu Thu Lam vào buồng của bà ta để ra tay

giết người thì tôi nghĩ hắn sẽ không xách theo cái va li nặng như vậy đâu."

Âu Dương Nhược "ừm" một tiếng, nói: "Cũng có lý."

Long Nghị tiếp tục nói: "Thứ hai, thường thì động cơ giết người, đều thuộc mấy loại sau: cướp tài sản, giết người tình, báo thù. Sau khi hung thủ giết người và phi tang xác, vẫn để lại ví tiền của người chết, trong ví vẫn còn tiền đô la Mỹ và nhân dân tệ, gộp lại cũng giá trị đến mấy vạn, còn nữa, những đồ vật có giá trị trên người nạn nhân như đồng hồ hiệu, nhẫn kim cương, dây chuyền bạch kim... đều còn nguyên, điều này có ý nghĩa gì?"

"Có nghĩa là hung thủ giết người không phải vì tiền."

"Chính xác. Loại trừ khả năng mưu sát cướp tài sản, vậy chỉ còn lại hai loại là giết người vì tình và trả thù."

"Trả thù, nhiều khả năng cũng không phải." Âu Dương Nhược vừa suy nghĩ vừa nói: "Cánh cửa buồng giường mềm có thể khóa từ bên trong, nếu nạn nhân biết kẻ thù của mình đang đứng ngoài cửa, chắc chắn bà ta sẽ không mở, cứ cho là đối phương gõ cửa rồi nhân lúc cửa mở dùng vũ lực để lọt vào thì nạn nhân cũng sẽ ý thức được nguy hiểm đang cận kề, hét lên kêu cứu. Lẽ nào đây là một vụ giết người vì tình?"

Long Nghị nói: "Đây chỉ có thể coi là một hướng điều tra của chúng ta, chưa thể chắc chắn được. Nhưng dựa vào những gì vừa phân tích, tôi nghĩ hắn nhất định phải là người quen. Thậm chí rất có khả năng, hắn đã lên tàu cùng nạn nhân, hai người cùng ở trong buồng giường mềm."

"Nếu giả thiết này của anh được hình thành thì có vấn đề rồi đây." Âu Dương Nhược đưa ra một điểm nghi vấn với giả thiết của đội trưởng: "Một lão già quái dị đầu tóc đỏ rực,

sao có thể tán tỉnh được người đàn bà có thân phận quyền quý và giàu có như Miêu Thu Lam? Lại còn có thể giết người vì tình, điều này thật quá khó tưởng tượng. À, đúng rồi, phía cảnh sát Nam Xương đã hỏi người nhà của Miêu Thu Lam, họ nói không quen biết người đàn ông nào tóc đỏ."

"Tôi đang nghĩ, liệu có phải chúng ta đã bị đánh lừa bởi một hiện trường giả rồi không? Có thể thực tế không hề có người đàn ông lớn tuổi với bộ tóc màu đỏ nào cả."

Âu Dương Nhược ngớ người: "Đội trưởng Long, ý anh giả thiết lúc đầu là chính xác, không hề có ông già tóc đỏ, hung thủ thực ra chính là Khỉ Còm?"

Long Nghị lắc đầu nói: "Không, hiện trường giả mà tôi đề cập đến không phải là như vậy."

Ông hỏi Âu Dương Nhược: "Cô có lấy số điện thoại liên lạc của người nhà Miêu Thu Lam không?"

Âu Dương Nhược nói: "Cảnh sát Nam Xương đã cung cấp cho tôi số điện thoại của con gái Miêu Thu Lam."

Long Nghị rút điện thoại, gọi đến số theo ghi chép trong sổ điều tra của Âu Dương Nhược, do trong hành lang có mấy hành khách đi lại, ông nhanh chóng di chuyển về phía sau cùng của toa tàu, điện thoại đổ chuông, rất nhanh đã có người nhấc máy, ông nói rõ thân phận của mình, hỏi đối phương vài câu, rồi cúp máy quay trở lại.

"Xem ra Khỉ Còm không hề nói dối, lúc đó trong toa tàu đích xác có ông già tóc đỏ, nhưng thứ mà cậu ta nhìn thấy không hẳn là sự thật. Một ông già, cả đầu bù xù với những sợi tóc màu đỏ, đặc điểm này vốn dĩ rất nổi bật và quái dị, tôi nghĩ phàm đã từng gặp qua thì không dễ quên được. Nếu tôi là hung thủ, nhất định sẽ hóa trang cho bình thường một

chút, để bản thân không quá nổi bật như vậy, có thế mới tiện cho việc lẩn trốn và ngụy trang. Cứ cho là tôi có ngoại hình như vậy thật thì cũng sẽ tìm cách dùng khăn quàng hoặc mũ che đi chứ không cố ý để lộ ra cho người khác nhìn thấy. Vậy nên rất hiển nhiên, việc làm này của ông già tóc đỏ là trái ngược với lẽ thường, ông ta đã cố ý để cho người khác nhìn thấy bộ tóc đỏ của mình."

Âu Dương Nhược "ừ" một tiếng, không nói gì thêm, chỉ im lặng đợi Long Nghị nói tiếp.

"Cho nên tôi nghĩ, phải chăng hung thủ đã hóa trang? Hắn dùng hình ảnh ông già tóc đỏ quái dị để che giấu thân phận thực sự của mình. Lúc nãy tôi gọi điện cho con gái của nạn nhân, cô ấy nói mẹ mình có bộ tóc giả màu đỏ được làm từ tóc thật, bà ta đã phải bỏ ra hơn hai vạn tệ để làm bộ tóc đó. Nhưng hiện tại, bộ tóc giả đó không có ở nhà, có thể mẹ cô đã mang đi rồi."

Âu Dương Nhược nghe đến đây chợt hiểu ra mọi chuyện: "Vậy có nghĩa là dung mạo hung thủ vốn không phải là ông già tóc đỏ. Sau khi giết người, hắn đã lấy bộ tóc giả của Miêu Thu Lam, cắt ngắn đi tự đội lên đầu mình, sử dụng chính đồ trang điểm của bà ta để "tạo ra" mấy vết đồi mồi trên khuôn mặt mình, trong chốc lát hắn đã thay hình đổi dạng, biến thành ông già quái dị với bộ tóc màu đỏ."

Long Nghị đi đến buồng giường mềm số 5 nơi đã xảy ra vụ án, vừa nhìn về phía hiện trường, vừa nói: "Xét theo tình hình hiện tại, giả thiết này có vẻ đáng tin đấy."

Âu Dương Nhược nói: "Nhưng hành vi hóa trang của hung thủ có vẻ hơi thừa thãi. Sau khi giết người vứt xác xong, hắn có thể lén lút trốn khỏi tàu, cần gì phải chủ động để lộ thân phận ngay trước mặt Khỉ Còm? Rồi còn vứt xác đi ngay

trước mắt gã ta, cứ như thể hắn sợ người khác không biết là hắn đã giết người ấy. Mục đích của hành động này là gì? Không lẽ đúng như lời Khỉ Còm nói, vì uống rượu say nên hắn mới để lòi đuôi cáo? Nếu hắn sợ Khỉ Còm sẽ tiết lộ thân phận của mình, thì tại sao lại không giết gã ta, mà chỉ đánh cho gã ta ngất xỉu? Hắn không sợ sau khi Khỉ Còm tỉnh dậy sẽ đi báo cảnh sát sao?"

Long Nghị nói: "Tôi đang nghĩ, hành vi để lộ thân phận này của hung thủ, thực chất cũng chính là một cách ngụy trang. Có thể hung thủ nghĩ rằng, sau cái chết của Miêu Thu Lam, phía cảnh sát nhất định sẽ dồn nghi vấn về phía hắn nên mới nghĩ ra cách này, lôi kéo và biến Khỉ Còm thành nhân chứng, làm cho dung mạo kẻ sát nhân bị cố định vào hình ảnh một ông già tóc đỏ. Như vậy, hắn đã có thể dễ dàng thoát thân rồi."

"Hóa ra là vậy."

Âu Dương Nhược đã hiểu nguyên nhân vì sao hung thủ tự hóa trang thành ông già tóc đỏ, còn cố tình vứt cái xác đi ngay trước mặt Khỉ Còm.

Long Nghị nói: "Trong thời gian đi du lịch tại thành phố Khúc Giang, Miêu Thu Lam có lẽ đã gặp gỡ "ông già tóc đỏ", hai người đã nảy sinh quan hệ, sau đó cùng đi tàu về Nam Xương. Sau khi lên tàu, vì lý do nào đó, "ông già tóc đỏ" đã nảy sinh động cơ giết người với Miêu Thu Lam. Hành vi giết người là bộc phát, để lại nhiều manh mối mà cảnh sát có thể lần ra, nên sau khi ra tay hắn phải nghĩ cách để che giấu sự thật."

Âu Dương Nhược nhún vai, đưa hai tay lên bất lực nói: "Thế nhưng cho đến tận giờ, phía cảnh sát chúng ta đã tìm được manh mối gì đâu."

"Đó là bởi quá trình điều tra của chúng ta chưa đủ sâu. Bất luận thế nào chúng ta cũng phải điều tra cho rõ ràng hành tung của Miêu Thu Lam trong bảy ngày du lịch ở thành phố Khúc Giang. Tôi có linh cảm, vụ án của Miêu Thu Lam, có liên quan đến lần du lịch này của bà ta." Long Nghị quay lại hỏi hai nhân viên khám nghiệm hiện trường: "Đã hoàn thành việc khám nghiệm hiện trường chưa?"

Hai nhân viên khám nghiệm trả lời: "Đã xong."

"Rất tốt! Vậy chúng ta không cần nán lại quá lâu trên tàu nữa." Ông nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 7 giờ 40 phút sáng.

Ông nói: "Tôi đã hỏi trưởng tàu, đoàn tàu đến ga tiếp theo vào lúc 8 giờ đúng, lúc đó chúng ta đem theo Hầu Tiểu Ất cùng xuống tàu."

8 giờ sáng, chuyến tàu K7X8 dừng tại ga tiếp theo, Long Nghị cùng mấy trợ lý dẫn theo Hầu Tiểu Ất xuống tàu. Cả nhóm ngồi máy bay đi đến thành phố Nam Châu, lúc này đã là 1 giờ chiều.

Vừa ra khỏi sân bay, cảnh sát hình sự Lão Tất cùng một số người khác đã đợi sẵn ở cổng.

Lão Tất tên thật là Tất Thành Công, đến tuổi sắp nghỉ hưu, dáng người ông cao gầy, tính tình dí dỏm, thích trêu đùa người khác nên bình thường mọi người đều gọi ông là "Lão Tất".

Lão Tất nhìn thấy Khỉ Còm đang bị còng tay, không khỏi nhếch mép cười, nói: "Ôi trời! Đội trưởng Long, sao ông lại bắt một con khỉ về đây thế này?"

Long Nghị kể lại toàn bộ tình tiết vụ án cho Lão Tất nghe, rồi giao Khỉ Còm cho ông mang về đồn tạm giam. Còn bản thân thì dẫn theo Âu Dương Nhược đi thẳng đến nhà ga, lên chuyến tàu ngắn tiến về thành phố Khúc Giang.

CHƯƠNG 7: NGƯỜI PHỤC VỤ RIÊNG

Khúc Giang vốn là một thành phố nhỏ, cách đây mấy năm, sau khi được nâng cấp từ huyện thị lên thành phố, đã đẩy mạnh du lịch, kinh tế bắt đầu phát triển nhanh chóng, đường xá được mở rộng, các tòa cao ốc cũng mọc lên ngày một nhiều.

Long Nghị và Âu Dương Nhược đến Cục Cảnh sát thành phố Khúc Giang trước, báo cáo sơ lược về vụ án mạng cho phó Cục trưởng phụ trách công tác trinh sát điều tra. phó Cục trưởng rất chú ý đến vụ án này, bày tỏ ý nguyện sẽ dốc toàn lực hỗ trợ công tác phá án, đồng thời cũng cử Đại Lưu và Tiểu Tôn - hai viên cảnh sát hồi sáng đã đến điều tra tại quán ăn Hồ Nam của ông chủ Triệu Đại Giang - đi theo phối hợp với công an Nam Châu.

Trên chiếc xe cảnh sát, Long Nghị và Âu Dương Nhược ngồi ghế sau, Tiểu Tôn cầm lái, Đại Lưu ngồi ghế phụ cạnh lái, hỏi: "Đội trưởng Long, chúng ta nên bắt đầu điều tra từ đâu?"

Long Nghị nói: "Nạn nhân Miêu Thu Lam không phải đi theo đoàn mà một mình đến Khúc Giang du lịch nên tôi nghĩ việc đầu tiên bà ta làm sau khi đến đây là tìm một khách sạn để nghỉ chân. Chúng ta hãy bắt đầu điều tra từ các khách sạn ở Khúc Giang này."

Đại Lưu nói: "Khúc Giang là một thành phố du lịch, các khách sạn lớn nhỏ có đến trên trăm cái, tuy nhiên cả thành phố này chỉ có một khách sạn năm sao duy nhất, còn lại đại đa số đều là ba, bốn sao."

"Được, vậy chúng ta hãy bắt đầu dò xét từ khách sạn Quốc tế Khúc Giang. Miêu Thu Lam thường ngày sống rất xa hoa nên khách sạn bà ta nghỉ lại ắt phải là hạng tầm cỡ."

"Được." Đại Lưu vỗ vỗ vai Tiểu Tôn: "Quay đầu xe lại, chúng ta đến khách sạn Quốc tế Khúc Giang."

Khách sạn Quốc tế Khúc Giang nằm ngay ở lối rẽ vào đường cao tốc vành đai của thành phố, cách khu du lịch Khúc Giang không xa.

Tiểu Tôn lái xe theo đường chính khu nội thành, rẽ qua vài khúc rẽ, khoảng tầm nửa tiếng sau, anh dừng xe trước cổng một tòa khách sạn cao trên chục tầng.

Long Nghị bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên, thấy dòng chữ "Khách sạn Quốc tế Khúc Giang" rất to mạ vàng, trang trí đèn điện nhấp nháy rực rỡ trong màn đêm lạnh lẽo.

Đã nửa đêm, sảnh lớn khách sạn vô cùng yên ắng, trước quầy tiếp tân có một vài du khách đang đứng xếp hàng đợi làm thủ tục nhận và trả phòng.

Long Nghị đợi đến khi đám khách kia đều đã lên lầu mới bước lại phía quầy tiếp tân, xuất trình giấy tờ, xác minh thân phận của mình với nhân viên tiếp tân.

Nữ tiếp tân nở nụ cười mang tính công việc hơi gượng gạo: "Chào ngài! Xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho ngài?"

Âu Dương Nhược rút ra bản phô tô chứng minh thư của Miêu Thu Lam, đặt lên bàn tiếp tân rồi đẩy về phía trước: "Chúng tôi muốn kiểm tra xem, người phụ nữ này gần đây có nghỉ ở khách sạn của cô không."

Nhân viên tiếp tân xem tờ phô tô chứng minh thư một lúc, rồi gật đầu khẳng định: "Có, tôi vẫn nhớ, nhưng thời gian nhận và trả phòng cụ thể thì tôi phải tra trên máy tính."

Cô cúi xuống máy tính tìm kiếm rồi ngẩng đầu lên nói: "Bà ấy nhận phòng lúc 6 giờ tối ngày 14 tháng này, loại phòng dành cho khách hạng sang. Đến ngày 21 thì trả phòng vào lúc 2 giờ chiều."

Âu Dương Nhược hỏi: "Bà ấy ở một mình à?"

Tiếp tân gật đầu đáp: "Đúng vậy, trong tờ đăng ký nhận phòng có ghi là không có người ở cùng."

Long Nghị hỏi: "Vậy trong thời gian bà ấy nghỉ ở đây, có thấy ai đến tìm bà ấy không?"

Tiếp tân lắc đầu trả lời: "Việc này chúng tôi không rõ lắm. Khách nghỉ ở đây, nếu có người quen đến tìm, có thể trực tiếp đi thang máy lên phòng. Nếu không biết số phòng thì có thể sẽ hỏi chúng tôi, còn không sẽ đi thẳng lên phòng."

Long Nghị hỏi: "Bà ấy nghỉ ở phòng nào?"

Tiếp tân đáp: "Tầng 12, phòng 1220."

Long Nghị lại hỏi: "Trên tầng 12 có camera theo dõi không?"

Tiếp tân nói: "Có, tầng nào cũng có, các camera đều được giám sát tại phòng bảo an."

Đại Lưu tìm đến giám đốc phòng bảo an của khách sạn,

yêu cầu cho xem lại đoạn băng do camera ở hành lang tầng 12 quay được.

Do gần đây những đoạn băng quay được cảnh phòng nghỉ của các vị lãnh đạo thường xuyên bị người khác lén sao chép từ máy vi tính lưu trữ dữ liệu camera của khách sạn, rồi tải lên mạng, nên vị giám đốc bảo an rất cảnh giác, ông cầm giấy tờ của Long Nghị và những người khác xem đi xem lại vài lần, cuối cùng mới dẫn mọi người vào phòng bảo an.

Trong đoạn băng, vào lúc 6 giờ 17 phút tối ngày 14, Miêu Thu Lam một mình kéo hành lý, bước vào phòng.

Cùng trong buổi tối hôm đó, bà ta không hề ra khỏi cửa. Khoảng 7 rưỡi tối, có một nam nhân viên phục vụ phòng mang đồ ăn vào. Ngoài ra, cả buổi tối không thấy có ai bước vào phòng.

Ngày thứ hai, nghĩa là khoảng 8 giờ sáng ngày 15, có một nam thanh niên mặc áo vest xách túi da gõ cửa phòng. Sau khi Miêu Thu Lam mở cửa, nam thanh niên liền bước vào. Khoảng mười bốn phút sau, hai người mở cửa đi ra, Miêu Thu Lam đeo chiếc balo mini trên lưng.

Đến 9 giờ tối, mới thấy hai người họ xuất hiện trở lại trong tầm quan sát của camera.

Điều khiến cho mọi người bất ngờ là khi bước ra từ thang máy, hai người họ lại nắm tay nhau, dáng vẻ như một đôi tình nhân, thân mật đến lạ thường. Miêu Thu Lam quét thẻ mở cửa phòng, nam thanh niên đi cùng vào trong. Sau đó cả đêm không thấy nam thanh niên kia rời đi.

Ngày thứ ba, Miêu Thu Lam và thanh niên kia cùng rời phòng, cũng lại đến tối muộn mới trở về và nam thanh niên tiếp tục ở lại phòng 1220 đúng như hôm trước.

Vài ngày sau đó đều như vậy, ban ngày nam thanh niên cùng Miêu Thu Lam ra ngoài, đến tối ở lại phòng bà ta, hai người ra vào quấn quýt, rõ ràng là rất thân mật.

Nhá nhem tối ngày 20 tháng Mười một, Miêu Thu Lam trở về phòng một mình, không còn thấy thanh niên kia đi cùng nữa.

Khoảng 2 giờ chiều ngày 21 tháng Mười một, Miêu Thu Lam kéo va li hành lý ra khỏi phòng, xuống tầng trả phòng.

Cái va li mà bà ta kéo theo, giống hệt chiếc va li phát hiện được tại hiện trường vụ án trên tàu.

Âu Dương Nhược lộ rõ vẻ bất ngờ, nói: "Hóa ra Miêu Thu Lam một mình đến Khúc Giang du lịch là để hẹn hò với nhân tình."

Giám đốc bảo an của khách sạn nói: "Không, nam thanh niên này trước đây đã từng đến khách sạn chúng tôi, có lẽ không phải nhân tình của vị khách nữ kia đâu, anh ta là hướng dẫn viên du lịch."

"Hướng dẫn viên du lịch?"

"Đúng thế, sau khi Khúc Giang trở thành một thành phố du lịch, các đoàn thể hoặc cá nhân du khách đến du lịch tăng đột biến. Một số công ty du lịch nhắm đến đối tượng thứ hai, đã tuyển dụng một số cô gái trẻ đẹp hoặc các nam thanh niên đẹp trai tuấn tú làm hướng dẫn viên, chuyên cung cấp dịch vụ hướng dẫn du lịch dưới hình thức cặp đôi cho các du khách đi du lịch một mình, ở đây chúng tôi gọi hình thức hướng dẫn du lịch này là 'phục vụ riêng'. Về mặt hình thức, đây là một nghề rất đàng hoàng, nhưng một số khách du lịch có tâm lý tìm vui nên mới đưa ra lời đề nghị khác với người phục vụ riêng, thường thì chỉ cần du khách không ngại chi tiền, người phục vụ riêng đều không từ chối, có thể bao gồm

việc nghỉ cùng nhau. Nam thanh niên trong đoạn băng, lúc anh ta xuất hiện ngày đầu tiên, trời lạnh vậy mà vẫn mặc vest, có lẽ là một hướng dẫn viên ban ngày ở khu du lịch, đến tối thì trở thành người 'phục vụ riêng' ngủ nghỉ cùng khách ở khách sạn."

Long Nghị và Âu Dương Nhược liếc nhìn nhau, hai người đều thấy trong ánh mắt đối phương hiển hiện sự nghi ngờ đối với người được gọi là "người phục vụ riêng" kia.

Long Nghị ngẩng đầu lên hỏi giám đốc bảo an: "Anh có quen người phục vụ riêng này không?"

Giám đốc bảo an lắc đầu nói: "Tôi không."

Lưỡng lự một lúc, ông lại nói: "Nhưng tôi biết anh ta thuộc công ty du lịch nào. Công ty này có quan hệ hợp tác với khách sạn chúng tôi, họ in hình ảnh của một số nam thanh nữ tú làm nghề phục vụ riêng lên trên tờ quảng cáo rồi đem đặt ở các phòng nghỉ của khách sạn chúng tôi, khi du khách vào phòng là lập tức nhìn thấy và nếu có nhu cầu, chỉ cần gọi điện thoại cho công ty du lịch, nói rõ mình muốn chọn người phục vụ riêng số mấy trên tờ quảng cáo là xong."

Long Nghị hỏi: "Vậy anh ta làm cho công ty du lịch nào?"

Giám đốc bảo an đóng cửa phòng lại rồi nói: "Khách sạn chúng tôi và bên phía họ có mối quan hệ hợp tác, mong các anh đừng để lộ ra ngoài những thông tin mà tôi sắp nói với các anh, nếu không tôi khó mà giữ được cái ghế này đấy."

Long Nghị gật đầu nói: "Được."

Giám đốc bảo an nói: "Anh ta là hướng dẫn viên của công ty du lịch Quốc Hoa."

Long Nghị bước ra khỏi phòng bảo an: "Đi thôi, đến công ty du lịch Quốc Hoa."

Ra khỏi khách sạn, gió lạnh thổi vù vù, người đi lại vắng tanh, Tiểu Tôn lái xe như bay. Hai mươi phút sau, chiếc xe cảnh sát đã đến trước cổng công ty du lịch Quốc Hoa. Nhưng cổng công ty đóng kín, chỉ có buồng bảo vệ bên cạnh cổng chính là còn sáng đèn.

Đại Lưu tiến lên trước quan sát: "Chắc hết giờ làm rồi."

Long Nghị bước vào buồng bảo vệ, trong buồng có một người đàn ông lớn tuổi mặc bộ đồng phục bảo vệ cũ rích đang nấu cơm bằng bếp than.

Long Nghị nói: "Chào bác, các sếp đâu hết rồi nhỉ? Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát, muốn tìm sếp của công ty hỏi chút chuyện."

Bác bảo vệ giật mình, đứng dậy nói: "Sếp tôi tan ca về nhà mất rồi, để tôi gọi điện cho cô ấy."

Đoạn ông nhấc máy bàn lên nói vài câu.

Không bao lâu sau, có chiếc Land Rover màu đỏ dừng trước cửa công ty, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi mở cửa xe bước xuống. Cô ta đeo kính, tóc cắt ngắn, đi guốc cao gót, nhìn dáng vẻ rất giỏi giang, năng động.

Cô ta nhìn Long Nghị một lượt, rồi lại nhìn Âu Dương Nhược và những người mặc cảnh phục khác đứng sau Long Nghị, hỏi: "Anh chị đến tìm tôi có việc gì vậy?"

Bác bảo vệ đứng bên cạnh nói khe khẽ với Long Nghị: "Cô ấy là sếp của chúng tôi đấy."

Long Nghị cũng nhìn người phụ nữ một lượt, rồi rút điện thoại ra, mở bức ảnh chụp khuôn mặt nam hướng dẫn viên trong đoạn băng camera của khách sạn, hỏi: "Chúng tôi muốn hỏi, người này có phải là hướng dẫn viên du lịch của công ty cô không?"

Bà chủ công ty du lịch mở to mắt, nhìn kỹ bức ảnh, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Các anh muốn tìm cậu ấy có việc gì?"

Long Nghị trả lời: "Trên chuyến tàu K7X8 chạy qua thành phố Khúc Giang có xảy ra một vụ án mạng, thi thể nạn nhân bị ném xuống chân đường tàu, vị trí đó thuộc địa phận thành phố Nam Châu, chúng tôi là người của Cục Cảnh sát thành phố Nam Châu. Qua điều tra phát hiện được người trong bức ảnh này có liên quan đến vụ án mạng. Chúng tôi phải nhanh chóng tìm được anh ta."

Bà chủ công ty du lịch nói: "Cậu ấy không phải nhân viên công ty chúng tôi, cũng không có quan hệ gì với chúng tôi hết."

Âu Dương Nhược tinh ý nhận ra bà chủ này đang sợ liên lụy nên mới giả ngây giả ngô.

Cô bèn bước lên trước hỏi: "Nhưng chúng tôi thấy ảnh của anh ta trên tờ quảng cáo mà các cô đặt trong phòng khách sạn."

"Cái đó..." Người phụ nữ chợt do dự: "Cậu ấy chỉ là hướng dẫn viên tự do làm cộng tác viên cho chúng tôi, bình thường không cần đi làm, chỉ đến khi có khách chọn cậu ấy, chúng tôi mới gọi điện cho cậu ấy đến để phục vụ khách."

Âu Dương Nhược không kìm được bèn chất vấn thêm một câu: "Khách hàng đưa ra bất cứ yêu cầu gì, cũng đều phải phục vụ ư? Bao gồm cả việc ngủ cùng khách?"

"Cô cảnh sát à, những việc vô căn cứ xin cô đừng nói năng tùy tiện. Chúng tôi là công ty du lịch chính thống, luôn kinh doanh dựa trên quy định của pháp luật, hướng dẫn viên phục vụ riêng khách hàng mỗi ngày thu phí 600 tệ, công ty và

hướng dẫn viên mỗi người hưởng 50%. Còn việc giữa hướng dẫn viên và khách có nảy sinh quan hệ riêng hay không, điều này công ty chúng tôi không thể biết được."

Long Nghị xua tay nói: "Cô không cần lo lắng, chúng tôi đến đây không phải để truy cứu việc công ty cô có bao che cho hướng dẫn viên thực hiện hành vi phục vụ bất chính cho khách hàng hay không mà chỉ đến điều tra những manh mối có liên quan tới vụ án thôi. Xin cô hãy cung cấp cho chúng tôi họ tên, địa chỉ và số điện thoại liên lạc của hướng dẫn viên này, còn những thông tin khác, chúng tôi sẽ trực tiếp hỏi anh ta."

Bà chủ công ty du lịch suy nghĩ một hồi rồi xin bác bảo vệ một mảnh giấy, sau đó viết lên hai dòng chữ, đưa cho Long Nghị và nói: "Tất cả đã viết lên đây rồi."

CHƯƠNG 8: NGƯỜI TÌNH ĐIỂN TRAI

Theo như thông tin trên mảnh giấy mà bà chủ công ty du lịch đã viết, người hướng dẫn viên này tên là Trịnh Nhất Kiếm, nhà ở số 28 hẻm 3 đường phía Bắc vành đai.

Long Nghị nhảy lên xe cảnh sát, đưa mảnh giấy cho cảnh sát Tiểu Tôn - người cầm lái: "Giờ chúng ta đến địa chỉ này nhé."

Tiểu Tôn nhìn qua nói: "Được."

Anh đánh vô lăng, chiếc xe rẽ vào một con đường khác.

Đúng lúc đó, điện thoại của Long Nghị đổ chuông, ông nhìn màn hình, là Lão Tất ở đồn gọi đến.

Lão Tất nói trong điện thoại: "Đội trưởng Long, vụ án của Miêu Thu Lam phát sinh tình tiết mới."

Long Nghị hỏi: "Tình tiết gì mới vậy?"

Lão Tất trả lời: "Lúc tìm thấy thi thể của Miêu Thu Lam, trên người bà ta có một chiếc điện thoại thông minh nhưng vì bị ngập trong nước mưa nên lúc đó chưa thể bật máy. Sau khi được xử lý, bây giờ đã có thể khởi động bình thường. Chúng

tôi đọc được trong phần mềm chat Weixin ở điện thoại của Miêu Thu Lam, ba ngày trước bà ta có nói chuyện với một người bạn trong danh sách bạn bè."

"Ba ngày trước ư? Lúc đó bà ta vẫn còn ở Khúc Giang." Long Nghị nhíu mày hỏi: "Nội dung cuộc trò chuyện là gì?"

"Bà ta nói rằng, không thể cứ để cho lão ta đi ra ngoài ăn uống nhậu nhẹt cờ bạc rồi lại bồ bịch tối ngày, sống cuộc sống phóng đãng như thế được, tôi cũng phải ra ngoài tìm vui cho mình. Bà ta còn bảo đã tìm được một chàng trai trẻ ở thành phố Khúc Giang, trông đẹp trai giống hệt thần tượng Lưu Đức Hoa của bà ta hồi còn trẻ, còn đối xử với bà ta hết sức ân cần, quan tâm nữa. Bà ta thấy cuộc đời mình như đang hồi xuân nên đã chuẩn bị sẵn 150 vạn để cho anh chàng đẹp trai kia phục vụ mình trong ba năm, bây giờ chỉ đợi anh ta ly hôn xong là sẽ..."

"Sẽ làm gì?"

"Không biết nữa, nội dung tin nhắn Weixin chỉ đến đó thôi."

"Được rồi, có manh mối gì mới thì gọi điện thoại cho tôi nhé."

Long Nghị cúp máy, xe cảnh sát đã đến đường Bắc vành đai, tiếp tục quành vào một lối rẽ, đi sát đến một con hẻm nhỏ, vài phút sau thì dừng lại trước một căn nhà cấp bốn .

Tiểu Tôn thò đầu ra ngoài cửa kính, nhìn lên biển số nhà nói: "Chắc là chỗ này rồi."

Long Nghị xuống xe bước đến trước căn nhà. Căn nhà này trông có vẻ cũ kỹ, xi măng và gạch xây của bức tường phía bên ngoài đã bắt đầu mốc đen, bên dưới biển số nhà có gắn tấm biển in dòng chữ màu trắng nền xanh "Giấy phép

thuê nhà", xem ra ngôi nhà này là nhà thuê. Cửa nhà vẫn đóng im ỉm, trong nhà có ánh đèn hắt ra, còn nghe thấy tiếng lao xao trong ti vi vọng lại.

Âu Dương Nhược đi trước gõ cửa, bước ra mở cửa là một cô gái trẻ đeo tạp dề.

Thấy ngoài cửa là mấy vị cảnh sát, cô gái không giấu được vẻ hoang mang, hỏi: "Mấy người..."

Âu Dương Nhược trình giấy tờ ra nói: "Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát, xin hỏi Trịnh Nhất Kiếm sống ở đây phải không?"

"Anh ấy... anh ấy sống ở đây, anh ấy là chồng tôi." Cô gái rõ ràng có chút sợ hãi: "Các cô tìm anh ấy để..."

Âu Dương Nhược nói: "Chúng tôi có việc cần xác minh."

Cô gái ngập ngừng mở cửa, Long Nghị cùng mọi người bước vào. Căn nhà này rất nhỏ, sau khi mấy người bước vào gần như không còn chỗ để nhúc nhích nữa.

Vài thứ đồ gia dụng cũ rích đơn sơ được dựng sát vào tường, trên tường treo một bức ảnh cưới, đã bị khói thuốc làm cho ố vàng.

Trên chiếc sofa kê ở góc tường, một nam thanh niên đang nằm xem ti vi.

Ánh điện trong phòng có vẻ hơi tối, mọi thứ đều lờ mờ nhìn không rõ.

"Nhất Kiếm, có mấy cảnh sát đến tìm anh này." Cô gái vỗ vỗ vào vai thanh niên kia nói.

Do tiếng ti vi mở hơi to, tận lúc này nam thanh niên mới phát hiện có người lạ vào nhà, vội vàng đứng dậy, thấy trong nhà nhiều cảnh sát như vậy, cậu ta lập tức trở nên căng thẳng.

Long Nghị quan sát cậu thanh niên một lượt, rất nhanh đã xác định được hai vấn đề.

Thứ nhất, đây chính là thanh niên đã xuất hiện trong đoạn băng do camera khách sạn quay được, là hướng dẫn viên đã nghỉ lại phòng Miêu Thu Lam.

Thứ hai, thanh niên này mặt mũi khôi ngô tuấn tú, đúng là có nét giống với tài tử Hongkong Lưu Đức Hoa.

"Lưu Đức Hoa" đảo mắt nhìn một lượt tất cả mọi người, hỏi: "Các người tìm tôi có việc gì không?"

Long Nghị hỏi: "Cậu là Trịnh Nhất Kiếm à?"

Đối phương trả lời: "Chính là tôi."

Long Nghị đưa tay lên thắt lưng, vừa chuẩn bị rút còng tay ra thì nhìn thấy ở phòng bên cạnh có một cô bé tầm sáu bảy tuổi đang nhoài người trên bàn làm bài tập.

Ông thoáng do dự, đặt còng tay lại vị trí cũ, đoạn nhẹ nhàng tiến đến kéo cửa phòng lại, sau đó mới nói với Trịnh Nhất Kiếm: "Tối hôm qua, trên chuyến tàu K7X8 chạy qua địa phận thành phố Khúc Giang xảy ra một vụ án mạng, người phụ nữ tên Miêu Thu Lam bị người ta siết cổ chết trong khoang tàu, thi thể bị vứt xuống mảnh ruộng thuộc địa phận thành phố Nam Châu, chúng tôi nghi ngờ cậu có liên quan đến vụ án này, xmời cậu theo chúng tôi về trụ sở cảnh sát thành phố Khúc Giang cùng nhau làm sáng tỏ mọi chuyện."

Hai bàn tay Trịnh Nhất Kiếm đan chặt vào nhau, rõ ràng là có chút bất ngờ, nhưng nét mặt thì không hề có lấy một tia sợ hãi, cậu ta gật đầu nói: "Được, tôi đi cùng các ông."

"Nhất Kiếm!"

Vợ cậu ta đứng đằng sau kéo cậu lại, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Trịnh Nhất Kiếm quay lại nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu, anh sẽ sớm về với em thôi."

Lúc ra khỏi cửa, vợ cậu ta trên tay cầm chiếc áo khoác, chạy theo sau nói với: "Buổi đêm gió to lắm, anh nhớ mặc vào."

Trịnh Nhất Kiếm đỡ lấy chiếc áo rồi ân cần nói: "Anh biết rồi, em đừng lo."

Âu Dương Nhược đứng đằng sau khẽ đẩy cậu ta đi. Cậu ta khom lưng, chui vào trong xe cảnh sát.

Vợ cậu ta đứng bất động trong cơn gió lạnh buốt, đôi mắt không ngừng dõi theo hình ảnh của chồng trong chiếc xe cảnh sát, cho đến khi chiếc xe rẽ ra khỏi con hẻm, biến mất.

Sau khi Trịnh Nhất Kiếm bị đưa đến Cục Cảnh sát thành phố Khúc Giang, Long Nghị và Âu Dương Nhược lập tức tiến hành thẩm vấn cậu ta.

Đầu tiên, Long Nghị giới thiệu rõ với Trịnh Nhất Kiếm, mình và Âu Dương Nhược đều là người của Cục Cảnh sát thành phố Nam Châu, sau đó hỏi cậu ta: "Cậu có biết tại sao chúng tôi không quản đường xa đến đây tìm gặp cậu không?"

Trịnh Nhất Kiếm trả lời một cách lạnh lùng: "Lúc nãy chẳng phải ông nói Miêu Thu Lam bị người ta siết cổ đến chết ở trên tàu sao? Lúc bà ta đến thành phố Khúc Giang du lịch, tôi là hướng dẫn viên phục vụ riêng bà ta trong suốt hành trình, rất có thể tôi là người cuối cùng mà bà ta tiếp xúc trước khi chết, bà ta xảy ra chuyện, cảnh sát đến tìm tôi cũng là điều dễ hiểu thôi mà."

"Cậu thực sự cho là như vậy à?" Long Nghị nhìn thẳng vào cậu ta nói: "Tôi hỏi cậu, lúc Miêu Thu Lam rời khỏi thành phố Khúc Giang, có phải cậu đã cùng lên tàu với bà ta không?"

Trịnh Nhất Kiếm lắc đầu nói: "Không hề. Ngày 21 là

ngày cuối cùng Miêu Thu Lam ở lại thành phố Khúc Giang, buổi trưa sau khi bà ta trả phòng xong, tôi đến đón bà ta ở cửa khách sạn, gọi một chiếc taxi đưa bà ta đến ga tàu hỏa và mua vé tàu giúp bà ta. Lúc đó, có hai chuyến tàu có lộ trình đi qua Khúc Giang và hướng về phía Nam Xương, chuyến đầu tiên xuất phát hơi sớm. Miêu Thu Loan nói bà ta muốn tranh thủ thêm chút thời gian thăm thú nơi đây lần cuối nên mới bảo tôi mua giúp bà ta vé của chuyến tàu muộn hơn một chút, đó chính là vé tàu chuyến K7X8. Bà ta là người khá cầu toàn, muốn một mình một buồng giường nằm, tôi đã giúp bà ta mua tất cả bốn vé giường nằm trong một buồng."

"Sau đó thì sao?"

"Sau khi mua vé xong, bà ta muốn tôi đưa đi tham quan một vòng trung tâm thành phố, nhưng tôi không đồng ý. Bởi vì theo hợp đồng đã ký với công ty, dịch vụ hướng dẫn của tôi đối với bà ta đã kết thúc từ ngày hôm trước, hôm sau tôi đưa bà ta đến ga tàu rồi mua vé giúp, đơn thuần chỉ là việc giúp đỡ cá nhân thôi, nếu tôi còn đưa bà ta đi chơi một buổi chiều nữa thì quá mất công. Với lại thật sự tôi không có thời gian, lúc đó tôi chuẩn bị về quê ở Nam Châu."

"Quê cậu ở Nam Châu ư?"

Long Nghị và Âu Dương Nhược đều có chút bất ngờ.

"Tôi là người Nam Châu, cha mẹ tôi vẫn sống ở quê. Học xong cấp Ba ở thành phố Nam Châu, tôi thi vào trường đào tạo nghề ở thành phố Khúc Giang, chuyên ngành du lịch, tốt nghiệp xong thì đến thành phố Khúc Giang làm việc, vợ tôi là người Khúc Giang. Cũng may Khúc Giang cách Nam Châu không xa, tôi có thể thường xuyên về thăm cha mẹ."

"Lòng vòng mãi, hóa ra chúng ta lại là đồng hương Nam Châu!" Âu Dương Nhược không khỏi bật cười.

Trịnh Nhất Kiếm nhìn cô, tiếp tục nói: "Vào khoảng hơn 3 giờ chiều qua, sau khi tạm biệt Miêu Thu Lam ở ga tàu, bà ta lên một chiếc taxi, còn tôi đi đến bến xe khách, ngồi xe đường dài về Nam Châu."

"Khoan đã." Long Nghị giơ tay cắt ngang lời cậu ta: "Lúc đó cậu đang ở ga tàu hỏa, từ Khúc Giang đi Nam Châu, có thể đi bằng tàu, sao cậu lại đến bến xe khách làm gì?"

"Tôi có xem qua bảng giờ tàu, chuyến gần nhất cũng phải đợi hơn ba tiếng, mà tôi thì không muốn đợi lâu nên chuyển sang đi xe khách."

Long Nghị nhìn cậu ta hỏi: "Những lời cậu nói là thật chứ?"

Trịnh Nhất Kiếm vững vàng dứt khoát trả lời: "Vụ án này không hề liên quan tới tôi, tôi không việc gì phải nói dối trước mặt các ông."

"Không, cậu đang nói dối!" Long Nghị đột nhiên chống tay lên bàn đứng dậy: "Cậu có liên quan đến vụ án này đấy, không những thế còn liên quan mật thiết nữa, bởi vì cậu chính là hung thủ giết chết Miêu Thu Lam."

"Tôi là hung thủ á?" Trịnh Nhất Kiếm ngẩn người, ngước mắt lên nhìn ông, tỏ rõ vẻ ngơ khác: "Tôi làm sao có thể là hung thủ được?"

Long Nghị chống hai tay lên mặt bàn, nghiêng người về phía trước, ghé sát vào Trịnh Nhất Kiếm, nhìn cậu ta nói: "Lúc chạng vạng tối hôm qua, cậu và Miêu Thu Lam cùng lên chuyến tàu K7X8, ở cùng nhau trong buồng giường mềm. Khi đoàn tàu rời ga Khúc Giang chưa được bao lâu, giữa cậu và bà ta vì lý do gì đó đã nảy sinh tranh cãi, trong lúc nhất thời nóng giận, cậu đã dùng chính cà vạt của mình, siết cổ bà ta chết ngay trong buồng tàu."

"Ông cảnh sát, tôi hoàn toàn không hiểu ông đang nói gì." Trịnh Nhất Kiếm chớp mắt liên tục, tâm trạng trở nên kích động: "Thứ nhất, tại sao tôi lại đi cùng chuyến tàu với Miêu Thu Lam? Thứ hai, tôi giết bà ta để làm gì? Bà ta chỉ là du khách do tôi làm hướng dẫn phục vụ riêng trong vòng mấy ngày thôi, tôi với bà ta không thù không oán, cũng chẳng có dây mơ rễ má gì, tại sao tôi phải giết bà ta chứ?"

"Không, cậu và bà ta có dây mơ rễ má đấy." Long Nghị rút điện thoại ra, mở hình ảnh tải về từ đoạn băng mà camera khách sạn quay được, đưa cho cậu ta xem hình ảnh chứng minh cậu ta và Miêu Thu Lam đã nghỉ cùng một phòng. "Để phục vụ Miêu Thu Lam, ban ngày cậu làm hướng dẫn viên du lịch, ban đêm lại thành tình nhân, cậu còn gì chối cãi nữa không?"

Biểu cảm trên khuôn mặt Trịnh Nhất Kiếm đanh lại: "Tôi đúng là có làm chuyện đó, việc gì phải chối cãi? Ông hãy đi mà tìm hiểu, những người được gọi là 'phục vụ riêng' ở thành phố Khúc Giang, có ai không làm như vậy? Ông tưởng rằng mấy ông bụng phệ lắm tiền đến Khúc Giang, gọi mấy cô gái xinh đẹp 'phục vụ riêng', mấy bà ăn mặc lụa là gấm vóc đến khu du lịch tìm mấy thanh niên trẻ khỏe 'phục vụ riêng' chỉ là để nghe bọn họ thuyết minh mấy câu ba hoa giới thiệu về phong cảnh thôi sao? Người ta đến đây chơi, là muốn tìm một cuộc sống hưởng lạc. Ban ngày tôi vất vả làm hướng dẫn viên, cũng chỉ kiếm được của công ty 300 đồng, đến đêm phục vụ khách, giúp họ vui vẻ, có thể kiếm thêm hơn 1000 đồng tiền bo. Gia cảnh nhà tôi ông đã thấy rồi, đến bây giờ tôi và vợ con vẫn phải thuê nhà, tôi dựa vào năng lực bản thân để kiếm tiền nuôi cả nhà, việc gì tôi phải chối? Ông tưởng rằng, tôi ngủ với người đàn bà lớn tuổi ấy được vài đêm là đã có động cơ để giết bà ta?"

"Không." Long Nghị đứng thẳng người dậy, vòng qua bàn, bước đến trước mặt Nhất Kiếm: "Động cơ giết người của cậu, không chỉ đơn giản như vậy."

"Cậu có ngoại hình khôi ngô tuấn tú, tính tình ân cần nhẹ nhàng, mấy ngày ăn nằm với cậu, Miêu Thu Lam hẳn đã say đắm và quyết định bao cậu trong ba năm, giá tiền là 150 vạn. Nhưng để tránh việc cậu không thật lòng, bà ta đã ra điều kiện cậu phải ly hôn với vợ mình, sau đó đưa bà ta đi Nam Xương.

"Để kiếm được khoản tiền bao này, cậu về nhà ly hôn với vợ trong chớp nhoáng, và vào lúc 7 giờ tối hôm qua, đã cùng lên tàu với Miêu Thu Lam đến Nam Xương. Nhưng khi đoàn tàu rời khỏi Khúc Giang không được bao lâu, không biết vì nguyên nhân gì, hai người xảy ra bất hòa, dẫn đến việc cậu động thủ siết cổ Miêu Thu Lam đến chết."

Long Nghị tiếp tục nói về giả thiết của mình: "Tôi đoán nguyên nhân dẫn đến mâu thuẫn của cậu và bà ta trên tàu có liên quan đến chứng từ ly hôn. Hôm nay đến nhà cậu, thấy hai vợ chồng cậu yêu thương thắm thiết, ảnh cưới còn nguyên, tôi nghĩ hai người hẳn chưa ly hôn. Nhưng vì muốn kiếm chác từ Miêu Thu Lam nên cậu đã đưa cho bà ta một tờ chứng nhận ly hôn giả. Tôi đoán lúc ở trên tàu, khi Miêu Thu Lam xem kỹ lại tờ chứng nhận đó đã phát hiện ra điểm nghi vấn, hai người này sinh mâu thuẫn, dẫn đến việc cậu siết cổ bà ta chết.

Sau khi cậu giết người, nhằm che giấu tội danh của mình, tránh sự chú ý từ phía cảnh sát, ngay lúc đó cậu đã sử dụng tóc giả của Miêu Thu Lam hóa trang thành ông già tóc đỏ, tìm một hành khách vất vưởng bên ngoài hành lang, mời anh ta cùng uống rượu, người này tên là Khỉ Còm.

Do cậu bị mất ngủ, nên trong va li đã chuẩn bị sẵn thuốc ngủ. Cậu pha thuốc này vào rượu, cho Khỉ Còm uống, sau khi gã ta rơi vào trạng thái say rượu, cậu đã ném xác Miêu Thu Lam ra khỏi tàu ngay trước mắt Khỉ Còm.

Cậu làm như vậy là để sau này nếu Khỉ Còm ra làm chứng với cảnh sát sẽ khai báo rằng hung thủ giết chết Miêu Thu Lam là ông già tóc đỏ. Có được lời khai xác thực đến vậy, phía cảnh sát hiển nhiên sẽ không còn đặt nghi vấn lên cậu nữa.

Sau khi Khỉ Còm rơi vào trạng thái hôn mê, cậu nhanh chóng dọn dẹp và xóa sạch dấu vết của mình trong buồng giường mềm, xuống tàu ở ga Nam Châu, quay trở về Khúc Giang."

"Cảnh sát Long, suy đoán này của ông mang tính chủ quan quá rồi." Trịnh Nhất Kiếm bật cười: "Dịch vụ của tôi thực sự khiến Miêu Thu Lam rất hài lòng, bà ta đúng là có nói với tôi, chồng mình là tay nghiện cờ bạc rượu chè, có bồ nhí bên ngoài, ông ấy đối xử với bà ta không ra gì. Bà ta có rất nhiều tiền, nhưng lại thiếu một người đàn ông ân cần biết cách quan tâm lo lắng. Cuộc đời bà ta là những ngày tháng sống trong cô đơn, bà ta muốn mời tôi đến Nam Xương sống chung trong ba năm, mỗi năm trả cho tôi 50 vạn lệ phí tuổi xuân. Nhưng tôi đã từ chối, vậy nên mới không đi cùng bà ta trên chuyến tàu về Nam Xương. Lúc nãy tôi hoàn toàn đã nói ra sự thật, sau khi tạm biệt bà ta ở ga tàu hỏa, tôi bắt xe khách quay về thành phố Nam Châu thăm cha mẹ."

Âu Dương Nhược hỏi: "Anh đi chuyến xe nào vậy?"

"Cô cảnh sát, cô không tra ra được đâu, tôi không vào trong bến bắt xe mà đi xe khách tư nhân đỗ ở bên ngoài bến. Loại xe này không vào trong bến, chỉ có thể đi lòng vòng ở ngoài cổng để bắt khách, giá vé rẻ hơn nhiều so với loại

xe chính quy trong bến nên làm ăn rất tốt, mỗi lần đều bắt khách kín cả xe rồi chạy, tôi đã ngồi loại xe đó. Chuyến xe của tôi đến bến xe thành phố Nam Châu vào khoảng 8 giờ tối, nhưng cũng không đừng trong bến, mà thả khách xuống ở bên ngoài. Bến xe đường dài Nam Châu và ga tàu hỏa nằm trên cùng một đoạn đường, khu vực đó rất đông đúc nhộn nhịp. Tầm hơn 7 giờ tối, lúc tôi còn ngồi trên xe đã gọi điện cho bố mẹ, nói là muốn về nhà ăn cơm tối. Nhưng lúc xuống xe thấy bụng đói quá, đành phải vào ăn tạm ở một quán ăn nhỏ bên ngoài bến xe. Quán ăn đó hình như là quán cơm Vinh Hạnh, mỗi lần đi xe khách về quê, tôi vẫn thường ăn ở quán đó, ông chủ đã quen mặt tôi nên các người cứ thoải mái đến xác minh xem."

"Được, những lời mà cậu khai báo, chúng tôi sẽ nhanh chóng tiến hành xác thực."

Long Nghị quay sang nhìn Âu Dương Nhược, cô hiểu ý ông bèn đi ra ngoài gọi cho Lão Tất, kể lại toàn bộ những tình tiết mà Trịnh Nhất Kiếm đã khai báo, bảo ông lập tức đến quán ăn Vinh Hạnh để xác minh lời khai của anh ta.

Mấy chục phút sau, Lão Tất gọi lại.

Ông đã đến quán ăn đó để tiến hành xác minh. Ông chủ quán sau khi xem bức ảnh chụp Trịnh Nhất Kiếm đã nói rằng người này trông hơi quen, nhưng tối qua có đến ăn hay không thì khó nói chắc được, vì quán ăn ở gần bến xe và ga tàu hỏa, lượng khách ra vào tương đối đông, ông không thể nhớ hết từng vị khách. Có điều, để tránh trộm cắp, trong quán có lắp camera, sau khi điều tra đoạn băng ghi lại từ camera, Lão Tất phát hiện tối qua đúng là Trịnh Nhất Kiếm có đến đây ăn.

Âu Dương Nhược hỏi: "Có thể xác định thời gian chính xác không?"

Lão Tất nói: "Cậu ta bước vào quán lúc 8 giờ 15 phút tối, ăn hai đĩa đồ xào, một bát cơm, uống một cốc trà nóng, đến 8 giờ 46 phút thì rời đi, tổng cộng đã ngồi trong quán khoảng nửa tiếng đồng hồ."

Âu Dương Nhược trình báo lại tình hình với Long Nghị, Long Nghị rõ ràng có chút bất ngờ.

Theo suy đoán, khoảng thời gian chuyến tàu K7X8 đến thành phố Nam Châu - nơi mà thi thể Miêu Thu Lam được phát hiện, là khoảng 8 giờ 30 phút tối, Khỉ Còm cũng xác nhận hung thủ vứt xác đi vào khoảng thời gian này, nhưng lúc đó, Trịnh Nhất Kiếm đang ngồi ở quán cơm ăn tối, trừ khi cậu ta có thuật phân thân, nếu không làm sao có thể có mặt trên tàu để giết người rồi vứt xác được.

Có nghĩa là, Trịnh Nhất Kiếm có chứng cứ ngoại phạm.

"Bây giờ chúng ta nên làm thế nào đây?" Âu Dương Nhược quay sang hỏi đội trưởng Long: "Lúc này cơ bản có thể xác nhận Trịnh Nhất Kiếm không có mặt trên tàu cùng với Miêu Thu Lam, cũng có nghĩa cậu ta không thể thực hiện hành vi giết người vứt xác trên tàu. Đội trưởng Long, có phải hướng điều tra chúng ta đưa ra lúc đầu đã sai rồi không?"

"Ừm, cũng có khả năng là vậy, xem ra chúng ta phải lập lại phương án điều tra từ đầu rồi."

"Thế còn Trịnh Nhất Kiếm?"

Long Nghị chau mày, nói: "Trịnh Nhất Kiếm chắc là không liên quan đến vụ án này, cứ thả cậu ta ra đã."

CHƯƠNG 9: NGHI PHẠM SỐ HAI

Long Nghị dẫn theo Âu Dương Nhược đi suốt đêm từ thành phố Khúc Giang về Nam Châu. Sáng thứ Hai, vừa đến cơ quan, Lão Tất đã vào báo cáo, người thân của Miêu Thu Lam đã đến trung tâm pháp y, chuẩn bị nhận mặt nạn nhân.

Ông hỏi: "Đội trưởng Long, anh có muốn đi xem không?"

Long Nghị hỏi: "Người đến nhận mặt có quan hệ thế nào với Miêu Thu Lam?"

Lão Tất nói có tất cả ba người, chồng của Miêu Thu Lam là Vu Xuyên cùng với con gái bà ta, ngoài ra còn có thư ký của Vu Xuyên.

Long Nghị gật đầu nói: "Đi, đến xem thế nào, biết đâu tìm được manh mối có giá trị từ phía người nhà nạn nhân."

Ông dẫn theo Âu Dương Nhược cùng Lão Tất nhanh chóng đến trung tâm pháp y, vừa đến cửa phòng xác, đã thấy nhân viên pháp y Nhuế Tuyết và một cảnh sát hình sự đang dẫn mấy người khác từ phòng xác bước ra.

Long Nghị cất tiếng chào Nhuế Tuyết. Nhuế Tuyết khuôn mặt lạnh tanh, chỉ vào người đàn ông trung niên béo trắng tầm ngoài bốn mươi tuổi đứng sau lưng, nói: "Đây là Vu Xuyên - chồng của nạn nhân Miêu Thu Lam."

Rồi lại chỉ về phía thiếu nữ khoảng mười tám mười chín tuổi phía sau: "Đây là con gái bà ấy."

Đằng sau còn có một nam thanh niên xách cặp da đeo kính cận, Nhuế Tuyết không giới thiệu, có lẽ là thư ký của Vu Xuyên.

Long Nghị quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của hai bố con Vu Xuyên, cũng biết được kết quả việc nhận mặt nạn nhân, hai người họ đã xác nhận người chết chính là Miêu Thu Lam.

Nhuế Tuyết quay sang giới thiệu cho ba người về thân phận của Long Nghị, Vu Xuyên bước lên trước ra dáng như lãnh đạo gặp cấp dưới, ưỡn ngực chìa tay ra bắt tay Long Nghị, nói: "Đồng chí cảnh sát, xin ông nhất định phải bắt được hung thủ đã sát hại vợ tôi, đòi lại công bằng cho chúng tôi."

Long Nghị gật đầu nói: "Ông Vu, ông cứ yên tâm, cảnh sát Nam Châu chúng tôi cùng với đội an ninh đường sắt hết sức phối hợp, toàn lực tìm cho ra hung thủ, phá vụ án này trong thời gian sớm nhất. Ngoài ra, chúng tôi có một số tình tiết, muốn ông xác minh."

Ông nhìn về phía Vu Xuyên: "Chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?"

Vu Xuyên quay lại bảo cô con gái: "Con và thư ký Vinh ở đây đợi cha nhé."

Ông ta và Long Nghị đi đến một góc nói chuyện riêng,

Long Nghị nói: "Tôi muốn hỏi, anh và bà nhà thường ngày trong công việc cũng như cuộc sống có thù oán với ai không, hoặc là đã từng đắc tội với ai chưa?"

Vu Xuyên nói: "Người là lãnh đạo như tôi ít nhiều cũng sẽ đắc tội với một số người, nhưng để nói là thù oán tới mức tao sống mày chết thì tôi thực sự vẫn chưa nghĩ ra là ai."

Long Nghị hỏi thêm vài câu, nhưng cũng không tìm được thêm manh mối đáng giá nào, cuối cùng ông đổi đề tài, hỏi: "Ông Vu, tôi muốn hỏi, ông và bà nhà, ngày thường quan hệ hai vợ chồng thế nào?"

"Quan hệ vợ chồng à? Bình thường chúng tôi cũng khá mặn nồng. Cô ấy là bạn học đại học với tôi, dưới tôi hai khóa. Từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường, chúng tôi đã có tình cảm với nhau, sau khi tốt nghiệp và kết hôn, cô ấy là hậu phương vững chắc cho sự nghiệp của tôi, chúng tôi luôn ân ái ngọt bùi, tôn trọng lẫn nhau."

Long Nghị không rời mắt khỏi khuôn mặt ông ta, biết rõ mồn một những lời này đều là dối trá và thấy rõ nét giả tạo trên gương mặt Vu Xuyên.

Ông không khỏi ngán ngẩm, mấy kẻ làm quan này trên bục phát biểu đã quen nói những lời ba hoa giả dối, khi rời khỏi bục, vẫn nói dối mà chẳng hề chớp mắt, ngượng mồm.

Ông bèn đổi đề tài, nói: "Ông Vu, xin hỏi, ngày 21 tháng này, cũng chính là tối ngày hôm kia, vào khoảng thời gian từ 7 giờ đến 9 giờ, ông đã ở đâu?"

Vu Xuyên ngẩn ra một lúc, cau mày nhìn ông, nói một cách gượng gạo: "Anh có ý gì vậy? Anh cần chứng cứ ngoại phạm của tôi ư? Anh nghi ngờ tôi là hung thủ?"

Long Nghị không cứng cũng chẳng mềm nói: "Ông hiểu

lầm rồi, đây là trình tự điều tra của phía cảnh sát chúng tôi, chỉ là nguyên tắc phải làm thôi."

Vu Xuyên "hừ" một tiếng, đáp: "Vào buổi tối lúc vợ tôi xảy ra chuyện, tôi đang ở công ty sửa một tập tài liệu quan trọng đến tận 10 giờ tối mới về, thư ký Vinh lúc đó cũng làm việc cùng tôi, anh có thể tìm cậu ấy xác nhận."

Không đợi Long Nghị phải hỏi, ông ta vẫy tay gọi thư ký Vinh: "Tiểu Vinh, cảnh sát Long đây muốn biết tối ngày 21 tôi đã ở đâu, cậu giúp tôi nói với ông ấy."

Thư ký Vinh lễ phép gật đầu, đẩy cao gọng kính nói: "Cảnh sát Long, tối hôm đó, tôi phụ giúp giám đốc Vu làm nốt việc tại công ty, sửa một tập tài liệu, chúng tôi bận làm đến hơn 10 giờ tối mới về."

Long Nghị thông qua nét mặt có chút do dự của cậu thư ký đã phát hiện ra chút manh mối, bèn nói với cậu ta: "Thư ký Vinh, cậu chắc chắn những lời mình nói là sự thật chứ? Cậu có biết, nếu làm giả chứng cứ làm ảnh hưởng đến quá trình phá án của cảnh sát, sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự không?"

"Cái này..." Trong ánh mắt thư ký Vinh chợt hiện lên một tia sợ hãi, cậu ta lén liếc nhìn Vu Xuyên, thấy ông ta đang trừng mắt nhìn mình, bèn vội vã gật đầu nói: "Tôi... tôi có thể đảm bảo những gì mình nói đều là thật, bởi lúc làm thêm giờ buổi tối ngày hôm đó, tôi liên tục ở cạnh giám đốc Vu."

"Vậy được rồi." Long Nghị quay sang nói với Lão Tất: "Anh ở lại đây giúp họ làm thủ tục nhé. Nhuế Tuyết, nếu quá trình nhận mặt nạn nhân đã xong, có thể cho họ nhận xác mang về."

Nhuế Tuyết gật đầu nói: "Được."

Buổi trưa, Lão Tất gọi điện thoại cho Long Nghị, nói rằng Vu Xuyên đã làm xong thủ tục nhận xác, chuẩn bị buổi chiều quay về Nam Xương.

Long Nghị nói: "Không được, ông ta chưa được đi, anh bảo ông ta đợi tôi ở khách sạn, tôi còn có chuyện cần làm rõ."

Lúc ông đến khách sạn nơi Vu Xuyên nghỉ, vị Phó Tổng giám đốc doanh nghiệp nhà nước còn đang say giấc ngủ trưa trong phòng hạng sang, tỏ vẻ không vui khi bị Long Nghị gõ cửa quấy rầy giấc ngủ.

Long Nghị vờ như không thấy nét mặt bực bội của ông ta, hỏi: "Ông Vu, nghe nói chiều nay ông định về Nam Xương?"

Vu Xuyên gật đầu trả lời: "Đúng vậy, công ty còn cả núi việc đang đợi tôi về xử lý, tôi không thể nán lại đây lâu được."

Long Nghị vuốt vuốt mũi nói: "Vậy thì tôi đành phải xin lỗi anh rồi. Theo tình hình hiện tại, e rằng anh không thể đi sớm như vậy được."

"Sao lại thế ?" Vu Xuyên có chút bất ngờ.

Long Nghị nói: "Tôi đã nhờ cảnh sát Nam Xương tiến hành điều tra, theo những gì camera nội bộ ở công ty anh ghi lại được, vào tối ngày 21, anh và thư ký Vinh không hề xuất hiện ở công ty. Anh nói anh và cậu ấy làm thêm giờ ở công ty, hoàn toàn là bịa đặt. Lúc đầu tôi chỉ làm theo nguyên tắc trình tự điều tra, tiện miệng hỏi về hoạt động của anh trong buổi tối hôm đó, nhưng bây giờ xem ra, tình hình có thể đã phức tạp hơn tôi nghĩ rồi."

Vu Xuyên sầm mặt lại, nói: "Anh nghi ngờ tôi giết vợ mình?"

Long Nghị không nói đúng cũng chẳng bảo sai, trả lời: "Hiện tại vụ án này đã rơi vào bế tắc, cảnh sát chúng tôi phải

xét đến mọi trường hợp có thể xảy ra, đúng lúc này chứng cứ ngoại phạm của anh đã bị tôi chứng minh là giả nên hướng điều tra của cảnh sát đã dồn về phía anh. Còn nữa, tôi biết rõ quan hệ của anh và vợ không hề ngọt ngào như lời anh nói, anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài, thường rất ít khi về nhà. Thực ra hai vợ chồng anh đang bất hòa và sống ly thân, có đúng thế không?"

Vu Xuyên nhìn ông nói: "Anh muốn nói, tôi có động cơ giết người, phải không?"

"Đây chỉ là một hướng phân tích vụ án của cảnh sát chúng tôi. Nếu ông không làm rõ được hành tung của mình trong buổi tối ngày hôm đó, thì việc chúng tôi liệt ông vào danh sách nghi phạm để tiến hành điều tra cũng là hợp tình hợp lý thôi."

"Ở đâu ra cái lý lẽ này vậy, anh chỉ là một tên cảnh sát quèn, có quyền gì điều tra tôi?" Vu Xuyên đột nhiên nổi khùng lên: "Phó Thị trưởng phụ trách về mảng hoạt động cảnh sát của các anh là bạn cũ của tôi đấy, anh có tin tôi lập tức bảo ông ấy cách chức đội trưởng của anh không?"

Long Nghị lạnh lùng nói: "Hoan nghênh anh góp ý với cấp trên về những bất cập trong công việc của chúng tôi, nhưng hiện tại, anh phải hợp tác với quá trình thẩm vấn của tôi. Còn nữa, cứ cho là anh sẽ gọi điện cho cả Chủ tịch tỉnh đi nữa, thì cũng không thể chứng minh rằng anh không có mặt ở hiện trường, đúng không?"

"Anh..." Vu Xuyên đuối lý, đành ngồi sụp xuống sofa, nghiêng đầu nói: "Nếu tôi chứng minh được hành tung của mình vào buổi tối hôm đó, có phải sẽ gột sạch được sự nghi ngờ không?"

Long Nghị nói: "Đương nhiên, nếu chứng cứ ngoại phạm mà anh cung cấp có thể chấp nhận được, anh có thể lập tức rời khỏi."

Vu Xuyên đột nhiên hạ thấp giọng: "Thôi được rồi, tôi nói, nhưng anh phải giữ bí mật cho tôi."

Long Nghị cũng ngồi xuống chiếc sofa đối diện, nói: "Việc này thì anh yên tâm, tôi chỉ quan tâm đến vụ án, những thứ không liên quan tôi sẽ không nói cho ai biết."

"Tối hôm đó tôi..." Vu Xuyên như ngồi trên bàn chông, đứng thẳng người dậy lau mồ hôi lạnh trên trán rồi lại ngồi xuống: "Tối hôm đó tôi ở Ma Cao, từ ngày 20 đến 22 tháng này, tôi và thư ký Vinh đều ở Ma Cao."

"Ông đến Ma Cao làm gì?"

"Tháng trước tôi đến sòng bạc Ma Cao, bị thua mất một ít tiền, đều là tiền của công ty, lần này muốn đến để gỡ lại, cho nên..."

"Ông đi lúc nào? Và về lúc nào?"

"9 giờ sáng ngày 20 đi, đến ngày 22 về."

"Trong khoảng thời gian này ông có rời khỏi Ma Cao không?"

"Không hề, lúc vợ tôi xảy ra chuyện, tôi đang đánh bạc trong sòng bài ở Ma Cao. Sau khi sự việc xảy ra, tôi mới dặn thư ký Vinh, nếu có ai hỏi thì bảo là tôi và cậu ấy cùng ở lại công ty làm việc muộn."

Long Nghị nói: "Được, chúng tôi sẽ tiến hành xác minh với cục quản lý xuất nhập cảnh về việc này."

"Cảnh sát Long, ông sẽ giữ bí mật cho tôi chứ?" Vu Xuyên dùng ngữ điệu gần như van nài: "Nếu chuyện này mà

truyền ra ngoài thì cái chức Phó Tổng giám đốc của tôi coi như là đi đời."

Long Nghị đứng dậy nói: "Việc này trước mắt không có liên quan nhiều đến vụ án, tôi có thể hứa với ông sẽ không nói ra ngoài, nhưng nếu ông còn cản trở quá trình điều tra thêm một lần nữa, Ủy Ban thanh tra mà nghe ngóng được thông tin đến tìm ông thì tôi cũng hết cách đấy nhé."

CHƯƠNG 10: TIA HY VỌNG MỚI

Vì vụ án của Miêu Thu Lam, Long Nghị đã hai đêm không chợp mắt. Buổi trưa, phòng làm việc yên tĩnh đến lạ thường, ông thực sự đã không còn cầm cự nổi, bèn ngửa đầu tựa vào sofa ngủ lịm đi.

Chưa ngủ được bao lâu, bỗng nghe thấy có tiếng người mở cửa văn phòng, thì ra là Âu Dương Nhược.

Âu Dương Nhược thấy ông đang ngủ trưa bèn vội vàng rụt lại, đang định khẽ khàng khép cửa văn phòng thì Long Nghị trên sofa ngồi thẳng dậy, nói: "Có việc gì vậy?"

Âu Dương Nhược đành đẩy cửa vào, báo cáo: "Tôi đã làm việc với hải quan Chu Hải, Vu Xuyên từ ngày 20 đến 23 tháng này đúng là có đi Ma Cao, ông ta xuất nhập cảnh tại cửa khẩu Củng Bắc Chu Hải, suốt thời gian mấy ngày đó không hề quay lại."

Long Nghị đưa tay bóp bóp hai vầng thái dương đang đau râm ran: "Nếu như vậy, chứng cứ ngoại phạm của Vu Xuyên lúc xảy ra vụ án là có giá trị. Xem ra ông ta đúng là không liên quan đến vụ án này."

Âu Dương Nhược nói: "Ông ta ở Ma Cao, nhưng cũng không khẳng định được là ông ta không giết Miêu Thu Lam."

Long Nghị ngước mắt lên nhìn nữ trợ thủ của mình, hỏi: "Ý cô là, có khả năng ông ta thuê hung thủ giết người?"

Âu Dương Nhược gật đầu nói: "Đúng vậy, người có thân phận như ông ta, giết người không nhất thiết phải tự mình ra tay."

Long Nghị nói: "Điều mà cô nói, thực ra tôi cũng đã từng nghĩ đến. Nhưng tôi thấy rất ít khả năng xảy ra chuyện đó. Theo kết quả điều tra, rất có thể hung thủ là một người đàn ông đã ở cùng buồng giường mềm với Miêu Thu Lam. Miêu Thu Lam đã mua cả bốn vé của buồng tàu, cũng có nghĩa là nếu không có sự đồng ý của bà ta, người khác không thể tùy tiện ở lại được. Cô thử nghĩ xem, một người phụ nữ giàu có lại sang trọng như Miêu Thu Lam, liệu có thể vô duyên vô cớ cho một người đàn ông lạ mặt vào nghỉ cùng buồng tàu với mình không? Cứ cho là tên sát thủ mà Vu Xuyên đã thuê, vừa may lại chính là người quen của Miêu Thu Lam, tôi nghĩ trừ khi là có quan hệ hết sức thân thiết, nếu không cô ta sẽ không đồng ý cho vào buồng tàu mà mình đã mua vé bao trọn đâu. Hơn nữa, cô đã bao giờ thấy có hung thủ nào kéo cái va li 34 tấc cồng kềnh đi giết người chưa?"

Âu Dương Nhược nói: "Nếu Miêu Thu Lam tùy tiện đồng ý cho người khác vào nghỉ cùng buồng thì việc gì bà ta phải một mình bao trọn cả buồng tàu đúng không?"

Long Nghị nói: "Theo tình hình hiện tại mà chúng ta nắm được, người đàn ông đáng để bà ta cho nghỉ cùng buồng với mình, chỉ có thể là hai người sau: Một là Vu Xuyên - chồng bà ta, đương nhiên bà ta không có lý do gì cự tuyệt."

"Người còn lại, chính là Trịnh Nhất Kiếm?" Âu Dương Nhược hỏi.

"Đúng, chính là cậu ta! Miêu Thu Lam đã hoàn toàn bị anh chàng 'Lưu Đức Hoa' này làm cho mê mẩn, nếu có Trịnh Nhất Kiếm cùng đi cùng nghỉ trong một buồng, chẳng phải là điều mơ ước của bà ta sao?"

Âu Dương Nhược nhún vai lắc đầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ nản lòng, nói: "Nhưng bây giờ hai người đó đều có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo, chúng ta dù có thận trọng đến đâu cũng phải lược bỏ khả năng gây án của họ. Tôi cảm thấy..."

Cô nói đến đây, bỗng khựng lại.

"Cô cảm thấy sao?" Long Nghị nhìn cô.

"Tôi cảm thấy vụ án này, hình như đang quay vòng tròn, đi mãi cuối cùng lại trở về vạch xuất phát." Âu Dương Nhược tiến sát lại: "Đội trưởng Long, anh thử nghĩ xem, có khi giả thiết lúc đầu lại chính xác đấy."

Long Nghị hiểu ý cô: "Cô muốn nói, vụ án này không hề phức tạp như chúng ta tưởng, hung thủ chính là Hầu Tiểu Ất?"

"Đúng vậy, tôi cảm thấy hắn vì muốn cướp tài sản nên mới siết chết Miêu Thu Lam, sau khi tỉnh lại, tự thấy khó có thể thoát thân, hắn đành phải bịa ra một ông già tóc đỏ." Nói đến đây, Âu Dương Nhược chợt nhớ ra một điều: "À, phải rồi, sáng nay lúc tôi thẩm vấn gã, gã nói hớ ra là làm mất vé ở trên tàu, nhưng thực ra gã không hề mua vé mà trốn vé lên tàu. Do gã phạm tội ở thành phố Khúc Giang, sợ bị cảnh sát bắt được, nên muốn đến địa phương khác trốn tránh. Gã trèo tường vào ga, lúc bị bảo vệ phát hiện đuổi theo, may sao có một đoàn tàu dừng ở sân ga, gã không biết đó là chuyến tàu

nào, cũng chẳng quan tâm đến thời gian rời ga mà cứ thế lao bừa lên tàu."

"Cái gì?" Long Nghị chợt đứng lên, nhìn về phía cô, hỏi: "Cô chắc chắn gã ta không biết đó là chuyến tàu nào chứ? Cũng không biết thời gian chuyển bánh mà lên bừa?"

Âu Dương Nhược thoáng chút bất ngờ, gật đầu đáp: "Đúng vậy, chính miệng gã đã nói với tôi. Gã còn bảo sau khi lên tàu gã đã gặp Miêu Thu Lam ở khoang giường mềm."

"Ôi, tình tiết quan trọng thế này, sao cô không nói sớm cho tôi biết?"

Long Nghị túm lấy chiếc áo khoác vắt trên sofa, vừa mặc lên người, vừa bước ra khỏi văn phòng: "Đi, chúng ta đi gặp Hầu Tiểu Ất."

Âu Dương Nhược vẫn chưa hiểu thông tin này có gì quan trọng, nếu không cô đã chẳng để đến bây giờ mới trình báo cho Long Nghị biết.

Cô đi theo sau đội trưởng, hỏi: "Đội trưởng Long, anh có cho rằng tên Khỉ Còm đó là hung thủ không?"

"Hung thủ không phải cậu ta." Long Nghị nói với ngữ khí rất kiên quyết: "Tôi đã biết hung thủ là ai, bây giờ việc duy nhất cần làm là khám phá ra thủ đoạn gây án của hắn."

Hai người nhanh chóng chạy đến phòng tạm giam, Hầu Tiểu Ất vừa nhìn thấy Long Nghị, liền nhào lên ôm chặt lấy chân ông, nước mắt nước mũi giàn dụa, nói: "Sếp ơi, tôi bị các ông nhốt mấy ngày rồi, bao giờ ông mới thả tôi ra đây?"

Long Nghị nói: "Sắp rồi! Nếu cậu nói hết sự thật với tôi, vụ án này có thể được giải."

"Tôi đã nói hết sự thật rồi mà, cả việc bí mật như trốn vé tôi cũng đã kể hết với nữ cảnh sát xinh đẹp đây rồi."

Khi Còm hất đầu về phía Âu Dương Nhược, suýt chút nữa thì vẩy cả nước mắt nước mũi vào người cô.

Long Nghị hỏi: "Cậu nói ngay cả đó là chuyến tàu nào cậu cũng không nhìn rõ, mà vẫn lên tàu, có đúng không?"

"Đúng vậy! Lúc đó tôi đang truy đuổi, còn hơi đâu mà nhìn xem đó là chuyến tàu nào. Vừa hay đang có một đoàn tàu dừng lại trong sân ga, tôi liền trà trộn vào dòng người chen lên tàu, không biết đấy là chuyến nào, mấy giờ chuyến bánh, sẽ đưa tôi đến đâu. Tôi chỉ cần trốn khỏi Khúc Giang, bất luận là đi đâu cũng được."

Long Nghị gật đầu, tiếp tục hỏi: "Vậy sau khi cậu lên tàu, tình hình ra sao? Khách trên tàu có đông không? Bên ngoài trời cảnh sắc thế nào?"

"Khách đương nhiên là đông rồi, chen chúc nhau. Lúc tôi lên tàu, trời đã tối từ lâu, tôi thấy bên ngoài cửa sổ là cả một mảng tối đen như mực, chút ánh sáng le lói cũng không có, chẳng nhìn thấy gì cả."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó trong toa tàu bỗng xuất hiện một nhân viên soát vé, tôi đành phải di chuyển qua từng toa về phía cuối tàu để trốn, đến tận cửa toa giường mềm, tôi mới cắt đuôi được nhân viên kia."

"À phải, cậu nói đã gặp Miêu Thu Lam ở cửa toa giường mềm?"

"Không phải, lúc ấy người phụ nữ giàu có đó vừa bước từ nhà vệ sinh ra, tôi tiến đến hỏi bà ta đoàn tàu chạy đến đâu. Bà ta cười tôi nói, lên tàu mà không biết tàu đi đâu. Tôi nói tôi trốn vé lên tàu nên chẳng biết gì cả. Lúc này bà ta mới trả lời tôi, bà ta không biết dọc đường chuyến tàu sẽ dừng ở những ga nào, còn bà ta sẽ xuống ở ga Nam Xương."

"Thế lúc ấy cậu có nhìn rõ bà ta đi vào buồng số mấy không?"

"Trong hành lang đèn đóm tối om ấy, nhìn rõ sao được? Cả lúc ông già quái dị lôi tôi vào uống rượu, tôi cũng chẳng biết mình đi vào buồng số mấy. Mãi đến khi các ông đến, tôi mới biết hóa ra là buồng số 5."

"Sau khi cậu hôn mê, hoàn toàn không có cảm giác gì ư?"

"Ông hỏi toàn câu thừa, ai hôn mê mà vẫn có cảm giác được chứ? Tôi chỉ nhớ hình như là có mơ một giấc mơ, tôi mơ thấy mình bị người ta nhốt vào một căn phòng tối om, căn phòng đó rất chật chội, tôi cứ cử động một cái là lại chạm vào bốn bức tường xung quanh."

"Tốt lắm! Bây giờ, tôi chỉ còn một câu hỏi cuối cùng, cậu nhất định phải trả lời cho trung thực." Long Nghị hỏi một cách rất trịnh trọng: "Tôi thấy trên tay cậu không hề có đồng hồ, cũng không có điện thoại, sao cậu lại chắc chắn thời điểm hung thủ vứt cái xác đi là vào khoảng 8 rưỡi tối?"

Khỉ Còm nói: "Tôi có nghe ông già đó nói về thời gian. Lúc tôi vào uống rượu, ông ta nói với tôi 8 giờ tối ông ta không ngủ được. Chúng tôi uống với nhau tầm nửa tiếng, sau đó ông ta vứt cái xác đi, cho nên tôi mới suy ra lúc đó là khoảng 8 rưỡi tối. Về sau trưởng tàu không phải cũng nói thế sao, thời điểm đoàn tàu đi qua nơi phát hiện ra thi thể, là khoảng 8 rưỡi tối?"

Long Nghị "ừ" một tiếng, không đặt thêm câu hỏi nào nữa, lặng lẽ bước ra khỏi phòng tạm giam.

Âu Dương Nhược thấy ông liên tục nhíu mày không nói gì, không kìm được tò mò, vừa đi sau vừa hỏi: "Đội trưởng Long, lời khai của Hầu Tiểu Ất là sai sự thật à?"

"Không, cậu ta nói rất thật, nhưng khi đặt vào trong vụ án này lại khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ." Đội trưởng Long về đến phòng làm việc, nói: "Cô mau chóng đi tìm một bảng giờ tàu mới nhất đến đây cho tôi xem, càng nhanh càng tốt."

Âu Dương Nhược chẳng hiểu gì, nhưng vẫn nhận lệnh, cô chạy đi, lát sau quay lại cầm theo một bảng giờ tàu mới cập nhật đưa cho Long Nghị.

Long Nghị giở bảng thời gian tàu chạy đặt lên mặt bàn, xem xét kỹ càng, vừa xem vừa ghi chép gì đó ra một tờ giấy trắng bên cạnh.

Âu Dương Nhược đứng một bên, lặng lẽ quan sát, không dám thở mạnh.

Đúng nửa giờ đồng hồ trôi qua, Long Nghị mới ngẩng đầu lên khỏi bảng giờ tàu, ông vẽ hai đường dài ngoằng minh họa tuyến đường sắt lên tờ giấy nháp bên cạnh, đồng thời cũng ngoáy nguệch ngoạc một số dòng chữ chú thích các ga dừng dọc đường và thời gian ra vào ga.

Ông đẩy tờ giấy nháp loằng ngoằng chữ về phía Âu Dương Nhược, hỏi: "Cô đọc có hiểu không?"

Âu Dương Nhược lắc đầu nói: "Không."

Long Nghị dùng chiếc bút chì trong tay chỉ vào tuyến đường sắt trên tờ giấy nháp nói: "Cô xem, sau khi tìm hiểu bảng giờ tàu mới cập nhật này, tôi phát hiện ra, cùng một lúc đi qua Khúc Giang, Nam Châu và Nam Xương, có đến hai chuyến tàu, đều là tàu nhanh có số hiệu bắt đầu bằng chữ K: Một chuyến là K7X8, chính là chuyến tàu đã xảy ra án mạng; chuyến còn lại là K7X2. Cô hãy xem thật kỹ, hai chuyến tàu này có gì giống và khác nhau?"

Âu Dương Nhược cúi thấp xuống, tập trung quan sát,

nói: "Hai chuyến tàu này, đều xuất phát từ trước thành phố Khúc Giang một ga, dọc đường đều chạy qua các thành phố Khúc Giang, Nam Châu và Nam Xương; điểm khác nhau là lộ trình mà hai chuyến tàu đi qua sau khi rời khỏi Nam Xương, sẽ tách ra thành hai hướng khác nhau, K7X8 tiếp tục tiến sâu vào địa phận tỉnh Chiết Giang, ga cuối cùng là ga Ôn Châu, còn K7X2 sau khi đi qua Nam Xương, sẽ rẽ về hướng Phúc Kiến, cuối cùng dừng lại ở ga Phúc Châu."

Long Nghị gật đầu, nói tiếp: "Vậy cô thử xem, về mặt thời gian có gì khác nhau không?"

Âu Dương Nhược vừa xem vừa nói: "K7X2 chạy trước K7X8 vừa tròn một tiếng đồng hồ. K7X2 vào đến ga Nam Châu lúc 8 giờ, còn K7X8 vào ga Nam Châu lúc 9 giờ, vừa vặn lệch nhau một tiếng."

"Đúng thế, hai đoàn tàu này vừa vặn lệch nhau một tiếng." Long Nghị thả chiếc bút chì trong tay xuống, nhắc lại câu đó.

"Có vấn đề gì sao?" Âu Dương Nhược lộ rõ vẻ ù ù cạc cạc: "Đội trưởng đang thắc mắc tại sao Miêu Thu Lam không đi chuyến sớm hơn một tiếng là chuyến K7X2, mà lại đi chuyến K7X8 à? Tôi thấy điều này cũng bình thường, bà ta muốn tận dụng buổi chiều đi chơi một vòng trong thành phố Khúc Giang nên mới chọn đi chuyến tàu muộn hơn một tiếng để về nhà, điều này có thể giải thích được."

"Chính xác, đây là một cách giải thích rất hợp lý." Long Nghị chắp hai tay sau lưng, chầm chậm bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài bầu trời u ám ảm đạm, trầm ngâm nói.

Âu Dương Nhược thấy ông để bảng giờ tàu sang một bên, nghĩ rằng ông đã xem xong, định thu dọn cất đi thì bỗng nhiên ông quay người lại nói: "Khoan đã."

Ông tiến lại gần, nhìn vào bảng giờ tàu nói: "3 giờ chiều nay, có một chuyến tàu ngắn chạy từ Nam Châu đến thành phố Khúc Giang." Ông nhìn đồng hồ: "Còn nửa tiếng nữa, chắc vẫn kịp. Tiểu Nhược, cô gọi Lão Tất, chúng ta cùng đi tàu đến Khúc Giang."

Âu Dương Nhược "vâng" một tiếng, quay người bước ra khỏi văn phòng. Long Nghị gọi cô đứng lại, nhắc thêm một câu: "Nhớ mang theo súng."

Âu Dương Nhược sững người: Là trình tự vây bắt đối tượng tình nghi phạm tội?

Cô cảm thấy vừa hưng phấn vừa căng thẳng, đội trưởng bảo cô mang theo súng, có nghĩa là hành động lần này sẽ có nhiều nguy hiểm.

Hơn mười phút sau, ba người đã đến ga tàu hỏa Nam Châu.

Âu Dương Nhược mua ba tấm vé tàu. Long Nghị nhìn đồng hồ, còn gần mười phút nữa tàu sẽ chạy, nhưng ông không vội vã bước vào ga, mà đi đến bộ phận ký gửi hành lý ở sảnh bán vé.

Phía sau quầy ký gửi hành lý, chỉ có một nữ nhân viên trung tuổi đang trực ban. Trên chiếc giá đằng sau bà, xếp đầy ắp các loại hành lý to nhỏ khác nhau. Người đến nhận và gửi hành lý đều rất đông.

Long Nghị quan sát một lượt, phát hiện hành khách đến gửi và nhận hành lý đều không cần đăng ký, mà chỉ việc nhét hành lý vào tủ nào còn trống, nhân viên sẽ đưa cho khách một tấm thẻ có mã số. Lúc đến lấy hành lý, chỉ cần xuất trình thẻ là được.

Bộ phận ký gửi hành lý lớn như vậy, mà chỉ có một

nhân viên phụ trách, thực sự sẽ rất bận bịu, liên tục kéo hành lý vào, đẩy hành lý ra, cắm đầu làm việc không ngừng, trong mắt bà ấy hình như chỉ toàn là mã số hành lý, ngay cả thời gian ngước lên nhìn hành khách đứng đối diện cũng không có.

Nếu hỏi bà ấy có nhớ hai ba ngày trước có vị khách nào đó vào ký gửi hành lý hay không, chắc bà ấy không thể trả lời được.

Long Nghị lại đứng trên bậc thang ngoài cửa sảnh bán vé, ánh mắt hướng ra ngoài, bầu trời u ám nặng nề, cảnh sắc như báo hiệu mưa to gió lớn đang kéo về, trên quảng trường trước nhà ga, người đi lại không nhiều, phía bên kia đường chính là bến xe khách đường dài thành phố Nam Châu, một số xe khách tư nhân đang lòng vòng ngoài bến đưa đón khách.

Ngoài bến xe, dọc hai bên đường là một loạt nhà nghỉ và quán ăn nhỏ, quán mà Trịnh Nhất Kiếm đã đến ăn kinh doanh rất phát đạt, khách ra vào nườm nượp.

Âu Dương Nhược có chút không hiểu, đội trưởng tức tốc chạy đến ga tàu, vậy mà giờ này rồi vẫn còn ung dung đứng ngắm cảnh phố phường.

Loa phát thanh của nhà ga thông báo chuyến tàu mà họ sẽ đi đang chuẩn bị chuyển bánh, nhắc nhở những hành khách còn chưa lên tàu mau chóng qua cổng soát vé lên tàu.

Long Nghị quay đầu tiến về phía sân ga.

Chuyến tàu đi từ thành phố Nam Châu đến Khúc Giang, số hiệu bắt đầu bằng chữ K, đi mất đúng hai giờ đồng hồ.

5 giờ chiều, Long Nghị cùng Âu Dương Nhược và Lão Tất xuống ga Khúc Giang.

Lúc này trời bắt đầu mưa phùn, gió lạnh đến thấu

xương, khiến cho ai ai cũng run lên cầm cập. Những hành khách đợi tàu bên trong sân ga, ai nấy đều mặc áo bông dầy cộp, có người lấy khăn che kín đầu, có người đội mũ len trùm kín tai, cảnh tượng rất giống với buổi tối hôm xảy ra án mạng.

Ngày mùa đông trời nhanh tối, sắc trời đã bắt đầu chuyển dần sang màu đen.

Long Nghị sau khi xuống tàu liền trực tiếp đến đồn công an gần ga tàu, chứng minh thân phận và giải thích lý do đến đây. Ông trưởng đồn công an lớn tuổi tiếp bọn họ.

Long Nghị uống một tách trà nóng, sau khi cơ thể ấm áp hơn, ông nói: "Trưởng đồn, tôi muốn nhờ ông tập hợp tất cả lực lượng bảo an làm nhiệm vụ trực ban vào lúc 5 giờ đến 8 giờ tối ngày 21 tháng này lại, tôi muốn nhờ họ làm rõ một số vấn đề."

Đồn trưởng nói: "Được, không vấn đề gì." Ông nhấc bộ đàm lên nói vài câu, sau đó bảo: "Được rồi! Có tất cả mười nhân viên bảo an làm nhiệm vụ trực ban trong khoảng thời gian đó, hiện tại đã xếp hàng ngay ngắn trên sân ga đợi chỉ thị của anh."

Long Nghị cười nói: "Ông quá lời rồi, tôi không phải lãnh đạo, tôi chỉ đến xác thực một số việc thôi."

Khi ông bước đến sân ga, quả thực thấy có một đội bảo an đang xếp hàng ngay ngắn nghiêm trang.

Long Nghị xua tay nói: "Không cần căng thẳng như vậy, tôi không phải lãnh đạo đến thị sát tình hình công việc, chỉ là đang điều tra một vụ án, gọi mọi người đến đây chủ yếu là để xác minh một số tình tiết thôi."

Ông rút điện thoại ra, đưa bức ảnh Khỉ Còm cho mười nhân viên bảo an xem, sau đó hỏi: "Ngày 21, chính là chiều

hôm kia, vào khoảng thời gian lúc trời vừa tối, các anh có nhìn thấy người này không?"

Nhóm bảo an chăm chú nhìn vào bức ảnh, sau đó đều lắc đầu không biết.

Long Nghị nói: "Người này đã khai báo rằng, lúc đó cậu ta trèo tường vào trong ga, kết quả là bị một nhân viên bảo an phát hiện và đuổi theo, cuối cùng cậu ta nhảy được lên tàu trốn thoát."

Mấy nhân viên bảo an ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng có một người đứng dậy nói: "Ga chúng tôi tuy không phải ga lớn, nhưng mỗi ngày đều có không ít trường hợp trèo tường trốn vé, hôm nào nhiều có khi phải đến hơn chục trường hợp. Những người này đều rất tinh quái, kể cả có bị chúng tôi phát hiện, họ cũng vẫn bỏ xa chúng tôi một đoạn, nếu nói là nhìn thấy rõ tướng mạo của họ, e rằng rất khó."

Long Nghị "ừ" một tiếng, suy nghĩ một lát rồi mở bức ảnh chụp toàn thân Khỉ Còm ra nói: "Cậu thanh niên này hơi khác với những người trốn vé khác, dáng người cậu ta rất lùn, chỉ khoảng chừng trên một mét rưỡi, thân hình gầy gò trông giống như một con khỉ nên mới có biệt danh là Khỉ Còm..."

"Ơ, hóa ra là hắn ta, tôi nhớ ra rồi, chính tôi nhìn thấy hắn trèo tường vào ga, lúc đầu tôi tưởng là thằng nhóc nào đó quậy phá, về sau mới phát hiện ra là một người trưởng thành, tôi bèn tuýt còi bảo hắn ta đứng lại nhưng hắn không nghe, vẫn cứ co cẳng chạy, tôi bèn đuổi theo sau. Cuối cùng tên này đã trốn được lên tàu, tôi đi báo cáo với đội trưởng, đội trưởng dặn nhân viên tàu trên chuyến tàu đó chú ý kiểm tra vé, không biết về sau có bắt được hắn hay không." Một nhân viên bảo an trẻ gãi đầu nói: "Tôi không nhìn rõ tướng mạo của hắn nên lúc ông đưa ảnh chụp khuôn mặt tôi mới không

nhận ra, khi ông nói về dáng người rồi cho tôi xem ảnh toàn thân, tôi đã nhớ ra ngay, chính xác là hắn."

Âu Dương Nhược đứng một bên, dùng cùi chỏ huých Lão Tất đang đứng bên cạnh.

Lão Tất giả vờ lấy tay ôm bụng, hỏi: "Tiểu cô nương, cô làm gì đấy?"

Âu Dương Nhược nói: "Ông không thấy à, đội trưởng Long đang điều tra Khỉ Còm đấy."

Lão Tất nói: "Vậy thì đã sao?"

Âu Dương Nhược nói: "Điều đó có nghĩa là đội trưởng đang nghi ngờ Khỉ Còm là hung thủ."

Lão Tất nói: "Rồi sao nữa?"

Âu Dương Nhược nói: "Ông không biết à? Lúc vụ án này vừa bắt đầu, tôi đã đoán hung thủ chính là Hầu Tiểu Ất. Ông nhìn xem, đi hết một vòng tròn to đùng, cuối cùng Long đội trưởng lại quay lại hướng tư duy của tôi lúc ban đầu rồi."

Lão Tất đánh mắt đi chỗ khác cố nhịn cười: "Cô đang khoe mình có tiến bộ, hay đang ám chỉ đội trưởng Long kém hơn trước thế?"

Âu Dương Nhược cười đắc ý, nói: "Đều không phải, đây gọi là chí hướng lớn gặp nhau."

Lão Tất cuối cùng không nhịn được, đành cười phụt ra một tiếng.

Lúc hai người đang mải nói chuyện, Long Nghị đã cho đội bảo an giải tán, chỉ giữ lại người bảo an đã phát hiện ra việc Khỉ Còm trèo tường trốn vé.

Long Nghị hỏi người này vài câu, anh ta đều trả lời hết sức nhiệt tình.

Âu Dương Nhược vội vàng chạy đến, cô muốn nghe

xem đội trưởng hỏi nhân viên bảo an những gì nhưng đến nơi, Long Nghị đã kết thúc cuộc hội thoại với nhân viên bảo an, vừa gật đầu cảm ơn, vừa bắt tay chào tạm biệt.

Âu Dương Nhược không kìm được tò mò: "Đội trưởng Long, anh hỏi những vấn đề gì vậy?"

Long Nghị trả lời với biểu cảm lạnh tanh: "Không có gì, tôi chỉ hỏi một số chi tiết về việc Hầu Tiểu Ất trốn vé vào ga thôi."

Âu Dương Nhược biết ông đang cố ý tạo tính gay cấn cho câu chuyện, bèn bĩu môi nói: "Đội trưởng Long, chẳng phải ông bảo hung thủ không phải là Khỉ Còm sao?"

Long Nghị ngẩn ra một lát, quay lại nhìn cô: "Tôi hình như chưa hề bảo hung thủ cuối cùng là cậu ta nhỉ?"

Âu Dương Nhược không tin, hỏi: "Thế sao anh lại tập trung điều tra về hắn?"

Long Nghị không nhịn được cười: "Tôi điều tra cậu ta là để xác minh thủ đoạn gây án của hung thủ."

Âu Dương Nhược hỏi: "Vậy rốt cuộc ai là hung thủ?"

"Ai là hung thủ, cô sẽ sớm biết thôi." Long Nghị bước thêm mấy bước trên sân ga, đột nhiên quay đầu lại hỏi cô: "Này, Tiểu Nhược, cô có biết, bình thường đèn đường trong thành phố mấy giờ sẽ bắt đầu bật lên không?"

Âu Dương Nhược hơi bất ngờ, bèn sững ra một lát: "Cái này bình thường tôi cũng không để ý, chỉ biết mùa hè bật muộn, mùa đông bật sớm, nhưng cụ thể vào lúc mấy giờ bắt đầu bật đèn thì tôi thực sự không rõ."

Long Nghị nói: "Vậy được, tôi đổi câu hỏi, cô nói xem việc bật tắt đèn đường trong thành phố là do ai phụ trách?"

Âu Dương Nhược cười phá lên, nói: "Anh hỏi đúng

người rồi đấy, tôi biết về công việc này, thường thì do Phòng quản lý đèn điện thuộc Ủy ban thành phố phụ trách. Vừa may tôi có một người thân làm việc ở Phòng quản lý đèn điện, cho nên tôi biết về việc này."

Long Nghị nói: "Vậy được, tôi gọi điện hỏi Phòng quản lý đèn điện một chút."

Ông lấy điện thoại ra, đầu tiên gọi đến số 114 để tra cứu số điện thoại trực ban của Phòng quản lý đèn điện thành phố Khúc Giang, rồi gọi theo số mình vừa tra cứu được, đối phương trả lời: "Mùa đông, toàn thành phố thống nhất bật đèn đường vào lúc 6 rưỡi tối."

"Được rồi, công tác xác minh điều tra của tôi đã hoàn thành." Sau khi gác máy, Long Nghị nói: "Tiểu Nhược, cô gọi điện cho phó cục trưởng Mã thuộc Cục Cảnh sát thành phố Khúc Giang, cứ nói là tôi muốn mượn của ông ấy hai người, chính là Tiểu Tôn và Đại Lưu - hai người đã hợp tác điều tra với chúng ta lần trước và nhờ Tiểu Tôn lái xe đến ga tàu đón chúng ta."

Âu Dương Nhược hỏi: "Sau khi họ đến đây, chúng ta sẽ đi đâu?"

Long Nghị nói: "Sau khi họ đến, chúng ta cùng đi bắt hung thủ."

CHƯƠNG 11: THUẬT PHÂN THÂN

Tiểu Tôn lái xe cảnh sát, chở theo Long Nghị và những người khác, rẽ vào hẻm số 3 đường Bắc vành đai, dừng lại trước cửa nhà Trịnh Nhất Kiếm.

Lúc này đã hơn 7 giờ tối, sắc trời tối đen, mưa tạnh từ bao giờ, chỉ có gió Bắc vẫn thổi xào xạc từng cơn, mặt đất ẩm ướt nhớp nháp, phản chiếu ánh điện đường loang loáng, giống như những mảnh bạc vỡ vụn ra rải khắp mặt đất.

Long Nghị xuống xe, thấy cảnh tượng vẫn giống như lần trước, ngôi nhà nhỏ ba người nhà Trịnh Nhất Kiếm ở vẫn đóng chặt cửa, trong phòng có ánh đèn lờ mờ hắt ra, âm thanh từ chiếc ti vi bật hơi lớn, khiến người ta hình dung bên trong căn phòng ấy là cảnh tượng một gia đình ấm cúng hạnh phúc.

Nghĩ đến cô bé con nhoài người làm bài tập trong căn phòng nhỏ, trái tim Long Nghị bỗng chùng xuống, ông đứng ngoài cửa một lúc lâu rồi mới đưa tay lên gõ cửa.

Lần này bước ra mở cửa chính là Trịnh Nhất Kiếm.

Trịnh Nhất Kiếm trông thấy có mấy cảnh sát đứng ngoài, không khỏi bất ngờ, cho đến khi nhận ra đây là những người lần trước đã đến tìm mình, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu ta mở hé cửa, rồi lách người bước ra, nhìn Long Nghị đầy nghi hoặc: "Xin hỏi các ông đến có việc gì?"

Long Nghị đưa ánh mắt nhìn qua khe cửa nhỏ, thấy vợ và con gái Trịnh Nhất Kiếm đang ngồi trên sofa xem ti vi."

Ông nói: "Chúng tôi có việc tìm cậu, nếu thấy không tiện, chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện."

Trịnh Nhất Kiếm nhíu mày, quay đầu nói vọng vào trong nhà mấy câu gì đó, rồi mở cửa bước ra, sau đó quay người khép cửa lại.

Trong con hẻm nhỏ, bóng đèn lờ mờ chiếu xuống khiến khuôn mặt mỗi người đều nửa sáng nửa tối, không khí đậm vẻ liêu trai.

Trịnh Nhất Kiếm đi theo Long Nghị ra xe cảnh sát, hỏi: "Các ông tìm tôi, rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Long Nghị nói: "Chúng tôi đến vì vụ án của Miêu Thu Lam."

Trịnh Nhất Kiếm có vẻ hơi mất bình tĩnh, nói: "Tôi đã nói với các ông, tôi chẳng liên quan gì đến vụ án này cả."

"Cậu có liên quan đến vụ án hay không, không phải do cậu quyết định, mà do chúng tôi quyết định." Sắc mặt Long Nghị sầm lại, nói một cách nghiêm nghị: "Chúng tôi nghi ngờ cậu là hung thủ đã sát hại Miêu Thu Lam, bây giờ chúng tôi muốn chính thức bắt giữ cậu."

"Cảnh sát, ông đang đùa à? Lúc thi thể của Miêu Thu Lam bị ném xuống tàu, tôi đang ngồi ăn cơm ở quán Vinh Hạnh. Không lẽ tôi có thuật phân thân, có thể cùng một lúc

vừa ngồi ăn ở quán cơm, vừa chạy cả trăm dặm đến chỗ đoàn tàu để giết người vứt xác sao?"

Long Nghị gật đầu nói: "8 giờ 30 phút tối hôm xảy ra vụ án, cậu đang ăn cơm ở quán Vinh Hạnh, điều này không hề sai. Nhưng khoảng thời gian mà thi thể Miêu Thu Lam bị ném xuống khỏi đoàn tàu không phải là 8 giờ 30 phút, hung thủ đã dùng thủ đoạn hòng che mắt chúng tôi, làm cho thời gian bị đẩy nhanh lên một tiếng đồng hồ, thời gian thực sự mà hung thủ ném cái xác đi là vào lúc 7 rưỡi tối hôm đó."

Trịnh Nhất Kiếm cười nhạt: "Cảnh sát các ông phá án cứ như trò trẻ con vậy, lần trước thì nói, theo như suy đoán của nhân viên tàu trên chuyến K7X8, lúc đoàn tàu đi qua vị trí tìm thấy xác Miêu Thu Lam là vào 8 rưỡi tối, bây giờ lại bảo là 7 rưỡi. Lúc 7 rưỡi tối, đoàn tàu K7X8 có lẽ vừa mới ra khỏi ga Khúc Giang không bao lâu, vẫn còn chạy trong địa phận thành phố Khúc Giang, nếu hung thủ vứt xác vào thời gian đó, nơi mà thi thể rớt xuống phải là ở thành phố Khúc Giang, không lẽ thi thể có thể tự đứng dậy chạy, sau một tiếng đã chạy đến thành phố Nam Châu?"

Long Nghị nói: "Cảnh sát phá án, dựa trên cơ sở của sự thật, dựa trên chứng cứ để phát ngôn, trong quá trình phá án có thể căn cứ theo những manh mối mới để kịp thời thay đổi suy luận, điều này hết sức bình thường, đây cũng chính là điểm đáng tin cậy của cảnh sát.

Đầu tiên, phía cảnh sát vì sao lại cho rằng thời điểm hung thủ vứt xác là vào 8 rưỡi tối hôm đó?

Chủ yếu căn cứ vào hai việc sau: Một là căn cứ vào thời gian chuyển bánh và lộ trình của chuyến tàu K7X8, thông qua tra cứu thông tin từ hệ thống kiểm soát tàu, có thể xác định

thời điểm đoàn tàu đi qua vị trí thi thể được tìm thấy là vào lúc 8 giờ 30 phút tối.

Hai là căn cứ vào lời khai của nhân chứng Hầu Tiểu Ất, cậu ta nói vào khoảng 8 rưỡi tối đã thấy hung thủ vứt xác Miêu Thu Lam qua cửa sổ tàu.

Mà căn cứ thứ hai, thực ra chính là cơ sở để nảy sinh căn cứ thứ nhất. Vì Hầu Tiểu Ất nói trông thấy người ta ném cái xác từ trên tàu xuống, cho nên cảnh sát mới tiến hành điều tra bảng giờ tàu của chuyến K7X8, vậy nên lời làm chứng của Hầu Tiểu Ất là điểm mấu chốt nhất.

Mà hiện tại, tôi đã nảy sinh nghi ngờ với cả thời gian và địa điểm xuất hiện trong lời khai của Hầu Tiểu Ất."

"Ông cảnh sát, đừng nói là ông nghi ngờ tôi đã phối hợp với cái tên Hầu Tiểu Ất gì đó để giết người nhé?"

"Không, hai người đương nhiên không phối hợp giết người. Trước khi chuyện này xảy ra, cậu ta không hề quen biết cậu, cậu cũng chưa từng gặp cậu ta, chỉ vì trong trường hợp đặc biệt, cậu mới lựa chọn cậu ta trở thành nhân chứng chứng minh cậu có bằng chứng ngoại phạm vào thời điểm xảy ra vụ án. Xét cho cùng, cậu ta chỉ là một con cờ trên bàn cờ của cậu mà thôi."

Trịnh Nhất Kiếm giơ chân đá bay một viên đá dưới mặt đất, giọng nói có chút phẫn nộ: "Ông cảnh sát, rốt cuộc ông định nói cái gì? Tôi hoàn toàn chả hiểu gì hết."

Âu Dương Nhược và những người khác cũng lặng lẽ quan sát Long Nghị, trên gương mặt đều lộ rõ vẻ ngơ ngác không hiểu.

Long Nghị không hề mất bình tĩnh, mỉm cười xoa hai tay vào nhau trong cơn gió lạnh buốt, đợi mọi thứ dịu xuống

mới nói tiếp: "Thôi được, nếu muốn nói rõ về vụ án này, phải nói từ việc Khỉ Còm, cũng chính là Hầu Tiểu Ất trốn vé vào ga. Khỉ Còm không có điện thoại, không đeo đồng hồ, cậu ta sau khi bị bảo an truy đuổi đã trốn vé nhảy lên tàu, trong lúc nước sôi lửa bỏng, không nhìn rõ mình đã lên chuyến tàu nào, cũng không biết lúc đó mấy giờ. Sở dĩ cậu ta biết về mốc thời gian 8 rưỡi, là do ông già tóc đỏ, cũng chính là hung thủ sát hại Miêu Thu Lam đã chủ động nói với cậu ta trong lúc mời cậu ta vào buồng giường mềm uống rượu, vậy nên cậu ta mới áng chừng khoảng thời gian mà ông già tóc đỏ uống rượu xong rồi vứt cái xác xuống là khoảng 8 rưỡi. Vậy mốc thời gian mà hung thủ nói ra có chính xác hay không? Đây là điểm nghi vấn đầu tiên. Khỉ Còm hoàn toàn không biết mình đi chuyến tàu nào, mãi đến khi cậu ta tỉnh lại sau cơn hôn mê, hỏi nhân viên tàu mới biết mình đang đi đoàn tàu K7X8. Nhưng trên thực tế, K7X8 chỉ là chuyến tàu mà cậu ta đi sau khi tỉnh lại, còn trước lúc cậu ta bị đánh ngất, chuyến tàu mà cậu ta đi có phải là K7X8 hay không? Đây là điểm nghi vấn thứ hai."

"Lẽ nào trước lúc cậu ta hôn mê và sau khi tỉnh lại, cậu ta đã đi hai chuyến tàu khác nhau?" Âu Dương Nhược cảm thấy điều này quá khó hiểu, không kìm được bèn nói chen vào.

Long Nghị nhìn cô, nói: "Thực ra trong lời khai của Khỉ Còm đã có thể biết rõ cậu ta có đúng là đã đi chuyến K7X8 hay không, chỉ là cô không chú ý thôi. Cậu ta nói sau khi lên tàu, lúc đoàn tàu ra khỏi ga, trời đã tối đen, cậu ta nhìn ra bên ngoài, là cả một màng tối mù mịt, không thấy gì..."

"Điều này thì có vấn đề gì?" Âu Dương Nhược không phục.

"Đương nhiên là có vấn đề." Long Nghị nói: "Tôi biết

ở thành phố Nam Châu, vào mùa đông, thời gian bật đèn đường là 6 rưỡi tối. Ở thành phố Khúc Giang, sau khi gọi cho Phòng quản lý đèn điện để hỏi, họ trả lời thời gian bật đèn đường cũng là 6 rưỡi tối."

"Đúng rồi." Âu Dương Nhược chợt hiểu ra mọi chuyện: "K7X8 rời ga Khúc Giang vào lúc 7 giờ tối, lúc đó đèn đường phải bật rồi mới đúng, đoàn tàu còn đang chạy trong địa phận thành phố, Hầu Tiểu Ất sao có thể thấy bên ngoài cửa sổ toàn một màu đen đặc được chứ? Thứ mà anh ta nhìn thấy lẽ ra phải là những con đường sáng ánh đèn."

Long Nghị nhìn cô, trong ánh mắt có chút tán dương, nói tiếp: "Sở dĩ Hầu Tiểu Ất nhìn thấy bên ngoài toàn một màu đen là bởi đèn đường vẫn chưa được bật lên. Có nghĩa là, chuyến tàu mà cậu ta đi không phải chuyến K7X8 xuất phát lúc 7 giờ, đó phải là một chuyến tàu khác xuất phát trước 6 giờ tối."

Âu Dương Nhược nói: "Chúng tôi sau khi tra cứu những thông tin liên quan đến thời gian tàu chạy mới phát hiện ra, cùng đi qua ba điểm là Khúc Giang, Nam Châu và Nam Xương, chỉ có hai chuyến tàu, đều là đoàn tàu có số hiệu bắt đầu bằng chữ K, một chuyến là K7X2, chuyến còn lại là K7X8 - nơi vụ án mạng xảy ra. Mà K7X2 vừa vặn sớm hơn K7X8 một tiếng đồng hồ, thời gian rời ga Khúc Giang là 6 giờ tối. Chuyến mà Hầu Tiểu Ất trốn lên, chỉ có thể là K7X2. Mùa đông, thời gian ban ngày tương đối ngắn, vào lúc 6 giờ, trời lại có mưa nên đã tối đen như mực, nhưng lúc đó đèn đường vẫn chưa bật, cho nên khi gã ta đứng trên chuyến tàu K7X2 mới thấy bên ngoài cửa sổ là một màng tối đen."

Long Nghị nói: "Chính xác! Trưa nay lúc cô nói với

tôi, Hầu Tiểu Ất không phải bị mất vé mà là trốn vé lên tàu, do bị bảo an đuổi rát quá, nên không biết ký hiệu chuyến tàu và thời gian chuyển bánh, chỉ cố chen được lên tàu mà thôi, tôi đã cảm thấy ở chi tiết này có vấn đề. Để chứng thực cho suy đoán của mình, tôi chủ ý đi tìm nhân viên bảo an đã truy đuổi Hầu Tiểu Ất trong sân ga ngày hôm đó, cậu ấy nhớ rất rõ, chuyến tàu mà Hầu Tiểu Ất đã trốn lên, chính là chuyến K7X2."

CHƯƠNG 12: LỜI ĐUÔI CÁO

6 giờ tối ngày 21, cùng thời điểm Hầu Tiểu Ất trốn vé lẻn lên chuyến tàu K7X2, Miêu Thu Lam và Trịnh Nhất Kiếm cũng cùng nhau lên chuyến tàu này.

Miêu Thu Lam rất thích anh chàng có ngoại hình giống với thần tượng Lưu Đức Hoa của mình, bà quyết định bỏ ra 150 vạn tệ để bao anh ta trong ba năm. 50 vạn tệ của năm đầu tiên, coi như tiền đặt cọc đã được chuyển đến tài khoản của anh ta.

Trịnh Nhất Kiếm không muốn bỏ qua cơ hội kiếm tiền này, bèn mang theo tờ chứng nhận ly hôn với vợ, cùng với Miêu Thu Lam lên tàu, hai người nghỉ cùng nhau trong một toa giường mềm.

Nhưng khi tàu vừa rời khỏi ga chưa được bao lâu, Miêu Thu Lam phát hiện tờ chứng nhận ly hôn của Trịnh Nhất Kiếm là giả, bà ta cảm thấy cậu thanh niên này đã lừa dối mình, trong lúc phẫn nộ, có lẽ đã đòi hủy hợp đồng, hoặc cũng có thể đã yêu cầu Trịnh Nhất Kiếm phải trả lại 50 vạn

tiền đặt cọc. Tóm lại, hai người đã xảy ra va chạm nghiêm trọng ngay trong buồng tàu, có thể do mất kiểm soát, hoặc do cố ý, Trịnh Nhất Kiếm đã dùng cà vạt của mình siết cổ Miêu Thu Lam đến chết.

Đứng trước thi thể Miêu Thu Lam, Trịnh Nhất Kiếm rất nhanh đã bình tĩnh trở lại. Để có thể nuốt trọn 50 vạn tiền đặt cọc và xóa bỏ mọi nghi ngờ về phía mình, cậu ta đã xây dựng và thực hiện kế hoạch thoát tội vô cùng tỉ mỉ.

Vì lý do nghề nghiệp, cậu ta rất am hiểu các chuyến tàu ra vào thành phố Khúc Giang, lúc này chắc là khoảng 6 rưỡi tối, cậu ta biết chuyến tàu tiếp theo rời ga Khúc Giang là K7X8 hiện tại vẫn đang bán vé, bèn gọi điện đặt bốn chiếc vé tàu trong cùng một buồng giường mềm, đồng thời nhờ người đi luôn chuyến K7X8 mang vé tàu đến ga Nam Châu giao cho mình.

Miêu Thu Lam đã kể với cậu ta việc mình vừa gặp Khỉ Còm ngoài buồng vệ sinh, nên cậu ta biết được ở khu nối tiếp giữa hai toa tàu, có một thanh niên trốn vé tàu đang ẩn nấp, vóc dáng anh ta gầy gò như một con khỉ, người này ngay cả việc lên tàu lúc mấy giờ, đang đi chuyến tàu số hiệu bao nhiêu cũng không biết.

Trịnh Nhất Kiếm đi ra quan sát một lượt, vừa may thấy Khỉ Còm đang ngồi ở đó ngủ gật, bèn quyết định lợi dụng gã này để thực hiện kế hoạch của mình.

Đầu tiên, cậu ta cắt ngắn bộ tóc giả của Miêu Thu Lam, tự hóa trang và biến mình thành ông già quái dị với bộ tóc màu đỏ, sau đó mời Khỉ Còm vào trong buồng tàu cùng uống rượu, cố ý nói với gã bây giờ là 8 giờ tối, thực ra lúc đó chính xác là khoảng 7 giờ. Do cậu ta mắc chứng mất ngủ, nên trong va li có chuẩn bị sẵn thuốc ngủ.

Cậu ta pha một ít thuốc ngủ vào chai rượu, cho Khỉ Còm uống, còn trong chai của cậu ta hoàn toàn là nước trắng. Trước khi Khỉ Còm hôn mê, cậu ta cố ý ném xác của Miêu Thu Lam qua cửa sổ ngay trước mặt gã.

Sau khi Khỉ Còm ngất đi, Trịnh Nhất Kiếm lập tức tiến hành dọn dẹp dấu vết trong buồng tàu, đóng gói toàn bộ quần áo đồ đạc trong va li vào túi và ném xuống sông Trường Giang, sau đó đặt Hầu Tiểu Ất với thân hình gầy gò như một chú khỉ vào trong va li của mình.

Cái va li cỡ 34 tấc to đùng của cậu ta, dài hơn 90cm, Khỉ Còm cao chưa đầy mét sáu, gấp gọn người gã lại đặt vào trong đó chắc vẫn còn thừa chỗ. Sau khi thu dọn mọi thứ xong, thấy mình không còn để lại bất kỳ dấu vết gì, cậu ta bỏ bộ tóc giả trên đầu xuống, dùng khăn quàng che kín đầu, kéo va li của Miêu Thu Lam và cả của mình xuống ga Nam Châu. Lúc đó, là 8 giờ tối.

Vài phút sau, chuyến tàu K7X2 rời ga Nam Châu. Lúc này nhân viên tàu bắt đầu tiến hành đổi thẻ giường nằm cho hành khách, phát hiện buồng tàu của Trịnh Nhất Kiếm không có ai ngồi, đã đăng ký bán lại vé, chẳng bao lâu sau đã có khách đến ngồi, nên hoàn toàn không tạo ra điểm nghi vấn nào hết.

Sau khi Trịnh Nhất Kiếm xuống tàu, liền gửi hành lý vào khu vực hành lý ký gửi trong sảnh bán vé, sau đó mua một tấm vé tàu K7X8, tiếp tục đi qua quảng trường trước mặt, đến quán quen Vinh Hạnh ở đường đối diện ăn tối. Trước đây cậu ta đã từng ăn ở quán này, nên biết trong quán có lắp camera.

Mục đích của cậu ta chính là để camera ghi lại chứng cứ cậu ta có ngồi ăn tại quán. Cậu ta bước vào quán lúc 8 giờ 15 phút, ăn xong rời đi vào lúc 8 giờ 46 phút.

Sau khi rời quán Vinh Hạnh, Trịnh Nhất Kiếm dùng khăn quàng che kín mặt, tiến vào ga Nam Châu một lần nữa, lấy hai chiếc va li mình vừa ký gửi ra, tiến vào sân ga.

9 giờ tối, chuyến tàu K7X8 rời ga đúng giờ, sau khi liên lạc qua điện thoại, người đã giúp cậu ta mua bốn tấm vé giường mềm rất nhanh đã giao vé đến tay cậu ta. Cậu ta lên tàu tìm đến buồng của mình, lợi dụng khoảng thời gian mấy phút chuyến tàu đỗ lại, đã nhanh chóng bài trí buồng tàu này trông giống hệt buồng tàu K7X2 nơi đã xảy ra án mạng, sau đó lôi Hầu Tiểu Ất từ trong va li ra và đặt nằm lên giường.

Nhằm chuyển hướng điều tra của cảnh sát, cậu ta đã tiện tay để ví tiền của Miêu Thu Lam xuống dưới chiếc giường mà Hầu Tiểu Ất đang nằm.

Sau khi đã bố trí xong tất cả, cậu ta nhanh chóng rời đi...

Khi đoàn tàu K7X8 rời ga Nam Châu, nhân viên tàu bắt đầu đi đổi vé giường nằm cho khách. Quy luật này, Trịnh Nhất Kiếm - một hướng dẫn viên đã nhiều lần dẫn đoàn bằng tàu hỏa, đương nhiên hiểu rất rõ.

Khoảng 10 giờ tối, Khỉ Còm bị tiếng gõ cửa của nhân viên tàu làm cho tỉnh giấc. Gã đương nhiên không biết rằng lúc này mình đã bị chuyển sang một đoàn tàu khác, càng không biết việc mình nằm mơ bị nhốt vào một căn phòng chật chội tối om, thực ra chính là bị nhét vào trong va li.

Gã trình báo sự việc với nhân viên tàu, nói rằng vào lúc 8 giờ tối có một ông già tóc đỏ đã mời gã uống rượu, khoảng 8 rưỡi, ông già tóc đỏ đột nhiên ném một cái xác ra khỏi cửa sổ tàu.

Sau khi nhân viên tàu báo cảnh sát, xác nhận đoàn tàu K7X8 đã đi qua vị trí cái xác bị ném xuống vào lúc 8 giờ 30

phút tối. Bởi vì có nhân chứng là Khỉ Còm, mà tất cả các mốc thời gian đều trùng khớp với lời khai của gã, cho nên ai cũng nghĩ rằng cái xác được ném xuống từ chuyến tàu K7X8.

Mà tại mốc thời gian 8 giờ 30 phút tối, Trịnh Nhất Kiếm đang ngồi ở quán Vinh Hạnh ăn cơm, có đoạn băng làm chứng, chứng cứ ngoại phạm của cậu ta có thể nói là không ai phủ nhận được.

Sau khi nghe suy luận của Long Nghị, Trịnh Nhất Kiếm kéo mạnh cổ áo khoác lên, một cơn gió lạnh buốt thổi tới, hơi lạnh bám lấy cổ cậu ta, khiến cậu ta bất giác rùng mình.

"Được rồi, cảnh sát Long." cậu ta nói giọng bỗng run rẩy: "Tôi không phải là kẻ chuyên nghiệp giống như cảnh sát các người, không thể phán đoán suy luận của ông là đúng hay sai. Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu, cứ cho mọi suy luận của ông là đúng, vậy tôi hỏi ông, ông có chứng cứ gì để chứng minh tôi và Miêu Thu Lam đã đi cùng chuyến tàu K7X2? Ông có chứng cứ gì để chứng minh, tôi chính là hung thủ?"

Long Nghị trong đầu vốn đã có dự liệu, nói: "Suy đoán của tôi, không hề vô căn cứ, mỗi một ý đưa ra, đều dựa trên một chứng cứ nào đó. Tôi đã điều tra tài khoản ngân hàng của cậu và Miêu Thu Lam, ngày 20 tháng này, chính là trước hôm Miêu Thu Lam bị giết một ngày, bà ta đã chuyển 50 vạn tệ từ tài khoản của mình sang tài khoản của cậu. Ngoài ra, trên ga giường trong buồng tàu, theo quy định hiện hành, cứ mỗi chuyến lại phải thay một lần, nhưng tôi đã hỏi nhân viên tàu, thực tế trong quá trình thực hiện, rất khó để làm được như vậy, chỉ cần ga giường và chăn không bị hành khách làm bẩn, thì ba đến năm ngày mới thay một lần là chuyện bình thường. Tôi đã cho cảnh sát hình sự Lão Tất đến hai toa tàu giường nằm để tiến hành quan sát và khám nghiệm kỹ càng, phía

cảnh sát đã phát hiện ra mẫu tóc của các hành khách trong các toa tàu, thông qua kiểm định, trong số đó, có một sợi tóc ngắn và hai sợi tóc dài tìm thấy trong một toa tàu, được chứng minh là tóc của Miêu Thu Lam và của cậu. Điều này cậu giải thích thế nào?"

"Việc này... việc này là không thể." Trịnh Nhất Kiếm giống như vừa chịu một cú đấm thật mạnh, cậu ta lảo đảo thụt lùi về sau, thân thể như không còn chút sức lực, tựa mạnh vào chiếc xe cảnh sát: "Lúc tôi xuống tàu, rõ ràng đã dọn dẹp sạch sẽ rồi cơ mà, sao lại có thể để lại..."

Nói đến đây, cậu ta bỗng giật mình nhận ra mình vừa buột miệng, liền lập tức im bặt nhưng đã quá muộn. Cậu ta thấy trên khuôn mặt Long Nghị hiển hiện một nụ cười chiến thắng.

Âu Dương Nhược không kìm được, thì thầm với Lão Tất: "Lão Tất, ông tìm thấy tóc của Miêu Thu Lam và Trịnh Nhất Kiếm trên tàu K7X2 từ bao giờ mà chẳng nói năng gì thế?"

Lão Tất quay sang nháy mắt với cô, không nói lời nào.

Âu Dương Nhược chợt hiểu ra, đây chẳng qua chỉ là phát đạn giả của đội trưởng Long mà thôi, cảnh sát không hề tìm thấy sợi tóc nào trên chuyến tàu K7X2 để làm chứng cứ cả.

Bầu không khí bỗng trở nên im lặng, chỉ còn tiếng gió u u vẫn không ngừng thổi đến từng cơn.

Sau nửa phút lặng thinh, Trịnh Nhất Kiếm cuối cùng cũng đã gục ngã dưới ánh mắt mạnh mẽ đầy uy phong của Long Nghị.

Cậu ta tựa lưng vào xe cảnh sát rồi ngồi sụp xuống, hai tay ôm đầu, giọng nức nở nghẹn ngào: "Tôi nhận tội, Miêu Thu Lam là do tôi giết, tôi nhận hết tội..."

Âu Dương Nhược nhìn Lão Tất, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt hiển hiện một nụ cười đồng cảm.

Trịnh Nhất Kiếm bỗng ngẩng đầu lên: "Nhưng mà cảnh sát Long, có một điểm ông nói không đúng, bốn tấm vé giường mềm của chuyến tàu K7X8 không phải do người khác mua hộ tôi, mà là do tôi tự mua tại ga Nam Châu. Bây giờ không phải là mùa cao điểm, vé toa giường mềm rất dễ mua..."

Long Nghị lắc đầu nói: "Theo tôi, cách nói này của cậu không đúng. Cậu làm nghề hướng dẫn viên, có lẽ sẽ rành về quy định mua vé tàu hơn tôi. Ở góc trên bên phải của mỗi tấm vé tàu, đều có một chữ 'đã bán' được khoanh tròn, đằng trước chữ 'đã bán' này có ghi địa điểm đã bán ra tấm vé đó. Thông qua trang web bán vé tàu, tôi đã tiến hành tra cứu thông tin của bốn tấm vé toa giường mềm trên chuyến tàu K7X8, tất cả đều được mua từ quầy bán vé ở ga tàu hỏa thành phố Khúc Giang."

Ông nhìn Trịnh Nhất Kiếm, tiếp tục nói: "Sở dĩ cậu thừa nhận bốn tấm vé đều do tự tay mình mua, thực ra là muốn tránh tội cho người đã mua vé giúp cậu, có đúng không? Bởi vì người đó chính là vợ cậu."

"Không, không hề liên quan đến vợ tôi." Trịnh Nhất Kiếm bỗng trở nên kích động, nắm lấy vạt áo ông: "Nếu dựa theo suy đoán của ông, cô ấy đã mua vé giúp tôi trước khi đoàn tàu K7X8 đến ga Khúc Giang, sau đó tiếp tục đi tàu hỏa hai giờ đồng hồ để mang vé đến ga Nam Châu cho tôi, rồi lại đi xe quay về, khoảng thời gian này nhanh nhất cũng mất đến bốn tiếng, phải không?"

Long Nghị gật đầu nói: "Đúng vậy."

Trịnh Nhất Kiếm nói: "Nhưng vợ tôi ngày hôm đó đi làm tăng ca tại xưởng may quần áo, bắt đầu từ 7 rưỡi tối,

cho đến tận 10 giờ khuya, chỉ có một mình con gái tôi ở nhà. Không tin ông có thể đến xưởng quần áo điều tra, bây giờ tôi đưa số điện thoại của xưởng may cho ông..."

"Được, tôi tin lời cậu." Long Nghị chắp tay sau lưng, bước mấy bước dưới ánh đèn, bỗng ngoái đầu lại nói: "Vợ cậu có thể đúng là đã bắt đầu công việc vào lúc 7 rưỡi, và không hề rời khỏi xưởng may. Nhưng từ lúc 6 giờ đến 7 giờ tối, khoảng thời gian này cô ấy ở đâu ?"

"Cô ấy... cô ấy ở nhà." Trịnh nhất Kiếm bỗng trở nên lắp bắp.

"Không, cô ấy không hề ở nhà, mà tôi cũng tin chắc rằng cậu không hề có chứng cứ gì chứng minh rằng cô ấy ở nhà." Long Nghị bỗng cất cao giọng, hình như là muốn người ở trong nhà cũng nghe thấy được: "Vào khoảng thời gian này, ở ga Khúc Giang, cô ấy đã thay cậu mua bốn tấm vé giường mềm của chuyến tàu K7X8 sắp chuyển bánh đến ga Khúc Giang."

"Từ lúc 6 rưỡi đến 7 rưỡi tối, chỉ có một tiếng đồng hồ, cô ấy có mua được vé cũng làm sao kịp đến ga Nam Châu để đưa cho tôi?"

"Thôi được, bây giờ tôi sẽ sửa lại một lỗi nhỏ trong suy luận vừa rồi của mình, trợ thủ của cậu, sau khi giúp cậu mua bốn tấm vé giường mềm của chuyến tàu K7X8 ở ga Khúc Giang xong, thực ra về cơ bản không cần thiết phải đem đến ga Nam Châu đưa cho cậu, cô ấy chỉ cần gọi điện thoại nói cho cậu biết mình đã mua vé toa nào buồng nào là được. Sau khi cậu lên tàu ở ga Nam Châu, có thể đi thẳng đến buồng đó, bài trí lại buồng tàu giống như hiện trường nơi đã xảy ra vụ án. Cậu hiểu rằng từ lúc đó cho đến trước lúc nhân viên tàu đi đổi thẻ giường nằm, sẽ không có người vào kiểm tra.

Điều duy nhất mà cậu cần đảm bảo đó là vé buồng tàu này sẽ không bị người khác mua mất, nếu không trong lúc cậu đang 'bận rộn' trong buồng tàu, người khác đẩy cửa bước vào thì hỏng hết việc."

Trịnh Nhất Kiếm vội vã nói: "Bốn tấm vé tàu đó đúng là do vợ tôi mua và cũng đúng là sau khi cô ấy mua xong thì có nói lại thông tin với tôi, nhưng tôi chỉ nói qua điện thoại nhờ cô ấy mua bốn tấm vé, cô ấy không hề biết đã xảy ra chuyện gì, càng không can dự vào vụ án giết người này, cô ấy không phải là tòng phạm..."

Long Nghị nghiêm túc nói: "Vai trò của cô ấy trong vụ án này là gì, cảnh sát chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng. Bây giờ chỉ còn một vấn đề cuối cùng, 50 vạn mà cậu nhận được từ Miêu Thu Lam bây giờ đang ở đâu? Chúng tôi đã tiến hành điều tra, sau khi tiền được chuyển đến tài khoản của cậu, tất cả đã bị rút sạch trong cùng ngày hôm đó."

"Cảnh sát, ông có thể bắt được tôi, nhưng khoản tiền đó, sẽ không bao giờ lấy lại được." Trên gương mặt Trịnh Nhất Kiếm bỗng hiện lên một nụ cười quái dị: "Tất cả số tiền, đã được chuyển đến tài khoản của một bệnh viện thuộc trung tâm tỉnh rồi."

"Bệnh viện?"

"Đúng, là bệnh viện. Có số tiền này, con gái tôi có thể được chữa trị rồi."

"Con gái cậu?" Long Nghị sững người, trong đầu bỗng vụt qua hình ảnh cô bé ngồi lặng lẽ làm bài tập trên chiếc bàn học trong căn phòng nhỏ: "Cháu bé bị bệnh gì?"

"Nó bị ung thư máu, bác sỹ nói, chi phí điều trị ít nhất cũng cần đến 50 vạn", giọng Trịnh Nhất Kiếm đầy đau đớn: "Nếu không phải vì chuyện này, ông nghĩ tôi có cần phải ký

với Miêu Thu Lam hợp đồng bao ăn bao ở gì đó không? Nếu không phải là để kiếm khoản tiền sinh mệnh này, ông nghĩ rằng tôi có cần giết người không?"

Nghe cậu ta nói xong, tất cả mọi người có mặt lúc đó đều sững lại.

Một lúc lâu sau, Long Nghị mới khua tay, Lão Tất bước đến tra còng vào tay Trịnh Nhất Kiếm, đẩy cậu ta vào xe cảnh sát.

Âu Dương Nhược hỏi: "Đội trưởng Long, có cần bắt cả vợ anh ta đi không?"

Long Nghị quay lại nhìn, cánh cửa ngôi nhà nhỏ không biết từ lúc nào đã mở he hé, hai khuôn mặt một lớn một nhỏ hiện ra trong câm lặng, đó chính là vợ và con gái Trịnh Nhất Kiếm.

Nét mặt Long Nghị dịu đi: "Cứ bắt Trịnh Nhất Kiếm về điều tra đã, nếu thực sự vợ cậu ta không hay biết gì về vụ án giết người, thì cũng không cần tra cứu trách nhiệm hình sự."

Vụ án thứ hai

TẬN CÙNG TỘI ÁC

CHƯƠNG 1: BÓNG MA

Lúc Châu Cầm tan ca đã là hơn 2 giờ sáng.

Cô làm nghề tiếp thị bia tại một quán bar, mỗi tối đều mặc đồng phục bồi bàn chạy đi chạy lại như con thoi giữa các bàn rượu, công việc chủ yếu là giới thiệu cho khách về một nhãn hiệu bia ngoại nào đó mà mình phụ trách. Khi nào quán bar đóng cửa cô mới được nghỉ.

Bình thường, khi hết giờ làm, bạn trai hay đón cô bằng xe mô tô trước cửa quán bar, nhưng tối hôm qua bạn trai cô có việc phải về quê gấp nên đêm nay không đến đón cô được, cô đành phải tự đi bộ về nhà. Cũng may dọc đường có một đồng nghiệp nam đi cùng nên cô không lo lắng lắm.

Nhà Châu Cầm nằm ở đường Hồng Kỳ thuộc quận Tây Thành, đi bộ hết khoảng hai mươi phút. Nhà anh đồng nghiệp thì gần hơn một đoạn, đi bộ hơn mười phút là đã đến nơi, đoạn đường còn lại Châu Cầm đành phải đi một mình.

Tiết trời đầu hạ, sáng sớm tinh mơ, những cơn gió đêm nhè nhẹ thổi, Châu Cầm mặc áo sơ mi trắng quần jeans vẫn thoáng thấy có chút hơi lạnh đang mơn trớn.

Sau khi vẫy tay tạm biệt nam đồng nghiệp, cô rẽ vào khúc cua, một mình đi vào đường Hồng Kỳ.

Đèn đường mờ ảo, cả con phố chìm trong yên lặng, chỉ một mình cô lẻ loi bước đi. Cô hơi tấm tức trong lòng, vừa rủa thầm cậu bạn trai vừa rảo bước thật nhanh.

Bên cạnh con đường có một công viên tên là công viên Hồng Kỳ, hồi Châu Cầm còn đi học thường hay ghé vào đây chơi. Cô liếc mắt nhìn về phía công viên, phía trong có hai ngọn đèn còn sáng chiếu xuống khiến cho hòn non bộ và cây cối xung quanh hiện lên lờ mờ u ám, không biết từ góc nào vọng lại tiếng sột soạt sột soạt rất khả nghi.

Đúng lúc cô vừa rảo bước đi qua công viên thì chợt nghe thấy từ đằng sau hòn non bộ vọng lại một tiếng gào thảm thiết như xé ruột xé gan: "Á, mặt của tôi, mặt của tôi..."

Tiếng kêu còn chưa dứt thì một bóng đen bay vút lên từ đằng sau hòn non bộ, cái bóng vừa chuyển động đã vuột qua phạm vi chiếu sáng của ánh đèn, biến mất vào khoảng không tối đen như mực.

Châu Cầm đứng sững người ra, chợt ý thức được điều gì đó, không dám nhìn về hướng công viên nữa mà co cẳng chạy.

Chạy được một quãng xa tim cô vẫn còn đập thình thịch, tiếng thét đau đớn lúc nãy đúng là khiến người ta sợ đến rụng rời chân tay. Mặc dù cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng có thể đoán được nó tuyệt đối không phải là việc gì tốt lành.

Cô ôm ngực thở hổn hển, cũng may nhà cô đã ở ngay phía trước, chỉ cần rẽ vào khúc cua là đến, nhiều nhất cũng chỉ nửa con đường nữa thôi.

Cô chẳng còn tâm trí đứng thở nữa liền mau chóng đi về hướng nhà mình.

Đúng lúc cô vừa đi đến khúc cua thì bỗng thấy sau lưng vọng lại một loạt tiếng động kỳ quái, vừa giống tiếng bước chân người lại vừa giống tiếng chân chó hoặc một loài động vật nào đó đang rón rén bước lại gần.

Cô lấy hết cam đảm quay đầu lại nhìn nhưng đằng sau trống không, chỉ có vài chiếc lá úa bị gió thổi va vào nhau xào xạc dưới mặt đường.

Cô thở phào, đi thêm mấy bước về phía trước thì âm thanh quái đản kia lại xuất hiện sau lưng. Lần này cô đã nghe rõ, đó chính là tiếng bước chân.

Cô bất thình lình ngoái đầu ra sau thì thấy một cái miệng rộng ngoác há to, nhe răng, thở ra toàn mùi thịt thối, đang lao thẳng về phía khuôn mặt cô.

Cô thất kinh, né đầu qua một bên theo phản xạ, kẻ kia không đớp được trúng mặt mà đớp một phát vào mũi cô, trong thoáng chốc nửa cái mũi của cô đã bị cắn đứt lìa.

Châu Cầm "Á..." lên một tiếng thảm thiết, đau đến suýt ngất đi.

Kẻ kia lại há ngoác mồm định lao đến đớp thẳng vào mặt cô thì bỗng có hai ánh đèn từ xa chiếu lại, một chiếc xe nhỏ đang từ từ chạy đến.

Kẻ kia bỗng toàn thân run rẩy, hình như hắn ta rất sợ ánh đèn chiếu thẳng vào người mình, bèn vội vã cúi khom người xuống giống hệt một con chó, chạy như bay lẩn vào màn đêm thăm thẳm phía trong con hẻm nhỏ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi bóng dáng của hắn còn chưa kịp hoàn toàn biến mất vào màn đêm, khi Châu Cầm đang ôm lấy khuôn mặt không ngừng chảy máu của mình, cô đã thấy rõ cái bóng lưng của hắn thông qua kẽ ngón

tay, cô nhận ra, đây chính là cái bóng đen mà cô đã nhìn thấy ở công viên Hồng Kỳ.

Chiếc xe nhỏ kia chầm chậm tiến lại, cô vừa bưng chiếc mũi đang bị thương của mình gào lên kêu cứu, vừa đứng chặn đầu xe lại.

Chiếc xe Toyota màu trắng phanh khựng lại, một người đàn ông trung tuổi đeo kính từ trên xe bước xuống, hỏi: "Cô à, cô sao thế?"

Châu Cầm toàn thân lảo đảo, ngã lăn ra đất, chỉ kịp nói một câu: "Có quái nhân ăn thịt người, mau báo cảnh sát..." rồi ngất lịm đi.

Người lái xe trung tuổi lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt của cô, cảm thấy có chuyện chẳng lành, liền rút điện thoại gọi đến đường dây cấp cứu 120, sau đó gọi số 110 để báo cảnh sát.

Vài phút sau, xe cảnh sát và xe cấp cứu 120 đã nhanh chóng có mặt ở hiện trường.

Viên cảnh sát dẫn theo đồng nghiệp của mình đến hiện trường là Lão Chu - trưởng đồn cảnh sát quận Tây Thành.

Đầu tiên Lão Chu tiến hành xét hỏi người báo cảnh sát. Người trình báo này cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói ông đang lái xe đêm, thì bị cô gái này chặn xe lại, cô gái chỉ nói với ông đúng một câu "Có quái nhân ăn thịt người, mau báo cảnh sát" rồi ngất lịm đi.

"Quái nhân ăn thịt người ư?"

Lão Chu sững người, tỏ vẻ nghi ngờ: "Có chuyện như vậy à? Cô gái này không phải là xem quá nhiều phim kinh dị nên bị ám ảnh đấy chứ?"

Ông quay đầu nhìn cô gái đang bị thương.

Đội cấp cứu đã tiến hành xử lý đơn giản vết thương cho cô rồi đặt cô nằm lên xe cứu thương.

Lão Chu bước đến hỏi bác sỹ: "Tình hình cô ấy thế nào?"

Bác sỹ nói: "Phần mũi của cô ấy đã bị thương nghiêm trọng nhưng chỉ là do sợ quá nên mới ngất đi, không nguy hiểm đến tính mạng, ngay bây giờ cần đưa cô ấy về bệnh viện để tiến hành cấp cứu."

Lão Chu gật đầu, lên xe cảnh sát, bám theo xe cứu thương rời đi.

Sau quá trình trị liệu khẩn cấp của bác sỹ, tầm hơn 6 giờ sáng, Châu Cầm đã tỉnh lại.

Cô khai báo với cảnh sát rằng sau giờ làm việc đang trên đường về nhà, cô đã gặp phải một kẻ cắn người ở đường Hồng Kỳ, à không, phải là một quái nhân ăn thịt người mới đúng. Quái nhân đó trông giống một âm hồn người chết, hắn lướt nhẹ phía sau lưng rồi bất thình lình lao đến tấn công cô, lúc cô vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một cái miệng rộng ngoác trông như một cái bể đầy máu tanh ngòm đang há to lao về phía khuôn mặt cô. Cô nghiêng đầu né tránh theo bản năng, đối phương cắn hụt khuôn mặt, quay sang đớp một cú khiến mũi cô đứt rời. Nếu không phải vừa may có chiếc xe nhỏ từ xa chạy đến thì quái nhân đó chắc chắn đã cắn chết cô và ăn thịt ngấu nghiến rồi.

"Quái nhân ăn thịt người à?" Lão Chu sau khi nghe xong không kìm được rướn lông mày lên: "Cô gái, có phải vì cô xem nhiều phim kinh dị quá, nên mới lấy tình tiết trong phim trộn lẫn với sự việc xảy ra ngoài đời thực không? Lão Chu tôi đây hơn ba chục năm làm cảnh sát, nhưng chưa từng nghe qua có chuyện quái nhân ăn thịt người đấy."

Châu Cầm nói: "Tôi không lẫn lộn gì với tình tiết trong phim cả, thực sự là có một quái nhân ăn thịt người đã cắn tôi."

Lão Chu hỏi: "Thế cô có nhìn rõ tướng mạo của đối phương không?"

Châu Cầm nằm trên giường bệnh khẽ lắc đầu, nói: "Không có, tôi vừa quay người lại đã thấy một cái miệng rộng ngoác đang chực lao đến mình, chưa kịp nhìn kỹ dung mạo thì hắn đã bỏ chạy, tôi chỉ nhìn thấy cái bóng lưng của hắn, mơ hồ cảm thấy đó là một người đàn ông."

Lão Chu rõ ràng là không quá tin vào lời khai của cô, quay sang nói với một anh cảnh sát: "Cậu ghi chép lại lời khai của cô ấy, chúng ta cùng điều tra kỹ lại. Bất luận lời cô ấy nói có phải sự thật hay không thì giữa đường giữa chợ mà cắn đứt lìa mũi người ta như vậy có thể coi là phạm tội hình sự rồi."

Châu Cầm thấy ông không tin mình, có chút sốt ruột, bèn vùng vẫy trên giường bệnh: "Đồng chí cảnh sát, những lời tôi nói đều là sự thật, hơn nữa cái bóng lưng ấy lúc tinh mơ sáng hôm nay khi tôi đi về qua đường Hồng Kỳ hình như cũng đã nhìn thấy rồi. Lúc đó tôi nghe thấy phía sau hòn non bộ trong công viên vang lên một tiếng gào thảm thiết: 'mặt của tôi, mặt của tôi'. Sau đó thấy một bóng hình tháo chạy, nhìn từ sau lưng thì hình như đúng là kẻ đã cắn tôi bị thương. Cho nên tôi mới nghi ngờ mình không phải người duy nhất bị quái nhân đó tấn công, nhất định hắn ta đã cắn một người khác nữa ở trong công viên."

Lão Chu lắc đầu nói: "Điều này là không thể. Công viên Hồng Kỳ thuộc khu vực quản lý của đồn cảnh sát quận Tây Thành chúng tôi, nếu thực sự có người bị cắn, không thể nào lại không có ai báo cảnh sát được."

Châu Cầm nói: "Cũng có thể tên quái nhân đó đã ăn thịt luôn người đó rồi."

Lão Chu như bị cô chọc cười: "Cứ cho là đã xuất hiện thây ma ăn thịt người, thì chắc cũng không ăn sạch được cả thịt cả xương chứ?"

Ông giao Châu Cầm lại cho viên cảnh sát bên cạnh, vừa định đứng lên đi ra thì bỗng nhiên có một cảnh sát trẻ chạy vào phòng bệnh, vừa thở hổn hển vừa báo cáo: "Đồn trưởng Chu, vừa mới tiếp nhận tin báo án mới, những người đây sớm tập thể dục đã phát hiện ra một thi thể ở phía sau hòn non bộ trong công viên Hồng Kỳ, là một người đàn ông, khuôn mặt đã lẫn lộn máu thịt, trông có vẻ như bị một thứ gì đó gặm nát dẫn đến tử vong."

"Cái gì?" Lão Chu quay sang nhìn Châu Cầm, sững người ra một lúc rồi mới nói với viên cảnh sát trẻ: "Đi, chúng ta đến hiện trường xem sao!"

Ông dẫn người đến công viên Hồng Kỳ, vừa xuống khỏi xe cảnh sát đã thấy có một đám người đứng xung quanh khu vực phía sau hòn non bộ trong công viên. Ông chen qua đám người, quả nhiên thấy có một người đàn ông đang nằm trên bãi cỏ dưới chân hòn non bộ, cả khuôn mặt đã bị cắn nát, trên hai cánh tay cũng chi chít những vết cắn. Nhìn xuống phần thân, người này mặc một chiếc áo sơ mi kiểu dáng cũ kỹ, chân đi đôi giày lười bám đầy bụi bặm, xét về tuổi tác, khoảng chừng năm mươi tuổi.

Người báo cảnh sát là một bà cô tay cầm kiếm tập Thái Cực Quyền, mặc một chiếc quần thể dục rất rộng. Bà cô nói, sáng tinh mơ bà đến đây tập Thái Cực Quyền thấy một người nằm trên mặt đất, khuôn mặt đầy máu, không hề động đậy, hình như là đã chết nên bà lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Lão Chu hỏi: "Bà đã tiến lại gần người đó chưa?"

Bà cô lắc đầu đáp: "Chưa, khuôn mặt đã bị gặm đến thế này trông sợ phát khiếp đi được, ai dám tiến lại gần chứ? Với lại chúng tôi cũng biết trước khi cảnh sát đến thì phải giữ nguyên hiện trường, không được để lại dấu chân xung quanh thi thể, có đúng không?"

Lão Chu gật đầu, đi đến bên xác chết, cúi xuống quan sát kỹ một lượt, lấy tay nắn vào động mạch chủ của nạn nhân, đột nhiên nhảy dựng lên nói: "Ông ta còn sống, mau gọi xe cấp cứu."

Anh cảnh sát trẻ hết hồn, vội vã rút điện thoại ra bấm số 120. Không bao lâu sau, một chiếc xe cấp cứu đã có mặt.

Bác sỹ chạy đến xác nhận nạn nhân vẫn còn sống nhưng đã chìm vào hôn mê sâu, tính mạng trong trạng thái nguy kịch.

Lão Chu giúp y tá đặt nạn nhân lên xe cứu thương.

Sau khi xe cứu thương đi khỏi, anh cảnh sát trẻ mới hỏi Lão Tất: "Tiếp theo nên làm gì đây?"

Lão Chu bộ dạng lấm lem vết máu: "Chỗ này có thể chính là hiện trường đầu tiên. Trước hết cứ kéo dây niêm phong khu vực phạm vi năm mươi mét xung quanh hòn non bộ đã, còn nữa, lập tức gọi điện báo cáo với Cục Cảnh sát thành phố, vụ án này khá nghiêm trọng, chắc phải xin viện trợ từ đội cảnh sát hình sự."

CHƯƠNG 2: THẾ CỤC RỐI RẮM

Khoảng 7 giờ sáng, Long Nghị - Đội trưởng đội cảnh sát hình sự thuộc Cục Cảnh sát thành phố cùng trợ thủ của mình là Âu Dương Nhược, cảnh sát hình sự Phương Khả Kỳ và những người khác, đã có mặt tại công viên Hồng Kỳ.

Lão Chu bước đến bắt tay Long Nghị, vừa dẫn ông đi về phía sau hòn non bộ vừa thuật lại sơ lược cho ông nghe toàn bộ tình tiết của vụ án.

Long Nghị nghe đến việc "quái nhân ăn thịt người" xuất hiện, lại còn liên tiếp cắn trọng thương hai người, lông mày ông cau lại.

Hơn nửa đời người làm cảnh sát nhưng vụ án kinh dị kiểu người cắn người, người ăn thịt người như thế này ông mới gặp lần đầu. Mặt ông sầm lại, không nói một lời, ông đi một vòng quanh hòn non bộ nhưng không phát hiện được manh mối nào rõ ràng. Nhìn bốn phía xung quanh, cũng

không thấy trong công viên có lắp đặt camera theo dõi. Ông suy nghĩ một lát, thấy hiện tại người có thể cung cấp cho cảnh sát những manh mối đáng tin cậy chỉ có hai nạn nhân tối hôm qua. Ông bèn để Phương Khả Kỳ ở lại hiện trường cùng mấy người khác tiến hành khám nghiệm, còn mình thì dẫn theo Âu Dương Nhược lao thẳng đến bệnh viện.

Nạn nhân bị thương nặng vừa mới được đưa vào cấp cứu, vì trên người có chứng minh thư nên danh tính nhanh chóng được xác định.

Ông ta tên Đặng Quốc Trung, năm nay năm mươi ba tuổi, sống tại đường Hồng Kỳ quận Tây Thành.

Đặng Quốc Trung sau khi được các bác sỹ dốc sức cấp cứu, tạm thời đã bảo toàn được tính mạng tuy nhiên vẫn trong trạng thái hôn mê sâu, chưa biết lúc nào có thể tỉnh lại.

Long Nghị đứng ngoài phòng bệnh nhìn vào, đầu và hai cánh tay Đặng Quốc Trung bị bông băng trắng quấn kín mít, chỉ có hai con mắt và lỗ mũi đang được lắp ống thở oxy là hở ra ngoài. Ông nằm bất động trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền. Nhìn tình cảnh này, chắc chắn là không thể một thoáng một chốc có thể tỉnh lại được.

Ông bèn quay lại hỏi viên cảnh vệ của đồn cảnh sát: "Người nhà ông ấy đã đến chưa?"

Viên cảnh vệ đáp: "Vợ ông ấy mất rồi, hiện tại ông sống với con trai và con dâu. Con trai ông ấy tên là Đặng Huy, lúc nãy cũng đã có mặt ở bệnh viện, bây giờ đang phát sầu vì số tiền viện phí của ông ấy."

Anh vừa nói vừa chỉ về phía hành lang.

Một người đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi đang ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh cửa khu vực hút thuốc, hút lấy hút

để nửa điếu thuốc còn lại, khuôn mặt rầu rĩ sầu não vô cùng.

Long Nghị gật đầu, tiến về phía anh ta.

Anh ta liền vội vàng vứt điếu thuốc xuống đất rồi đứng thẳng người lên, bộ dạng hơi luống cuống.

Long Nghị nhìn anh ta một lượt rồi hỏi: "Cậu là Đặng Huy à? Người đang nằm trên giường bệnh kia là cha cậu?"

Đối phương gật đầu, đáp: "Đúng, đúng vậy."

Long Nghị tỏ ra tức tối, phê bình anh ta: "Rốt cuộc là có chuyện gì? Cha cậu già cả như thế rồi sao cậu lại để cho ông ấy ngủ ở ngoài công viên?"

Đặng Huy xấu hổ đến chín mặt, nói: "Cha tôi trước giờ vẫn ở cùng chúng tôi. Tối hôm qua ông ấy đi đánh bài thua mất tiền, vợ tôi mới to tiếng cãi cọ với ông ấy đôi câu, ông nhất thời nóng giận nên bỏ nhà đi. Tôi ra ngoài tìm mấy lượt mà không thấy, tưởng ông ấy sang nhà người họ hàng nào đó ngủ nhờ một đêm, hết giận sẽ quay về nên cũng không lo lắng lắm. Nhưng chẳng ai ngờ được ông cụ lại trốn sau hòn non bộ ngoài công viên cả đêm, mà lại còn xảy ra cơ sự thế này..."

Anh ta nhìn về phía giường bệnh, tỏ vẻ bất lực.

Long Nghị hỏi: "Ông ấy bị người ta cắn đến mức thế này? Cậu cảm thấy liệu có phải người quen gây án không?"

Đặng Huy rầu rĩ nói: "Chắc không phải đâu. Cắn người ta ra nông nỗi này hoặc là thây ma trong ti vi xuất hiện ngoài đời thật hoặc là mấy thằng điên gây án thôi. Trong số những người mà chúng tôi quen biết, hình như không có loại người này đâu."

Long Nghị hỏi: "Cha cậu thường ngày có kẻ thù nào không?"

Đặng Huy nói: "Chắc không đến mức có kẻ thù đâu.

Ông ấy bình thường thích đánh bài, thỉnh thoảng trên chiếu bạc cũng có tranh cãi với mấy người chơi cùng nhưng cũng không thể thù hận đến mức cắn người ta ra nông nỗi này."

Long Nghị thấy hỏi thêm cũng không có kết quả bèn để lại một số điện thoại cho anh ta, nói: "Nếu cha cậu tỉnh lại, hãy gọi cho cảnh sát theo số này, chúng tôi vẫn còn một số chi tiết muốn hỏi ông ấy."

Đặng Huy cầm lấy mảnh giấy có viết số điện thoại, gật đầu nói: "Được."

Long Nghị bước mấy bước về phía cửa thang máy, quay đầu lại hỏi viên cảnh vệ thuộc đồn cảnh sát: "Không phải còn một cô gái nữa cũng bị cắn ư? Cô ấy đâu rồi?"

Viên cảnh vệ trả lời: "Cô gái ấy tên là Châu Cầm, so với Đặng Quốc Trung thì tình hình khá hơn một chút. Cô ấy bị cắn mất quá nửa cái mũi, cũng đang được điều trị tại bệnh viện này. Hiện tại cô ấy đang tỉnh táo và ở ngay phòng bệnh tầng dưới."

Long Nghị đi xuống tầng dưới, tìm đến phòng bệnh của Châu Cầm.

Cha mẹ Châu Cầm nhận được tin báo đã sớm có mặt ở đây, họ đang an ủi vỗ về con gái nằm trên giường bệnh.

Viên cảnh vệ giới thiệu cho mọi người thân phận của Long Nghị, Long Nghị nhìn thấy trên mũi Châu Cầm có một dải băng bó theo chiều ngang, tròng mắt vẫn còn rưng rưng lệ, chắc là vừa mới khóc òa trước mặt cha mẹ mình.

Ông lưỡng lự một chút rồi hỏi: "Hiện tại cô có tiện nói chuyện không? Chúng tôi muốn hỏi cô một số tình tiết, điều này có thể giúp cảnh sát sớm bắt được hung thủ hơn."

Châu Cầm gật đầu đồng ý. Dưới sự điều tra của cảnh

sát, cô kể lại sự việc kinh hoàng như một cơn ác mộng tối qua, sau đó cũng thuật lại rằng lúc cô đi ngang qua công viên Hồng Kỳ đã nghe thấy một tiếng gào thảm thiết và nhìn thấy cái bóng màu đen kia.

Long Nghị nghe xong, gật đầu nói: "Có nghĩa là, cô không hề nhìn rõ khuôn mặt hay hình dạng của đối phương, chỉ là liếc thấy bóng lưng của hắn thôi, đúng không?"

Châu Cầm công nhận. Long Nghị lại hỏi: "Cô chắc chắn rằng cái bóng đen đã trốn thoát trong công viên Hồng Kỳ cũng chính là kẻ đã cắn cô bị thương đúng không?"

Châu Cầm lưỡng lự một chút rồi nói: "Điều này... tôi không dám chắc một trăm phần trăm, nhưng nếu nhìn từ sau lưng, thì rất giống nhau."

Long Nghị nói: "Có thể miêu tả cho chúng tôi một chút về cái bóng lưng đó không? Ví dụ như chiều cao khoảng bao nhiêu, béo gầy thế nào."

Châu Cầm hồi tưởng một lát: "Đó là một người đàn ông, cao tầm một mét bảy, nhìn từ sau lưng thì có vẻ hơi gầy."

Long Nghị hỏi: "Nếu nhìn thấy hắn một lần nữa, liệu cô có nhận ra không?"

Châu Cầm lắc đầu nói: "Điều này thì chắc là không. Tôi còn chưa nhìn thấy tướng mạo của hắn, chỉ là liếc thấy cái bóng sau lưng, có lẽ khả năng nhận ra hắn không cao."

Long Nghị vừa bước ra khỏi phòng bệnh thì điện thoại rung lên, Phương Khả Kỳ gọi cho ông để báo cáo tình hình. Công việc khám nghiệm hiện trường tại công viên Hồng Kỳ về cơ bản đã có kết quả, do phía sau hòn non bộ là thảm cỏ nên không có cách nào lấy được dấu chân của hung thủ, quanh đó cũng không có camera, sau khi tiến hành xét hỏi các

hộ dân sống quanh công viên cũng không có nhân chứng nào cả. Theo như tình hình hiện tại, về cơ bản không nắm được manh mối nào giá trị.

Long Nghị cùng Âu Dương Nhược đi đến đường Hồng Kỳ tiến hành quan sát đoạn đường mà Châu Cầm đã bị cắn, trên mặt đường bê tông nơi xảy ra sự việc vẫn còn lưu lại những vết máu khô.

Trên đường người xe tấp nập qua lại, không vắng vẻ tịch mịch như lúc về đêm, nếu đêm qua có thêm vài người qua lại thì có lẽ hung thủ đã không dám xuất hiện để gây án.

Tại khúc cua rẽ vào đường Hồng Kỳ có một con hẻm nhỏ, theo hồi ức của Châu Cầm, hung thủ sau khi cắn cô đã hoảng hốt chạy trốn vào trong con hẻm này.

Long Nghị bước vào trong hẻm. Con hẻm này nhỏ và ngắn, chiều dài chỉ độ vài trăm mét.

Đi hết con hẻm là ra đến một con đường khác, phía trước mười mấy mét là một ngã tư xe cộ náo nhiệt.

Nếu hung thủ chạy trốn theo lối này, về cơ bản không thể phán đoán hắn đã đi hướng nào.

Buổi chiều, Long Nghị quay về Cục Cảnh sát, nghe báo cáo tình hình từ các đội trinh sát khác nhau. Vụ án vẫn chưa có tiến triển gì đáng kể, cảnh sát chỉ nắm được một vài chi tiết cơ bản.

Hung thủ là một người đàn ông trung niên, cao khoảng một mét bảy, hơi gầy, lúc đầu hắn ẩn nấp trong công viên Hồng Kỳ, sau đó cắn trọng thương Đặng Quốc Trung - một người đàn ông vì cãi cọ với người nhà mà giận dỗi bỏ đi trốn sau hòn non bộ trong công viên Hồng Kỳ. Châu Cầm lúc đó vô tình đi ngang qua công viên liền bị hắn bám theo đến khúc

cua đường Hồng Kỳ, hắn cắn cô bị thương rồi trốn thoát vào một con hẻm nhỏ, ngoài những chi tiết đó ra thì không có bất kỳ manh mối nào nữa.

Sau khi cuộc họp lãnh đạo kết thúc, việc đề ra kế hoạch điều tra tiếp theo làm mọi người đều cảm thấy hơi mù mờ bởi vì vụ án này quả thực quá ly kỳ, hơn nữa những manh mối mà cảnh sát nắm được lại quá ít ỏi, mọi người đều không biết phải bắt đầu điều tra từ đâu nữa.

Long Nghị suy nghĩ một lát nói: "Tôi thấy hay là như thế này đi, Tiểu Phương, cậu đi xem các đoạn băng mà camera giao thông ghi lại được."

"Tiểu Phương" mà ông nhắc đến chính là cảnh sát hình sự Phương Khả Kỳ. Phương Khả Kỳ là sinh viên chuyên ngành cảnh sát vừa mới thi đỗ vào đội cảnh sát hình sự. Dù là người mới, còn thiếu kinh nghiệm nhưng bù lại, anh có nhiệt huyết căng tràn của tuổi trẻ, những người trong đội cảnh sát đều rất quý mến anh.

Phương Khả Kỳ nói: "Đội trưởng Long, tôi đã điều tra rồi, đường Hồng Kỳ không phải tuyến đường chính của thành phố nên trên đường không lắp đặt camera theo dõi."

Long Nghị nói: "Trên đường Hồng Kỳ không có camera theo dõi vậy có thể điều tra các con đường xung quanh. Thời điểm xảy ra vụ án là vào lúc sáng tinh mơ, người đi trên đường có lẽ không nhiều, nếu ghi lại được hình ảnh hung thủ thì tôi tin là sẽ tìm ra đầu mối gì đó."

Phương Khả Kỳ nhận lệnh rời đi.

Long Nghị lại quay sang nói với Âu Dương Nhược: "Tôi đã xem xét qua dọc con đường Hồng Kỳ nơi Châu Cầm bị tấn công, hai bên đường là những khu dân cư nhỏ, cô đi hỏi han

tình hình xem có nhân chứng nào đã nhìn thấy sự việc lúc vụ án xảy ra hay không."

Âu Dương Nhược "vâng" một tiếng rồi quay lại đường Hồng Kỳ một lần nữa.

Địa điểm mà Châu Cầm bị tấn công là một khúc cua hình chữ "L", hai bên đường là những tòa nhà chung cư mới xây dựng. Cô đi vòng quanh một lượt mới phát hiện đa số các căn hộ ở đây vẫn còn trống, chỉ có vài căn là đã có người ở.

Cô gõ cửa mấy nhà, hỏi han một số hộ dân ở mặt đường, họ đều nói rằng buổi tối ngủ rất say nên không nghe thấy có gì bất thường.

Phía Phương Khả Kỳ cũng rất nhanh có thông tin báo cáo về.

Anh phát hiện có camera giao thông được lắp ở hai con đường chính của thành phố cắt ngang qua hai đầu phố Hồng Kỳ, sau khi liên hệ với bên cảnh sát giao thông, anh đã được xem lại đoạn băng mà hai camera này quay được nhưng không thấy nghi phạm xuất hiện.

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ quay về Cục Cảnh sát, khuôn mặt đầy ủ rũ.

Long Nghị cười cười nói: "Đừng có sầu não thế, quá trình điều tra của hai người thực ra cũng có thu hoạch đáng kể đấy."

Âu Dương Nhược nói: "Hoàn toàn không có chút manh mối gì, thu hoạch ở đâu ra chứ?"

Long Nghị nói: "Sao có thể nói là không có thu hoạch gì được? Cô xem Phương Khả Kỳ đã phát hiện ra hai cái camera kia kìa."

Ông trải ra mặt bàn tấm bản đồ thành phố: "Hai chiếc

camera này, lần lượt nằm ở vị trí vòng xuyến giao lộ của hai con đường chính trong thành phố, mà hai giao lộ này, may mắn thay lại chính là lối duy nhất dẫn vào khu vực quận Tây Thành. Hai chiếc camera đều không ghi lại được hình ảnh của nghi phạm tối qua, điều này có ý nghĩa gì?"

Âu Dương Nhược suy nghĩ một lát rồi nói: "Điều này có nghĩa hung thủ không hề đi qua hai giao lộ này."

Long Nghị nói: "Chính xác. Theo miêu tả của nạn nhân Châu Cầm, hung thủ là một quái nhân ăn thịt người. Nếu đã được gọi là quái nhân vậy thì thần thái biểu cảm, hành vi cử chỉ, chắc chắn sẽ quái dị hơn so với người thường thậm chí trên người có thể còn lưu lại vết máu. Nếu quái nhân này xuất hiện trong đoạn băng, tôi tin rằng Tiểu Phương không thể không phát hiện ra. Nếu đã không phát hiện ra quái nhân này đã đi ra khỏi quận Tây Thành thì chỉ có thể hiểu rằng quái nhân rất có khả năng là người quận Tây Thành, hắn ta sống ngay tại con đường này. Vậy nên hành động của Tiểu Phương đã giúp thu hẹp đáng kể phạm vi điều tra của chúng ta, cô nói xem hai người có phải đã có một thu hoạch rất lớn không?"

Âu Dương Nhược nhìn đội trưởng với ánh mắt thán phục, hỏi tiếp: "Đội trưởng Long, anh thực sự tin những lời mà Châu Cầm nói à, về việc hung thủ là một quái nhân ăn thịt người hay là thây ma gì gì đó ấy."

Long Nghị suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi đã cho người điều tra về mối quan hệ giữa hai người bị hại là Châu Cầm và Đặng Quốc Trung, giữa hai người họ không có bất kỳ mối liên hệ nào, không thể nào có kẻ thù chung được nên khả năng hung thủ ra tay gây án vì lý do báo thù là rất thấp. Đây là một chi tiết. Chi tiết thứ hai, thủ đoạn gây án của hung thủ

vừa quái dị lại rất khát máu, thậm chí cực kỳ kinh tởm nhưng tôi tin rằng trên thế giới này không hề tồn tại những thứ như là quái nhân thèm máu tanh hay là thây ma hút máu người đâu, tôi nghiêng hơn về hướng là do một kẻ điên nào đó gây án hoặc là hung thủ đã ra tay khi hắn đang ở trong trạng thái tâm lý không tỉnh táo."

Phương Khả Kỳ hỏi: "Ý anh muốn nói là kẻ gây án có thể là một bệnh nhân tâm thần? Chính là kiểu 'bệnh nhân tâm thần có hành vi bạo lực' mà người ta vẫn hay nhắc tới, vậy thì rốt cuộc..."

Long Nghị nói: "Hơn ba năm trước tôi đã từng bắt một tên tội phạm nghiện ma túy, hắn vừa hút vừa buôn bán ma túy. Do bị ảo giác sau khi hút ma túy xong, hắn đã cắn chết đứa con chưa đầy một tuần tuổi của mình. Tôi nghe nói khu vực quận Tây Thành gần đây, những hoạt động mua bán ma túy của thế giới ngầm đang có xu hướng trỗi dậy, các đồng nghiệp bên phòng cảnh sát chống ma túy đã nhiều lần càn quét nhưng thu hoạch không lớn..."

Phương Khả Kỳ hiểu ý ông, liền nói: "Ý của anh là, hung thủ rất có khả năng là một tên nghiện hút, hắn sử dụng ma túy xong đã sinh ra ảo giác cho nên nửa đêm nửa hôm mới đi cắn người?"

"Châu Cầm nói rằng nhìn từ sau lưng thì hung thủ có vẻ gầy gò, tôi cảm thấy điều này rất giống với đặc điểm của những người nghiện hút lâu năm." Long Nghị gật đầu nói: "Ngoại trừ điều này ra, tôi tạm thời vẫn chưa nghĩ ra khả năng nào khác."

Âu Dương Nhược nói: "Vậy thì chúng ta hợp tác với phòng cảnh sát chống ma tuý, nghiên cứu tài liệu thống kê

các con nghiện ở khu vực quận Tây Thành, điều tra lần lượt từng người một."

Long Nghị nói: "Được, nhưng thứ nhất, hành động phải nhanh, thứ hai, thông báo cho trưởng đồn cảnh sát quận Tây Thành là Lão Chu, báo ông ấy buổi tối cử thêm mấy cảnh vệ đi tuần trên các con phố, đề phòng hung thủ lại tiếp tục gây án."

CHƯƠNG 3: NỖI SỢ HÃI BAO TRÙM THÀNH PHỐ

Âu Dương Nhược rất nhanh đã điều tra được những thông tin cần thiết từ phía đội cảnh sát chống ma tuý.

Theo dữ liệu thống kê, số lượng người nghiện ma túy của toàn khu vực quận Tây Thành mà phòng cảnh sát chống ma túy hiện đang nắm được tất thảy là bốn mươi bốn người, trong đó có mười bốn nữ và ba mươi nam.

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ bỏ ra ba ngày, tập trung tiến hành điều tra lần lượt ba mươi nam giới trong danh sách người nghiện hút.

Trong số ba mươi người này có hai mươi hai người đã bị đưa vào trung tâm cai nghiện để tiến hành các biện pháp cai nghiện bắt buộc. Trung tâm cai nghiện áp dụng hình thức quản lý khép kín hoàn toàn, tất cả các cửa ra vào đều có người canh giác 24/24 và có lắp đặt camera ở mọi góc độ. Ngày 12 tháng Năm, cũng chính là sáng sớm hôm vụ án diễn ra, không hề có bệnh nhân cai nghiện nào trốn thoát ra ngoài.

Ngoài số đó ra, trong ba người được điều tra tiếp theo

có một người đã chết vì bệnh tật trong cơn nghiện ngập, hai người đã ra nước ngoài, kết quả điều tra không cho thấy ghi chép nào về việc họ quay trở lại thành phố Nam Châu trong thời gian gần đây.

Năm người cuối cùng trong danh sách điều tra đều là những người tự cai nghiện tại nhà, hai người đã có chứng cứ ngoại phạm vào thời điểm vụ án xảy ra, còn lại ba người đã từng trốn khỏi nhà vào lúc nửa đêm nhưng cuối cùng thì điều tra ra được là họ tụ tập cùng nhau hút chích và cũng không đi qua đường Hồng Kỳ hay công viên Hồng Kỳ.

Như vậy, khả năng hung thủ nằm trong số bốn mươi bốn người này đã bị loại bỏ.

Kết quả điều tra này khiến cho Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ vô cùng bất ngờ.

Hai người họ vốn cho rằng nếu như phán đoán của đội trưởng Long là chính xác, hung thủ rất có khả năng là một trong số những con nghiện kia nhưng giờ đây sau khi đã điều tra lần lượt từng người một lại không phát hiện ra tung tích của hung thủ.

Lẽ nào giả thiết của đội trưởng Long là sai? Hay hung thủ mặc dù cũng là con nghiện nhưng phòng cảnh sát chống ma túy không nắm được thông tin về quá trình nghiện hút của hắn nên mới không có tên hắn trong danh sách?

Buổi sáng, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ vừa đến đơn vị làm việc, đã bị Long Nghị triệu tập.

Hai người lập tức đi thẳng đến phòng của đội trưởng, thấy Long Nghị đứng như tượng trước bàn làm việc, nét mặt hết sức nghiêm trọng, hai hàng lông mày rậm rì của ông gần như dính vào nhau.

Âu Dương Nhược hiểu rằng đã có sự chẳng lành, bất giác quay sang nhìn Phương Khả Kỳ. Hai người đứng đó, thậm chí không dám thở mạnh.

Long Nghị liếc nhìn hai người: "Vụ án điều tra đến đâu rồi?"

Âu Dương Nhược nói đã tiến hành điều tra toàn bộ những con nghiện trong khu vực quận Tây Thành nhưng không phát hiện ra hung thủ.

Long Nghị trải ra mặt bàn làm việc một tờ báo rồi nói: "Các cậu nhìn xem đây là cái gì?"

Hai người cùng tiến lên phía trước quan sát, tờ báo này là nhật báo sáng nay, chỉ thấy trên vị trí phần tin tức nổi cộm ở trang thứ hai có in một dòng tít rất to: *Quận Tây Thành xuất hiện thây ma ăn thịt người? Người dân mong đợi cảnh sát sớm phá án.*

Nội dung tin tức nói rằng rạng sáng ngày 12 tháng Năm có hai người bị cắn trọng thương tại khu vực đường Hồng Kỳ thuộc quận Tây Thành. Theo thông tin người dân truyền tai nhau, hung thủ là một thây ma ăn thịt người. Cảnh sát đã điều tra trong vài ngày nhưng mọi nỗ lực đều đi vào ngõ cụt. Có người đăng tin trên mạng nhắc nhở người dân trong thành phố ra ngoài vào buổi tối phải hết sức cẩn thận, đề phòng bị thây ma cắn.

Trên mặt báo còn đăng tải mấy bức ảnh chụp màn hình những cuộc thảo luận trên diễn đàn mạng thành phố về vụ việc này. Có người nói, bây giờ tất cả dân cư quận Tây Thành có thể đều đã bị nhiễm virus từ thây ma nên người ở ngoài không nên đi vào quận Tây Thành; còn có người nói, hãy tránh xa những người đi ra từ quận Tây Thành, đề phòng lây lan virus từ thây ma...

Cuối bản tin kết luận: hai người bị cắn, toàn thành phố rơi vào hoảng loạn, rốt cuộc là thây ma xuất hiện hay là con người gây nên, mong cảnh sát nhanh chóng điều tra rõ ràng, làm yên lòng dân.

Phương Khả Kỳ ngữ điệu có chút bực bội: "Rõ ràng là có người đem chuyện này đổ riệt cho thây ma, tôi thấy chắc chắn là do xem lắm phim kinh dị quá nên đầu óc có vấn đề rồi."

Long Nghị xua tay nói: "Nửa đêm rạng sáng, quái nhân ăn thịt người xuất hiện, liên tiếp cắn hai người bị trọng thương, cảnh sát cũng bó tay, việc phá án trì trệ không hiệu quả, cũng khó trách người dân khi họ này sinh những mối lo sợ như vậy. Sáng ra cục trưởng Lỗ đã gọi tôi đến, ném tờ báo này ra trước mặt và hạn trong ba ngày nhất định phải phá được án."

"Cái gì cơ, ba ngày á?" Âu Dương Nhược không khỏi thốt lên: "Thời gian như vậy thì gấp quá, bây giờ trong tay chúng ta một chút manh mối cũng không có."

Long Nghị quay người lại, day mạnh lên trán như muốn tách rời hai hàng lông mày vốn đã dính chặt vào nhau của mình.

Ông thở dài: "Tôi cũng đang đau đầu vì việc này. Cảnh sát phá án phải đi tìm chứng cứ, tôn trọng sự thật, không giống như sản xuất hàng hóa ngoài công xưởng. Họ cho một kỳ hạn nào đó, chỉ cần bắt nhân công tăng ca làm việc là có thể hoàn thành chứ chúng ta thì..."

Ông vừa nói đến đây, chiếc điện thoại trên bàn làm việc chợt đổ chuông, người gọi đến chính là trưởng đồn cảnh sát quận Tây Thành - Lão Chu.

Lão Chu giọng đầy hưng phấn nói oang oang trong điện

thoại: "Báo cáo đội trưởng Long, hung thủ cắn người cuối cùng đã bị chúng tôi tóm được rồi."

"Cái gì?"

Lão Chu nói tiếp: "Mấy tối gần đây chúng tôi nghiêm túc chấp hành chỉ đạo của anh, đẩy mạnh công tác tuần tra trong khu vực quận Tây Thành. Đêm qua, lúc hai cảnh vệ của chúng tôi đang tuần tra tại đường Hồng Kỳ và con đường Trường Thịnh gần đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng người đi đường kêu cứu. Họ vội vàng chạy tới xem thì thấy một người đàn ông đẩy một bà lão ngã xuống đất rồi há ngoác miệng định cắn vào mặt bà ấy. Hai cảnh vệ của chúng tôi lập tức lao đến, đè thằng đó xuống đất, ai ngờ hắn như một thằng điên vậy, quay lại định cắn cả hai cảnh vệ, may sao hai đồng nghiệp đang tuần tra gần đó đã đến ứng cứu kịp thời, khống chế thành công tên điên cắn người. Qua tra khảo bước đầu, hắn thừa nhận hai vụ án cắn người hôm trước là do hắn gây ra."

"Hung thủ bị điên ư?"

"Không phải bị điên, nhưng hắn còn đáng sợ hơn kẻ điên nữa. Hắn tên là Lưu Hắc Sấu, là một con nghiện thuốc phiện, vào thời điểm gây án hắn đã sử dụng ma túy quá liều. Hiện tại mặc dù bị chúng tôi còng tay lại ở đồn cảnh sát nhưng hắn vẫn hung dữ như một con chó điên vậy, liên tục dùng răng cắn vào chiếc còng tay."

Long Nghị lập tức lấy lại tinh thần: "Chú ý trông chừng hắn ta, đừng để cho hắn tự làm mình bị thương, cũng không được để hắn chạy thoát. Tôi đến ngay bây giờ."

Ông gác máy, thuật lại tình hình cho Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ.

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đều phục sát đất, đồng thanh nói: "Đội trưởng Long, anh thật quá thần thông đấy, nói là do tội phạm ma túy gây án, rốt cuộc chính xác không sai một li."

Long Nghị lườm hai trợ thủ của mình một cái rồi nói: "Thôi đừng nịnh nọt nữa! Tiểu Phương, cậu lái xe nhé, chúng ta đến đồn cảnh sát quận Tây Thành."

Ba người cùng nhau đến đồn cảnh sát quận Tây Thành, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy bên trong có tiếng gào thét điên cuồng với chất giọng khản đặc: "Tao phải cắn mày, tao phải cắn chết mày..."

Long Nghị hỏi Lão Chu: "Tình hình bây giờ thế nào?"

Lão Chu gượng cười, nói: "Thằng này không ngoan ngoãn chút nào, từ lúc hắn bị bắt đến giờ cứ không ngừng làm loạn. Anh vào xem là biết ngay."

Ông dẫn Long Nghị vào phòng giam.

Long Nghị bước vào quan sát, trong phòng giam có một người đàn ông, thân hình không có gì đặc biệt, mặt dài, vừa đen vừa gầy, tay phải đang bị còng vào một đường ống dẫn nước ở góc tường.

Tên này vừa khản cổ dốc sức gào thét vừa dùng răng cắn lấy cắn để vào chiếc còng trên tay mình. Răng của hắn thật sự cũng không phải dạng vừa, cứng đến mức có thể lưu lại vài vết răng trên chiếc còng bằng sắt.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân, hắn chợt quay đầu lại như thể bị giật mình, thấy Long Nghị và những người khác bước vào, đôi mắt hắn rực lên sát khí, hướng về phía mọi người há miệng nhe răng rồi gào lên điên cuồng: "Tao là thây ma, tao muốn cắn chết chúng mày, tao là thây ma đây, tao muốn cắn chết hết chúng mày..."

Chiếc còng tay bị hắn kéo xê dịch phát ra những tiếng động lách cách, nếu không còng hắn vào ống nước thì e rằng hắn đã nhào đến cắn người như một con chó dại rồi.

Long Nghị liếc nhìn hắn một lượt, ông cau mày, không nói lời nào mà quay lưng chạy lại phía nhà vệ sinh lấy một xô nước đầy, "ào" một cái dội thẳng cả xô nước vào người hắn.

Tên này bất giác rùng mình mấy cái, hắn đứng một chỗ ướt như chuột lột, cuối cùng cũng chịu bình tĩnh trở lại.

Long Nghị tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống trước mặt hắn, nhìn hắn chằm chằm mấy phút rồi mới bắt đầu hỏi: "Cậu là Lưu Hắc Sấu?"

Hắn thẫn thờ, hình như vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi ảo giác sau khi dùng thuốc phiện, ánh mắt hắn vô hồn, khuôn mặt đờ đẫn, quay lên nhìn Long Nghị, rồi lại nhìn sang Lão Chu và Âu Dương Nhược, cuối cùng ngây ngô nhìn Long Nghị, một lúc lâu sau hắn mới khẽ gật đầu: "Ừ." Nhưng ngay lập tức lại lắc đầu nói: "Không, không đúng, Lưu Hắc Sấu là biệt danh người khác đặt cho tôi, tôi tên thật là Lưu Sĩ Lâm."

"Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Vừa tròn ba mươi."

"Sao người ta lại gọi cậu là Lưu Hắc Sấu?"

Lưu Hắc Sấu đưa cánh tay không bị còng lên gãi gãi đầu, trả lời một cách rất thật thà: "Tại vì tôi nghiện hút, thân hình vừa gầy vừa đen[1], cho nên người ta mới gọi tôi như thế."

Long Nghị tiếp tục hỏi: "Tôi nghe nói đêm qua cậu lại ra đường cắn người?"

Lưu Hắc Sấu nói: "Đúng vậy."

Long Nghị đổi đề tài: "Bốn ngày trước, tức là vào rạng

1. Hắc: Đen, Sấu: Gầy.

sáng ngày 12 tháng Năm, có một ông già tên Đặng Quốc Trung và một cô gái trẻ tên Châu Cầm bị người ta cắn trọng thương, việc này có phải do cậu làm không?"

Lưu Hắc Sấu cúi gằm xuống nói: "Đúng... Chắc là do tôi làm."

Long Nghị trừng mắt, cất cao giọng nói: "'Chắc' là thế nào, đúng là đúng! Không đúng là không đúng! Nói, rốt cuộc có phải cậu làm hay không?"

Lưu Hắc Sấu ngẩng đầu lên nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt ông, thân hình hắn co ro cúm rúm, nói lắp bắp: "Vâng... là tôi làm."

"Vậy cậu hãy khai báo thời gian và địa điểm gây án."

"Thời gian là vào rạng sáng ngày hôm đó, ông già bị tôi cắn ở sau hòn non bộ trong công viên Hồng Kỳ, về sau tôi phát hiện ở con đường bên cạnh có người phụ nữ đang đi một mình bèn tiếp tục cắn cô ta, nhưng tôi chỉ cắn trúng cái mũi, sau đó hình như có một chiếc xe chạy lại, tôi hơi sợ nên bỏ chạy. Sau đó tôi trốn trong nhà mấy hôm liền không thấy có cảnh sát đến tìm, tưởng là không sao nên tối qua không chịu được mới lại ra ngoài để..."

Lưu Hắc Sấu tự biết rằng không thể chối cãi được nữa nên khai sạch.

Long Nghị hơi bất ngờ, không ngờ tên tiểu tử này lại nhận tội một cách ngon lành như thế.

Thời gian, địa điểm và đối tượng gây án đều khai rất chính xác, xem ra có vẻ không phải là nói dối.

"Động cơ là gì?" Ông trừng mắt nhìn hắn rồi to tiếng hỏi: "Cậu và người ta không thù không oán, tại sao phải cắn người ta ra nông nỗi này?"

Lưu Hắc Sấu cười khà khà, nhìn ông chăm chú: "Cái này mà ông cũng không biết à? Đương nhiên là để thăng cấp rồi."

"Thăng cấp?" Long Nghị có vẻ không hiểu gì: "Thăng cấp gì cơ?"

Lão Chu đứng bên cạnh nói: "Chúng tôi đã điều tra tên này rồi, hóa ra hắn trước giờ hoạt động ở Quảng Đông, hành nghề đâm thuê chém mướn. Hai tháng trước hắn về quê, chính là quận Tây Thành thành phố Nam Châu chúng ta. Do quay về chưa được bao lâu nên phòng cảnh sát chống ma túy chưa nắm được tiền sử nghiện ngập của hắn. Hắn về nhà chỉ làm có hai việc: Hút ma túy và lên mạng chơi game. Chúng tôi đã kiểm tra máy tính của hắn, tên này thường xuyên chơi các trò chơi thể loại đóng vai thây ma, cắn người khác được một cái sẽ làm cho người ta bị nhiễm độc. Cắn được càng nhiều người thì việc lây lan dịch bệnh sẽ càng thành công hơn. Mà càng nhiều người bị lây nhiễm thì người chơi sẽ thăng cấp càng nhanh. Cấp độ của người chơi càng cao sức mạnh sẽ càng ghê gớm. Tôi đoán thằng tiểu tử này rất có thể sau khi chơi thuốc đã sinh ra ảo giác, lẫn lộn giữa trò chơi điện tử và thế giới thực, tự biến mình thành thây ma trong game nên mới chạy ra ngoài đường cắn người."

Long Nghị gật đầu, biểu thị sự đồng tình với suy đoán của Lão Chu.

Ông quay lại nói với Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ: "Đưa tên tiểu tử này về Cục trước đã, chúng ta sẽ thẩm vấn kỹ hơn sau."

Âu Dương Nhược không ngờ rằng vụ án "thây ma ăn thịt người" đầy khủng khiếp và máu me này cuối cùng lại được phá dễ dàng như trở bàn tay vậy, trong lòng không khỏi phấn khích: "Đội trưởng Long, ngày mai khi bộ phận thông

tin của Cục chúng ta đưa ra thông báo mới về vụ án này, có nên gửi riêng cho tờ báo buổi sáng một bản không?"

Long Nghị nhớ lại việc tờ báo buổi sáng đó chỉ vì thu hút lượt xem của mọi người mà đăng tin bóp méo sự thật, cố ý tiêm nhiễm vào đầu người đọc nỗi sợ hãi hoang mang, chợt hiểu ra ý của Âu Dương Nhược bèn gật đầu nói: "Được, việc này để cô lo liệu đấy."

CHƯƠNG 4: CƠN NGHIỆN CHẾT NGƯỜI

Lưu Hắc Sấu sau khi bị đưa đến Cục Cảnh sát, rất nhanh đã lại lên cơn nghiện, hắn liên tục hắt xì, nước mắt nước mũi giàn dụa và bắt đầu trở nên hung dữ.

Phương Khả Kỳ khóa chặt hắn vào ghế thẩm vấn, thẩm vấn kỹ càng hơn, hắn đã thừa nhận tất cả những tội danh của mình.

Cục trưởng Lỗ sau khi hay tin đã phá được vụ án thì rất vui mừng, đích thân ông gọi điện cho Long Nghị, cười ha ha trong điện thoại: "Thật không ngờ còn chưa hết thời hạn ba ngày, các anh đã bắt được hung thủ. Xem ra cứ phải để cho các anh chịu một chút áp lực thì mới xong việc được!"

Long Nghị cười miễn cưỡng, nói vài câu hình thức trong điện thoại nhưng trong bụng nghĩ thầm: "Nếu không nhờ Lão Chu gặp may bắt được hung thủ đúng lúc hắn đang cắn người thì liệu trong ba ngày có thể phá án hay không cũng chẳng ai nói chắc được."

Ông vừa nói chuyện điện thoại với cục trưởng Lỗ xong

thì điện thoại di động lại rung chuông, ông nhấc máy, đầu dây bên kia nói: "Cảnh sát Long, tôi là Đặng Huy."

Long Nghị gắng nhớ lại mới nghĩ ra mình đã từng gặp anh ta ở bệnh viện, anh ta chính là con trai của Đặng Quốc Trung - nạn nhân đầu tiên trong vụ án quái nhân cắn người. Hôm đó Long Nghị đã để lại số điện thoại của mình cho anh ta, nói rằng sau khi cha anh ta tỉnh lại thì hãy gọi điện báo cho cảnh sát biết.

Giọng Đặng Huy ồm ồm vang lên trong điện thoại: "Cảnh sát Long, tôi nghe nói hung thủ cắn bị thương cha tôi đã bị các ông bắt rồi phải không?"

Long Nghị nói: "Đúng vậy, hắn là một con nghiện, sau khi hút ma túy xong thì sinh ra ảo giác, cho rằng mình là thây ma ăn thịt người trong trò chơi điện tử."

Đặng Huy nói: "Bất luận là thế nào, bắt được hung thủ là tốt rồi. À, phải rồi, tôi muốn nói với ông một việc, cha tôi vừa mới tỉnh lại, ông có muốn đến..."

Long Nghị suy nghĩ một lát rồi nói: "Được, tôi biết rồi, sau khi hết giờ làm tôi sẽ đến bệnh viện thăm ông ấy."

Vừa tan ca, ông liền đi mua ít hoa quả, dẫn theo Âu Dương Nhược lái xe đến bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện gặp Đặng Quốc Trung, dù khuôn mặt ông ấy vẫn đang bị bông gạc băng bó kín mít nhưng mắt đã có thể mở to và nói chuyện được.

Con trai ông đứng cạnh giường bệnh, giới thiệu cho ông biết về thân phận của Long Nghị và Âu Dương Nhược.

Ông cụ kể lại toàn bộ sự việc tối hôm mình bị tấn công ở công viên Hồng Kỳ. Tất cả các chi tiết được thuật lại đều cơ bản ăn khớp với thông tin phía cảnh sát nắm được.

Cuối cùng ông cụ hỏi với chất giọng yếu ớt: "Nghe nói các anh đã bắt được hung thủ rồi có đúng không?"

Âu Dương Nhược nói: "Đúng vậy." Cô lấy điện thoại ra, mở hình ảnh của nghi phạm Lưu Hắc Sấu mà mình chụp được đưa cho ông xem: "Hung thủ là tên này, hắn là một con nghiện."

Ông cụ nheo mắt nhìn một lượt, bỗng nhiên trừng mắt nói: "Không, không, hung thủ không phải là...", nói đến đây thì một cơn ho dữ dội ập đến.

Đặng Huy vội vàng ấn chuông gọi bác sỹ tới, bác sỹ kiểm tra một lượt rồi nói: "Không sao, chỉ là ông ấy kích động quá. Ông ấy vừa mới tỉnh lại, mọi người đừng khiến cho ông ấy bị mất bình tĩnh."

Đợi bác sỹ đi khỏi, Long Nghị mới tiến lại giường bệnh hỏi: "Bác Đặng, bác vừa nói gì?"

Đặng Quốc Trung chầm chậm đưa một ngón tay lên, chỉ vào bức ảnh trong điện thoại của Âu Dương Nhược: "Kẻ đã cắn tôi, không phải là hắn ta."

"Không phải là hắn ư?" Long Nghị và Âu Dương Nhược đều kinh ngạc.

Âu Dương Nhược dí sát chiếc điện thoại lại một lần nữa, nói: "Bác à, bác nhìn kỹ lại đi, thật sự không phải là hắn ư?"

Đặng Quốc Trung phều phào nói: "Thực sự không phải hắn. Phía sau hòn non bộ trong công viên có một cái cột đèn, tôi bị cắn ngay dưới cái đèn đó. Lúc hung thủ nhào đến tôi có nhìn rõ khuôn mặt hắn, thật sự không phải là người này."

Bàn tay Âu Dương Nhược như nắm không vững chiếc điện thoại nữa, cô quay sang trân mắt nhìn Long Nghị, hồi lâu không thốt nên lời.

Long Nghị suy nghĩ một lát, đi ra khỏi cửa, rút điện thoại gọi cho Phương Khả Kỳ.

Không lâu sau, Phương Khả Kỳ lái xe cảnh sát đưa nghi phạm Lưu Hắc Sấu đến bệnh viện.

Long Nghị đẩy Lưu Hắc Sấu đến trước giường bệnh của Đặng Quốc Trung, nói: "Bác Đặng, bác có quen người này không?"

Đặng Quốc Trung mở to mắt nhìn một lượt, sau đó nhắm nghiền mắt lại, chầm chậm lắc đầu.

Long Nghị không bình tĩnh nổi, dúi đầu Lưu Hắc Sấu ra trước mặt ông cụ: "Bác à, bác nhìn kỹ lại đi, hắn có phải là kẻ đã cắn bác bị thương không?"

Đặng Quốc Trung nhìn lại một lượt, vẫn lắc đầu nói: "Thực sự không phải hắn."

Long Nghị lại lôi Lưu Hắc Sấu xuống tầng dưới, vào phòng bệnh của Châu Cầm.

Mặc dù vết thương trên mũi Châu Cầm vẫn chưa lành nhưng tinh thần có vẻ như đã khá hơn trước nhiều.

Long Nghị hỏi cô: "Cô quen người này không?"

Châu Cầm quan sát Lưu Hắc Sấu một lượt, rồi lắc đầu tỏ vẻ không hiểu gì.

Âu Dương Nhược đứng đằng sau nói chêm vào một câu: "Hắn có phải là hung thủ đã cắn cô bị thương không?"

Châu Cầm nói: "Tôi không nhìn rõ mặt hắn, chỉ thấy đằng sau lưng thôi."

Long Nghị lại quay người Lưu Hắc Sấu ra đằng sau.

Châu Cầm nói: "Ông bắt hắn chạy xem nào."

Long Nghị bảo Lưu Hắc Sấu chạy thử vài bước. Lưu Hắc

Sấu bèn quay người chạy mấy bước về phía cửa phòng bệnh.

Châu Cầm lắc đầu đáp: "Không phải hắn."

Âu Dương Nhược hỏi: "Sao cô có thể khẳng định như vậy?"

Châu Cầm trả lời: "Tôi nhớ là lúc người đó bỏ chạy, lưng có vẻ hơi gù, với lại nhìn từ sau lưng thì hắn không gầy thế này, cho nên tôi khẳng định không phải là hắn."

Long Nghị lúc này mới bắt đầu ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, ông không nói lời nào, đẩy Lưu Hắc Sấu vào trong xe cảnh sát. Sau khi đưa hắn về Cục, ông liền trực tiếp lôi hắn vào phòng thẩm vấn.

Phương Khả Kỳ ấn hắn ngồi xuống ghế thẩm vấn, trong lòng bừng bừng nộ khí, anh không kìm được bực tức đấm thẳng một cú vào ngực hắn: "Thằng khốn này, cho ngươi chừa cái tội nói dối!"

Lưu Hắc Sấu đau đến mức ngoác miệng gào lên: "Tôi nói dối bao giờ, không phải những gì cần khai tôi đã khai hết rồi sao?"

Long Nghị nói: "Hai người lúc nãy cậu gặp ở bệnh viện, cậu có quen họ không?"

Lưu Hắc Sấu sợ hãi nhìn Phương Khả Kỳ, rồi lắc đầu nói không quen hai người kia.

Long Nghị đập bàn nói: "Cậu nói dối không biết ngượng mồm. Hai người đó chính là nạn nhân đã bị cậu cắn vào lúc tinh mơ sáng ngày 12 tháng Năm, sao cậu có thể không biết họ được chứ?"

Lưu Hắc Sấu khuôn mặt đầy vẻ vô tội, nói: "Ông cảnh sát, hai người họ đều bị băng bó kín mít, nếu là ông, ông có nhận ra được không?"

Âu Dương Nhược không nhịn được liền phì cười, cô nói nhỏ: "Đội trưởng Long, không phải là anh tức quá nên hồ đồ rồi chứ?"

Long Nghị trừng mắt nhìn Lưu Hắc Sấu, nói: "Tôi hỏi cậu lại một lần nữa, sáng tinh mơ ngày 12 tháng Năm, tại công viên Hồng Kỳ và đường Hồng Kỳ có hai người bị cắn trọng thương, rốt cuộc có phải là do cậu làm hay không?"

Lưu Hắc Sấu gân cổ lên trả lời: "Đương nhiên là tôi làm rồi. Tôi không chỉ cắn hai người đó đâu, tôi còn cắn cả đống người khác cơ."

"Cắn cả người khác nữa sao? Lúc nào? Ở đâu? Tại sao không có ai báo cảnh sát?"

Long Nghị ngay lập tức trở nên căng thẳng.

Lưu Hắc Sấu nghiêm giọng điềm tĩnh trả lời: "Cụ thể đã cắn bao nhiêu người, khiến bao nhiêu người bị lây nhiễm virus thây ma thì tôi cũng không nhớ rõ, cần phải xem lịch sử người chơi ở trong máy tính của tôi mới biết được."

Long Nghị ngẩn người ra, giờ ông mới hiểu hóa ra hắn toàn nói chuyện trong trò chơi điện tử.

"Mẹ mày chứ, mày lôi tao ra làm trò đùa hả?"

Phương Khả Kỳ sớm đã không còn giữ được bình tĩnh, anh lao lên giáng thêm một cú nữa, lần này nhắm thẳng bụng hắn mà đấm.

Lưu Hắc Sấu "ui cha" một tiếng rồi đột nhiên nằm vật ra chiếc ghế thẩm vấn, sắc mặt trắng bệch, toàn thân co rúm lại như bị sốt rét, nước mắt nước mũi chảy giàn dụa.

Phương Khả Kỳ tương thêm cho hắn một cú đá nữa, giọng đầy cáu giận: "Thằng khốn, còn định giả chết hả? Có tin hôm nay ông dọn xác mày luôn không?"

Lưu Hắc Sấu đột nhiên dùng cánh tay chưa bị còng che đùi mình lại: "Anh cảnh sát, thôi được rồi được rồi, tôi xin anh, cho tôi hút... hút một liều đi..."

Phương Khả Kỳ nhìn thấy nước mắt nước mũi hắn bôi hết vào ống quần mình, tức không chịu nổi nữa, định giơ chân đá tiếp.

Long Nghị nói: "Thôi được rồi, hắn lên cơn nghiện đấy, tạm thời không thẩm vấn thêm được đâu, cứ giam hắn vào trong phòng đã, chúng ta đến nhà hắn xem sao."

Nhà Lưu Hắc Sấu, nằm trong một con hẻm nhỏ gần công viên Hồng Kỳ.

Trong nhà ngoài bố mẹ hắn ra, còn có một cô em gái đang học lớp 12.

Lưu Hắc Sấu chưa học hết cấp Ba đã bỏ học lưu lạc đến Quảng Đông làm công, về sau do chán ghét công việc cực nhọc tại công xưởng, hắn ra ngoài xã hội kết giao với một băng nhóm lưu manh cùng nhau kiếm ăn qua ngày rồi dần dần sa vào con đường nghiện ngập, vừa buôn bán vừa hút ma túy. Hai tháng trước ở Quảng Đông có chiến dịch càn quét ma túy mạnh tay, hắn lặng lẽ bỏ về quê. Sau khi về nhà, vì sợ công an bắt được nên ngoài những lúc đi mua ma túy về hút chích ra, thời gian còn lại hắn trốn trong nhà chơi điện tử.

Lúc Long Nghị dẫn theo Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đến nhà hắn, cha mẹ và em gái hắn đang quây quần ăn bữa cơm chiều.

Long Nghị hỏi một số tình hình cơ bản liên quan đến Lưu Hắc Sấu, sau đó hỏi cha hắn: "Rạng sáng ngày 12 tháng Năm, con trai anh có ra khỏi nhà không?"

Cha Lưu Hắc Sấu lắc đầu nói: "Tôi không biết, những việc nó làm, tôi có muốn quản cũng quản không nổi."

Em gái Lưu Hắc Sấu nghĩ một lúc rồi nói: "Tinh mơ sáng hôm đó, anh trai cháu chỉ ở nhà thôi."

Âu Dương Nhược hỏi: "Sao em lại nhớ chắc chắn như vậy?"

Em gái Lưu Hắc Sấu nói: "Vì ngày hôm đó trường chúng em tổ chức thi thử đại học, từ tối ngày 11 cho đến 3 giờ sáng ngày 12 tháng Năm em liên tục ngồi ôn luyện để đi thi. Còn anh trai em chơi điện tử ở phòng bên cạnh, anh ấy mở tiếng máy tính rất to, em bảo anh ấy cho nhỏ lại anh ấy không nghe, em với anh ấy cãi cọ nhau mấy lần. Lần cuối cùng cãi nhau, em nhìn đồng hồ, lúc đó là khoảng 2 rưỡi sáng. Với lại anh ấy ở trong căn phòng nhỏ nhất ở cuối nhà, nếu như đi ra khỏi nhà chắc chắn phải đi qua phòng em, tối hôm đó em không thấy anh ấy đi ra khỏi phòng."

Âu Dương Nhược gật đầu, vừa ghi chép lại tình hình vào cuốn sổ của mình vừa hỏi cô bé: "Em tên là gì? Học trường nào?"

Cô bé trả lời: "Em là Lưu Tâm Kháp, đang học trường Nhị Trung ạ."

Phương Khả Kỳ hỏi cô bé: "Máy tính của anh trai em đâu?"

Lưu Tâm Kháp đặt bát đũa xuống, dẫn mọi người đến một căn phòng nhỏ hẹp bừa bộn nằm ở cuối ngôi nhà, trên chiếc bàn sách kê trước giường ngủ là một bộ máy tính để bàn.

"Đây là máy tính của anh trai em." Cô bé nói.

Phương Khả Kỳ bật máy tính, trên màn hình nền máy tính có lưu lại trò chơi mô phỏng thây ma mà Lưu Hắc Sấu hay chơi.

Anh ấn nút tự động đăng nhập, màn hình trò chơi hiện ra.

Sau khi kiểm tra một hồi, anh nói: "Đội trưởng Long, cô bé này nói đúng đấy, theo như tài khoản trò chơi đã ghi lại thì từ 7 giờ tối ngày 11 tháng Năm đến 9 giờ hơn sáng ngày 12 Lưu Hắc Sấu đều online và liên tục chơi trò chơi này."

Long Nghị biết anh là cao thủ máy tính, kết quả kiểm tra của anh là đáng tin.

Ông quay người hỏi Lưu Tâm Kháp: "Sao lần trước trưởng đồn cảnh sát Chu đến điều tra cháu không nói chi tiết này với ông ấy?"

Cô bé nói: "Lúc đó chỉ có bố mẹ cháu ở nhà, họ cũng không rõ tình hình anh trai cháu mà cháu đi học chưa về nên cảnh sát không hỏi cháu được."

Long Nghị gật đầu.

Người nhà họ Lưu hiển nhiên không biết rằng Lưu Hắc Sấu có liên quan đến vụ án cắn người đang được dân tình truyền tai nhau mấy hôm nay, họ đều nghĩ rằng hắn bị cảnh sát bắt là vì việc hút chích ma túy.

Lúc họ rời khỏi nhà họ Lưu, Lưu Tâm Kháp chạy theo nói: "Chú cảnh sát, lần này nhất định các chú phải đưa anh cháu đi cai nghiện cưỡng chế, nếu cứ tiếp tục thế này, anh ấy sẽ làm tan cửa nát nhà mất."

Long Nghị khẽ nhìn cô bé ngoan ngoãn ấy rồi gật đầu nói: "Được rồi, các chú nhất định bắt anh cháu phải cai nghiện."

Lúc rời khỏi nhà họ Lưu trời đã tối hẳn, đèn đường và những ánh đèn neon trước các cửa tiệm đã lần lượt sáng lên. Chiếc xe cảnh sát lặng lẽ len qua con phố đông người.

Phương Khả Kỳ vừa lái xe vừa hỏi: "Đội trưởng Long, anh thấy những lời khai của người nhà Lưu Hắc Sấu có đáng tin không? Liệu có phải là đưa chứng cứ giả để giúp Lưu Hắc Sấu thoát tội hay không?"

Long Nghị nhìn về phía những ánh đèn neon đang không ngừng nhấp nháy đổi màu ngoài cửa sổ ô tô: "Tôi thấy có thể tin được. Cảnh sát chúng ta còn chưa công bố ra ngoài rằng Lưu Hắc Sấu chính là nghi phạm của vụ án cắn người, người nhà hắn chắc chưa biết hắn có liên quan đến vụ án này đâu. Họ chỉ tưởng Lưu Hắc Sấu bị bắt vì hút ma túy thôi. Dựa trên phản ứng của em gái hắn có thể thấy cả nhà hắn cũng rất bất mãn với hắn, chỉ mong cảnh sát bắt hắn đi cai nghiện cưỡng chế. Nên tôi cho rằng, khả năng họ cung cấp lời khai giả cho cảnh sát là rất thấp."

Âu Dương Nhược nói: "Nhưng chính miệng Lưu Hắc Sấu đã thừa nhận vụ án hai người bị cắn ở công viên Hồng Kỳ và đường Hồng Kỳ đều là do hắn gây ra, mà căn cứ vào khẩu cung của hắn, từ thời gian, địa điểm, đối tượng đến thủ đoạn gây án, đều rất khớp với những tình tiết mà chúng ta nắm được, điều này nên giải thích thế nào đây?"

Long Nghị nói: "Ngày 12 tháng Năm sau khi vụ thảm án xảy ra, các tờ báo in cũng như các trang báo mạng của thành phố Nam Châu đồng loạt đăng tải toàn bộ sự việc lên các bản tin. Thời gian, địa điểm, thủ đoạn gây án của hung thủ đều được các bản tin đề cập đến, cho nên chỉ cần đọc qua các tờ báo hay thông tin trên mạng thì ai cũng có thể biết được quá trình gây án của hung thủ. Bây giờ nghĩ lại, thực sự là chúng ta đã chủ quan sơ suất rồi, quá trình gây án mà Lưu Hắc Sấu khai báo với cảnh sát thực ra cũng giống như nội dung trên mặt báo, ngoài những tình tiết đã được công bố ra hắn ta cũng không cung cấp thêm tình tiết nào mới cả."

Âu Dương Nhược nói: "Nhưng lúc bị bắt, hắn cũng đang cắn người ở trên đường, điều này là sự thực mà."

Long Nghị nói: "Vào tối ngày 15 tháng Năm, Lưu Hắc

Sấu bị đội của trưởng đồn cảnh sát Tây Thành là Lão Chu bắt giữ. Viên cảnh vệ trực tiếp bắt được hắn kể lại rằng lúc bị anh ta bắt, hắn đúng là đang chuẩn bị cắn một người trên đường nhưng ngoài những lời mà hắn tự khai ra, chúng ta không có chứng cứ trực tiếp nào để chứng minh rằng hắn cũng gây ra hai vụ án vào rạng sáng ngày 12 tháng Năm kia."

Âu Dương Nhược nói: "Nếu đã không phải là do hắn làm, vậy vì sao hắn lại phải nhận tội?"

Long Nghị trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói: "Vậy thì chỉ có một khả năng đó thôi, hắn đã lẫn lộn giữa trò chơi ảo trên mạng và cuộc sống thực tế. Ngày 12 tháng Năm sau khi tin tức về vụ án cắn người rợn tóc gáy được lan truyền, các phương tiện truyền thông đã thêu dệt nên rằng đây là 'vụ án thây ma ăn thịt người'. Lưu Hắc Sấu đọc được tin này đúng lúc đang trong trạng thái ảo giác vì ma túy, hắn lập tức đem vụ án xảy ra ngoài đời thực với thế giới trò chơi của mình trộn lẫn với nhau. Hắn đã tưởng tượng rằng vụ án cắn người tanh máu này chính là thành tích của mình. Sau đó vào tối ngày 15 tháng Năm, khi hắn vừa rời máy tính đã mơ mơ hồ hồ chạy ra đường chuẩn bị cắn người và bị đội cảnh vệ của đồn cảnh sát bắt sống. Sau khi bị bắt, hắn vẫn trong trạng thái ảo giác nên không phân biệt được đâu là những tình tiết xảy ra trong trò chơi ảo, đâu là sự việc nảy sinh trong cuộc sống thực nên lúc chúng ta hỏi rằng hai vụ án cắn người có phải do hắn gây ra hay không, hắn chẳng cần nghĩ ngợi gì đã lập tức thừa nhận."

Phương Khả Kỳ hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Quay về Cục tiếp tục thẩm vấn Lưu Hắc Sấu à?"

Long Nghị suy nghĩ một lát, nói: "Thôi, hắn bây giờ

đang lên cơn nghiện, chúng ta có hỏi nữa cũng không moi thêm được gì đâu."

Ông quay đầu, thấy bên ngoài cửa xe có một quán cơm mới chợt nhớ ra từ lúc tan ca đến giờ ba người bận túi bụi còn chưa kịp ăn tối, bèn nói: "Tiểu Phương, dừng xe ở trước quán cơm kia đi, chúng ta xuống ăn tối đã, tôi mời."

CHƯƠNG 5: HUNG THỦ ĐÃ CHẾT

Sáng ngày hôm sau, Long Nghị vừa đến chỗ làm đã lập tức lấy xe cảnh sát phóng đến bệnh viện.

Trên xe ngoài Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ, Long Nghị còn dẫn theo một người nữa, đó là Lão Thương - nhân viên phác họa mô phỏng chân dung của Cục Cảnh sát.

Lão Thương đã ngoài năm mươi tuổi, mái tóc điểm bạc, ông đeo một cặp kính cận dày như cái đít chai, khuôn mặt hết sức hiền lành nhưng ánh mắt thì sắc bén lạ thường.

Thực ra ông họ Vinh, nhưng những đồng nghiệp ở Cục Cảnh sát thành phố Nam Châu đều gọi ông là "Lão Thương[1]".

Lão Thương trước giờ chưa hề mang súng theo người. Các đồng nghiệp đều bảo cái bút ở trong tay ông ấy còn lợi hại hơn một khẩu súng ngắn trong tay lính bắn tỉa. Ông chỉ cần dựa trên vài ba câu miêu tả của người ta là đã có thể vẽ ra rất chính xác và chi tiết khuôn mặt của nghi phạm. Ấn tượng nhất là ông có thể căn cứ vào xương sọ để phác họa lại dung mạo lúc đầu của nạn nhân. Đứng trước một cái đầu người đã

1. Thương: Từ gốc tiếng Hán là 枪, có nghĩa là khẩu súng.

bị thối rữa, ông cũng chỉ cần vài tiếng đồng hồ là có thể vẽ lên giấy diện mạo của người đó trước khi chết.

Lão Thương là viên ngọc quý của Cục Cảnh sát, tỉnh nhà đã nhiều lần muốn điều động ông đi nơi khác nhưng cục trưởng Lỗ đều không đồng ý.

Long Nghị vừa lái xe vừa thuật lại tường tận vụ án cho Lão Thương nghe rồi nói: "Hiện tại chúng tôi đã điều tra rõ ràng, tên Lưu Hắc Sấu đó không phải là hung thủ thực sự của vụ án cắn người này. Nạn nhân duy nhất đã từng nhìn thấy hung thủ bây giờ vẫn đang nằm trong bệnh viện nên chúng tôi đành phải đưa anh đến phòng bệnh để vẽ ra chân dung của nghi phạm dựa trên miêu tả của nạn nhân. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng bắt được hung thủ nếu không hắn lại đi cắn người thì chắc chắn sẽ làm cho cả thành phố trở nên hoang mang lo sợ."

Lão Thương châm điếu thuốc, để lộ ra hai hàm răng vàng ố của mình, ông cười nói: "Được thôi, đội trưởng Long đã giao nhiệm vụ thì tôi sẽ cố gắng hoàn thành."

Tới bệnh viện, Long Nghị hỏi thăm bác sỹ về tình hình sức khỏe của Đặng Quốc Trung, bác sỹ nói trạng thái tinh thần của ông ấy đã tốt hơn nhiều so với hôm qua, Long Nghị cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

Vừa vào phòng bệnh, Long Nghị giới thiệu với Đặng Quốc Trung thân phận của Lão Thương, sau đó bảo ông miêu tả lại cho Lão Thương tướng mạo của kẻ thủ ác mà mình đã tận mắt nhìn thấy.

Đặng Quốc Trung chậm rãi nói: "Người đàn ông đó khoảng chừng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, khuôn mặt hơi dài, cằm rất nhọn..."

Lão Thương khoanh tay trước ngực nhưng chưa vội lấy giấy vẽ ra cũng không dùng sổ ghi chép lại, chỉ đi đi lại lại mấy bước trong phòng rồi ông đột nhiên xua tay ngắt lời Đặng Quốc Trung: "Xin anh nghĩ kỹ lại một chút, anh thấy hắn hao hao giống ai không? Ví dụ như là một diễn viên nổi tiếng nào đó chẳng hạn."

Ông cụ nghĩ ngợi một lát nói: "Cái này thì... À, đúng rồi! Anh nói xong tôi mới nghĩ ra, hắn ta trông hơi giống Diêu Minh[2]."

Lão Thương hình như rất hài lòng với gợi ý mà mình đã đưa cho ông cụ, bèn xoa xoa cằm, rồi gật đầu nói: "Được rồi, anh nói tiếp đoạn sau đi."

Đặng Quốc Trung vừa hồi ức lại vừa nói: "Cái miệng hắn rất rộng, ánh mắt u ám, hình như rất sợ ánh đèn chiếu vào..."

Nói đến đây, ông cụ chợt im bặt.

"Rồi sao nữa?" Long Nghị hỏi.

Ông cụ đáp: "Hết rồi, tôi mới quan sát được đến đó, thì hắn đã nhào tới cắn tôi rồi, tôi đưa tay lên chặn lại hắn liền cắn luôn cả cánh tay tôi."

Âu Dương Nhược cảm thấy sốt ruột thay cho Lão Thương: "Bác nói được có hai câu như thế, bác bảo họa sĩ của chúng cháu vẽ thế nào đây?"

Lão Thương mỉm cười, xua tay, nói: "Trong tình thế cấp bách như vậy, chỉ qua một cái liếc mắt ông ấy đã quan sát được nhiều như thế cũng đã là giỏi rồi."

Ông vừa nói vừa lấy kẹp giấy vẽ ra, bình tĩnh chậm rãi kẹp tờ giấy vào rồi lấy ra hai chiếc bút chì, mỗi tay cầm một

2. Diêu Minh: Vận động viên bóng rổ nổi tiếng của Trung Quốc, thành tích vượt trội cả trong nước và quốc tế.

chiếc, hai tay cùng vẽ một lúc, tập trung tinh thần khắc họa toàn bộ các chi tiết miêu tả lên tờ giấy.

Phòng bệnh bỗng trở nên yên tĩnh, thứ duy nhất mà mọi người nghe thấy chỉ là tiếng sột soạt khe khẽ mà chiếc bút chì phát ra khi di chuyển trên mặt giấy.

Khoảng nửa giờ sau, Lão Thương đứng thẳng người dậy nói: "Xong rồi!"

Long Nghị và những người khác tiến sát lại xem, chỉ thấy trên tờ giấy là khuôn mặt một người đàn ông trung niên, mắt nhỏ gò má cao, miệng rộng môi mỏng, mặt quắt, cằm vừa nhọn vừa dài, đôi mắt như đang nhìn về phía những người ở ngoài bức tranh, bộ dạng có vẻ rất thô tục.

Âu Dương Nhược đưa bức tranh cho Đặng Quốc Trung xem, ông cụ vừa nhìn qua thì bỗng nhiên lại lên cơn ho dữ dội, vừa ho vừa nói: "Đúng rồi, chính là hắn, chính là hắn đấy, hắn có hóa thành tro tôi cũng nhận ra..."

Long Nghị quay về cục, lập tức in bức tranh chân dung nghi phạm mà Lão Thương đã vẽ thành nhiều bản rồi đưa cho các cảnh sát phụ trách vụ án, giao cho mỗi người cầm một bức mang đến khu vực quận Tây Thành tiến hành điều tra dò hỏi xem có tìm ra được manh mối gì không.

Mọi người cầm theo bức ảnh đi đến mọi ngóc ngách từ phố to đến ngõ nhỏ của quận Tây Thành, gặp người nào hỏi người đó. Họ đi khắp nơi để nghe ngóng, bận túi bụi trong vòng hai ngày liền, cả quận Tây Thành bị lục tung lên nhưng vẫn không tìm ra manh mối nào.

Mọi người không khỏi có chút nản lòng, có người hồ nghi rằng không biết có phải bức tranh Lão Thương vẽ không giống không; cũng có người nghi hung thủ có thể không phải

là người quận Tây Thành. Nếu quả thực là vậy thì việc chỉ tìm kiếm trong phạm vi này chắc chắn là phí công vô ích.

Long Nghị tập hợp mọi người lại, tổ chức một cuộc họp chiến lược.

Trong cuộc họp, ông lần lượt liệt kê lại toàn bộ chi tiết của vụ án, cuối cùng nói: "Theo những chi tiết hiện tại chúng ta nắm được, hung thủ có thể sống ở quận Tây Thành. Mặc dù chúng ta đã có được phác họa chân dung của hắn nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa tóm được hắn ta. Điều này chỉ có thể nói lên rằng hành động của chúng ta vẫn chưa đủ tỉ mỉ sâu sắc. Mọi người cố gắng vất vả hơn một chút, chúng ta làm lại một lần từ đầu tới cuối, lục tung quận Tây Thành giống như là dùng chiếc lược để chải tóc vậy. Chỉ cần hướng điều tra của chúng ta là đúng, tôi không tin là không thể tìm ra hung thủ."

Do công viên Hồng Kỳ, đường Hồng Kỳ và mấy con đường xung quanh đó là những khu vực trọng điểm mà cảnh sát tiến hành xét hỏi, để tránh tạo ra lỗ hổng, Long Nghị giao nhiệm vụ dò hỏi trong khu vực này cho hai người là Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ.

Xung quanh đường Hồng Kỳ còn có ba con đường khác bao gồm cả đường Trường Thịnh, phía dưới đường có vài khu dân cư nhỏ.

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ chia nhau ra hành động. Đầu tiên họ tiến hành dò hỏi trong khu vực đường Hồng Kỳ và ba con đường xung quanh, gần như tất cả các cửa hàng ở hai bên đường đều đã được dò hỏi nhưng mọi người sau khi nhìn bức ảnh đều lắc đầu nói chưa từng gặp người này.

Sau khi ăn trưa tại một quán ăn nhanh, hai người đi sâu vào trong khu dân cư, tiếp tục nghe ngóng tình hình.

Hơn 3 giờ chiều, hai người đến khu dân cư Đông Vân, nơi này phân cách với đường Hồng Kỳ bởi một con đường khác, một người nằm trong tổ quản lý khu dân cư tự xưng là chị Triệu tiếp đãi hai người.

Chị Triệu sau khi nghe hai người trình bày lý do đến đây liền cầm tấm ảnh đeo kính lên xem rồi bỗng nhiên cau mày nói: "Ơ, người này đúng là nhìn hơi quen quen."

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ tinh cả người, vội vàng tiến sát đến hỏi: "Chị Triệu, chị có quen với hắn ta thật chứ?"

"Để tôi xem kỹ lại nào."

Chị Triệu chăm chú xem lại một lần nữa, lục lọi trí nhớ của mình rồi đột nhiên chị vỗ đùi nói: "Tôi nhớ ra rồi! Người này là Quách Đắc Cương, cái tên này nghe rất giống với tên anh béo hay diễn hài ở trên ti vi, khoảng chưa đến 40 tuổi, là người huyện Giang Hải. Nửa năm trước anh ta và vợ cùng đến đây làm công và có thuê nhà trong khu dân cư chúng tôi. Trước đây tôi đã từng đến nhà anh ta để kiểm tra sổ kế hoạch hóa cho nên cũng có chút ấn tượng."

Âu Dương Nhược nhanh nhảu nói: "Chị Triệu, vậy phiền chị dẫn chúng em đến nhà anh ta với."

Chị Triệu bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, sắc mặt thoáng nét sợ hãi: "Đồng chí cảnh sát, không phải là anh ta đã phạm tội gì rồi đó chứ?"

Phương Khả Kỳ cười cười nói: "Thực ra cũng không có gì to tát cả, chúng tôi đến tìm anh ta hỏi một số việc thôi."

Chị Triệu bây giờ mới yên tâm, dẫn hai người họ ra khỏi tổ quản lý, đi men theo con đường nhỏ, khoảng mười phút sau đó rẽ vào mấy khúc cua, cuối cùng đi vào một con hẻm nhỏ ẩm thấp rồi dừng lại trước một căn nhà tồi tàn cũ nát.

Chị Triệu đưa ngón tay chỉ chỉ: "Hai vợ chồng anh ta sống trong căn nhà cấp bốn này, hai người vào tìm anh ta đi. Tôi còn có việc ở tổ quản lý, phải về trước đây."

Âu Dương Nhược hiểu ý chị. Chị sợ chẳng may Quách Đắc Cương có phạm tội gì thật thì sau này có thể sẽ tìm chị trả thù nếu như biết được chị dẫn cảnh sát đến, vậy nên không thể để Quách Đắc Cương nhìn thấy chị đi cùng cảnh sát được.

Âu Dương Nhược cảm ơn chị Triệu, đợi chị đi khuất mới bước đến gõ cửa căn nhà nhỏ tồi tàn.

Một hồi sau, cánh cửa mới lạch cạch mở ra, một người phụ nữ trung niên mặt đầy vẻ u buồn bước ra, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy hai người mặc đồng phục cảnh sát đứng trước cửa thì không khỏi giật mình hỏi: "Các người là ai?"

Âu Dương Nhược trình thẻ ra, nói: "Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát thành phố, đến để tìm Quách Đắc Cương."

"Anh ấy là chồng tôi, các người tìm anh ấy có việc gì?"

Ánh mắt người phụ nữ hơi sáng lên, trên mặt lộ vẻ cảnh giác.

Phương Khả Kỳ nói: "Có một vụ án, chúng tôi nghi ngờ anh ta có liên quan cho nên muốn mời anh ta về Cục Cảnh sát để hợp tác điều tra."

Người phụ nữ nhìn anh, rồi cúi đầu xuống, vành mắt chợt đỏ lên.

Chị ta nói: "Chồng tôi anh ấy... đã mất rồi!"

"Mất rồi ư?" Âu Dương Nhược trong lòng chùng xuống: "Mất từ bao giờ?"

Người phụ nữ đáp: "Anh ấy mất được mấy ngày rồi."

"Cụ thể là ngày nào? Sao anh ta lại chết?"

Người phụ nữ nói: "Anh ấy mất vào ngày 14 tháng Năm. Ba ngày trước khi chết, anh ấy có mắc bệnh, tôi thấy có vẻ không ổn nên thuê một chiếc xe riêng đưa anh ấy về quê ở huyện Giang Hải. Vừa về quê chưa được bao lâu thì anh ấy chết vì bệnh. Ở quê tôi mà có người chết, người ta không đồng ý cho thiêu nên mới đành tìm một miếng đất, bí mật đem anh ấy đi chôn. Vì tôi làm công nhân ở xưởng ngoài này, công việc không được phép chậm trễ nên vừa lo xong hậu sự cho chồng là phải lập tức quay lại đây làm việc."

Âu Dương Nhược hỏi: "Anh nhà mắc bệnh gì vậy? Chị đã đưa anh ta đi gặp bác sỹ chưa?"

Người phụ nữ nói: "Đã khám rồi, chiều ngày 12 tháng Năm tôi bắt đầu phát hiện ra anh ấy bị bệnh. Ngay lúc đó đã mời một bác sỹ thuộc trạm y tế trong khu dân cư đến khám nhưng bác sỹ nói không có cách nào chữa khỏi nên tôi mới vội vàng đưa anh ấy về quê..."

Âu Dương Nhược nhìn chằm chằm vào chị ta: "Chị vẫn chưa trả lời tôi, rốt cuộc anh ta mắc bệnh gì?"

Người phụ nữ do dự một lúc, nói: "Bác sỹ bảo anh ấy bị dại."

Âu Dương Nhược không khỏi thốt lên kinh ngạc, quay sang nhìn Phương Khả Kỳ, thấy Phương Khả Kỳ cũng đang nhìn mình, cả hai đều sững sờ.

Phương Khả Kỳ lấy bức tranh mà Lão Thương vẽ ra, hỏi người phụ nữ: "Chị xem xem, đây có phải chồng chị không?"

Người phụ nữ vừa nhìn đã kinh ngạc nói: "Đúng là chồng tôi, sao các người lại có ảnh của anh ấy?"

Âu Dương Nhược nghĩ thầm trong bụng: "Cái ông Lão Thương này đúng là có cây bút thần trong tay."

Cô thương lượng với Phương Khả Kỳ một lát, hai người cảm thấy sự tình đã trở nên nghiêm trọng bèn rút điện thoại ra báo cáo lại tình hình với đội trưởng Long.

"Cái gì? Kẻ cắn người là một người mắc bệnh dại à? Chuyện này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ làm cả thành phố hoang mang lo sợ!" Long Nghị nói: "Hai người cứ ở yên đó, tôi đến bây giờ đây."

CHƯƠNG 6: NGƯỜI MẮC BỆNH DẠI

Quách Đắc Cương năm nay ba mươi sáu tuổi, là thợ sửa xe máy, anh ta làm việc tại một tiệm sửa xe thuộc quận Tây Thành thành phố Nam Châu.

Vợ anh ta họ Trương, tên đầy đủ là Trương Tiểu Cúc, làm công nhân tại một xưởng sản xuất đồ điện tử.

Ngày 11 tháng Năm, Trương Tiểu Cúc làm ca đêm, 10 giờ tối mới bắt đầu làm việc, đến khi chị tan ca thì đã sang ngày hôm sau, tức vào lúc 9 giờ hơn ngày 12 tháng Năm.

Thường thì vào khoảng thời gian này chồng chị đã đến tiệm sửa xe từ lâu, nhưng hôm nay khi về nhà chị phát hiện cửa nhà mình không khóa. Tưởng nhà có trộm, chị vội vàng đẩy cửa bước vào thì phát hiện tất cả các cửa sổ trong nhà đều đóng chặt, rèm cửa cũng kéo kín lại, trong nhà gần như không có tia sáng nào lọt vào được.

Chị gọi tên chồng không thấy trả lời, trong lòng càng lo sợ hơn, chân đi luống cuống thế nào mà vấp ngay vào chiếc ghế đổ nằm ngang dưới đất, suýt chút nữa thì té ngã.

Chị lần mò bật được đèn lên thì thấy trong nhà trông như vừa xảy ra động đất cấp mười vậy, bàn ghế đổ nghiêng ngả, đồ đạc trong nhà từ lớn đến nhỏ tất thảy đều bị hất tung nằm ngổn ngang trên đất còn chồng chị thì ngã dúi vào một bên tường, đang lên cơn co giật dữ dội.

Chị vừa bật đèn thì chồng chị thét lên: "Đừng bật đèn, đừng bật đèn..."

Trương Tiểu Cúc hoảng hồn, vội vàng tắt điện đi rồi chậm rãi kéo chiếc rèm cửa sổ hé ra một nửa, trong phòng lúc này mới có chút ánh sáng.

"Đức Cương, anh sao vậy?"

Chị nhào đến chỗ chồng, ôm anh ta lên rồi quan sát, chỉ thấy trong miệng, trên mặt và cả trên quần áo của chồng toàn là vết máu, khuôn mặt đờ đẫn, đôi mắt lác xệch đi, miệng liên tục sùi bọt trắng.

"Đức Cương, Đức Cương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này? Có phải nhà mình có trộm không anh?"

Chị tưởng là nhà bị trộm tấn công, sau khi hắn bị chồng mình phát hiện liền đánh anh ta trọng thương.

Đức Cương hé miệng nói: "Không, không phải, anh... anh hình như bị ốm rồi..."

Trương Tiểu Cúc lúc này mới ý thức được rằng chồng mình đã bị bệnh nên mới làm đổ tất cả đồ đạc trong nhà, còn bị đồ đạc đụng trúng nên mới chảy máu khắp mình mẩy.

Chị nhớ ra cách nhà mình không xa có một trạm y tế của khu dân cư bèn vội vàng chạy đến đó mời một bác sỹ về khám.

Bác sỹ bước vào nhà xem xét một lúc, rồi lắc đầu nói: "Chồng chị đã xuất hiện các triệu chứng của bệnh dại, thế này

thì hết cách chữa rồi, mau chuẩn bị hậu sự cho anh ấy đi. Còn nữa, phải đặc biệt cẩn thận, không được để bị anh ấy cắn và cũng không được để anh ấy đi cắn người khác."

Sau khi tiễn bác sỹ đi khỏi, lúc Trương Tiểu Cúc quay lại với chồng thì mồm miệng mắt mũi anh ta đã méo xệch, không còn nói được nữa.

Chị mất hết bình tĩnh, gọi điện cho bố mẹ ở nhà để bàn bạc. Người nhà ở quê nói rằng không cần biết là chuyện gì, lá rụng về cội, bảo chị phải lập tức đưa chồng về quê ngay.

Trương Tiểu Cúc vội vàng thuê một chiếc xe chở hàng ở ngay bên đường rồi đưa chồng về quê ở vùng nông thôn huyện Giang Hải, nơi ấy chỉ cách thành phố Nam Châu có một con sông.

Sau khi về quê được ba ngày, Quách Đắc Cương trút hơi thở cuối cùng.

Người nhà ở quê mê tín, bảo rằng sau khi chết mà hỏa táng thì xuống dưới âm phủ sẽ không được đầu thai. Dưới sự chủ trì của cha mẹ Quách Đắc Cương, người nhà đặt anh vào trong quan tài rồi bê đến ngọn núi nhỏ sau nhà, lặng lẽ tiến hành chôn cất.

"Sáng ngày 12 tháng Năm, trước khi chồng chị phát bệnh, cái áo dính đầy máu mà anh ta mặc trên người, hiện tại đang để ở đâu?" Long Nghị vừa nghe Trương Tiểu Cúc kể lại sự việc Quách Đắc Cương mắc bệnh rồi chết xong liền lập tức mở miệng hỏi.

Trương Tiểu Cúc nhìn về phía buồng: "Vẫn vứt ở bồn rửa tay trong nhà vệ sinh kia. Lúc đó vì vội vã về quê nên tôi vớ bừa một cái áo thay cho anh ấy rồi lên xe đi luôn. Chiếc áo sơ mi cũ dính quá nhiều vết máu, hôm nay tôi vừa mới từ quê ra còn chưa kịp giặt giũ."

Chị vừa nói vừa dẫn Long Nghị đi vào buồng vệ sinh.

Long Nghị cúi xuống, quả nhiên thấy trên bồn rửa tay có chiếc áo dài tay màu ghi vứt ở đó.

Ông đeo găng tay, nhấc chiếc áo lên quan sát, phần bên ngoài và trước ngực áo, đều dính đầy vết máu, do thời gian đã khá lâu nên các vết máu đã chuyển sang màu tối sẫm, mùi hôi xộc lên.

Ông cẩn thận bỏ chiếc áo vào trong túi đựng tang vật, đưa cho Âu Dương Nhược nói: "Mau chóng đến trung tâm pháp y, tiến hành so sánh DNA, xem trên chiếc áo này có phải là máu của hai nạn nhân Đặng Quốc Trung và Châu Cầm hay không."

Âu Dương Nhược nhận lấy túi tang vật, lập tức lên đường.

Long Nghị quay sang nói với Phương Khả Kỳ: "Căn cứ vào những quy định có liên quan, bác sỹ sau khi phát hiện ra triệu chứng của bệnh dại cần lập tức báo lên đơn vị quản lý. Người bác sỹ của trạm y tế đã khám bệnh cho Quách Đắc Cương không báo cáo lên cấp trên theo đúng quy định, đây là một sự tắc trách nghiêm trọng. Còn nữa, người mắc bệnh dại sau khi chết, thi thể vẫn còn mang tính truyền nhiễm, virus vẫn có thể tồn tại trong máu và nước bọt nên thi thể đó phải được giao cho bệnh viện tiến hành khử trùng sau đó mới được đem đi hỏa táng. Cậu lập tức gọi nhân viên pháp y Nhuế Tuyết rồi cùng đi đến huyện Giang Hải khai quật quan tài và xét nghiệm thi thể Quách Đắc Cương xem có phải anh ta chết vì bệnh dại không. Nếu có thể chứng thực nguyên nhân tử vong là do bệnh dại thì nhất định phải đem cái xác đi hỏa táng, đề phòng mầm bệnh lây lan sang cho những người khác. Cậu nhắc Nhuế Tuyết chú ý các biện pháp bảo hộ y tế để chống lây nhiễm, không được qua loa chủ quan. Các cậu

cứ đi trước, tôi sẽ bảo cục trưởng Lỗ gọi điện cho công an huyện Giang Hải, yêu cầu họ toàn lực hỗ trợ các cậu triển khai công việc."

Sau khi Phương Khả Kỳ nhận lệnh rời đi, Long Nghị mới gọi điện về Cục báo cáo tình hình vụ án với lãnh đạo. Không bao lâu sau khắp khu dân cư Đông Vân đã vang lên tiếng còi xe cảnh sát, xe điều tra của đội hình sự và xe y tế của bộ phận pháp y nối đuôi nhau chạy đến trước cửa ngôi nhà thuê ọp ẹp của Quách Đắc Cương. Công tác điều tra chi tiết được tiến hành nhanh chóng. Chiếc xe khử trùng lưu động của trung tâm khống chế địch bệch cũng theo đến, tiến hành khử trùng toàn bộ cả trong lẫn ngoài ngôi nhà.

Ngày thứ hai, nhân viên pháp y Nhuế Tuyết gọi điện thoại cho Long Nghị từ huyện Giang Hải, nói rằng đã khai quật thi thể Quách Đắc Cương lên và tiến hành kiểm tra xét nghiệm, kết luận cuối cùng đã có thể chứng thực rằng nguyên nhân tử vong là do phát bệnh dại. Thi thể đã được xử lý ổn thỏa, ngoài một vài bộ phận được giữ lại để tiến hành nghiên cứu truy tìm nguồn gốc bệnh dịch ra thì toàn bộ cơ thể người chết đều được hỏa thiêu.

Lúc Long Nghị quay lại căn nhà cấp bốn nơi hai vợ chồng Quách Đắc Cương sinh sống, dây niêm phong hiện trường mà cảnh sát giăng ra trước đó đều đã được gỡ bỏ nhưng căn nhà lại khóa cửa, hỏi thăm hàng xóm mới biết Trương Tiểu Cúc đã đi làm.

Long Nghị nhớ mang máng hôm trước Trương Tiểu Cúc đã từng nhắc đến tên của công xưởng sản xuất đồ điện tử mà chị đang làm việc liền đánh xe đi. Lúc đến nơi trời đã nhá nhem tối, Trương Tiểu Cúc vừa vặn mới hết giờ làm đang đi ra khỏi cổng nhà xưởng.

Long Nghị gọi tên chị, Trương Tiểu Cúc quay ra nhìn ông, nhận ra đây chính là vị cảnh sát ngày hôm qua đã đến nhà mình liền bước lại gần.

Long Nghị nói: "Nhân viên pháp y của chúng tôi đã tiến hành khai quật và khám nghiệm thi thể chồng cô, có thể xác nhận chắc chắn nguyên nhân tử vong là do phát bệnh dại."

Hiển nhiên kết quả này vốn dĩ đã nằm trong dự liệu của Trương Tiểu Cúc cho nên chị nghe xong chỉ khẽ gật đầu một cái, biểu cảm trên khuôn mặt không thay đổi gì.

Long Nghị hỏi tiếp: "Gần đây chồng chị có bị loại động vật nào như là chó mèo cắn không?"

Trương Tiểu Cúc lắc đầu trả lời: "Không có."

Long Nghị lại hỏi: "Vậy trước đây thì sao?"

Trương Tiểu Cúc vẫn lắc đầu như cũ, chị nghĩ một lúc rồi nói: "Từ nhỏ tôi với anh ấy đã là hàng xóm với nhau, hình như tôi chưa từng nghe nói anh ấy bị chó hay mèo cắn bao giờ."

Long Nghị nhíu mày nói: "Quái lạ nhỉ, thế thì rốt cuộc tại sao anh ta lại bị lây bệnh dại?"

Trương Tiểu Cúc nói: "Tôi không biết nữa, trước giờ anh ấy vốn không thích các loại động vật nhỏ như là chó hay mèo, thường ngày cũng không tiếp xúc với những chúng."

Long Nghị thấy chị vừa nói vừa liên tục nhìn xuống đồng hồ, bèn bảo: "Cô vội về nhà hả? Để tôi lái xe đưa cô về, dù sao tôi cũng có chút chuyện muốn hỏi cô rõ hơn."

Trương Tiểu Cúc nhìn về phía chiếc xe cảnh sát đang đỗ bên đường, khẽ gật đầu.

Đợi chị lên xong, Long Nghị nổ máy xe rời đi, ông vừa lái xe vừa hỏi: "Ngày 11 tháng Năm, hôm đó cô phải làm tăng ca tối à?"

Trương Tiểu Cúc "vâng" một tiếng, chị nhìn ra ngoài cửa xe trầm ngâm một lúc lâu, rồi nói tiếp: "10 giờ tối tôi đi làm, đến sáng ngày hôm sau mới tan ca."

"Lúc cô đi làm buổi tối, chồng cô có ở nhà không?"

"Lúc đó anh ấy hết giờ làm rồi, khi tôi ra khỏi cửa anh ấy đang ngồi xem ti vi trong nhà."

"Lúc đó cô có phát hiện thấy anh ấy có gì khác thường không?"

"Không có." Trương Tiểu Cúc lắc đầu, rồi suy nghĩ một lát: "Nhưng hôm đó lúc anh ấy hết giờ làm trở về nhà có nói là hơi đau đầu. Tôi thấy sắc mặt anh ấy rất nhợt nhạt nhưng chỉ tưởng là anh ấy bị cảm nên mới không lo lắng gì."

"Lúc cô tan ca ngày hôm sau là mấy giờ sáng?"

"Lúc về đến nhà đã là 9 giờ sáng. Gần đây đơn đặt hàng của xưởng chúng tôi rất nhiều, tôi làm xong ca của mình còn phải tăng ca thêm hai tiếng nữa rồi mới được về. Ai ngờ vừa bước vào cửa đã thấy chồng tôi ngã lăn ra đất, toàn thân đầy máu..."

Khi chiếc xe cảnh sát về đến khu dân cư Đông Vân, Long Nghị lại hỏi: "Cô đã thử hỏi thăm hàng xóm chưa, rằng ngày hôm đó lúc cô đi làm chồng cô có ra khỏi cửa hay không?"

Trương Tiểu Cúc nói: "Về sau tôi cũng có hỏi nhà bên cạnh, họ nói tầm nửa đêm, thấy có tiếng rầm rầm từ phía nhà tôi vọng lại nhưng khi tôi hỏi rằng tối hôm đó có nhìn thấy chồng tôi ra khỏi nhà không, hoặc là có người lạ nào bước vào nhà tôi hay không thì họ đều nói không biết. Tôi nghĩ có thể là do muộn quá, mọi người đều đã đi ngủ hết nên không ai để ý."

Long Nghị "ừm" một tiếng. Con đường bên trong khu

dân cư khá hẹp lại vòng vèo quanh co, ông bèn tập trung vào lái xe, không hỏi thêm câu nào nữa.

Lại một ngày nữa trôi qua, Âu Dương Nhược báo cáo với Long Nghị đã có kết quả đối chiếu DNA trên chiếc áo dính máu. Vết máu lưu lại trên chiếc áo đó đích xác là máu của hai nạn nhân Đặng Quốc Trung và Châu Cầm trong vụ án ngày 12 tháng Năm.

Long Nghị xem báo cáo xét nghiệm mà trung tâm pháp y gửi tới, thở dài nói: "Vụ này có thể coi là đã phá án xong, mặc dù vượt quá thời hạn mà cục trưởng Lỗ đưa ra nhưng sự vất vả của mọi người cũng coi như là có kết quả rồi."

"Tối ngày 11 tháng Năm, Trương Tiểu Cúc đi làm ca đêm, chồng chị ta là Quách Đắc Cương ở nhà một mình.

Đến nửa đêm, mầm bệnh dại trong người Quách Đắc Cương đột nhiên phát tác, lúc ở nhà anh ta đã lên cơn dại một lần, đập phá không ít đồ đạc trong nhà, sau đó anh ta điên cuồng xông ra khỏi cửa, tìm kiếm mục tiêu để trút cơn dại.

Lúc này đã là rạng sáng ngày 12, người đi lại trên đường rất ít. Đầu tiên anh ta chạy đến công viên Hồng Kỳ, điên cuồng tấn công Đặng Quốc Trung - ông già đánh bạc thua rồi giận dỗi bỏ nhà đi trốn sau hòn non bộ ngoài công viên, cắn nạn nhân trọng thương, sau đó tiếp tục bám theo Châu Cầm trên đường Hồng Kỳ, cắn đứt lìa một nửa chiếc mũi của cô ấy. Vừa may lúc đó có một chiếc xe bật đèn sáng đi tới, người mắc bệnh dại rất kỵ ánh sáng cho nên anh ta đã vội vã bỏ lại Châu Cầm mà chạy thoát thân.

Trên người Quách Đắc Cương còn dính vết máu của nạn nhân, lúc quay về nhà thì bệnh tình đã phát tác ngày một nghiêm trọng. Khi vợ anh ta là Trương Tiểu Cúc trở về nhà

sau khi tan ca, anh ta đã nằm bẹp dưới đất không còn đứng dậy nổi..."

Nghe xong suy luận của đội trưởng, Âu Dương Nhược vừa gật đầu vừa vui mừng nói: "Cũng may sau khi hai nạn nhân được đưa đến bệnh viện, việc đầu tiên là tiêm vắc xin phòng dịch nếu không hậu quả không biết sẽ thế nào!"

CHƯƠNG 7: CHUỖI DÀI CHẾT CHÓC

Ngày 29 tháng Năm, hôm đó là thứ Bảy, Lưu Tâm Kháp ôm một chồng bài tập, đi ra khỏi cổng trường Nhị Trung thành phố Nam Châu.

Cô bé hiện đang là học sinh lớp 12 thuộc khối chuẩn bị tốt nghiệp, theo quy định của trường, mỗi tuần học sinh lớp này chỉ được nghỉ một buổi chiều ngày thứ Bảy, thời gian còn lại đều phải lên lớp.

Cô bé học theo dạng ký túc, cả tuần bị giam trong trường dưới sự quản lý khép kín toàn diện, hôm nay cuối cùng cũng đã được ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Cô đi ra trạm chờ xe bus ở trước cổng trường, bắt một chuyến xe chạy về phía nhà mình.

Thời tiết có chút oi bức, cô bé cảm thấy hơi khát nước, bèn vặn nắp chiếc bình nước di động mang theo người. Cô vừa định uống một ngụm nước thì đột nhiên nghe thấy cậu con trai ngồi bên cạnh mình kêu "á" lên một tiếng đầy kinh hãi rồi trong thoáng chốc đã giơ tay hất tung bình nước của cô bé xuống đất.

Lưu Tâm Kháp hết hồn, vội quay đầu sang nhìn mới phát hiện người ngồi bên cạnh đã làm đổ bình nước của mình, hóa ra lại là Kiều Kiến - bạn học cùng lớp với cô.

"Kiều Kiến, cậu làm cái gì đấy?"

Cô cứ tưởng đối phương nghịch dại trêu đùa mình, không khỏi cáu tiết trừng mắt lườm cậu ta một cái.

Kiều Kiến không trả lời, chỉ rụt đầu rụt cổ nấp xuống phía dưới cửa sổ xe bus - phần bóng tối mà ánh sáng mặt trời không chiếu xuống đến nơi - ánh mắt đầy sợ hãi trừng trừng nhìn xuống những vết nước bị hất tung tóe dưới sàn. Sắc mặt cậu trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy, trong cổ họng phát ra những âm thanh ằng ặc như thể nói không thành tiếng.

Lưu Tâm Kháp cảm thấy có chút quái dị, cô đưa tay ra sờ lên trán bạn mình, thấy có vẻ hơi nóng, bèn hỏi: "Kiều Kiến, cậu bị ốm đấy à?"

"Không... không có, tớ không ốm..." Kiều Kiến gạt tay cô bé ra, cổ họng phải vất vả lắm mới phát ra được mấy chữ này.

Một lúc sau, cơ thể cậu bỗng mềm nhũn ra trên ghế xe, hắt xì liên tiếp mấy cái, nước mắt nước mũi giàn dụa.

Lưu Tâm Kháp bị một phen kinh hãi, người anh trai biệt danh Lưu Hắc Sấu của cô lúc lên cơn nghiện ở nhà cũng có điệu bộ dở sống dở chết như thế này, không lẽ Kiều Kiến cũng...

Cô bé ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, bèn mở danh bạ trong điện thoại ra, tìm số điện thoại nhà riêng của Kiều Kiến và bấm phím gọi. Người nhấc máy là mẹ của cậu ấy.

Lưu Tâm Kháp có biết mẹ Kiều Kiến tên là Kiều Minh

Hà, cô bé nói trong điện thoại: "Cô Kiều ơi, cháu là Lưu Tâm Kháp - bạn học của Kiều Kiến đây ạ, bây giờ cháu đang cùng ngồi xe bus với Kiều Kiến để về nhà. Hình như Kiều Kiến bị ốm hay sao ấy, cô đến trạm xe bus đón cậu ấy về được không ạ?"

Kiều Minh Hà nghe xong thì vô cùng lo lắng, cô vội vàng nói: "Được, được. Cô biết rồi. Cảm ơn cháu nhé Tâm Kháp."

Nhà Lưu Tâm Kháp nằm ngay gần công viên Hồng Kỳ, gần hơn nhà Kiều Kiến đến mấy trạm xe bus nhưng vì lo lắng cho bạn nên cô bé đến nhà rồi vẫn chưa xuống xe mà đi tiếp vài trạm nữa, chờ đến gần nhà Kiều Kiến thì dìu cậu ấy xuống xe.

Kiều Kiến lúc này toàn thân đã không còn chút sức lực nào, ngay đến việc đi bộ cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Cũng may mẹ cậu là Kiều Minh Hà đã đứng sẵn ở trạm chờ xe bus để đón hai người.

Kiều Minh Hà đưa tay ra đỡ lấy con trai, hỏi với giọng đầy lo lắng: "Tiểu Kiến, con có sao không?"

Kiều Kiến mặt mũi méo xệch, toàn thân co giật, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két, đối với lời nói của mẹ mình cậu đã hoàn toàn không còn phản ứng gì.

Kiều Minh Hà lo lắng đến phát khóc.

Lưu Tâm Kháp không còn tâm trí nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp hỏi: "Cô Kiều, Kiều Kiến có phải đang dùng ma túy không ạ? Lúc anh cháu lên cơn nghiện, cũng có bộ dạng y hệt thế này."

Kiều Minh Hà lặng người đi: "Hút ma túy á? Không có đâu, người họ Kiều nhà cô đều rất tử tế hiền lành, trước giờ không hề tiếp xúc với mấy thứ đó."

Lưu Tâm Kháp bây giờ mới thở phào: "Thế thì được rồi ạ, vậy cô mau chóng đưa bạn ấy đến bệnh viện xem thế nào đi."

Kiều Minh Hà bây giờ mới như giật mình tỉnh lại, không nhớ phải cảm ơn Tâm Kháp mà vội vàng bế con mình lên bắt ngay một chiếc taxi chạy thẳng đến bệnh viện.

Tài xế lái taxi cũng là người hết sức nhiệt tình, thấy khách lên xe là một người đang mắc bệnh nặng liền nhấn ga, vượt qua hai cái đèn đỏ, phóng như bay đến bệnh viện.

Xe đi được nửa quãng đường thì Kiều Kiến bỗng trở nên điên cuồng mất kiểm soát. Đầu tiên cậu ngồi ở ghế sau giãy đạp cào cấu không ngừng, sau đó trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ nho nhỏ giống như loài chó lúc bị trêu tức rồi đột nhiên lao lên, túm lấy mấy song sắt bảo vệ bằng inox ở đằng sau ghế tài xế, há miệng nhe nanh cắn lấy cắn để.

Kiều Minh Hà vội vàng giữ cậu lại, hỏi: "Tiểu Kiến, có phải đợt trước con đến nha sỹ để thay răng nên bây giờ răng lợi không được thoải mái không? Tiểu Kiến, rốt cuộc con bị sao thế này? Con đừng làm mẹ sợ!"

Kiều Kiến nghe thấy tiếng mẹ mình, đột nhiên quay đầu lại, lè lưỡi liếm liếm lên đôi môi đang khô đến nứt nẻ của mình, nhìn mẹ một cách ngây dại.

Kiều Minh Hà hỏi: "Con muốn uống nước à?"

Cô vội vàng bảo tài xế dừng xe, chạy đến tiệm bán nước nhỏ ở bên kia đường mua một chai nước khoáng rồi trở lại xe, vặn nắp chai nước định cho con uống. Kiều Kiến vừa nhìn thấy nước, khuôn mặt bỗng xuất hiện biểu cảm sợ hãi dị thường, cậu hất tay, làm đổ hết chai nước khoáng. Giống

như bị chọc tức, cậu bất thình lình điên cuồng lao về phía mẹ mình, há ngoác miệng, nhằm về phía mặt mẹ mà cắn.

Kiều Minh Hà theo phản xạ ngửa đầu về phía sau để né, Kiều Kiến không cắn được trúng mặt, lại quay sang cắn một nhát trúng vai trái cô, một miếng cả thịt cả áo bị cắn rời ra, máu tươi lập tức ngấm ra ngoài nhuộm đỏ quần áo.

Kiều Minh Hà gào lên một tiếng thảm thiết, đau đến mức suýt ngất lịm đi.

Kiều Kiến ngửi thấy mùi máu tanh, ánh mắt hằn lên cái nhìn khát máu đến đáng sợ, cậu lại bổ nhào về phía mẹ mình giống như một con chó dại.

Kiều Minh Hà không tưởng tượng nổi đứa con trai ngoan ngoãn của mình bỗng nhiên trong phút chốc lại biến thành thế này, cô ngây người ra vì sợ.

Qua gương chiếu hậu, nhìn thấy cô lại sắp bị Kiều Kiến cắn trúng, tài xế lập tức nhấn phanh, hướng về phía cô hét to: "Mau xuống xe!"

Kiều Minh Hà bây giờ mới lấy lại được tỉnh táo, vội vàng chạy xuống xe.

Tài xế lại hét lên: "Đóng cửa xe lại!"

"Rầm" một tiếng, Kiều Minh Hà đóng chặt cửa xe, nhốt Kiều Kiến trên xe.

Kiều Kiến cáu gắt đập mấy cái vào cửa xe rồi bỗng nhiên quay đầu lại, há ngoác cái miệng máu me be bét, bất thình lình lao về phía tài xế.

Mặc dù phần ghế lái của tài xế đã được lắp song sắt bảo vệ cả bốn mặt nhưng tài xế vẫn bị dọa cho một phen hết hồn, vội vàng phanh xe nhảy xuống, tiện tay khóa luôn cửa xe.

Kiều Kiến bị khóa bên trong xe, ra sức thụi vào cửa sổ kính.

Tài xế vẫn còn chưa hoàn hồn, quay sang hỏi Kiều Minh Hà: "Em à, con em bị làm sao thế?"

"Em... em cũng không biết tại sao nó lại có thể biến thành như thế này..."

Kiều Minh Hà vừa đau đớn vừa vô cùng lo lắng, cô nhìn đứa con đang cuồng dại như một kẻ điên ở sau cửa kính xe, òa khóc.

Tài xế thở dài một tiếng, vội vàng rút điện thoại gọi đến số máy cấp cứu 120. Gọi xong ông nghĩ tới việc cậu nhóc này cứ thấy người là cắn, có khi bác sỹ đến cũng không đối phó nổi cậu ta bèn tiếp tục gọi đến số 110 để báo cảnh sát.

Vài phút sau, xe cấp cứu 120 của bệnh viện gần đó đã có mặt, có một bác sỹ và một nữ y tá từ trên xe bước xuống.

Hai người vừa mở cửa xe Kiều Kiến đã lao từ trong ra, cả bác sỹ và y tá ai nấy đều thất kinh chưa kịp phản ứng. May thay lúc đó trưởng đồn cảnh sát quận Tây Thành là Lão Chu, cùng với hai cảnh sát khác đã đến nơi, ba cảnh sát cùng một lúc lao đến khống chế Kiều Kiến, nữ y tá tiến đến tiêm cho cậu một liều thuốc an thần, lúc đó Kiều Kiến mới tạm thời bình tĩnh lại.

Nữ bác sỹ bước đến kiểm tra một lượt, nghe Kiều Minh Hà kể lại các triệu chứng của bệnh nhân, cô không khỏi nhíu mày: "Theo như bệnh trạng hiện tại, rất có khả năng chính là bệnh dại phát tác. Tình hình cụ thể thế nào phải tiến hành kiểm tra thì mới chẩn đoán chính xác được."

Lão Chu giúp y tá đặt Kiều Kiến lên xe cứu thương, Kiều Minh Hà cũng lên theo.

Lão Chu nói với một cảnh sát trẻ tuổi: "Cậu đi cùng họ

xem thế nào, tình hình cụ thể ra sao phải lập tức báo cáo với tôi nhé."

Sáng ngày hôm sau, Lão Chu vừa mới lồm cồm bò dậy khỏi giường ngủ, viên cảnh sát trẻ tuổi kia đã gọi điện đến báo cáo: "Đồn trưởng Chu, cậu bé tên là Kiều Kiến mà hôm qua đưa vào bệnh viện đã tử vong, các bác sỹ chẩn đoán nguyên nhân tử vong là do phát bệnh dại... Tội nghiệp cho mẹ cậu ấy, cô ấy là mẹ đơn thân, một tay nuôi nấng cậu bé trưởng thành, vậy mà không ngờ..."

Lão Chu cũng thở dài ai oán, hồi lâu không thốt ra được lời nào.

8 giờ sáng, Lão Chu tạt vào một tiệm bán đồ ăn sáng nhỏ bên đường mua hai cái bánh quẩy rồi lái xe đi làm.

Vừa mới đến cổng đồn, còn chưa kịp dừng xe đã nghe thấy tiếng ầm ĩ vọng ra từ bên trong cánh cổng, có vài viên cảnh sát đang khiêng một thanh niên chạy ra ngoài, vừa nhìn thấy xe Lão Chu đã gọi to: "Đồn trưởng Chu, ông đến đúng lúc lắm, cho tôi mượn xe một chút."

Mấy viên cảnh sát mỗi người một tay khiêng thanh niên kia lên xe Lão Chu.

Lão Chu quay lại nhìn, thấy người bị khiêng lên xe ông, chính là một cảnh sát nghĩa vụ tên là Phùng Hải, hiện đang làm việc trong đồn.

Ông cau mày hỏi: "Cậu ấy làm sao thế ?"

Một cảnh sát nói: "Không biết cậu nhóc này mắc bệnh gì, vừa mới sáng ra đi làm đã thấy cậu ấy không bình thường rồi. Lúc nãy tôi cầm cốc nước đang định uống, thì cậu ấy đột nhiên nhào đến hất tung cốc nước xuống đất, sau đó chính cậu ấy cũng ngã lăn ra, miệng sùi bọt mép,

chân tay không ngừng co giật, mồm miệng mắt mũi đều méo xệch cả đi. Bây giờ phải mau chóng đưa cậu ấy đến bệnh viện xem thế nào."

Lão Chu nhìn kỹ, phát hiện bệnh trạng của Phùng Hải rất giống với cậu học sinh cấp Ba hôm qua, ông không khỏi lo lắng trong lòng: "Cậu ấy chưa cắn các cậu chứ?"

Mấy viên cảnh sát đều lắc đầu nói: "Chưa."

Lão Chu trong lòng thầm lo sợ: "Chúng ta lập tức đưa cậu ấy đi bệnh viện, các cậu cử ra hai người xuống phía dưới ngồi cùng cậu ấy, đừng để cậu ấy cắn ai nhé."

Hai viên cảnh sát gật đầu, chui vào trong xe.

Lão Chu mở định vị, hướng về phía bệnh viện xuất phát.

Cũng may trên đường đi Phùng Hải không điên cuồng cắn người giống như cậu học sinh cấp Ba ngày hôm qua, chỉ tiểu tiện mất kiểm soát, để lại mấy bãi nước tiểu trên xe.

Đến bệnh viện, bác sỹ đưa Phùng Hải vào phòng cấp cứu, một lúc lâu sau, một vị bác sỹ lớn tuổi tóc đã điểm bạc bước ra nói với Lão Chu: "Mau chóng gọi người nhà bệnh nhân đến đây."

Lão Chu hiểu rằng đã có sự chẳng lành, vừa gật đầu vừa hỏi: "Cậu ấy bị sao vậy?"

Vị bác sỹ nhìn ông rồi hỏi: "Anh quan hệ thế nào với cậu ấy?"

Lão Chu nói: "Tôi là lãnh đạo của cậu ấy."

Bác sỹ nói: "Cậu ấy có những triệu chứng của bệnh dại. Sáng sớm hôm nay bệnh viện chúng tôi vừa mới có một ca tử vong vì bệnh dại, anh phải mau chóng báo cho người nhà cậu ấy chuẩn bị tâm lý đi."

Nhìn theo bóng lưng vị bác sỹ đang lặng lẽ rời đi, Lão Chu không kìm được khẽ giậm chân một cái, rủa: "Tiên sư nhà nó chứ! Quận Tây Thành chúng ta mấy năm nay chưa hề bị bệnh dại hoành hành, sao bây giờ chỉ trong nháy mắt đã lòi ra đến mấy người mắc bệnh dại thế này? Không ngờ ngay cả người của đồn cũng dính. Chuyện này là thế nào đây? Lẽ nào nhất định bắt người quận Tây Thành chúng tôi tìm giết sạch tất thảy chó mèo không chừa một con nào hay sao?"

CHƯƠNG 8: PHÒNG KHÁM BÍ ẨN

Hai ngày sau, theo thông tin từ bệnh viện, Phùng Hải do bệnh dại phát tác, việc điều trị không có tác dụng, đã tử vong.

Mặc dù Lão Chu đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nghe tin báo xong vẫn không khỏi có chút kinh hãi.

Cậu thanh niên tên Phùng Hải kia chính là do ông tuyển vào đồn.

Phùng Hải là một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, cậu làm việc chăm chỉ, có chí tiến thủ và đang chuẩn bị thi lên cảnh sát chính thức, thật không ngờ bỗng nhiên gặp phải tai họa này.

Còn cậu học sinh tên Kiều Kiến kia nữa, đang ở vào cái tuổi mộng mơ bay bổng lại mắc phải căn bệnh dại khủng khiếp kia, mà trước khi chết còn cắn bị thương chính người mẹ của mình nữa chứ.

Nghĩ thêm đến vụ án hãi hùng đã xảy ra gần đây, người mắc bệnh dại cắn trọng thương mấy nạn nhân khác trong khu

vực quản lý của đồn cảnh sát quận Tây Thành, Lão Chu cảm thấy không bình thường chút nào. Trong khoảng thời gian chưa đến một tháng mà ở cái quận Tây Thành bé tí teo này đã liên tiếp xuất hiện những trường hợp mắc bệnh dại. Lão Chu nghĩ: "Phải gọi điện báo cho Long Nghị - Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Cục Cảnh sát thành phố biết."

Long Nghị sau khi nghe Lão Chu nói ra những lo ngại trong lòng bèn trả lời: "Theo như tôi được biết, quận Tây Thành các anh nhiều năm nay không xuất hiện ca bệnh dại nào, bây giờ trong một khoảng thời gian ngắn như thế lại đột nhiên bùng phát đến ba trường hợp, thực sự là bất bình thường. Nhưng việc điều tra nguồn gốc bệnh dịch hình như thuộc phạm vi công tác của bệnh viện và trung tâm khống chế bệnh dịch thì phải, anh tìm đến chúng tôi cũng không có tác dụng gì."

Lão Chu bĩu môi nói: "Cái đám quan lại trong ngành y tế ấy có tên nào tin tưởng được không? Các ông ấy cứ đến tiêm cho người bị cắn và những người thân đã tiếp xúc trực tiếp với họ mấy liều vắc xin rồi coi như xong, rồi còn nói cái gì mà trên toàn thế giới chưa hề có ca bệnh dại nào xuất hiện tình trạng người lây nhiễm qua người. Mẹ kiếp! Trông chờ gì mấy ông kễnh đó! Mà trong khu vực quản lý của đồn chúng tôi đã xuất hiện một vụ án hình sự liên quan đến việc người mắc bệnh dại cắn người khác trọng thương. Tôi nghĩ tiếp tục tiến hành điều tra toàn diện làm sáng tỏ vụ án này có lẽ là trách nhiệm cao cả không thể chối từ mà chỉ có Lão Long anh mới có thể đảm nhận được thôi."

Long Nghị ở đầu bên kia điện thoại nói: "Thôi được rồi, tôi sẽ bảo Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ bám sát vụ án này xem có điểm nghi vấn nào không."

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ sau khi nhận lệnh, việc đầu tiên là đến tìm Kiều Minh Hà - mẹ của cậu học sinh Kiều Kiến đã tử vong vì bệnh dại phát tác kia.

Kiều Minh Hà sống trong một căn nhà hai tầng nhỏ thuộc phường Văn Hoa Tân quận Tây Thành. Vì căn nhà này giáp với mặt đường nên cô mở một siêu thị nhỏ ở dưới tầng một. Có lẽ cô chưa thể gượng dậy sau nỗi đau quá lớn nên lúc Âu Dương Nhược tìm đến nhà, hai cánh cửa xếp của siêu thị dưới tầng một vẫn đóng kín, không mở cửa bán hàng.

Phương Khả Kỳ bước đến gõ cửa, rất lâu sau, cánh cửa xếp mới được mở ra.

Đầu tiên, Âu Dương Nhược tìm hiểu những tình hình cơ bản về Kiều Kiến - con trai Kiều Minh Hà.

Kiều Kiến năm nay mười tám tuổi, là học sinh lớp 12 trường trung học phổ thông Nhị Trung thành phố Nam Châu. Từ khi cậu chưa ra đời, cha cậu đã ly hôn với mẹ cậu để đi theo một người phụ nữ giàu có đến Hongkong sinh sống. Năm lớp 10 và lớp 11, Kiều Kiến học theo diện ngoại trú, hàng ngày đều tự đạp xe đến trường. Bước vào năm lớp 12 là năm cuối cấp, việc học hành rất nặng cho nên cậu mới bắt đầu theo học ký túc, chỉ buổi chiều thứ Bảy mới được về nhà nghỉ ngơi nửa ngày.

Kiều Minh Hà giọng nói chất chứa đầy bi thương: "Tiểu Kiến nhà tôi rất ngoan ngoãn, thành tích học tập cũng được xếp vào thứ hạng cao ở lớp, thầy cô giáo còn nói cháu có đăng ký thi vào một trường đại học trọng điểm cũng không thành vấn đề, vậy mà không ngờ..."

Nói đến đây, cô lại ôm mặt khóc thút thít.

Âu Dương Nhược rút mấy chiếc khăn giấy đưa cho cô,

đợi cô bình tâm lại mới nói tiếp: "Chúng tôi đã hỏi bác sỹ chuyên ngành, hiện tại con đường lây nhiễm chính của bệnh dại là do bị chó hoặc mèo dại cắn hoặc cào cấu, mà chó là nguồn truyền bệnh phổ biến hơn cả. Cho nên chúng tôi muốn tìm hiểu con trai chị gần đây có bị các loài động vật như chó, mèo cào cấu hoặc cắn dẫn đến thương tích không?

Kiều Minh Hà lắc đầu nói: "Không có, con trai tôi hơi nhát, nó từ bé đã sợ chó, trước giờ chưa từng bị chó hay mèo cắn."

Âu Dương Nhược ghi lại chi tiết này vào cuốn sổ tay của mình sau đó hỏi tiếp: "Tình trạng sức khỏe của con chị thế nào?"

Kiều Minh Hà nói: "Tôi và cha nó đã ly hôn từ lúc tôi mang bầu. Khi Tiểu Kiến lọt lòng, tôi không có nhiều thời gian chăm sóc nên hồi nhỏ nó thường xuyên ốm đau nhưng đến lúc đi học sức khỏe cũng dần dần tốt lên rồi. Từ khi bắt đầu học trung học cho tới giờ hình như nó chưa ốm phải đi bệnh viện lần nào, ngay cả cảm sốt bình thường cũng rất ít. À phải rồi, không biết đau răng có tính là bệnh không? Có một lần cháu bị đau răng dữ dội, phải đến phòng khám để nha sỹ thay cho cái răng mới."

Âu Dương Nhược hỏi: "Cậu ấy đến phòng khám răng khi nào?"

Kiều Minh Hà hồi tưởng một lát, nói: "Khoảng ba bốn tháng trước."

"Sau khi cậu ấy thay răng, có phát hiện ra điều gì bất thường không?"

"Không có, sức khỏe cháu rất tốt. Trước đây cháu nó cứ hay bị đau răng, tôi sợ ảnh hưởng đến việc học hành nên mới

cho cháu đến phòng khám để thay cái răng hỏng đó đi, về sau răng nó không hề bị đau nhức nữa."

Âu Dương Nhược hỏi thêm một số tình hình khác nhưng không phát hiện ra điểm nghi vấn nào.

Buổi chiều, Lão Chu dẫn theo Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đi đến nhà Phùng Hải, ở đó họ gặp cha mẹ cậu.

Phùng Hải xuất thân trong một gia đình nhà Nho, cha mẹ đều là giáo viên trung học nhưng từ nhỏ Phùng Hải đã quyết tâm trở thành cảnh sát nên vừa mới tốt nghiệp đại học cậu liền xin vào đồn làm cảnh sát thực tập. Hiện tại cậu đang trong thời gian ôn luyện cho kỳ thi công vụ để chính thức trở thành một cảnh sát. Đáng tiếc còn chưa kịp đi thi thì cậu đã xảy ra chuyện.

Thấy có cảnh sát đến nhà để điều tra về cái chết của con mình, mẹ Phùng Hải không kìm được nỗi đau trong lòng, bà ứa nước mắt, cha Phùng Hải thì cố nén chặt cảm xúc, vành mắt ửng đỏ trả lời những câu hỏi của Âu Dương Nhược.

Theo lời cha Phùng Hải, từ nhỏ cậu đã kiên trì tập thể dục và luyện võ, cơ thể rất tráng kiện.

Gia đình họ chưa từng nuôi mèo và chó. Phùng Hải cũng chưa bao giờ bị những loại động vật nhỏ như chó hay mèo cắn bị thương. Trong gia đình nhà họ Phùng, ba đời trước Phùng Hải đều không có ai từng bị mắc bệnh dại.

Âu Dương Nhược ghi chép đầy đủ vào sổ tay của mình sau đó đặt một dấu chấm hỏi to tướng ở bên cạnh.

Từ Quách Đắc Cương - người bị phát bệnh dại điên cuồng đi cắn người khác - cho đến cậu học sinh cấp Ba Kiều Kiến, rồi tiếp nữa là cảnh sát thực tập Phùng Hải, mặc dù ba người đều tử vong do bệnh dại phát tác nhưng quá trình điều tra cho thấy thời gian gần đây ba người họ đều không bị chó,

mèo hay các loài động vật nhỏ khác cắn hoặc cào, càng không giết mổ những động vật này.

Trước khi đến điều tra về sự việc này, cô đã tìm hiểu thêm một số kiến thức về bệnh dại từ các bác sỹ chuyên khoa.

Phương thức lây truyền chủ yếu của bệnh dại là bị chó, mèo hoặc các loài động vật khác có mang mầm bệnh dại cắn hoặc cào. Trong các loài động vật, chó là loài gần gũi nhất với con người, lại hiếu động, có thói quen cắn nên từ lâu đã trở thành một trung gian then chốt để phát tán bệnh dại. Ngoài chó ra, mèo cũng là một nguồn truyền bệnh quan trọng. Theo điều tra của các cơ quan y tế có liên quan, trong số những người mắc bệnh dại đã ghi nhận, có đến trên 90% sau khi bị chó hoặc mèo cắn bị thương mới nhiễm phải virus của căn bệnh chết người này. Đương nhiên, bệnh dại vẫn còn có một số con đường lây nhiễm khác nhưng xét trên góc độ thống kê thì chúng chỉ chiếm một tỷ lệ cực kỳ nhỏ.

Mà thực tế, cả ba người mắc bệnh dại đều cực ít tiếp xúc với chó mèo, cũng không bị chó hay mèo cắn, điều trùng hợp là họ bị phát bệnh gần như cùng lúc.

Đây là một sự trùng hợp đến khó tin hay là ẩn bên trong còn có một mối quan hệ nào đó?

Xem ra đây có thể chỉ là những sự kiện trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Cô nhìn Lão Chu rồi hỏi: "Lão Chu, ông còn câu hỏi nào nữa không?"

Lão Chu lắc đầu, có vẻ vẫn băn khoăn trong lòng: "Bây giờ đang là mùa cao điểm của bệnh dại, chắc do tôi nghĩ ngợi nhiều quá làm mất thời gian của mọi người đến vậy, tôi thành thật xin lỗi. Lần sau đội trưởng Long đến đồn của chúng tôi, nhất định sẽ thết đãi ông ấy cẩn thận."

Âu Dương Nhược gấp quyển sổ ghi chép lại, lúc cô đứng dậy chào cha mẹ Phùng Hải để ra về, Phương Khả Kỳ đứng lẳng lặng nãy giờ ở bên cạnh đột nhiên hỏi cha Phùng Hải: "Thầy giáo Phùng, tôi muốn hỏi Phùng Hải gần đây có đến phòng khám răng lần nào không?"

Cha Phùng Hải sững ra một lúc, rồi gật đầu đáp: "Có. Nó có một cái răng sâu sắp rụng, đau dữ dội không chịu nổi nên không còn cách nào khác phải đến phòng khám để thay một chiếc răng mới."

Phương Khả Kỳ hỏi: "Việc đó xảy ra lúc nào?"

Cha Phùng Hải suy nghĩ một lát, nói: "Hình như là vào khoảng tháng Hai năm nay, còn chính xác là ngày nào thì tôi nhớ không rõ."

Phương Khả Kỳ liếc nhìn Âu Dương Nhược, Âu Dương Nhược đương nhiên hiểu ngay ý cậu, bèn gặng hỏi: "Thầy giáo Phùng, ông có biết Phùng Hải đã đến phòng khám nào thay răng không?"

Cha Phùng Hải lắc đầu nói: "Nó đi khám răng một mình, cụ thể là ở phòng khám nào thì hình như chưa từng nói với tôi."

Âu Dương Nhược không khỏi có chút thất vọng nhưng cha Phùng Hải lại đột nhiên nói: "Có, nó có nói với tôi là nó đến một phòng khám răng tư nhân tên là Nha Khoa Cao Minh. Tôi nhớ là lúc đó nó còn nói phòng khám này nằm cùng đường với đồn cảnh sát nơi nó làm việc, rất gần và thuận tiện, giá cả cũng không đắt lắm."

Lão Chu vội vàng gật đầu nói: "Đúng, đúng, đúng, đồn cảnh sát chúng tôi nằm trên đường Tiền Tiến, trên con đường đó quả thực có một phòng khám răng nhưng tên gọi cụ thể là gì thì bình thường tôi cũng không để ý."

Âu Dương Nhược liền ghi lại tên gọi và địa chỉ của phòng khám răng này, sau khi rời khỏi nhà Phùng Hải, cô lập tức gọi điện thoại cho mẹ Kiều Kiến hỏi xem phòng khám mà Kiều Kiến đến để thay răng, có phải là phòng khám Cao Minh trên đường Tiền Tiến không.

Kiều Minh Hà ngẩn ra một lúc mới nói: "Đúng rồi, sao cô biết? Chính tôi đã đưa cháu đi khám, phòng khám ấy cũng ở quận Tây Thành, rất gần nhà tôi, mà giá thay một cái răng tốt cũng khá rẻ, cho nên..."

Âu Dương Nhược nói: "Chị có nhớ được ngày chị đưa cháu đi khám là ngày nào không?"

Kiều Minh Hà suy nghĩ một lát: "À, tôi nhớ ra rồi, có lẽ là vào ngày 27 tháng Hai, tôi nhớ đó là ngày thứ Sáu trước ngày sinh nhật mười tám tuổi của Tiểu Kiến."

Cô đột nhiên ý thức được điều gì đó, liền gặng hỏi thêm một câu: "Liệu có phải phòng khám răng đó có vấn đề gì không?"

Âu Dương Nhược nói: "Việc này hiện tại chưa rõ ràng, chúng tôi đang tiến hành điều tra, nếu có tin tức gì chúng tôi sẽ báo cho chị đầu tiên."

Về đến cục, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đem tất cả tình hình báo cáo lại cho Long Nghị. Long Nghị nhìn hai người nói: "Cho nên các cậu mới cảm thấy phòng khám nha khoa đó có vấn đề?"

Âu Dương Nhược gật đầu nói: "Đúng vậy, trên đường về cục tôi có gọi điện thoại hỏi vợ của Quách Đắc Cương là Trương Tiểu Cúc. Cô ấy nói chồng mình cũng đã đến phòng khám Cao Minh vào khoảng tháng Hai năm nay để thay hai cái răng. Ba người mắc bệnh dại không có quan hệ gì với nhau, điểm chung duy nhất giữa họ chỉ có phòng khám nha

khoa đó. Cả ba người đều từng đến phòng khám Cao Minh để khám và thay răng vào khoảng thời gian tháng Hai. Ba người họ đều mắc bệnh dại dẫn đến tử vong vào khoảng thời gian ba tháng sau khi đi thay răng. Đội trưởng Long, lẽ nào anh nghĩ rằng đây hoàn toàn chỉ là một sự trùng hợp sao?"

Long Nghị không nói gì, chỉ nhìn Phương Khả Kỳ.

Phương Khả Kỳ nói: "Tôi đã từng đọc trên mạng một số bài viết vạch trần các nha sỹ không có lương tâm nghề nghiệp, có một số nha sỹ vừa mới nhổ răng cho người này xong, tay còn dính đầy máu thì đã dùng chính ngón tay ấy đưa vào miệng bệnh nhân khác để nhổ răng tiếp. Nếu phòng khám nha khoa Cao Minh này cũng là loại đó thì lúc người bệnh đến đây để khám răng, việc họ lây nhiễm dịch bệnh cho nhau cũng không có gì là lạ."

Long Nghị nói: "Ý cậu là, có một bệnh nhân vốn mang trong mình mầm bệnh dại đã đến phòng khám này để khám răng, nha sỹ không áp dụng đúng các quy trình thao tác theo quy định, cuối cùng dẫn đến việc Quách Đắc Cương và hai người kia khi đến khám đã bị lây nhiễm virus bệnh dại?"

Âu Dương Nhược nói: "Đúng vậy, lúc nãy tôi và Phương Khả Kỳ đã cùng nhau phân tích, cảm thấy đây là cách giải thích hợp lý nhất ở thời điểm hiện tại. Cũng có thể còn có những người khác bị lây bệnh nhưng thể trạng của mỗi người không giống nhau, thời gian ủ bệnh cũng sẽ có sự khác biệt cho nên có người đã phát bệnh chết, có người vẫn đang trong thời gian ủ bệnh mà không hay biết gì."

"Thôi được rồi, tôi thừa nhận cách phân tích của cô cậu là có lý." Long Nghị gật đầu nói: "Nếu phòng khám Cao Minh này đáng ngờ như vậy, chúng ta cùng đến điều tra xem sao."

CHƯƠNG 9: NHA SỸ GIẾT NGƯỜI

Phòng khám nha khoa Cao Minh nằm ở đoạn phía Đông trên đường Tiền Tiến. Nhìn từ bên ngoài, đây là một tòa nhà nhỏ màu trắng, bên trong có một tầng lửng. Tầng một là quầy đăng ký và phòng đợi khám bệnh, trong góc tường có cầu thang bằng gỗ dẫn lên trên. Tầng hai phân thành hai bộ phận, phía trước là một quầy thuốc nhỏ, có mở một ô cửa để khách nhận thuốc, phía sau là phòng khám bệnh được ngăn cách bởi một tấm kính mờ, đây cũng là buồng làm việc của Cao Minh - bác sỹ trưởng phòng khám.

Chiều hôm đó, cánh cửa kính của phòng khám mở ra, có một đôi thanh niên nam nữ bước vào. Cô gái thân hình cao ráo, mặc chiếc váy màu hồng, vô cùng xinh đẹp, chỉ tiếc mỹ nhân này đang bệnh, cô ôm lấy bên má trái, khẽ cau mày, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn không kìm nén nổi.

Y tá trực ở quầy tiếp tân đứng lên tiếp đón cô gái, lễ phép nói: "Xin hỏi có thể giúp được gì cho chị ạ?"

Nam thanh niên trả lời: "Bạn gái tôi có một chiếc răng bị

sâu, mấy ngày hôm nay đau rất dữ dội, muốn tìm bác sỹ Cao để thay một chiếc răng mới."

Y tá nói: "Bác sỹ Cao của chúng em là nha sỹ giỏi nhất ở khu vực này, anh tìm đến đây có thể coi như tìm đúng chỗ rồi đó ạ."

Cậu thanh niên gật đầu, ngoái nhìn xung quanh, chỉ thấy trong phòng đợi khám có khá nhiều bệnh nhân đang ngồi chờ đến lượt mình, xem ra vị bác sỹ Cao này cũng rất có uy tín.

Cậu nói với y tá: "Bạn gái tôi muốn đi khám răng nhưng lại sợ đau, giờ nên làm thế nào?"

Y tá nhìn sang phía cô gái mặc váy hồng, nói: "Bác sỹ Cao sẽ tiêm thuốc tê cho chị, gây tê cục bộ, trong suốt quá trình khắc phục vấn đề cho chiếc răng, chị hoàn toàn sẽ không cảm thấy đau đớn gì ạ."

Nam thanh niên nói: "Tôi cũng đã bảo cô ấy thế rồi, vậy mà cô ấy không tin, còn nói là cứ thế trực tiếp nhổ cái răng ra sau đó giữ nguyên trạng thái lắp chiếc răng mới vào, sao mà không đau được chứ? Nếu không thì thế này, cô hãy cho bạn gái tôi xem bác sỹ Cao nhổ răng như thế nào, cô ấy thấy người khác không đau đớn gì thì sẽ cảm thấy yên tâm hơn."

Y tá nhìn cô gái váy hồng, nhoẻn miệng cười rồi nói: "Chị à, bạn trai chị quan tâm chị thật đấy."

Y tá lưỡng lự một lát, nói: "Thôi được rồi, hôm nay em sẽ phá lệ, dẫn anh chị đến cửa phòng bệnh để theo dõi quá trình bác sỹ Cao chăm sóc cho bệnh nhân, lúc đó anh chị sẽ thấy những lời em nói hoàn toàn là sự thật."

Vậy là đôi nam nữ đi cùng y tá lên tầng hai, đi qua cửa phát thuốc, tiến lại cánh cửa phòng điều trị.

Y tá hướng về phía hai người giơ một ngón tay lên ra hiệu phải yên lặng không được ồn ào, sau đó nhẹ nhàng mở hé cánh cửa phòng điều trị.

Cô gái váy hồng và bạn trai ghé sát lại khe cửa để nhìn, trong phòng điều trị rất gọn gàng sạch sẽ. Một bệnh nhân nữ trung tuổi đang há rộng miệng, nằm ngửa trên một chiếc ghế nha khoa chuyên dụng, một vị bác sỹ đeo khẩu trang và găng tay, mặc chiếc áo blouse trắng tinh, tay cầm chiếc khoan nha khoa, đang bận rộn thao tác trong miệng người phụ nữ.

Có lẽ là do đã được tiêm thuốc tê, người phụ nữ hình như không hề cảm thấy đau đớn, bà nhắm mắt, nhìn thì có vẻ hơi căng thẳng nhưng khuôn mặt không hề có một nét biểu cảm đau đớn nào.

Khoảng hơn mười phút sau, bác sỹ đã xong việc, liền vỗ vỗ vào vai nữ bệnh nhân ý bảo bà ngồi dậy, sau đó đưa nước sát khuẩn cho bà súc miệng. Chiếc nĩa dùng một lần và những dụng cụ y khoa khác đều bị bác sỹ tiện tay ném vào trong một chiếc thùng rác đóng kín đặt ở góc phòng, khoan nha khoa được một y tá mang đi tiến hành khử trùng áp suất nhiệt độ cao.

Bác sỹ cởi bỏ khẩu trang, ném luôn vào thùng rác sau đó rửa tay sát trùng, nghỉ ngơi vài phút rồi tiến hành trị liệu cho bệnh nhân tiếp theo. Y tá hỗ trợ lấy một bao dụng cụ vẫn còn đang đựng trong túi sát khuẩn mở ra ngay trước mắt bệnh nhân...

Xem đến đây, nam thanh niên khẽ khàng khép cửa rồi lùi lại phía sau.

Y tá vừa cười vừa hỏi: "Sao rồi, như thế này bạn gái anh đã yên tâm chưa ạ? Chỗ chúng em là phòng khám nha khoa chuyên nghiệp, trước giờ vẫn luôn được bệnh nhân ủng hộ đó."

Nam thanh niên vừa cười vừa gật đầu: "Ừ, đúng là một phòng khám chuyên nghiệp. Chúng mình quyết định khám răng ở đây nhé?"

Câu cuối cùng, cậu hướng về phía bạn gái mình nói.

Cô gái váy hồng bưng mặt gật đầu, sau đó nói bằng giọng ú ớ không rõ tiếng: "Ở đây các cô tính phí như thế nào?"

Y tá nói: "Chị yên tâm ạ, chỗ chúng em chắc chắn là địa chỉ nha khoa thu phí rẻ nhất trong thành phố đó. Bác sỹ Cao sau khi nhổ chiếc răng sâu của chị đi sẽ thay một chiếc răng giả chất lượng cao vào cho chị. Loại răng giả này được chế tạo từ chất liệu mô phỏng đặc điểm thật của sinh vật, từ hình dạng, màu sắc cho đến độ sáng bóng sẽ không khác gì một chiếc răng thật, sau khi cấy răng mới xong, trông nó sẽ đẹp đẽ và gọn gàng y như răng thật, còn có thể thực hiện chức năng nhai như răng thật. Loại răng giả chất lượng cao này khi được bán ở các bệnh viện nha khoa lớn, giá mỗi chiếc rẻ thì cũng bảy tám ngàn, đắt thì trên một vạn, nhưng ở chỗ chúng em, mỗi chiếc chỉ có hai ngàn, nếu chị thay từ hai chiếc trở lên, còn có thể giảm giá nữa ạ."

Cô gái váy hồng hỏi: "Thực sự có loại răng giả mà trông giống hệt răng thật à?"

Y tá gật đầu nói: "Thật sự là có mà."

Nam thanh niên nói: "Vậy thì được, chúng tôi sẽ điều trị răng ở đây. Cảm phiền cô dẫn chúng tôi đi lấy thẻ xếp hàng, sau đó thì..." Vừa nói đến đây điện thoại của cậu chợt rung chuông, nghe máy xong, mặt cậu đầy vẻ áy náy nói với cô y tá: "Thật là ngại quá, nhà tôi có chút việc gấp, chúng tôi phải về xử lý đã. Hay là hôm khác chúng tôi đến nhé, có được không?"

Nụ cười trên gương mặt y tá có vẻ miễn cưỡng, nhưng vẫn trả lời hết sức lễ phép: "Vâng ạ, không vấn đề gì, rất hy vọng gặp lại anh hôm khác."

"Âu Dương Nhược?"

Đúng lúc đôi nam nữ vừa quay lưng định đi xuống tầng, một y tá chợt thò đầu ra từ ô cửa phát thuốc, hướng về phía cô gái váy hồng gọi với giọng đầy phấn khích.

Cô gái váy hồng ngẩn người ra, quay đầu lại nhìn cô y tá với vẻ hơi khó hiểu.

Cô y tá lại cất giọng to hơn nói: "Ây da, tớ là A Kiều nè, bạn học cùng với cậu hồi cấp Ba, cậu không nhớ tớ à?"

Cô gái váy hồng có chút lúng túng, đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy không có ai để ý đến mình mới yên tâm phần nào, cô bước đến gần ô cửa phát thuốc nói: "Hóa ra là cậu à. Sao cậu lại làm việc ở đây?"

A Kiều nói: "Sau khi tớ tốt nghiệp trường nghiệp vụ y tá, đầu tiên đến làm việc ở Bệnh viện Nhân dân 2 sau đó mới nhảy sang phòng khám của bác sỹ Cao bên này. Phải rồi, không phải cậu làm việc ở Cục Cảnh sát sao, sao lại đến đây vậy, đến điều tra vụ án nào đó à?"

Cô gái váy hồng nói: "Không có, tớ bị đau răng, muốn đến gặp nha sỹ thôi."

Cô thấy đối phương đứng dậy chuẩn bị đi ra khỏi quầy thuốc để kéo cô lại với bộ dạng bằng hữu lâu năm mới gặp lại, còn định tay bắt mặt mừng nói chuyện hỏi han, bèn vội vàng vẫy tay tạm biệt: "Tớ có việc phải đi trước rồi, hôm khác nói chuyện nha."

Đôi nam nữ sau khi tay trong tay đi khỏi phòng khám được một đoạn xa mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô y tá tên A Kiều đó không hề nhận lầm người. Cô gái mặc váy hồng chính là nữ cảnh sát hình sự Âu Dương Nhược, còn "bạn trai" của cô, đương nhiên là đồng nghiệp Phương Khả Kỳ. Để tránh rút dây động rừng, Long Nghị bảo hai người họ cải trang thành một đôi tình nhân, đến phòng khám Cao Minh để thám thính trước tình hình.

Sau khi rời khỏi phòng khám Cao Minh, về đến Cục, hai người lập tức báo cáo lại toàn bộ tình hình với Long Nghị.

Phương Khả Kỳ nói: "Theo như tình hình bên trong phòng khám nha khoa Cao Minh, tôi cảm thấy đây có vẻ là một phòng khám rất đứng đắn, các biện pháp bảo đảm vệ sinh và khử trùng đều được tiến hành cẩn thận, không hề giống như những nha sỹ vô lương tâm đã bị vạch trần ở trên mạng. Tôi thấy nếu căn cứ vào các biện pháp bảo đảm vệ sinh mà họ đã thực hiện, khả năng lây nhiễm giữa những người bệnh với nhau là không cao, cứ cho là có thì cũng chỉ là sự việc ngoài ý muốn xảy ra một cách ngẫu nhiên thôi, có lẽ không phải việc bác sỹ chủ động nắm được."

Âu Dương Nhược gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi cũng đồng quan điểm. Ban đầu, tôi còn tưởng rằng đó là một phòng khám nha khoa hoạt động trái phép ở ven đường nhưng khi đi vào trong quan sát mới cảm thấy rất chuyên nghiệp và chính quy, không giống chút nào so với tưởng tượng của tôi trước đó."

Long Nghị đứng thẳng người dậy, đi đi lại lại mấy bước trong phòng làm việc, nói với giọng suy tư: "Tôi đang nghĩ, có phải việc chúng ta điều tra phòng khám nha khoa Cao Minh này là không cần thiết không?"

Buổi chiều cùng ngày hôm đó ông lại đến tìm Trương Tiểu Cúc - vợ của Quách Đắc Cương, chị đã nhớ lại chính xác ngày mà chồng mình đi khám răng là ngày 15 tháng Hai.

Hôm đó Quách Đắc Cương vừa đến phòng khám liền nhắn tin cho vợ, vì Trương Tiểu Cúc không xóa lịch sử tin nhắn trong điện thoại nên chiều hôm Long Nghị đến tìm chị, chị bỗng nhiên nhớ ra nên mở tin nhắn ra xem và làm rõ được thời gian cụ thể của sự việc.

Mà căn cứ vào kết quả điều tra của nhóm Âu Dương Nhược, cảnh sát thực tập Phùng Hải đến phòng khám nha khoa vào tháng Hai, thời gian cụ thể thì không xác định được còn cậu học sinh Kiều Kiến đến phòng khám này vào ngày 27 tháng Hai.

Vậy thì lại nảy sinh vấn đề, giả dụ ngày 15 tháng Hai vị nha sỹ tên Cao Minh - trưởng phòng khám nha khoa Cao Minh đó sau khi khám răng cho một bệnh nhân đang mang trong mình mầm bệnh dại, không tiến hành sát trùng một cách triệt để dẫn đến việc bệnh nhân đó lây bệnh dại cho Quách Đắc Cương, vậy thì tại sao lại có thể tiếp tục lây nhiễm sang cho cậu học sinh Kiều Kiến vào ngày 27 tháng Hai, tức là đã mười mấy ngày sau?

Đương nhiên, cũng có thể nha sỹ Cao Minh đầu tiên đã khám cho một bệnh nhân đang mắc bệnh dại rồi lây nhiễm sang cho Quách Đắc Cương, sau đó lại khám cho một người mang bệnh dại khác và lây cho cảnh sát thực tập Phùng Hải, cuối cùng vào ngày 27 tháng Hai, do tiến hành khám răng cho bệnh nhân bị dại thứ ba nên đã truyền nhiễm cho cậu học sinh Kiều Kiến. Hoặc cũng có thể do cùng một người mắc bệnh dại đã đến phòng khám này ba lần vào những khoảng thời gian khác nhau và lây nhiễm cho tất cả những người bệnh khám sau mình.

Bất luận là cách diễn giải nào cũng đều rất miễn cưỡng, bởi vì một tiếng trước, trưởng đồn cảnh sát quận Tây Thành

Lão Chu đã gọi điện cho Long Nghị thông báo mẹ của cảnh sát thực tập Phùng Hải nhớ ra thêm một số manh mối. Bà nhớ Phùng Hải đã từng nói với bà rằng sáng ngày hôm đó cậu ấy là người bệnh đầu tiên của phòng khám nha khoa này. Nếu đã vậy, cách lập luận rằng Phùng Hải bị lây bệnh dại từ người khám trước hiển nhiên là không đúng.

Long Nghị nhìn Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ nói: "Bây giờ kết hợp với kết quả điều tra của các cậu càng làm cho tôi cảm thấy hoài nghi với phương hướng điều tra hiện tại của chúng ta."

Âu Dương Nhược hỏi: "Anh cho rằng việc ba người này sau khi đến khám ở phòng khám nha khoa được mấy tháng rồi gần như cùng một lúc phát bệnh dại tử vong thực ra vẫn chỉ là một sự trùng hợp đáng kinh ngạc thôi à?"

Long Nghị gật đầu nói: "Hiện tại, chỉ còn mỗi khả năng này."

Phương Khả Kỳ hỏi: "Vậy có nghĩa là, sự nghi ngờ đối với phòng khám Cao Minh đó, có thể gỡ giải rồi đúng không?"

Long Nghị nói: "Đúng như vậy."

Nhưng Âu Dương Nhược đã đưa ra một ý kiến phản bác: "Theo điều tra của chúng tôi, ba người Quách Đắc Cương, Kiều Kiến và Phùng Hải, lúc sinh thời đều chưa từng bị chó mèo cắn hoặc cào cấu dẫn đến bị thương, nhưng ba người họ lại cùng mắc bệnh dại, vậy điều này phải giải thích thế nào?"

Long Nghị nói: "Tôi đã hỏi bác sỹ, bị chó mèo cắn hay cào cấu chỉ là con đường chủ yếu để lây lan bệnh dại nhưng không phải là con đường duy nhất. Ví dụ như ăn thịt của động vật bị dại, hay tiếp xúc với chó mèo và các động vật mang mầm bệnh dại, đều có khả năng sẽ nhiễm virus dại."

Âu Dương Nhược nói: "Nhưng suy cho cùng thì đó chỉ là một tỷ lệ rất nhỏ thôi."

Long Nghị nói: "Tỷ lệ nhỏ, không có nghĩa là hoàn toàn không thể xảy ra."

Âu Dương Nhược nói: "Một người nhiễm bệnh dại vì lý do hạn hữu thôi thì cũng có thể hiểu được, nhưng hiện tại trong quận Tây Thành nhỏ tí này, vẻn vẹn chưa đến một tháng trời đã có đến ba người cùng lúc phát bệnh dại tử vong vì lý do hạn hữu đó. Điều này bất luận thế nào cũng không thể giải thích nổi."

Phương Khả Kỳ nhìn cô nói: "Cho nên cô cảm thấy vụ án này chúng ta cần phải tiếp tục điều tra?"

Âu Dương Nhược gật đầu nói: "Đúng vậy."

Phương Khả Kỳ nhìn Long Nghị, hỏi: "Đội trưởng Long, anh thấy thế nào?"

Long Nghị trầm ngâm một lúc, ông đưa tay lên xem đồng hồ, cũng đã gần 7 giờ tối rồi, lúc nãy mải bàn chuyện vụ án, không biết từ lúc nào đã qua cả giờ tan ca.

Ông day day trán nói: "Hướng suy nghĩ của Tiểu Nhược không phải là không có lý. Sự việc này cứ để tôi nghĩ kỹ lại xem, nếu cần thiết chúng ta có thể báo cáo tình hình với cục trưởng Lỗ. Hôm nay đã muộn rồi, hai người về nghỉ trước đi, có việc gì ngày mai chúng ta bàn tiếp..."

Đúng lúc này điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông, ông nhấc máy nghe, là Nhuế Tuyết gọi từ trung tâm pháp y.

Nhuế Tuyết nói trong điện thoại: "Anh ở văn phòng đợi tôi nhé, tôi có việc quan trọng cần báo cáo."

Không lâu sau, Nhuế Tuyết vội vã bước vào phòng làm việc, thấy Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đều có mặt,

cô thoáng chút bất ngờ: "Mấy vị thần thám đều có mặt à, đúng lúc lắm, tôi cũng có việc cần nói với mọi người đây."

Long Nghị hỏi: "Là việc gì vậy?"

Nhuế Tuyết nói mấy ngày nay cô đã làm việc với các chuyên gia thuộc trung tâm khống chế bệnh dịch thành phố, đang tiến hành điều tra về nguồn gốc bệnh dịch và phương thức lây nhiễm của ba trường hợp bệnh nhân phát dại thời gian gần đây ở quận Tây Thành, hiện tại nhìn chung đã có một chút manh mối.

Long Nghị, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ vừa nghe vậy, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

Âu Dương Nhược tranh hỏi trước: "Ba người họ rốt cuộc vì sao mà bị lây bệnh vậy?"

Nhuế Tuyết há miệng, dùng tay tự chỉ vào miệng mình, nói: "Răng, bọn họ bị lây nhiễm qua chiếc răng."

Sau khi Quách Đắc Cương chết, Nhuế Tuyết về quê anh ta để khai quật tử thi tiến hành khám nghiệm. Trước khi đem cái xác đi hỏa thiêu cũng có giữ lại một vài bộ phận cơ thể để làm mẫu khám nghiệm, trong đó bao gồm răng của Quách Đắc Cương. Sau khi cậu học sinh Kiều Kiến và cảnh sát thực tập Phùng Hải phát bệnh dại tử vong, cô cũng tham gia vào quá trình khám nghiệm tử thi. Sau những cố gắng của cô và các chuyên gia khác, cuối cùng cũng đã điều tra được rõ ràng, ba ca bệnh này đều bị nhiễm virus bệnh dại thông qua răng.

Long Nghị cau mày nói: "Cô nói rõ ràng một chút, điều này nghe thật vô căn cứ, răng làm sao có thể truyền bệnh dại được?"

Nhuế Tuyết nói: "Chắc hẳn các anh đã điều tra rồi, ba người này lúc còn sống đều đã từng đến thay răng ở cùng

một phòng khám nha khoa, mà thứ đã truyền nhiễm cho họ virus bệnh dại chết người chính là chiếc răng mà nha sỹ đã thay cho họ đấy."

"Hả?" Long Nghị và hai người kia đều bàng hoàng, quay sang nhìn nhau, trong bụng thầm nghĩ chuyện này rốt cuộc vẫn có liên quan đến phòng khám nha khoa Cao Minh kia.

Nhuế Tuyết hỏi: "Các anh có biết loại răng mà phòng khám này sử dụng để thay cho bệnh nhân là răng gì không?"

Âu Dương Nhược nói: "Nghe nói là một loại răng giả chất lượng cao, loại răng giả này sử dụng chất liệu mô phỏng tế bào động vật gì gì đó, về hình dạng, màu sắc và công dụng đều không khác gì răng thật."

Nhuế Tuyết nói: "Cái gì mà không khác biệt so với răng thật? Thứ mà họ thay cho bệnh nhân chính là răng thật đấy!"

"Răng thật ư?"

"Đúng vậy, thứ mà họ đem thay cho bệnh nhân, căn bản không phải là loại răng giả chất lượng cao gì cả mà chính là răng người thật."

Long Nghị nói: "Tôi bị làm cho loạn hết đầu óc lên rồi, nha sỹ này tại sao lại phải thay răng thật cho bệnh nhân chứ? Lẽ nào răng thật dễ kiếm hơn cả răng giả à?"

Nhuế Tuyết nói: "Thế thì anh không biết rồi, trên thế gian này, bất luận là loại răng giả có chất lượng tốt đến đâu, cũng không thể tốt bằng răng thật được! Mà nếu đúng như họ nói, loại răng giả chất lượng cao được làm từ vật liệu mô phỏng tế bào động vật đó lẽ ra giá thành phải cực cao, không thể nào bán cho bệnh nhân với cái giá một hai ngàn tệ được. Vậy nên dùng răng thật thay cho răng giả chính là con

đường ngắn nhất giúp cho phòng khám nha khoa này chiếm được cảm tình của bệnh nhân, vừa giảm được giá thành lại còn đảm bảo chất lượng sản phẩm. Đương nhiên muốn biến răng thật thành 'răng giả' để cấy vào miệng người bệnh cần phải có cả một quy trình xử lý kỹ thuật, quy trình này có lẽ không liên quan nhiều đến vụ án nên tôi sẽ không giải thích thêm nữa."

Âu Dương Nhược nói: "Vấn đề là ai sẽ tình nguyện đem bán chiếc răng khỏe mạnh của mình cho phòng khám chứ? Đã từng nghe đến việc bán thận nhưng còn bán răng thì thực sự là tôi chưa bao giờ nghe qua!"

Nhuế Tuyết gật đầu nói: "Chính xác. Tôi nghĩ đã là người sống, không ai tình nguyện bán chiếc răng khỏe mạnh của mình cho người khác đâu."

"Người sống à?" Long Nghị bỗng nhiên hiểu ra mọi chuyện: "Ý của cô là, loại răng thật mà phòng khám nha khoa Cao Minh sử dụng đều được nhổ ra từ miệng của người chết ư?"

Nhuế Tuyết nói: "Rất có thể. Tôi đã đọc qua dư địa chí Nam Châu, trong đó có tài liệu ghi chép rằng ở thời kỳ Dân Quốc, địa phương chúng ta đã từng có nha sỹ về các vùng quê tìm mua răng người chết, đem về xử lý y khoa rồi cấy ghép lại cho bệnh nhân. Thế nên thời kỳ đó dưới quê mới xuất hiện những tên trộm chuyên đi ăn cắp răng người chết vừa mới cho vào quan tài để bán lại cho bác sỹ trên thành phố với giá rất cao. Không ngờ vào thời buổi này mà vẫn xảy ra sự việc giống như vậy."

"Trồng răng người chết vào miệng người sống à?" Âu Dương Nhược cau mày, việc này chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến người ta thấy ghê tởm rồi.

Nhuế Tuyết uống một ngụm nước, nói tiếp: "Qua kiểm nghiệm chúng tôi phát hiện ra trong ba ca bệnh dại ở quận Tây Thành, những chiếc răng mà nha sỹ cấy ghép cho họ, có thể đều xuất phát từ một người."

Nghe cô nói vậy, Long Nghị lập tức hiểu ra mọi chuyện: "Ý của cô là, những chiếc răng mà ba người họ được trồng đều xuất phát từ một tử thi và người đó rất có khả năng đã chết vì bệnh dại hoặc là đang mang trong mình mầm bệnh dại. Răng của anh ta có chứa virus bệnh dại, mà trong quá trình sử dụng, phòng khám nha khoa Cao Minh đã không khử trùng hoặc khử trùng không triệt để, trực tiếp dẫn đến việc ba người sau khi được thay răng bị lây nhiễm bệnh dại."

Nhuế Tuyết nói: "Căn cứ vào tình hình hiện tại, e rằng đó chính là cách giải thích hợp lý nhất."

Khuôn mặt Phương Khả Kỳ lộ rõ vẻ khó tin: "Tôi chưa từng nghe qua việc người bị bệnh dại đi cắn người khác đâu."

"Cậu chưa từng nghe qua, không có nghĩa là việc đó không xảy ra." Nhuế Tuyết nhìn anh nói: "Theo quan điểm lý luận khoa học truyền nhiễm, lúc phát bệnh, việc người mắc bệnh dại đi cắn người là hoàn toàn có khả năng xảy ra. Chỉ có điều hiện nay đã có vắc xin phòng dại, người bị các loài động vật như chó mèo cắn hoặc cào cấu dẫn đến bị thương có thể kịp thời tiêm vắc xin thì tỷ lệ mắc bệnh dại là rất ít. Cứ cho là đã mắc phải bệnh dại thì thể trạng của mỗi người không giống nhau, bệnh trạng cũng sẽ có điểm khác biệt: Có người kỵ ánh sáng và sợ nước, chân tay tê liệt; có người lại phấn khích điên cuồng, thích cào cấu cắn xé. Y học hiện nay đã phát triển, người bị dại lúc vừa mới phát bệnh đại đa số đều bị cách ly cho nên họ có muốn cắn người khác cũng không có cơ hội."

Long Nghị gật đầu nói: "Tôi hiểu ý cô, ba người bị lây bệnh dại trong vụ án này đều đã bị truyền nhiễm trong trạng thái không hề hay biết cho nên không kịp thời tiêm vắc xin. Sau khi phát bệnh, lại không bị đưa đi cách ly ngay lập tức nên họ mới có hành vi cắn người và gây thương tích, điều này đã không còn khó hiểu nữa rồi."

Nhuế Tuyết nói: "Chính là như vậy."

"Hóa ra là thế! Nhuế Tuyết, cảm ơn cô nhé, lần này cô giúp chúng tôi một việc rất lớn rồi!" Có thể vì đã nhìn ra một tia hy vọng phá án, Long Nghị hưng phấn thấy rõ, ông chìa tay ra, muốn bắt tay Nhuế Tuyết biểu thị sự biết ơn.

Nhuế Tuyết lườm ông một cái, đút hai tay vào trong túi, biểu cảm lạnh lùng nói: "Công việc đã xong, tôi phải đi đây."

Cô quay người bước ra khỏi phòng làm việc, để lại cho Long Nghị cái bóng lưng thật lạnh lẽo và những tiếng guốc cao gót gõ xuống sàn lộp cộp.

Long Nghị cười khổ, cánh tay vừa đưa ra lóng ngóng, sững sờ trong không trung, ông quên luôn cả việc rút tay lại.

Phương Khả Kỳ lè lưỡi, nói với Âu Dương Nhược: "Tiểu Nhược, cái cô pháp y họ Nhuế này ở đâu ra ấy nhỉ, công nhận chất thật đấy."

Âu Dương Nhược trên mặt hiển hiện một nụ cười thâm sâu: "Chẳng ở đâu ra cả, chỉ có điều trước đây chị ấy với đội trưởng Long là vợ chồng đấy..."

"Ờ..." Phương Khả Kỳ nửa hiểu nửa không gật đầu, vốn dĩ còn muốn hỏi nhỏ thêm một câu nữa nhưng Long Nghị đã quay lại trừng mắt nhìn hai người: "Còn sững ra đấy làm gì? Đi, chúng ta đi gặp cái tên nha sỹ nhổ răng người chết này."

CHƯƠNG 10: CHẾT LÀ HẾT TỘI

Phòng khám nha khoa Cao Minh có ba y tá và một nha sỹ.

Cao Minh năm nay bốn mươi ba tuổi, vừa là bác sỹ khám chính ở đây vừa là ông chủ của phòng khám tư nhân này.

Ông ta tốt nghiệp Đại học Y phía Nam, đã từng giữ cương vị bác sỹ nha khoa trị liệu chính cho một bệnh viện công trong vòng mười năm, về sau tách ra và thành lập phòng khám nha khoa tư nhân này.

Trên đường lái xe đến phòng khám Cao Minh, Âu Dương Nhược trình bày cho Long Nghị những thông tin mà mình vừa tranh thủ tìm hiểu được về bác sỹ trị liệu chính phòng khám Cao Minh.

Long Nghị nói: "Tôi có linh cảm là ông bác sỹ họ Cao này không dễ đối phó đâu, mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng nhé."

Lúc chiếc xe cảnh sát dừng lại trước cửa phòng khám Cao Minh trên đường Tiền Tiến đã là 7 rưỡi tối, đèn điện hai bên đường đã sáng, chiếc cửa kính của phòng khám Cao

Minh đã đóng lại, ngoài cửa có treo một cái bảng bằng nhựa với dòng chữ "Ngừng phục vụ".

Long Nghị đứng ngoài cửa quan sát căn nhà nhỏ màu trắng này sau đó bước lên bậc thềm, vừa định đẩy cửa thì cánh cửa kính bỗng nhiên được mở ra từ bên trong, một người đàn ông từ trong nhà lặng lẽ bước ra, suýt nữa thì va vào Long Nghị.

"Xin lỗi, rất xin lỗi!"

Đối phương vội vã nhận lỗi, giọng nói nghe có vẻ hơi mơ hồ.

Long Nghị nhìn ông ta một lượt. Người này đội mũ lưỡi trai, khi bước đi đầu luôn cúi xuống đất, lấy tay che kín phần lớn khuôn mặt, xem ra chính là một bệnh nhân vừa mới đến tìm nha sỹ để khám răng.

Ông nhìn theo người đó đến khi ông ta đi khuất rồi mới đẩy cánh cửa kính to, bước vào phòng khám.

Trong phòng khám vẫn còn đang sáng đèn, phòng đợi khám dưới tầng một đã không còn bệnh nhân nào ngồi đợi, cũng không có y tá nào, chỉ có một người phụ nữ tầm dưới năm mươi tuổi đang ngồi khom lưng, cặm cụi viết lách.

Nghe thấy có tiếng bước chân, bà không ngẩng đầu lên mà nói vọng ra: "Đóng cửa rồi, y tá nghỉ hết rồi, bác sỹ Cao không tiếp bệnh nhân nữa đâu, các vị ngày mai quay lại nhé."

Phương Khả Kỳ nói: "Chúng tôi không đến để khám bệnh. Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát thành phố đến tìm Cao Minh để điều tra."

Người phụ nữ đang cặm cụi bỗng nghe thấy ba chữ "Cục Cảnh sát" nên giật mình, bà dừng công việc của mình lại, ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Phương Khả Kỳ xuất trình giấy tờ cho bà xem.

Âu Dương Nhược hỏi bà: "Cao Minh đang ở đâu?"

Nữ nhân viên dọn dẹp chỉ lên tầng trên nói: "Bác sỹ Cao đang ở trong phòng làm việc tầng trên, nhưng mà..."

"Nhưng mà làm sao?"

"Nhưng mà ông ấy đã treo biển 'Không làm phiền' ở ngoài cửa. Mỗi khi ông ấy treo tấm biển này lên, bất cứ ai cũng không được đến làm phiền nếu không ông ấy sẽ nổi cáu. Bệnh nhân lúc nãy bảo là răng đau nhức không chịu nổi, muốn khám gấp, kết quả đã đợi hơn một tiếng đồng hồ, không đợi được nên đành ra về đấy..."

Nữ tạp vụ còn chưa nói hết câu Long Nghị đã đi lên lầu, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ bám sát theo sau, đằng sau còn có hai cảnh sát hình sự nam đi cùng.

Sau khi Long Nghị lên lầu, quả nhiên thấy phòng điều trị tầng hai đóng kín, trên cửa có treo một tấm biển bằng nhựa với dòng chữ "Không làm phiền".

Trong phòng còn sáng đèn, ánh đèn xuyên qua lớp kính mờ hắt ra ngoài để lại trên hành lang một mảng sáng màu vàng nhạt.

Phương Khả Kỳ tiến lên gõ cửa mấy cái, nhưng không có người mở cửa. Anh vặn thử tay nắm cửa nhưng cửa đã bị khóa.

Anh tiến lại gần cánh cửa, nói to: "Bác sỹ Cao, chúng tôi là người của Cục Cảnh sát thành phố, muốn tìm ông để điều tra vụ án, xin hãy mở cửa."

Gọi mấy tiếng mà trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.

Anh liền áp tai vào cửa, tập trung lắng nghe. Trong phòng vẫn yên tĩnh đến lạ thường, không nghe thấy bất kỳ tiếng động gì cả.

Anh quay đầu lại nhìn Long Nghị: "Đội trưởng Long, ở đây có gì đó rất không bình thường."

Long Nghị cau mày: "Phá cửa!"

Phương Khả Kỳ đáp: "Vâng." Rồi lùi lại đằng sau một bước, nhằm thẳng vào cửa phòng điều trị đạp mạnh mấy cái.

Cánh cửa nhôm kính bị đạp liên tục mấy cái, chả mấy chốc đã lỏng ra. Anh dùng sức đẩy mạnh thêm một cái, khóa cửa tự động bật tung.

Long Nghị xông vào trong, ông bất giác thốt ra một tiếng kinh ngạc.

Từ trên chiếc đèn trần trong phòng rủ xuống một sợi dây thừng nhỏ bằng đầu ngón tay, trên dây thừng là một người đang bị treo lơ lửng, mũi bàn chân cách nền nhà khoảng hai thước, phía dưới chân là một chiếc ghế đổ ngang.

Âu Dương Nhược trông thấy người này mặc áo blouse trắng, là bác sỹ trị liệu chính mà cô đã gặp lúc đến đây, bất giác kêu lên: "Ông ta chính là Cao Minh."

Hai cảnh sát hình sự cao ráo đứng đằng sau vội vàng chạy đến, giẫm lên ghế, bế Cao Minh từ trên dây thừng xuống đặt nằm ngang trên mặt đất.

Long Nghị cúi xuống nhìn, Cao Minh đã tắt thở từ lâu, cơ thể đã lạnh ngắt.

Ông đứng dậy trong bộ dạng chán nản ảo não, nói với Âu Dương Nhược: "Chúng ta đến muộn mất rồi, lập tức báo về Cục để họ cử pháp y tới."

Âu Dương Nhược lập tức chạy ra một góc gọi điện về trình báo với Cục. Không lâu sau, một chiếc xe trinh sát hình sự và một xe pháp y đã đến cửa phòng khám.

Nhân viên pháp y Nhuế Tuyết tiến hành kiểm tra sơ bộ đối với thi thể Cao Minh, xác nhận ông ta chết là do treo cổ, trạng thái vết siết trên cổ và chiếc dây thừng treo cổ ở hiện trường đều hoàn toàn trùng khớp với nhau. Nói dễ hiểu là có thể xác nhận Cao Minh đã dùng chiếc dây thừng nilon ở hiện trường thắt cổ mình đến chết. Vì hiện trường vụ án là một căn phòng điều trị nên vết chân dưới nền nhà rất hỗn loạn, nhân viên điều tra dấu vết không tìm thấy bất kỳ một vết chân hay dấu vân tay khả nghi nào, trên chiếc dây thừng nilon được dùng để treo cổ thi thể cũng chỉ có dấu vân tay của chính người chết.

Long Nghị quan sát một lượt tình hình trong hiện trường, cửa phòng bị khóa nhưng khóa cửa chỉ là loại tay nắm tròn bình thường, không chỉ có thể khóa từ bên trong.

Trên bức tường phía sau phòng điều trị có một khung cửa sổ, cánh cửa kính khung hợp kim nhôm đang bị mở hé một khe nhỏ nhưng trên cửa sổ được lắp đặt lưới chống trộm hết sức chắc chắn, người khác không thể nhảy ra hay vào thông qua cửa sổ này.

Phía bên ngoài cửa sổ là một con sông nhỏ rộng khoảng mười mét, nước sông bốc mùi hôi thối do nước thải công nghiệp đổ xuống đây.

Ông đi xuống tầng dưới, nói với nữ nhân viên dọn dẹp đang quét dọn bên dưới về tình hình cái chết của Cao Minh.

Bà không giấu nổi vẻ kinh ngạc, phải một lúc lâu sau mới thả chiếc chổi lau ở trong tay ra và nói: "Tôi vẫn còn một tháng lương chưa được trả."

Có thể trong mắt bà, được nhận tiền lương đều đặn hàng tháng hay không mới là điều quan trọng nhất.

Nữ tạp vụ nói với Long Nghị mình là nhân viên dọn dẹp làm việc theo giờ do Cao Minh tuyển. Phòng khám này đóng cửa vào lúc 5 giờ chiều mỗi ngày, ba y tá có thể ra về đúng giờ đó, thường thì chỉ còn Cao Minh là ở lại phòng khám. Khoảng 6 giờ, bà bắt đầu đến phòng khám để tiến hành quét dọn, đến khoảng 9 giờ tối thì ra về.

Long Nghị hỏi bà: "Hôm nay lúc bà đến phòng khám có phát hiện ra điều gì bất thường không?"

Nhân viên dọn dẹp vẻ mặt chẳng hiểu gì, lắc đầu đáp: "Hình như chẳng có gì khác thường cả, vẫn như mọi ngày thôi."

Hôm nay bà đến phòng khám vào đúng 6 giờ tối như thường lệ, các y tá ở đây đều đã tan ca về hết nhưng dưới tầng một vẫn có một bệnh nhân cần khám gấp đang ngồi đợi. Anh ta nói rằng mình đau dữ dội, đã đến từ 6 giờ hơn và có lên tầng tìm bác sỹ Cao nhưng bác sỹ Cao nói rằng đang bận chút việc, bảo anh ta xuống dưới tầng ngồi đợi.

Việc như vậy trước đây cũng đã từng xảy ra. Có những lúc mặc dù đã hết giờ làm việc nhưng có bệnh nhân bị đau răng cấp tính chạy đến phòng khám đòi khám gấp. Thường thì bác sỹ Cao vẫn tiếp bệnh nhân một cách cẩn thận cho nên nữ nhân viên dọn dẹp không để ý đến bệnh nhân nam ngồi một mình đợi khám kia, sau khi bà thay quần áo làm việc xong thì bắt đầu tiến hành dọn dẹp.

Bà dọn vệ sinh tầng hai trước, quét dọn sạch một lượt hành lang và quầy thuốc tầng hai. Vốn dĩ bà định dọn cả phòng điều trị nhưng vì bác sỹ Cao đã treo tấm biển "Không làm phiền" lên cửa nên bà không dám bước vào. Trước đây có một lần bà tùy tiện đẩy cửa bước vào, kết quả là bị ông chủ mắng cho một trận và còn trừ 30 tệ tiền công.

Long Nghị hỏi: "Hôm nay sau khi bà đến làm việc, đã gặp Cao Minh chưa?"

Nhân viên dọn dẹp nói: "Chưa, lúc tôi lên tầng, cửa phòng điều trị đã đóng kín, mặc dù bác sỹ Cao ở bên trong nhưng tôi không trực tiếp gặp ông ấy.

Long Nghị hỏi: "Thế bà và anh ta có nói chuyện với nhau không?"

Nhân viên dọn dẹp nói: "Không có."

Long Nghị nhìn chằm chằm về phía bà hỏi: "Vậy sao bà lại chắc chắn bác sỹ Cao đang ở trong phòng điều trị?"

Nhân viên dọn dẹp nói: "Tôi thấy ở trong phòng có động tĩnh mà."

Long Nghị hỏi: "Động tĩnh gì?"

Nhân viên dọn dẹp nói: "Lúc tôi đến trời còn chưa tối, trong phòng điều trị không có ánh đèn. Lúc tôi lau dọn trên tầng hai trời bắt đầu tối sầm lại, đèn trong phòng điều trị tự nhiên bật lên, khoảng tầm 7 giờ tối, tôi lại nghe thấy trong phòng điều trị vọng ra một tiếng 'ầm', nghe có vẻ như là tiếng ghế đổ nên tôi mới biết bác sỹ Cao đang ở trong đó."

Long Nghị hỏi sang câu khác: "Sau khi bà đến thì ở liền đây, không ra ngoài đúng không?"

Nhân viên dọn dẹp nói: "Đúng vậy."

"Thế bà có nhìn thấy ai từ trong phòng điều trị của Cao Minh đi ra không, hoặc là có ai đi từ tầng hai xuống?"

"Không có. Tôi quét dọn trên tầng hai trước, sau đó ở liền dưới tầng một để làm vệ sinh. Cả cái phòng khám cũng chỉ to đến vậy thôi, nếu như có người đi từ trên tầng hai xuống thì tôi chắc chắn sẽ nhìn thấy."

"Người bệnh nhân đợi khám ở tầng dưới, anh ta có lên trên tầng hai lần nào không?"

"Theo như lời anh ta nói, trước khi tôi đến anh ta có lên tìm bác sỹ Cao, bác sỹ Cao bảo anh ấy xuống dưới đợi. Sau khi tôi đến, anh ta ngồi liên tục ở dưới tầng để đợi, không hề lên trên. Về sau không đợi được nữa, anh ta liền bỏ về."

Long Nghị gật đầu, để cho nhân viên dọn dẹp nghỉ ngơi dưới tầng một, lát nữa cảnh sát có thể vẫn cần hỏi thêm tình hình từ bà.

Ông lên tầng trên, nhìn thấy các đồng nghiệp đang bận bịu khám xét hiện trường, trí óc ông từ từ bình tĩnh trở lại, trong đầu tiến hành sắp xếp lại một lượt tất cả các manh mối ở hiện trường. Cuối cùng phát hiện ra phòng điều trị của Cao Minh thực ra là phòng kín mà lại không kín.

Đầu tiên, cửa sổ cuối phòng đang mở, cửa phòng mặc dù đã khóa, nhưng loại khóa tay nắm tròn này người đứng ở bên ngoài sau khi ấn vào cái nút ở giữa tay nắm bên trong, đóng mạnh một cái vẫn có thể khóa được cửa. Cho nên nói một cách chặt chẽ, đây không phải là một phòng kín.

Cửa sổ mặc dù có mở ra một khe nhỏ nhưng vì đã được lắp đặt khung lưới chống trộm nên tuyệt đối không thể có người trèo qua vào trong phòng được. Khóa cửa mặc dù có thể khóa từ cả trong lẫn ngoài nhưng lao công liên tục tiến hành dọn dẹp trong phòng khám, bà không nhìn thấy có người lên tầng hai cũng không thấy ai đi từ tầng hai xuống. Sau khi vụ án xảy ra, cảnh sát đã kiểm tra các địa điểm tầng hai bao gồm cả quầy thuốc, đều không thấy có nhân viên nào trốn bên trong.

Nếu loại trừ khả năng lao công gây án, thì cả tầng hai, bao gồm cả phòng điều trị của Cao Minh, thực chất là một căn phòng kín theo dạng mở.

Long Nghị kiểm tra công tắc bật tắt đèn trong phòng điều trị, đó chỉ là một nút ấn hết sức bình thường, không lắp thiết bị điều khiển từ xa, nên lao công dựa vào việc bóng đèn tự nhiên bật lên và có âm thanh chiếc ghế đổ phát ra để nhận định rằng Cao Minh lúc đó đang ở trong phòng điều trị là hoàn toàn hợp lý.

Tiếng chiếc ghế đổ xuống lúc đó có lẽ là lúc Cao Minh đạp chiếc ghế ra để tự treo cổ mình, tiếng chân đạp đổ chiếc ghế bất giác đã trở thành căn cứ để ông xác định cái chết của Cao Minh là do tự sát.

"Đội trưởng Long, vụ án này, ông nhận định thế nào?"

Ông đang ngồi trong phòng điều trị, thả dòng suy nghĩ vào chiếc ghế đổ ngang dưới đất, thì Âu Dương Nhược đột nhiên bước đến, hỏi ông.

Long Nghị đứng dậy, quay lại nhìn cô, hỏi ngược lại: "Thế cô nhận định thế nào?"

Âu Dương Nhược nói: "Vị bác sỹ họ Cao này, chắc có lẽ đã tự thắt cổ chết."

Long Nghị rướn mày lên, "ừ" một tiếng, hỏi: "Dựa vào đâu mà cô nghĩ vậy?"

Âu Dương Nhược nói: "Lúc nãy khi ông hỏi lao công tầng dưới, tôi đứng bên cạnh đã nghe được. Tôi thấy các tình tiết vụ án đã rất rõ ràng rồi, lúc lao công đến, Cao Minh đã tự nhốt mình trong phòng điều trị, lúc trời bắt đầu tối, ông ta bật đèn lên, còn tiếng ghế đổ mà lao công nghe thấy từ bên ngoài, hiển nhiên chính là tiếng động khi ông ta đạp chiếc ghế ra để tự treo cổ mình."

Long Nghị nói: "Tại sao cô lại cảm thấy đây là tự sát chứ không phải là bị người khác bức hại rồi treo xác lên?"

Âu Dương Nhược nói: "Có hai nguyên nhân: Thứ nhất, tự thắt cổ chết và bị người khác bức hại rồi treo xác lên, vết tích để lại trên thi thể sẽ rất khác nhau. Nếu như là tự thắt cổ chết, vết siết thường nằm ở vị trí giữa cằm và yết hầu và có hướng chéo lên trên về phía sau. Vết siết ở trên cổ Cao Minh có hình móng ngựa, vết thương có hình chữ bát (八) không liền mạch, dưới đậm trên nhạt, là dấu hiệu điển hình của việc thắt cổ chết. Thứ hai, lúc lao công đến phòng khám đã chứng thực rằng Cao Minh còn sống và liên tục ở trong phòng điều trị không đi ra ngoài. Trong khoảng thời gian từ lúc bà ấy nghe thấy tiếng chiếc ghế đổ cho đến lúc chúng ta phá cửa ập vào phát hiện ra thi thể Cao Minh này không hề có người thứ ba bước ra khỏi phòng điều trị hay đi xuống cầu thang, điều này chứng minh rằng lúc vụ án xảy ra, trong phòng điều trị chỉ có một mình Cao Minh. Khả năng ông ta bị giết hại hiển nhiên là có thể loại bỏ."

Long Nghị nói: "Giả thiết của cô về cơ bản là có thể chấp nhận được, nhưng có một việc cô vẫn chưa làm rõ được."

Âu Dương Nhược hỏi: "Là việc gì?"

Long Nghị nói: "Là động cơ, tại sao anh ta phải tự sát?"

Âu Dương Nhược nói: "Rất đơn giản, ông ta sử dụng răng người chết để giả mạo là răng giả chất lượng cao, bán cho bệnh nhân để trục lợi. Gần đây quận Tây Thành liên tiếp xảy ra ba ca bệnh dại khiến cho các nạn nhân đều tử vong, tin tức gây chấn động như thế ông ta không thể không biết. Ông ta chắc chắn vẫn nhớ ba người này đều từng là bệnh nhân của mình, từng đến chỗ ông ta để thay răng. Với hiểu biết của mình, có lẽ không khó để ông ta đoán ra được nguyên nhân mà cả ba người đó đều cùng lúc bị lây virus bệnh dại. Cho nên khi ông ta nhận ra cảnh sát đã bắt đầu đặt nghi vấn

lên đầu mình, trong lúc sợ hãi đứng ngồi không yên đã quyết định treo cổ tự vẫn, tôi thấy điều này cũng dễ hiểu thôi mà."

Long Nghị nói: "Làm sao anh ta biết được cảnh sát đang bắt đầu nghi ngờ mình? Trên thực tế, trước khi chúng ta đến đây ngày hôm nay, cảnh sát chưa từng tiếp xúc với anh ta."

Âu Dương Nhược sững người ra một lát, đột nhiên nhớ ra chuyện chiều nay cô gặp lại người bạn cấp Ba tên là A Kiều hiện tại đang làm y tá tại phòng khám này.

Cô bèn rút điện thoại của Cao Minh ra khỏi chiếc túi tang vật trong suốt, tìm trong máy số điện thoại của "y tá A Kiều" rồi dùng điện thoại của mình gọi đi.

Sau khi kết nối, Âu Dương Nhược tự mình giới thiệu tên tuổi. A Kiều nghe xong rõ ràng là rất vui mừng phấn khích: "A, bạn cũ, tớ không ngờ là cậu sẽ gọi điện sớm như vậy đấy."

Âu Dương Nhược miễn cưỡng cười một tiếng, trong bụng nghĩ: "Tớ cũng đâu có ngờ."

Cô nói: "Tớ muốn hỏi cậu một chút, chiều hôm nay, việc tớ đến phòng khám chỗ cậu để tìm nha sỹ, cậu có kể với Cao Minh không?"

A Kiều nói: "Có kể rồi mà. Là do ông ấy cảm thấy có ai đang nhìn lén từ khe cửa, nên mới ra hỏi tớ đó là ai. Tớ kể với ông ấy cậu là bạn học cấp Ba của tớ, hiện là một cảnh sát hình sự, chuyên phụ trách các vụ án lớn và nghiêm trọng của Cục Cảnh sát. Ông ấy thấy có gì đó kỳ lạ nên hỏi tớ: 'Cô bạn học đó của cô đến khám răng, tại sao vừa chớp mắt đã không thấy đâu vậy?' Tớ trả lời: 'Chắc vì cậu ấy thấy trong phòng khám có nhiều bệnh nhân quá, cho nên về trước, mấy ngày sau chắc chắn sẽ quay lại.' Bạn cũ à, có phải cậu muốn tớ dẫn cậu đến gặp bác sỹ Cao không? Yên tâm đi, tớ sẽ đưa cậu đi, chắc chắn là không phải xếp hàng đâu..."

Cái loa miệng của cô bạn cũ này vừa mở ra đã giống như là không thể tắt đi được vậy.

Cặp lông mày lá liễu của Âu Dương Nhược cau lại, nói: "Tớ nghĩ chắc không còn cơ hội đó rồi bởi vì Cao Minh đã chết, chúng tớ hiện đang ở trong phòng khám để điều tra về nguyên nhân tử vong của ông ta đây." Đầu dây bên kia vừa kịp truyền lại một tiếng thốt kinh ngạc thì cô đã cúp máy.

Cô báo lại tình hình với Long Nghị, Long Nghị gật đầu nói: "Nếu vậy, tất cả sự việc có lẽ đã thông suốt rồi."

Âu Dương Nhược nói: "Cao Minh sau khi nghe A Kiều nói đã biết được người của Cục Cảnh sát đang ngấm ngầm điều tra ông ta, trong lòng hiểu rõ việc ông ta dùng răng người chết để thay cho người sống đã bị bại lộ. Nếu việc này lọt ra ngoài thì vị nha sỹ tiếng thơm nức trời này, không những thân bại danh liệt mà còn khó tránh khỏi kiếp nạn lao lý. Ông ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định trước khi cảnh sát đến bắt sẽ dùng dây thừng tự kết liễu cuộc sống của mình, chết là hết tội luôn."

"Chết là hết tội?" Long Nghị nhìn về phía cái xác đang được hai cảnh sát hình sự đưa vào trong túi đựng tử thi, cất giọng cảm thán: "Lẽ nào cái chết của anh ta, thực sự được xem như 'chết là hết tội' à?"

CHƯƠNG 11: TRUY TÌM CÁI BÓNG LƯNG

Vụ án bệnh nhân dại cắn người làm đau đầu mọi người bao lâu nay cuối cùng cũng được coi là đã rõ chân tướng. Mặc dù kẻ thủ ác là nha sỹ Cao Minh đã tự sát để trốn tội làm cho vụ án này vẫn còn chút đáng tiếc nhưng bất luận thế nào vụ án cũng có thể coi là đã được phá, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sáng hôm đó, Âu Dương Nhược cầm báo cáo kết thúc vụ án đến cho Long Nghị ký thì phát hiện đội trưởng Long không có ở văn phòng, cô hỏi Phương Khả Kỳ, Phương Khả Kỳ nói sáng sớm nay đội trưởng Long đã đi ra ngoài rồi.

Âu Dương Nhược thấy hơi lạ, vừa định gọi điện thoại cho Long Nghị thì điện thoại di động của cô rung lên, cô nhấc máy, thì ra chính là Long Nghị gọi đến.

Long Nghị nói: "Tôi đang ở hiện trường cái chết của Cao Minh, có việc muốn nhờ cô giúp, cô mau chóng đến đây nhé."

Âu Dương Nhược hơi sững người: "Được, tôi đến ngay."

Cúp máy xong, cô lập tức lái xe phi đến phòng khám nha khoa Cao Minh trên đường Tiền Tiến.

Từ sau khi Cao Minh xảy ra chuyện phòng khám cũng ngừng hoạt động, vì vụ án chưa hoàn toàn kết thúc nên cửa chính vẫn bị cảnh sát niêm phong. Trước cửa có một ít rác rưởi rơi vãi, trên bậc thềm vương đầy lá rụng, cảnh tượng có vẻ rất quạnh hiu.

Lúc Âu Dương Nhược đến thì cửa chính đã được mở, cô bước vào trong phòng khám, đi thẳng lên tầng hai, quả nhiên thấy Long Nghị đang ở trong phòng điều trị nơi Cao Minh thắt cổ tự tử.

Ông đang chắp tay sau lưng, đứng ngây như tượng ở chỗ cửa sổ trên bức tường cuối phòng. Khung cửa sổ hợp kim nhôm vẫn giữ nguyên trạng thái như lúc sự việc xảy ra, mở hé một khe rộng bằng bàn tay.

Bên ngoài cửa sổ là dòng sông bốc mùi hôi hám, dưới sông dòng nước đục ngầu đang cuộn chảy, tỏa ra thứ mùi quái dị làm người ta nhức mũi.

Âu Dương Nhược tiến lại hỏi: "Đội trưởng Long, anh tìm tôi có việc gì vậy?"

Long Nghị quay người lại nói: "Mấy ngày hôm nay tôi không ngừng nghĩ về vụ án Cao Minh. Tôi luôn cảm thấy trong câu chuyện này vẫn còn có điểm bất hợp lý nhưng rốt cuộc là bất hợp lý ở chỗ nào lại không thể nghĩ ra được. Hôm nay tôi đến hiện trường xem xét lại một lần nữa, cuối cùng đã tìm ra điểm bất hợp lý rồi."

Âu Dương Nhược có chút bất ngờ: "Vụ án này, có chỗ nào không đúng ư?"

Long Nghị nói: "Bên ngoài cánh cửa sổ này là một dòng sông hôi hám, lúc mở cửa ra cô ngửi thấy mùi gì?"

Âu Dương Nhược hít hít mũi nói: "Có mùi hôi thối, tôi vừa vào cửa đã ngửi thấy ngay."

Long Nghị gật đầu nói: "Tôi đã đi sang mấy hộ kinh doanh xung quanh để tìm hiểu, bao năm nay bọn họ đều đóng chặt cánh cửa sổ sau nhà, nói rằng nếu như mở cửa mùi hôi thối sẽ xộc vào trong phòng ngay, cực kỳ khó ngửi. Mấy người dân thường sống bên cạnh mà còn như vậy, tôi nghĩ một người làm bác sỹ như Cao Minh, lẽ ra anh ta phải càng mẫn cảm với thứ mùi hôi thối này mới đúng, hơn nữa đây lại là phòng khám bệnh, càng phải chú ý đến vấn đề chất lượng không khí. Tôi cũng đã xem xét rồi, phòng điều trị này có ống thông khí, có nghĩa là kể cả không mở cửa sổ cũng không ảnh hưởng đến việc lưu thông không khí trong căn phòng. Vậy thì, vì sao Cao Minh lại phải mở cửa sổ? Cánh cửa sổ này rốt cuộc là trước lúc anh ta chết mới được mở ra hay là thường ngày vẫn luôn để mở?"

Âu Dương Nhược lục lại trí nhớ một lát rồi nói: "Hôm đó lúc tôi và Phương Khả Kỳ đến phòng khám này lại không chú ý đến cánh cửa sổ, không biết lúc đó rốt cuộc đang đóng hay mở."

Long Nghị nói: "Tôi gọi cô đến đây là muốn cô giúp một việc."

Âu Dương Nhược hiểu ý ông, nói: "Đội trưởng Long, anh muốn tôi gọi điện thoại hỏi cô bạn cấp Ba làm y tá ở đây đúng không?"

Long Nghị cười nói: "Chính xác là vậy."

Âu Dương Nhược lập tức gọi điện thoại cho cô bạn A Kiều. A Kiều nói: "Cậu nói cánh cửa sổ ở cuối phòng điều trị của bác sỹ Cao à, trong ấn tượng của tớ thì cánh cửa đó luôn đóng chặt, đằng sau là một dòng sông hôi thối vừa mở cửa ra là mùi hôi nồng nặc đã xộc vào, nên bác sỹ Cao dặn dò đám y tá bọn tớ ngày thường không được mở cửa sổ."

Cúp máy xong, Âu Dương Nhược thuật lại cho Long Nghị những gì mà A Kiều đã nói.

Long Nghị nói: "Quả nhiên là có vấn đề. Cao Minh ngày thường không cho phép mở cửa sổ vậy thì tại sao trước khi chết lại đột nhiên mở cửa sổ ra? Lẽ nào anh ta định ngửi mùi thối đến chết à?"

Âu Dương Nhược nói: "Nếu như không phải ông ta mở ra, lẽ nào là do người khác mở?"

Long Nghị nói: "Có hai khả năng: Thứ nhất, chính là do anh ta mở. Nhưng hành động trái với lẽ thường như thế chắc hẳn phải có ý đồ sâu xa nào đó. Thứ hai, là người khác đã mở. Nhưng người khác không thể vô duyên vô cớ mở cánh cửa sổ mà bao năm đã đóng kín như vậy, chắc chắn phải vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó, nói không chừng việc đó có liên quan đến cái chết của Cao Minh."

Âu Dương Nhược nói: "Nhưng nhân viên điều tra dấu vết cũng đã kiểm tra khung cửa sổ này rồi, trên đó không hề phát hiện có dấu vân tay của người khác."

Long Nghị nói: "Đúng vậy, trên đó vừa không có dấu vân tay người khác lại không có cả dấu vân tay của Cao Minh, điều này càng bất thường. Hiển nhiên kẻ mở cửa sổ đã lau đi dấu vân tay của mình. Vậy thì điểm nghi vấn lại xuất hiện, vì sao hắn phải làm như vậy? Tại sao lại mở cửa sổ? Tại sao không muốn để lại dấu vân tay của mình?"

Âu Dương Nhược quan sát toàn bộ khung cửa sổ một lượt, hình như không phát hiện được điều gì bất thường.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Thôi được, vậy chúng ta đổi sang câu hỏi khác, mở hé cửa sổ ra như vậy thì có tác dụng gì? Ở đây là tầng hai, bên ngoài cửa sổ cách mặt đất đến

mấy mét mà phía dưới lại là mặt sông cũng không thuận tiện cho việc trèo qua. Tôi cũng đã kiểm tra lưới chống trộm của cửa sổ, cực kỳ chắc chắn, tuyệt đối không thể có người trèo vào qua đường cửa sổ để thắt cổ Cao Minh, ngụy tạo hiện trường tự sát rồi sau đó lại trèo qua cửa sổ để tẩu thoát được. Trừ khi có người muốn bơm khí độc vào phòng thông qua khe cửa nhỏ này, thế nhưng Cao Minh lại không phải chết vì trúng độc."

"Đúng thế, mở hé cửa một chút như thế, thì có tác dụng gì?"

Long Nghị vừa nhắc lại lời Âu Dương Nhược vừa bước đến trước cửa sổ, cúi đầu xuống quan sát thật kỹ, cố gắng không bỏ sót bất kỳ một dấu vết nào dù là nhỏ nhất.

"Ôi, đây là cái gì?"

Ông bỗng nhiên hô lên một tiếng, rút ra một đôi găng tay màu trắng, sau khi đeo vào tay liền dùng hai đầu ngón tay nhặt lên một sợi tóc ngắn ngắn ở vị trí cánh cửa được mở ra.

Âu Dương Nhược tiến lại gần quan sát, mới phát hiện ra đây không phải tóc, mà là một sợi mỏng dài khoảng 2-3 cm, trông mỏng đúng bằng một sợi tóc người.

Long Nghị đặt sợi mỏng này lên lòng bàn tay, dùng tay vê vê, phát hiện ra loại sợi này cực kỳ dẻo dai, đột nhiên hiểu ra: "Đây chính là một sợi nilon rơi ra từ cái dây thừng nilon, xét về màu sắc, thì có vẻ là màu xanh lam."

Âu Dương Nhược nói: "Sợi dây thừng mà Cao Minh dùng để thắt cổ tự vẫn chính là màu xanh lam, sợi này có lẽ chính là rơi từ dây thừng ra."

Long Nghị không nói là đúng hay sai, chỉ "ừ" một tiếng rồi bỗng nhiên quay đầu đi xuống tầng dưới.

Âu Dương Nhược không hiểu ông đang định làm gì, bèn vội vã chạy theo.

Long Nghị xuống đến tầng một. Bức tường sau của tầng một nằm ở vị trí tương đương với bức tường tầng hai cũng có một khung cửa sổ với kích thước như vậy, cửa sổ đang được đóng kín, bên ngoài khung kính cũng được lắp đặt một lớp lưới chống trộm.

Ông mở cửa sổ, đẩy đẩy lớp lưới chống trộm, lớp lưới này cũng được hàn rất chắc chắn, không thể có người nào nhảy qua cửa sổ để vào trong được.

Ông chau mày khoanh tay, đi đi lại lại mấy vòng trong phòng đợi khám dưới tầng một, quan sát kỹ càng một lượt từ các tờ áp phích quảng cáo, ảnh bác sỹ trị liệu chính, ảnh y tá cho đến công tắc bật tắt đèn phòng. Ngay cả cái đồng hồ điện và công tắc cầu dao ở dưới cầu thang cũng không bỏ qua.

Đột nhiên, lông mày ông duỗi ra, ông quay người rảo bước đi nhanh ra khỏi phòng khám.

Âu Dương Nhược vội vàng chạy theo hỏi: "Đội trưởng Long, có phải anh đã phát hiện ra manh mối gì mới rồi đúng không?"

Long Nghị vừa đi thật nhanh xuống dưới bậc thềm vừa nói: "Có hai điều: Thứ nhất, Cao Minh có khả năng không phải là thắt cổ tự vẫn, mà là bị người khác giết. Thứ hai, hung thủ chính là bệnh nhân đợi khám đội mũ lưỡi trai, tay bưng một bên mặt mà chúng ta đã bắt gặp ở cửa phòng khám ngày hôm đó."

Ông chui vào chiếc xe cảnh sát đang dừng bên đường, đánh xe hướng về phía mà người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã rời đi.

Âu Dương Nhược vội vàng mở cánh cửa bên ghế phụ lái, nhảy lên xe: "Đội trưởng Long, chắc không phải anh đang muốn đuổi theo người đàn ông đó chứ? Việc người đó rời khỏi đây đã là chuyện của ba ngày trước rồi, anh có phóng xe nhanh nữa cũng không đuổi được anh ta đâu."

Long Nghị không để ý đến cô, vừa lái xe, vừa ngoái đầu nhìn sang hai bên đường.

Hơn mười phút sau, xe cảnh sát đã đi đến tận cùng đường Tiền Tiến, nếu tiếp tục đi, vượt qua ngã tư sẽ là con đường chính của khu nội thành.

Ông dừng xe bên vệ đường, sau khi xuống xe liền ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt cuối cùng đã dừng lại ở một camera giao thông được lắp đặt tại ngã tư đường.

Ông nói với Âu Dương Nhược: "Cô gọi điện thoại cho Phương Khả Kỳ, bảo cậu ấy lập tức gọi điện cho đội cảnh sát giao thông nói họ gửi cho chúng ta đoạn băng mà camera này quay được vào ngày 2 tháng Sáu, chính là ngày xảy ra vụ án của Cao Minh, từ lúc 7 giờ tối đến sáng sớm ngày hôm sau, tôi về xem ngay đây."

Âu Dương Nhược nói: "Vâng." Rồi lập tức rút điện thoại ra gọi cho Phương Khả Kỳ.

Long Nghị lại quan sát bốn phía xung quanh, sau khi xác nhận khu vực này không còn camera nào khác, bèn ngồi vào trong xe, quay đầu về Cục.

Ông vừa bước vào văn phòng thì Phương Khả Kỳ cầm một chiếc USB chạy đến: "Đội trưởng Long, đội cảnh sát giao thông đã gửi thư mục có chứa video cho tôi, anh xem thử xem."

Anh bật máy tính trên bàn làm việc của Long Nghị, cắm chiếc USB vào rồi mở thư mục chứa video bên trong ra.

Trong video chính là quang cảnh mà chiếc camera đã

quay được tại ngã tư cuối đường Tiền Tiến, góc dưới bên phải có một dòng chữ hiển thị thời điểm bắt đầu video là 7 giờ tối ngày 2 tháng Sáu.

Ngã tư đó nối liền với một con đường chính trong nội thành, người đi bộ và xe đi lại rất đông đúc. Ba người Long Nghị, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ cùng chằm chằm quan sát màn hình, trước tiên họ tiến hành xem thật kỹ đoạn video từ khoảng thời gian 7 rưỡi đến 9 giờ tối nhưng không thấy người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi qua ngã tư; về sau tua nhanh đoạn băng, xem hết một lượt toàn bộ độ dài của video nhưng vẫn không có thu hoạch gì cả.

Phương Khả Kỳ nói: "Tôi nhớ vào chập tối ngày hôm đó, người đàn ông chính xác là đã đi theo hướng này, trên đường Tiền Tiến không có con hẻm nào cả, ngã tư này là con đường duy nhất để anh ta đi khỏi đường Tiền Tiến. Nhưng hiện tại ngay cả bóng dáng của anh ta cũng chẳng thấy đâu, lẽ nào người này là Thổ Hành Tôn[1], có phép độn thổ cũng nên?"

Âu Dương Nhược nói: "Trong đoạn băng camera quay lại không tìm thấy người đội mũ lưỡi trai, chỉ có hai khả năng: Thứ nhất, anh ta sống ngay tại đường Tiền Tiến. Thứ hai, anh ta đi nửa đường thì bỏ mũ ra, cũng không dùng tay bưng mặt nữa, trở lại với diện mạo thật của mình cho nên chúng ta có soi kỹ đoạn băng để tìm người đội mũ lưỡi trai, chắc chắn cũng không thể tìm thấy anh ta."

Long Nghị gật đầu nói: "Âu Dương Nhược nói rất có lý nhưng tôi cảm thấy khả năng hung thủ sống ngay trên đường Tiền Tiến có vẻ không cao. Đoạn đường này cả hàng quán và hộ dân bình thường tổng cộng cũng chỉ có mấy nhà mà mọi người lại quen biết nhau cả, nếu hắn là người dân sống ở đây

1. Thổ Hành Tôn: Nhân vật trong truyện Phong Thần, có phép thuật độn thổ.

thì rất dễ bị cảnh sát tìm ra một cách dễ dàng. Đương nhiên hắn cũng không ngu ngốc đến mức cứ đội cái mũ lưỡi trai đó mà đi lại trên đường, chắc chắn hắn ra khỏi phòng khám một đoạn đủ xa rồi sẽ bỏ chiếc mũ xuống. Chúng ta vốn dĩ chưa từng nhìn thấy diện mạo thật của hắn nên có gặp mặt trực tiếp thì cũng không thể nhận ra hắn đâu."

Ông uống một ngụm nước, ngửa đầu ra sau, ngả mình vào chiếc ghế tựa, chầm chậm nhắm mắt lại, cố gắng lục lại ký ức về hình dáng của người đội mũ lưỡi trai mà ông đã bắt gặp trước cửa phòng khám buổi tối hôm đó.

Người đội mũ lưỡi trai đó đầu cúi xuống đất, dùng tay che quá nửa khuôn mặt trông giống như bị đau răng. Mặc dù suýt nữa thì va phải hắn, nhưng thực tế ông vẫn chưa hề nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, thứ duy nhất mà ông thấy chỉ là một cái bóng lưng lặng lẽ rời đi.

Ông day day trán, cố bình tĩnh lại, tua lại cảnh tượng ngày hôm đó giống như một thước phim, mọi chi tiết chầm chậm diễn biến trong đầu ông, ký ức của ông giống như một máy quay phim đặc biệt, quay đến cảnh cái bóng lưng của người kia lúc rời đi, rồi dần dần làm rõ nét, định hình và phóng to nó lên...

Một hồi lâu sau, ông đột nhiên mở trừng mắt ngồi thẳng dậy nói với Phương Khả Kỳ: "Lúc chúng ta đi ngang qua nhân vật kia ở trước cửa phòng khám là vào khoảng 7 rưỡi tối hôm đó, từ phòng khám đi ra đến ngã tư cuối đường Tiền Tiến nếu tính thời gian đi bộ thì mất khoảng hai mươi phút. Thế này đi, Tiểu Phương, cậu tua đi tua lại đoạn video thời điểm từ 7 rưỡi đến 8 giờ tối cho tôi xem."

Phương Khả Kỳ lập tức di chuột, chậm rãi bật đoạn video trong khoảng thời gian này lên cho ông xem.

Long Nghị đứng dậy, hai tay chống xuống mặt bàn, đôi mắt tập trung nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

Âu Dương Nhược đứng một bên cũng không dám thở mạnh, mở to mắt quan sát đoạn băng.

"Dừng lại!"

Long Nghị bỗng nhiên đập bàn hô to, khiến cho Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đều giật mình.

Phương Khả Kỳ vội vàng nhấp chuột dừng hình ảnh trong đoạn video lại. Lúc này dòng chữ ở góc dưới bên phải màn hình hiển thị, thời gian là 7 giờ 48 phút.

Long Nghị chỉ vào bóng lưng của một người đàn ông vừa đi đến ngã tư trong đoạn băng và nói: "Chính là hắn!"

Âu Dương Nhược bán tín bán nghi nói: "Đội trưởng Long, anh có bị hoa mắt không đấy? Đây chỉ là hình ảnh sau lưng của một người thôi mà."

Long Nghị nói: "Tôi tin vào đôi mắt và cả trí nhớ của tôi nữa, không sai được đâu, chính là người này. Chạng vạng tối hôm đó, trong lúc vội vã mặc dù tôi không nhìn rõ dung mạo của người này nhưng lúc hắn ta rời đi tôi đã quan sát kỹ hơn từ phía sau, vẫn còn nhớ dáng đi và cả đặc điểm sau lưng hắn. Hắn ta không cao lắm, dáng người trung bình nhưng phần eo lại quá to, rõ ràng là thân hình không được đều đặn cho lắm, lúc bước đi, cột sống rất thẳng nhưng động tác có vẻ cứng nhắc, có thể thấy rõ là đang không được tự nhiên. Lúc nãy trong video, hắn đi đúng cái dáng như vậy. Còn một điểm quan trọng nữa, lúc hắn rời khỏi phòng khám, tôi thấy đằng sau chiếc quần đen của hắn, bên mông bên phải có một vết bụi tường màu trắng, có lẽ là do quệt vào tường trong phòng khám. Cô cậu xem, người trong video có phải vẫn còn vết bụi trắng trên đít quần không?"

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ tập trung nhìn kỹ một lượt, trên mông phải người này đúng là có một vết bụi trắng thật.

Âu Dương Nhược giọng đầy thán phục nói với Long Nghị: "Đội trưởng Long, anh đúng là thần rồi!"

Câu nịnh này ngọt đến mức khiến cho Long Nghị cảm thấy rất dễ chịu, ông có chút đắc ý nhìn vào người đàn ông trong video nói: "Tên tiểu tử này cho rằng chỉ cần bỏ cái mũ ra để cải trang là sẽ không ai nhận ra hắn sao. Lần này đúng là hắn đã chủ quan rồi, hắn nhất định không ngờ được rằng khuôn mặt thì tôi có thể không nhận ra nhưng lại nhận ra cái bóng lưng. Phương Khả Kỳ, cậu tua ngược đoạn video lại, xem camera có quay được khuôn mặt hắn không?"

Phương Khả Kỳ tua đoạn video ngược lại một chút, lúc cái đầu người đó vụt qua camera, ống kính từ trên cao soi xuống, vừa vặn ghi lại được đường nét khuôn mặt hắn.

Phương Khả Kỳ chụp lại hình ảnh rồi phóng to lên, sau khi sử dụng một vài kỹ thuật để tăng độ nét bức hình, trên màn hình máy tính đã hiện lên hình ảnh rõ nét khuôn mặt của một người đàn ông trên bốn mươi tuổi.

Long Nghị vỗ vỗ vào vai Phương Khả Kỳ: "Lập tức in bức ảnh này ra, đưa cho tổ chuyên án mỗi người một bức, mau chóng tìm ra thân phận của người này."

CHƯƠNG 12: TỘI ÁC VỚI NGƯỜI QUÁ CỐ

Sáng ngày hôm sau, Phương Khả Kỳ đầy hưng phấn chạy đến báo cáo với Long Nghị là đã tìm được nghi phạm trong đoạn băng, hắn ta tên là Giang Đông Hoa, năm nay bốn mươi bảy tuổi, là Phó Quản lý nhà tang lễ thành phố Nam Châu.

"Phó Quản lý nhà tang lễ ư?" Âu Dương Nhược vừa nghe vậy, liền phấn chấn hẳn lên: "Điều này chẳng phải đã vừa may tạo thành mối liên hệ với hướng điều tra hiện tại của chúng ta hay sao?"

Để thay răng cho bệnh nhân, Cao Minh cần sử dụng một lượng lớn răng người chết. Nhưng từ khi chính sách hỏa táng được áp dụng toàn diện đến nay, ngoài một số ít những gia đình sống tại các vùng quê hẻo lánh vẫn không chịu hỏa thiêu người nhà sau khi chết mà lén đem thi thể người thân đi chôn thì tuyệt đại đa số các thi thể đều được mang đến đài hóa thân hoàn vũ. Cho nên nếu chỉ dựa vào số lượng răng từ mấy tên trộm mộ thì chắc chắn không thể đủ đáp ứng nhu cầu của phòng khám nha khoa Cao Minh. Như vậy việc Cao

Minh "hợp tác" với một số nhân viên tâm địa đen tối ở nhà tang lễ tự nhiên trở thành một lựa chọn tuyệt vời.

Âu Dương Nhược nói: "Thực ra chúng ta sớm đã nên nghĩ đến việc này rồi. Ngoài nhà tang lễ ra làm gì còn chỗ nào khác có thể cung cấp một nguồn răng người chết dồi dào cho phòng khám Cao Minh nữa? Chắc chắn tên Giang Đông Hoa này chuyên môn lấy những chiếc răng khỏe mạnh từ xác chết trong nhà tang lễ sau đó bán lại cho Cao Minh, Cao Minh lại lắp vào cho người sống sử dụng. Đội trưởng Long, mau chóng đi bắt hắn!"

Long Nghị lại tỏ ra rất điềm tĩnh, hỏi Phương Khả Kỳ: "Cậu chắc chắn rằng nghi phạm xuất hiện trong đoạn video này là Giang Đông Hoa phải không?"

Phương Khả Kỳ gật đầu nói: "Có thể xác nhận. Chúng tôi đã tiến hành so sánh với ảnh của Giang Đông Hoa, hơn nữa cũng đã cho những nhân viên làm việc ở nhà tang lễ xem bức ảnh chụp màn hình video, có thể chắc chắn người mà chúng ta cần tìm là vị Phó Quản lý nhà tang lễ này."

"Phó Quản lý nhà tang lễ, Giang Đông Hoa?" Long Nghị nhíu mày, đi lại mấy bước trong văn phòng, nói: "Sao tôi cứ cảm thấy cái tên này nghe quen quen nhỉ?"

Âu Dương Nhược hỏi: "Anh quen hắn à?"

Long Nghị lắc đầu nói: "Không quen, nhưng mà..."

Ông đột nhiên vỗ vào đầu mình một cái: "Tôi nhớ ra rồi, hồi trước cục trưởng Lỗ gọi tôi đến, đưa cho tôi một bức thư. Bức thư đó do người nhà của một số người chết cùng nhau viết, họ tố cáo nhân viên nhà tang lễ thành phố ăn cắp bộ phận cơ thể người chết rồi bán lại cho các tổ chức sử dụng nội tạng phi pháp để trục lợi. Tôi nhớ trong thư nhắc đến đối tượng bị tố cáo chính là tên phó quản lý Giang Đông Hoa này.

Lúc đó do đang vướng vụ án khác phải xử lý nên tôi tạm thời cất bức thư đó vào ngăn kéo khóa lại, vẫn còn chưa kịp tiến hành điều tra."

Âu Dương Nhược sững người ra: "Các bộ phận trên cơ thể người chết ở trong nhà tang lễ cũng có thể bán lấy tiền ư?"

Long Nghị gật đầu nói: "Nghe nói là bán được. Tôi từng xem qua tin tức, nói rằng một số nhân viên nhà tang lễ ở nước ngoài đã ăn cắp và bán bộ phận cơ thể người chết, chủ yếu dùng cho phẫu thuật hồi phục chức năng đầu gối, cột sống và các loại phẫu thuật khác."

Ông mở ngăn kéo lấy bức thư tố cáo ra đọc kỹ càng lại một lần nữa.

Đây là một bức thư tố cáo công khai, đằng sau có ghi rõ tên họ, số chứng minh nhân dân và số điện thoại thật của người tố cáo.

Long Nghị đặt bức thư lên bàn, suy nghĩ một lát rồi nói: "Vụ án này không được hành động quá vội vã, đợi tôi thương lượng với cục trưởng Lỗ một chút rồi chúng ta mới quyết định các bước hành động tiếp theo."

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ nhìn nhau, lùi bước ra ngoài với bộ dạng không được thỏa mãn cho lắm.

Buổi chiều, hai người vừa mới vào ca làm đã nhận được thông báo từ Long Nghị: "Hai người các cậu dẫn thêm mấy người nữa, cùng tôi đi đến nhà tang lễ, cục trưởng Lỗ đã đồng ý thực hiện lệnh bắt giữ đối với Giang Đông Hoa."

Hai người ngay lập tức phấn chấn tinh thần, dẫn theo mấy cảnh sát hình sự trẻ cùng Long Nghị bước lên xe cảnh sát.

Nhà tang lễ nằm ở vùng ngoại thành. Lúc xe cảnh sát đi vào, trong phòng tưởng niệm đang tổ chức một buổi lễ truy

điệu, nhạc buồn lâm li, tiếng khóc bi thương, làm cho người khác khi vừa bước vào cửa trong lòng đã bất giác cảm thấy buồn thương não nề.

Long Nghị đi thẳng đến trước cửa tòa nhà văn phòng của nhà tang lễ, một nhân viên bảo an chặn ông lại, ông bèn xuất trình thẻ cảnh sát, hỏi: "Phòng làm việc của phó quản lý Giang Đông Hoa chỗ các anh ở đâu?"

Nhân viên bảo an hơi ngẩn người ra, nói: "Các lãnh đạo đều đang họp ở phòng hội nghị trên tầng ba."

Long Nghị dẫn Âu Dương Nhược và những người khác đi thẳng lên tầng ba, xông vào phòng hội nghị, quả nhiên nhìn thấy khoảng chục người đang ngồi quây xung quanh chiếc bàn hình bầu dục để họp. Nhìn thấy mấy người mặc đồng phục cảnh sát xông vào, ai nấy đều thất kinh.

Phương Khả Kỳ xuất trình thẻ cảnh sát, nói: "Chúng tôi đến từ đội cảnh sát hình sự thuộc Cục Cảnh sát thành phố, xin hỏi ai là Giang Đông Hoa?"

Mặc dù không có ai trả lời nhưng mọi ánh mắt đều hướng về phía một người đàn ông có đôi mắt nhỏ tí đang ngồi ở vị trí trước cửa sổ.

Người này mặt trắng bệch, rụt rè đứng dậy, nói: "Tôi... tôi chính là..."

Long Nghị nhìn ông ta một lượt, rất rõ ràng, đây chính là nghi phạm trong đoạn video quay được.

Ông bước về phía đối phương, xuất trình lệnh bắt giữ, nói: "Chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan tới một vụ án mạng mà cảnh sát đang điều tra, bây giờ chúng tôi chính thức bắt giữ anh, anh có quyền giữ im lặng, những lời anh nói sẽ trở thành chứng cứ trước tòa."

Hai cảnh sát hình sự từ phía sau bước lên, nhanh chóng tra còng vào tay Giang Đông Hoa, dắt ông ta ra khỏi phòng hội nghị.

Về đến Cục Cảnh sát thành phố, Phương Khả Kỳ hỏi: "Đội trưởng Long, bước tiếp theo nên làm gì?"

Long Nghị nói: "Lập tức tiến hành tra hỏi, không được để cho hắn có thời gian nghĩ ra cách đối phó."

Khuôn mặt Âu Dương Nhược lộ rõ vẻ lúng túng, nói: "Mặc dù chúng ta đã đoán ra hắn là nghi phạm gây án nhưng trong tay vẫn không có chứng cứ chắc chắn, nếu như hắn bật lại thì chúng ta rắc rối đấy."

Long Nghị nhìn hai người, không khỏi cười phá lên: "Sáng nay không phải chính cô cậu mạnh mồm đòi đi bắt người sao? Sao bây giờ lại do dự thế? Cô yên tâm đi, tôi đã bắt hắn ta về đây thì chắc chắn sẽ có cách bắt hắn phải cúi đầu nhận tội."

Giang Đông Hoa rất nhanh đã bị đưa vào phòng thẩm vấn.

"Các người dựa vào cái gì mà bắt tôi?" Sau khi vượt qua cơn hoảng loạn ban đầu, ông ta dần dần lấy lại được bình tĩnh, cao giọng nói trong phòng thẩm vấn: "Tôi rốt cuộc đã phạm tội gì? Sao các vị có thể tùy tiện bắt người như thế?"

Ánh mắt Long Nghị sắc như kiếm, nhìn xoáy về phía ông ta, lạnh lùng nói: "Giang Đông Hoa, lý do vì sao tôi bắt anh, lẽ nào anh còn không biết?"

Giang Đông Hoa gân cổ lên cãi: "Các vị bắt người vô căn cứ, làm sao tôi biết được nguyên nhân? Tôi nói cho anh biết, tôi với Bí thư Lưu làm việc ở Ủy ban luật pháp của các người là bạn bè đấy, anh mà không mau chóng thả tôi ra, tôi nhất định sẽ tố cáo với ông ấy các anh lạm dụng chức quyền, tùy tiện bắt người."

Long Nghị chẳng thèm để ý đến lời ông ta, quan sát thấy đối phương mặc dù cố tỏ ra bình tĩnh nhưng ánh mắt lúng túng, hai đầu ngón tay của bàn tay phải cứ gõ loạn nhịp lên tay vịn sắt của chiếc ghế thẩm vấn. Ông biết rằng Giang Đông Hoa ngoài cứng trong mềm, chỉ đang cố phô trương thanh thế, nên ông đã chuẩn bị sẵn cách đối phó.

Ông nâng cốc trà trên bàn lên uống mấy ngụm, sau đó đặt xuống, ngả người ra tựa vào thành ghế, khuôn mặt tỏ ra linh hoạt nhưng vẫn điềm tĩnh: "Thôi được rồi, nếu anh đã quên mất những việc mình đã làm thì tôi đành phải giúp anh nhớ lại vậy, hy vọng anh có thể nhanh chóng nhớ lại được."

Ông cố tình dừng lại hai ba phút, vừa quan sát sự biến chuyển trên nét mặt của đối tượng bị thẩm vấn vừa nói: "Vào sáng sớm ngày 12 tháng trước, ở quận Tây Thành thành phố Nam Châu chúng ta có hai người dân thường bị cắn trọng thương, người ta kháo nhau rằng đó là do thây ma ăn thịt người gây ra, cũng có người nói là quái thú gặm mặt xuất hiện nhưng về sau cảnh sát chúng tôi đã phá được vụ án đó, hung thủ cắn người chính là một bệnh nhân mắc bệnh dại. Lúc chúng tôi tìm thấy hung thủ, thì anh ta đã tử vong vì bệnh dại phát tác. Trong vòng hơn nửa tháng sau đó, quận Tây Thành lại tiếp tục có hai người chết vì bệnh dại. Cuối cùng cảnh sát điều tra ra được, do ba người này đã đến phòng khám nha khoa Cao Minh để thay răng nên đã bị lây nhiễm virus bệnh dại. Trưởng phòng khám nha khoa kiêm bác sỹ trị liệu chính Cao Minh, vì mục đích trục lợi đã thu mua răng của người chết, giả mạo thành loại răng giả chất lượng cao để trồng lại cho người bệnh sử dụng. Những chiếc răng được trồng vào miệng ba người này đều có nguồn gốc từ một xác chết đang mang trong mình mầm bệnh dại, cuối cùng dẫn

đến việc cả ba người đều bị lây bệnh dại, tạo nên thảm kịch mà không ai ngăn chặn nổi."

Giang Đông Hoa liếm môi hỏi: "Cái... cái này thì có liên quan gì đến tôi?"

Long Nghị nói: "Đương nhiên là có liên quan chứ. Chúng tôi đã điều tra ra, có nhân viên của nhà tang lễ lợi dụng chức quyền để mưu lợi cá nhân, ăn trộm răng của người chết bán lại cho Cao Minh. Người đã trộm răng từ các xác chết đó, chính là ông - Phó Quản lý nhà tang lễ."

Giang Đông Hoa nghe xong, đột nhiên ngửa đầu bật cười ha ha.

Phương Khả Kỳ đập bàn nói: "Ông cười cái gì?"

Giang Đông Hoa nói: "Tôi cười vì cảnh sát các người phá án mà cứ như trò trẻ con. Tôi nghe nói loại răng giả mà phòng khám nha khoa Cao Minh cấy ghép cho người bệnh vừa tốt mà giá cả lại phải chăng nên nhận được sự ủng hộ rất lớn từ phía các bệnh nhân, thay một chiếc răng tốt ở đó giá chỉ một hai ngàn, nếu tính toán ra, giá thành mà họ mua một chiếc răng nhiều lắm thì cũng chỉ vài trăm tệ. Tôi thân là một Phó Quản lý, các chế độ đãi ngộ được hưởng ở đơn vị không phải là ít, các người nói xem, tôi có thể nào chỉ vì một chiếc răng giá vài trăm tệ mà phải liều mình phạm pháp, bán rẻ danh dự không?"

"Đúng là như vậy, một chiếc răng chỉ có giá vài trăm tệ, chút tiền mọn này anh chẳng cần để ý đến nên cái mánh khóe trộm cắp răng người chết đem bán này, chỉ là nghề phụ của anh thôi. Nghề chính của anh là công việc buôn bán với quy mô lớn hơn, kiếm được nhiều tiền hơn và cũng khiến người khác phẫn nộ hơn, đó chính là ăn trộm các bộ phận trên cơ thể người chết, bán lại cho những tổ chức sử dụng nội tạng phi

pháp với giá cao ngất trời, nhờ đó mà kiếm chác được những khoản tiền kếch xù. Cái việc trộm răng này ấy mà, thực ra chỉ là anh tiện tay thì làm thêm kiếm chút thôi."

"Nói càn, anh đừng có ngậm máu phun người." Giang Đông Hoa đột nhiên giậm hai chân xuống đất, vùng vẫy trên chiếc ghế thẩm vấn, gào lên: "Anh bảo tôi làm những chuyện như vậy, có chứng cứ không hả?"

"Chúng tôi mời anh đến đây, đương nhiên đã nắm được những chứng cứ xác thực." Long Nghị chợt quay đầu lại, hỏi Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ: "Sáng nay các cậu nóng vội đòi đi bắt người, tôi nói cứ bình tĩnh, các cậu có biết tôi đã đi đâu không?"

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ lắc đầu không biết.

Long Nghị nói: "Tôi đi tìm những người đã viết lá thư tố cáo vị Phó Quản lý này để tìm hiểu thêm tình hình, cô cậu đừng hỏi vội, đương nhiên là có thu hoạch lớn. Mấy người viết thư tố cáo này, những người thân đã chết của họ đều từng bị Giang Đông Hoa lấy cắp bộ phận trên cơ thể nhưng khổ nỗi bọn họ không tìm được chứng cứ, không có cách nào nhờ cậy pháp luật trừng trị tên Phó Quản lý nhà tang lễ họ Giang táng tận lương tâm này. Họ đành bỏ ra một ít tiền, mua chuộc một nhân viên trong nhà tang lễ, lắp đặt một chiếc camera cực nhỏ ở trong phòng chứa xác. Sau một khoảng thời gian cố gắng, cuối cùng cũng quay được cảnh tên phó quản lý Giang này cùng với thuộc hạ tiến hành lấy cắp bộ phận cơ thể của người chết ngay ở nơi hắn làm việc. Chúng ta phải thực sự biết ơn mấy người đó, họ đã làm việc nên làm để giúp phía cảnh sát chúng ta."

Ông lấy ra một chiếc đĩa từ, bảo Phương Khả Kỳ cho

vào máy tính xách tay, bật đoạn video trong đĩa lên để Giang Đông Hoa xem.

Ánh sáng trong video có vẻ hơi tối, nhưng hình ảnh vẫn rất rõ nét.

Trong phòng chứa xác âm u có hai chiếc tủ đông lạnh để bảo quản xác được dựng tựa vào tường. Giang Đông Hoa cùng với một thanh niên bước đến, không biết hai người nói với nhau câu gì, rồi kéo một thi thể từ trong tủ đông lạnh ra. Người thanh niên đeo găng tay vào, mở hộp dụng cụ, lấy từ trong đó ra một con dao phẫu thuật bóng loáng, thành thục mổ phanh xác chết ra. Không biết thứ được lấy ra từ thi thể là cơ quan nội tạng gì, Giang Đông Hoa lập tức cho bộ phận cơ thể đó vào một cái hộp đông lạnh nhỏ.

Sau khi khâu kín vết mổ cho thi thể, khôi phục lại trạng thái ban đầu, Giang Đông Hoa nói: "Răng của người này nhìn cũng khá tốt đấy, nhổ vài cái ra đi, bán cho thằng khốn Cao Minh kiếm tí tiền lẻ đánh mạt chược." Chiếc camera siêu nhỏ dùng để quay trộm có cả tính năng thu âm, câu nói cuối cùng của Giang Đông Hoa đã bị thu lại rất rõ ràng.

Âu Dương Nhược dù đã từng chứng kiến không ít những hiện trường giết người máu me, nhưng khi xem cảnh tượng tanh máu kinh hoàng đến phát buồn nôn trong video cô vẫn cảm thấy rất khó chịu trong người, suýt nữa thì nôn thốc nôn tháo.

Long Nghị nhìn Giang Đông Hoa nói: "Trợ thủ đứng bên cạnh, là cấp dưới của anh phải không? Anh ta tốt nghiệp trường y, được đích thân anh tuyển vào đơn vị. Mục đích anh tuyển dụng anh ta, chính là để trở thành trợ thủ giúp anh ăn cắp bộ phận cơ thể người chết, có đúng vậy không? Hiện tại người này đã bị cảnh sát khống chế, còn chưa bắt đầu thẩm

vấn thì anh ta đã khai ra toàn bộ rồi, anh ta nói anh mới là chủ mưu, còn anh ta chỉ là làm theo lời anh thôi..."

Giang Đông Hoa trân trối nhìn vào màn hình máy tính, mặt cắt không còn giọt máu, trên trán xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh, hắn nghiến răng ken két chửi: "Cái này... cái này là do thằng khốn nạn nào đã quay được? Tao... tao nhất định không tha cho nó."

Long Nghị nói: "Anh không những trộm cắp bộ phận cơ thể người chết đem bán, mà còn có liên quan đến việc giết hại nha sỹ Cao Minh, xem ra cả đời này anh cũng không còn cơ hội đi báo thù những người đã tố cáo mình đâu."

Giang Đông Hoa thần sắc thay đổi, nhìn Long Nghị nói: "Tôi... tôi sao lại còn biến thành cả nghi phạm giết người vậy? Tôi không giết người, Cao Minh không phải là do tôi giết. Trên báo cũng đã nói rồi, hắn vì sợ tội nên tự sát, lúc hắn tự sát trong phòng chỉ có mỗi mình hắn, đã có chứng cứ rõ ràng, không có ai bước vào phòng hắn cả... Chuyện này sao lại đem đổ lên đầu tôi như thế?"

Long Nghị nói: "Không, Cao Minh không phải là tự sát, mà là bị người khác giết hại, hung thủ không ai khác chính là anh đấy Giang Đông Hoa ạ. Chiều ngày 2 tháng Sáu, Cao Minh phát hiện ra cảnh sát đã bắt đầu ngấm ngầm điều tra anh ta, trong lòng vô cùng sợ hãi bèn gọi điện cho anh để bàn cách đối phó. Anh hiểu rằng cảnh sát lần theo những manh mối từ phía anh ta sớm muộn cũng sẽ tìm đến anh. Để tránh bản thân bị bại lộ, anh đã hình thành động cơ giết Cao Minh.

Khoảng 6 giờ tối ngày 2 tháng Sáu, lúc này phòng khám nha khoa Cao Minh đã đóng cửa, cả phòng khám chỉ còn lại một mình Cao Minh.

Anh đã đến phòng khám, giả bộ là đến bàn bạc với Cao

minh cách đối phó, nhưng nhân lúc anh ta không đề phòng, anh đã dùng chất hóa học ê-te để đánh thuốc mê anh ta, sau đó sử dụng cuộn dây thừng nilon mà mình đã chuẩn bị từ trước, treo cổ anh ta lên chiếc đèn trần. Trong suốt quá trình làm việc này, anh đều đeo găng tay, cho nên hiện trường không hề lưu lại dấu vân tay của anh.

Cũng bởi vì khi hết giờ làm anh thường ghé qua phòng khám cho nên anh đã rất quen thuộc với tình hình ở đó. Anh biết được rằng khoảng 6 giờ sẽ có lao công đến quét dọn vệ sinh nên sau khi hạ sát Cao Minh, anh cải trang thành một bệnh nhân, đi xuống dưới tầng ngồi đợi. Anh cần phải để cho nhân viên lao công kia chứng minh rằng lúc Cao Minh chết, trong phòng chỉ có một mình anh ta và cũng cần bà ấy chứng minh rằng Cao Minh tự sát chứ không phải do người khác giết."

Giang Đông Hoa gào lên: "Đừng ăn nói hồ đồ, tôi đã đọc tin tức trên báo, Cao Minh chết là do tự sát, nhân viên lao công đó đã chứng minh rằng khoảng 6 giờ bà ấy đến làm việc Cao Minh vẫn còn sống, mà lúc hắn ta tự sát trong phòng thực sự chỉ còn một mình hắn."

Long Nghị nói: "Đúng vậy, sở dĩ cảnh sát nhận định Cao Minh chết do tự sát chủ yếu do căn cứ vào một thứ là lời khai của nữ lao công kia và bà ấy cũng không hề nói dối. Lời nói của bà ấy hoàn toàn là những điều bà ấy thực sự nhìn thấy. Sở dĩ bà ấy đoán rằng lúc mình vừa đến làm thì Cao Minh vẫn còn sống và trước khi vụ án xảy ra thì chỉ có một mình Cao Minh ở trong phòng là vì ba điểm quan trọng sau đây: Thứ nhất vào lúc chạng vạng tối, Cao Minh đã bật đèn trong phòng. Thứ hai, bà ấy nghe thấy tiếng Cao Minh đạp đổ chiếc ghế để treo cổ tự vẫn. Thứ ba, sau lúc đó, không có bất kỳ ai đi xuống tầng."

"Lẽ nào sự thật không phải như thế?"

Người hỏi câu hỏi này không phải Giang Đông Hoa mà là Âu Dương Nhược.

Long Nghị nói: "Đương nhiên không phải vậy. Ngay từ trước khi nhân viên lao công kia đến làm việc, Giang Đông Hoa đã thắt cổ chết Cao Minh, sau đó dày công ngụy tạo một hiện trường tự sát.

Đầu tiên, Giang Đông Hoa dùng chất ê-te để gây mê Cao Minh, bởi vì đó là phòng khám bệnh nên cứ cho là cảnh sát ngửi thấy mùi khí ê-te còn lưu lại, cũng sẽ không nghi ngờ gì cả.

Sau đó anh ta đi xuống dưới cầu thang tầng một, ngắt cầu dao điện của toàn bộ phòng khám rồi lại lên tầng bật công tắc đèn điện lên, cuối cùng anh ta đặt một chiếc ghế xuống dưới chân Cao Minh lúc đó đã chết và dùng sợi dây thừng nilon luồn xuống dưới và buộc vào một chân ghế, thả hai đầu sợi dây qua cửa sổ tầng hai, để rủ xuống trước cửa sổ tầng một và khóa cửa phòng điều trị lại, treo tấm biển "Không làm phiền" trước cửa. Sau đó anh ta đội chiếc mũ lưỡi trai lên đóng giả làm bệnh nhân, xuống dưới phòng đợi ở tầng một để đợi khám.

Khoảng 6 rưỡi, lao công đến đúng giờ để làm việc.

Giang Đông Hoa biết rằng lao công nhìn thấy tấm biển "Không làm phiền" treo trước cửa phòng điều trị, nhất định sẽ không dám bước vào phòng Cao Minh.

Nhân lúc lao công đang quét dọn ở bên ngoài phòng điều trị, anh ta ở dưới tầng một bật công tắc nguồn điện lên, lúc này đèn trong phòng điều trị bỗng sáng lên. Một lúc sau, anh ta thò tay ra cửa sổ tầng một và kéo sợi dây thừng, chiếc

ghế đã bị buộc sợi dây dưới thi thể Cao Minh bị lật đổ, phát ra một tiếng "ầm".

Sau khi nắm được hai chi tiết là đèn điện bật sáng và tiếng chiếc ghế bị đạp đổ, nhân viên lao công ở bên ngoài đương nhiên sẽ cho rằng lúc này Cao Minh vẫn còn sống, lại thêm việc bà ấy chắc chắn rằng không có ai đi từ trong phòng điều trị ra cho nên đương nhiên sẽ đưa ra kết luận rằng 'lúc vụ án xảy ra chỉ có một mình Cao Minh ở trong phòng'.

Sau khi Giang Đông Hoa kéo đổ chiếc ghế mới thả một đầu dây ra và kéo đầu dây còn lại. Thực ra sợi dây thừng không phải là bị buộc hẳn vào chiếc ghế, mà chỉ là vòng qua chân ghế tạo thành một hình chữ U cho nên chỉ cần kéo nhẹ một cái sợi dây thừng sẽ được rút ra khỏi chân ghế và được kéo từ tầng hai xuống tầng một, rơi vào tay anh ta. Đây cũng chính là lý do vì sao lúc Cao Minh chết, cửa sổ tầng hai lại để mở hé một khe nhỏ.

Sau khi xong việc, đợi cho lao công đi từ trên tầng hai xuống, anh ta giả vờ là mình không đợi được nữa, bưng mặt lặng lẽ rời đi."

Long Nghị liếc nhìn Giang Đông Hoa một cái, tiếp tục nói với Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ: "Sợi dây thừng nilon mà anh ta dùng để gây án có lẽ dài khoảng hơn mười mét, không thể tùy tiện vứt lại hiện trường được nhưng cũng không nhét vừa vào túi. Để tránh sự nghi ngờ từ người khác, anh ta không mang theo túi xách cho nên đành làm đúng như lúc đến, quấn từng vòng từng vòng dây thừng xung quanh thắt lưng, dùng quần áo che lên. Cũng chính vì nguyên nhân này mà lúc tôi nhìn từ sau lưng anh ta, vòng eo rõ ràng trông rất kỳ cục, dáng đi cũng có nét cứng nhắc. Đặc điểm này cộng với việc đằng sau đít quần anh ta đã vô tình dính vệt trắng từ

tường phòng khám mới khiến tôi nhận ra được cái bóng lưng anh ta giữa ngã tư đông người qua lại như vậy."

"Không... Không thể nào, điều này là không thể." Giang Đông Hoa khuôn mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ, ngay cả giọng nói cũng run lên bần bật: "Làm sao mà anh biết rõ như thế được?"

"Đây đều là giả thiết mà cảnh sát chúng tôi suy luận ra dựa trên những chứng cứ nắm được. Chúng tôi phát hiện được ở đầu ngón tay của Cao Minh có một sợi tóc, sau khi tiến hành so sánh DNA đã chứng thực được đó chính là tóc của anh. Tôi nghĩ có thể lúc bị anh đánh thuốc mê, anh ta đã vùng vẫy và vô tình túm được từ người anh."

"Tôi cứ nghĩ rằng mình đã làm rất kín kẽ rồi, thật không ngờ tất cả đã bại lộ trước mắt anh..."

Giang Đông Hoa cuối cùng đã mềm nhũn ra trên ghế, nước mắt nước mũi giàn dụa: "Thực ra tôi... tôi không muốn giết người... hắn ta biết cảnh sát đang điều tra mình nên muốn đi tự thú, nếu hắn mà ra đầu thú thì tôi chết chắc, cho nên tôi không thể không giết hắn. Tôi cũng chỉ là bị ép đến đường cùng thôi..."

Phương Khả Kỳ có chút mơ hồ, quay sang hỏi nhỏ Âu Dương Nhược: "Chúng ta tìm thấy sợi tóc của hung thủ ở trên thi thể của Cao Minh lúc nào vậy nhỉ?"

Âu Dương Nhược nở nụ cười đầy ẩn ý: "Ai biết được? Đội trưởng Long bảo có thì nghĩa là có thôi!"

Vụ án thứ ba

NHÌN TRỘM

CHƯƠNG 1: MỸ NHÂN SANG CHẢNH

"Ông chủ, lấy cho tôi một chai nước suối!" Cô gái trẻ tóc dài uốn xoăn đứng trước cửa quầy hàng tạp hóa nhỏ, vừa giơ bàn tay trắng muốt lên tự quạt cho mình, vừa than thở: "Cái thời tiết quỷ quái này, nóng chết đi được!"

Trần Mậu Thịnh đang ngồi trên ghế đứng dậy, lấy một chai nước suối trên kệ, đặt lên quầy đẩy về phía cô gái, đồng thời giơ hai ngón tay lên nói: "Hai đồng một chai."

Cô gái trẻ vừa cầm lấy chai nước đã vứt luôn trở lại: "Ôi giời ơi, sao anh lại bán cho tôi chai nước chưa để lạnh thế này?"

Trần Mậu Thịnh ngẩn ra, nói: "Cô có bảo muốn lấy nước lạnh đâu?"

Cô gái trẻ trợn trừng mắt lên nói: "Anh bị điên à? Nóng như thế này, ai mua nước mà chả muốn mua nước lạnh!"

Khách hàng là thượng đế, Trần Mậu Thịnh không dám tranh cãi với cô gái, đành cười trừ nói hùa theo: "À đúng rồi! Đúng rồi! Thời tiết hôm nay thật kinh khủng, nóng tưởng chết đến nơi, mọi người ai cũng thích uống nước lạnh cả."

Gã khom người thò tay vào trong tủ đá lấy ra một chai nước suối đã được để lạnh, đưa cho cô gái trẻ.

Ngày thường tiệm của gã bán nước suối cho dù là có để lạnh hay không, đều có giá ngang nhau, nhưng lần này, gã lại nói: "Nước để lạnh, ba đồng một chai."

Cô gái trẻ rút tờ năm đồng trong ví ra ném lên mặt quầy, nói to: "Không cần trả lại", rồi cầm lấy chai nước vừa uống vừa rảo bước trên đôi guốc cao gót nhọn hoắt, phát ra những tiếng lộc cộc rời đi.

Trần Mậu Thịnh dán mắt vào hai bờ căng tròn dưới lớp váy bó sát của cô gái, gã không kiềm chế được nuốt nước bọt đánh ực một cái. Đang tập trung toàn bộ tinh thần vào đôi mắt, bỗng nhiên cảm thấy mu bàn chân nóng nóng, gã cúi xuống nhìn, phát hiện ra con mèo đen nhà nuôi đã tè một bãi ngay cạnh bàn chân gã.

"Xéo ngay!"

Gã nhằm vào con mèo sút một cái, con mèo đen lăn mấy vòng trên mặt đất, "meo" một tiếng rồi chạy mất.

Khi Trần Mậu Thịnh ngẩng đầu lên để tiếp tục nhìn, thì cô gái kia đã thong dong bước vào khu dân cư ở phía đối diện, quành vào một lối rẽ, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Nhìn ngon thật!" Gã liếm mép, hậm hực rủa thầm trong bụng.

Gã nhận ra cô gái trẻ này sống trong tiểu khu dân cư Trung Cảnh Hào Đình ngay đối diện, cũng đã từng thấy vài người quen trong tiểu khu khi chào hỏi thường gọi cô là "Anne". Nghe nói cô là giám đốc chăm sóc khách hàng của một công ty bảo hiểm, có vẻ như công việc của cô khá tốt, gã thường trông thấy những người đàn ông lái xe sang trọng

đưa cô về nhà. Chỉ có điều thường ngày cô ra vào tiểu khu, ánh mắt căn bản không hề đáo sang chỗ Trần Mậu Thịnh, lần này cô ghé qua tiệm của gã mua đồ, cũng coi như là chuyện ngàn năm khó gặp.

Tiệm tạp hóa của Trần Mậu Thịnh nằm trên con đường phía bên ngoài cổng tiểu khu Trung Cảnh Hào Đình. Áp sát vào cửa tiệm là hai sạp hàng, phía sau sạp hàng là một chiếc giường đơn, tóm lại gian hàng bố trí theo kiểu phía trước là tiệm phía sau là nhà.

Trần Mậu Thịnh năm nay ba mươi tám tuổi, chưa có vợ.

Nguyên nhân gã chưa lấy vợ là vì chẳng có cô gái nào chịu làm vợ gã cả.

Có hai lý do khiến các cô gái không chấp nhận lấy gã: "Thứ nhất, gia cảnh gã nghèo khó. Gã mở một tiệm tạp hóa bé bằng cái nắm tay, đến nuôi sống bản thân còn chật vật, chứ nói gì đến chuyện nuôi thêm vợ con. Thứ hai, tướng mạo gã có chút kỳ quái. Hồi còn nhỏ nhà gã bị cháy, trên mặt gã còn lưu lại một vết sẹo màu vàng nâu to bằng cái nắp tách trà, nhìn lướt qua trông như bị mấy đứa trẻ con nghịch ngợm bôi một vệt phân chó lên mặt vậy, vẻ ngoài đó khiến cho người khác cảm thấy khó chịu. Cho nên những người quanh đó quen biết gã, đều gọi gã là Trần Mặt Sẹo.

"Trần Mặt Sẹo, bán cho tôi một chai nước!"

Trần Mậu Thịnh nhét tờ tiền năm đồng mà cô gái vừa vứt trên mặt quầy vào trong túi, gã vừa mới ngồi xuống ghế rút điện thoại ra định chơi điện tử, thì bỗng lại nghe thấy bên ngoài quầy có người gọi.

Gã thưa một tiếng, mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại, tiện tay lấy một chai nước đưa lên mặt quầy.

"Anh bị điên à? Trời nóng như thế này, tôi muốn uống nước lạnh." Vị khách mua nước gào lên.

"Đây là nước lạnh mà..." Trần Mậu Thịnh ngẩng đầu lên, mới phát hiện người đứng ngoài quầy là Hầu Tường, gã đột nhiên sầm mặt lại, giơ chai nước trong tay lên dọa đánh: "Con mẹ mày ấy, cút ngay cho ông!"

Hầu Tường cười hi hi, chạy vụt mất.

Hầu Tường là một người điên.

Hơn hai năm trước, Hầu Tường là một học sinh lớp 12, thành tích học tập rất tốt, có triển vọng thi được vào những trường đại học danh tiếng. Nhưng ngay trước kỳ thi đại học, cậu và một bạn nữ cùng lớp nhận lời yêu nhau, kết quả là bị gia đình bạn nữ kịch liệt phản đối. Cha của bạn nữ ấy đã nhốt cô trong nhà, không cho gặp mặt Hầu Tường.

Trong lúc mất bình tĩnh, Hầu Tường cầm một cọn dao thái thịt tìm phụ huynh của bạn gái để chém và bị người nhà cô gái đánh cho một trận. Để Hầu Tường không làm ảnh hưởng đến việc học tập của con gái mình, phụ huynh của bạn nữ ấy đã nhanh chóng chuyển cô sang một trường khác.

Từ đó về sau, Hầu Tường trở nên u sầu đau khổ, thần trí cứ ngây ngây ngô ngô.

Kỳ thi đại học năm đó, cậu trở nên bất thường, ngay cả một trường đại học tầm trung cũng không đỗ. Từ đó, tinh thần của cậu đã hoàn toàn rối loạn, cậu thường xuyên chạy ra đường đuổi theo và trêu chọc những cô gái trẻ xinh đẹp.

Người nhà đưa cậu đến khoa thần kinh của bệnh viện để kiểm tra, kết quả xác nhận cậu mắc chứng tâm thần phân liệt. Đưa cậu đến bệnh viện tâm thần để chữa trị, cậu lại lén trốn ra. Người nhà không còn cách nào nữa, đành phải để cậu tự do muốn làm gì thì làm.

Về sau, do trêu chọc những cô gái ngoài đường bị người ta đánh cho mấy lần, cậu dần dần trở nên ngoan ngoãn hơn, mỗi khi nhìn thấy con gái xinh, cậu chỉ lén nhìn từ xa rồi cười ngây ngô, không còn dám chạy đến động tay động chân nữa.

Nhà cậu nằm trong một con hẻm ở ngay phía sau tiệm tạp hóa của Trần Mậu Thịnh, buổi tối cậu về nhà ngủ, còn ban ngày thì lang thang ở quanh đó. Có lẽ vì thấy những cô gái đẹp ra vào khu Trung Cảnh Hào Đình khá nhiều, nên thời gian gần đây, cậu thường xuyên nấp ở trước cửa tiểu khu, thỉnh thoảng cũng chạy đến cửa tiệm nhỏ của Trần Mậu Thịnh để quậy phá.

Chắc là lúc nãy khi cô gái tên Anne kia đến cửa tiệm của Trần Mậu Thịnh để mua nước, đã bị Hầu Tường nhìn thấy, cho nên cậu nhóc này bắt chước theo cô gái, cũng chạy đến tiệm tạp hóa rồi hò hét trêu tức Trần Mậu Thịnh.

Trần Mậu Thịnh bị cậu nhóc điên khùng trêu chọc, liền nổi giận văng tục một câu, suýt chút nữa đã ném thẳng chai nước đang cầm trên tay về phía cậu.

Trời đã nhập nhoạng tối, ánh mặt trời hừng hực chói chang cuối cùng cũng khuất sau những tòa cao ốc, từng cơn gió về đêm men theo con đường khẽ thổi, khiến cho trời đất cuối cùng cũng trở nên dịu mát hơn.

Trên đường phố đâu đâu cũng thấy dân văn phòng vừa tan ca, tinh thần mệt mỏi, bước đi vội vã, Trần Mậu Thịnh đoán là giờ này cửa tiệm cũng không còn bán thêm được mấy nữa, bèn thoải mái ngồi tựa xuống ghế, tiếp tục chơi điện tử.

Gần đây gã đang say mê một trò chơi mô phỏng kinh doanh có tên là "Ta là đại phú ông". Trong trò chơi, gã thông qua việc mua mặt bằng mở tiệm kinh doanh đã kiếm được

cả đống tiền, trở thành một phú ông giàu sụ, sau đó bắt đầu tuyển các cô gái xinh đẹp về làm thư ký...

Đúng lúc gã đang hí hửng sung sướng tiến hành phỏng vấn nữ thư ký xinh đẹp, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài quầy có tiếng gõ bình bịch, gã tưởng là thằng tiểu tử Hầu Tường lại đến làm loạn nên không thèm để ý đến.

Mãi đến khi có tiếng gọi "Ông chủ", gã mới đứng dậy trả lời, hóa ra người đứng bên ngoài quầy không phải Hầu Tường mà là một ông già trên năm mươi tuổi, đeo chiếc kính mắt viền đen, dáng người béo béo trắng trắng, tóc để kiểu "Địa Trung Hải"[1], phần đỉnh đầu trông bóng loáng khiến người ta chú ý.

Bên cạnh ông già là một chiếc xe con hiệu Audi vẫn còn đang nổ máy.

Trần Mậu Thịnh thấy có quý nhân đến cửa, vội vàng đặt điện thoại xuống hỏi: "Ông muốn mua gì ạ?"

Ông già nhìn ngang ngó dọc, thấy xung quanh không có ai, liền rướn người về phía quầy, hỏi nhỏ: "Có bao cao su không?"

Trần Mậu Thịnh gật đầu: "Có."

Thực ra những tiệm tạp hóa ven đường thường không bán thứ này, nhưng vì vẫn hay có mấy người đàn ông lái xe ra vào khu Trung Cảnh Hào Đình, giữa đường dừng lại tiệm Trần Mậu Thịnh hỏi có bán bao cao su hay không. Trần Mậu Thịnh thấy đây cũng là cơ hội kiếm tiền, mới nhập về một ít bao cao su đóng hộp từ các cửa hàng thuốc giá rẻ, khi nào có khách muốn mua thì lấy ra. Mặc dù giá bán đắt hơn từ ba đến năm lần giá gốc, nhưng vì người mua toàn cần gấp, nên đại đa số chẳng ai mặc cả.

---

1. Tóc Địa Trung Hải: Người Trung Quốc dùng thuật ngữ này để chỉ những người trung tuổi đầu hói, ở giữa là một lớp tóc mỏng, hai bên nuôi dày và chải mái vắt ngang từ bên này sang bên kia.

Trần Mậu Thịnh lấy một hộp bao cao su đưa cho ông già, nói: "Loại này chất lượng tốt, rất khó rách, 60 tệ một hộp."

Ông già cầm lấy, nhét vào trong túi, tiện tay rút ra tờ 100 tệ mới cứng đặt trên mặt quầy, rồi quay người bước đi.

Trần Mậu Thịnh nói với theo: "Ơ, còn tiền trả lại nữa!"

Ông già không thèm quay đầu lại, nói: "Không cần trả lại." Rồi khom người chui vào chiếc Audi màu đen, nhấn ga phóng thẳng vào khu Trung Cảnh Hào Đình.

CHƯƠNG 2: NỬA ĐÊM NHÌN LÉN

Lúc Trần Mậu Thịnh ăn cơm tối xong, thì trời đã tối mịt. Những ngọn đèn đường lần lượt sáng lên. Ở ven đường trước cửa tiệm tạp hóa có trồng một cây long não, cành lá sum suê. Tiệm tạp hóa nhỏ của Trần Mậu Thịnh nằm gọn dưới tán lá, nơi ánh đèn không chiếu đến được, mỗi khi đường phố lên đèn thì tiệm tạp hóa của gã trông còn tối hơn cả bình thường. Do buổi tối thường bán được rất ít nên gã lười không bật ngọn đèn trước cửa tiệm lên.

Mâm cơm còn thừa lại một cái đầu cá, gã đặt nó lên đĩa, định mang cho mèo ăn, thì phát hiện không thấy con mèo đâu cả. Gã vừa kêu meo meo để gọi, vừa lục lọi bên dưới sạp hàng xem nó đâu.

Con mèo đen ấy tên là Tiểu Hắc, do một người bạn gửi nhờ ở nhà Trần Mậu Thịnh để gã nuôi hộ.

Cha người bạn đó vừa qua đời, cả nhà họ phải về quê để lo liệu đám tang, khoảng nửa tháng mới quay lại thành phố, con mèo để ở nhà thì không có ai chăm sóc, nên họ mới mang

đến nhà Trần Mậu Thịnh nhờ chăm sóc hộ. Đương nhiên, mặc dù là bạn bè, nhưng cũng không thể để Trần Mậu Thịnh giúp không công được. Trước khi đi, người bạn đó dúi 200 tệ vào tay Trần Mậu Thịnh, coi như là tiền thù lao gã trông nom Tiểu Hắc trong nửa tháng.

Trần Mậu Thịnh cầm tiền, vỗ ngực hứa với bạn mình: "Các cậu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Hắc thật tốt!"

Thế mà bây giờ, gã tìm một vòng khắp nhà, cũng không thấy chú mèo đen ấy đâu cả.

Tiểu Hắc mọi ngày rất ngoan ngoãn, thường chỉ quanh quẩn trong tiệm, không chạy lung tung, sao hôm nay lại không thấy đâu nhỉ?

Trần Mậu Thịnh chợt nhớ lại lúc chạng vạng tối, vì Tiểu Hắc tè một bãi bên cạnh chân gã, nên hình như gã đã đá cho nó một cái thì phải, không phải là cậu nhóc đã giận nên mới bỏ ra ngoài đấy chứ?

Nhưng gã đã trót vỗ ngực hứa với bạn mình rồi, nếu như con mèo đi mất thật, gã không những phải trả lại 200 tệ cho người ta, mà e là còn phải đền thêm tiền để người ta đi mua con mèo mới ấy chứ.

Gã vội vã đóng cửa tiệm, chạy ra ngoài đi tìm con mèo.

Mèo rất thích trèo cây, đầu tiên gã dùng đèn pin rọi lên tán lá cây long não ở trước cửa để tìm, không thấy Tiểu Hắc đâu cả, gã lại tìm một vòng ở hai bên đường, cũng chẳng thấy bóng dáng chú mèo đen đó đâu.

Con đường này có tên là Triều Dương, cách trung tâm thành phố rất xa, cứ tối đến, con đường lại vắng tanh không người xe đi lại, trông có vẻ rất lạnh lẽo.

Loại tiểu khu chung cư giàu có xa xỉ như Trung Cảnh Hào Đình, sở dĩ được xây dựng ở đây, là vì muốn khai thác yếu tố yên tĩnh của khu vực này, bốn chữ "Tĩnh ở trong động", từ lâu đã trở thành câu cửa miệng của giới quảng cáo nhà đất.

Trần Mậu Thịnh nhìn thấy trong tiểu khu đèn điện sáng choang, trong bụng nghĩ thầm: "Không phải là Tiểu Hắc đã chạy vào trong khu dân cư kia tìm náo nhiệt rồi chứ?

Gã chạy đến hỏi một anh bảo vệ, bảo vệ lắc đầu nói: "Chẳng nhìn thấy con mèo đen nào chạy vào trong khu dân cư cả."

Một anh bảo vệ khác lại chỉ sang bên cạnh nói: "Lúc chạng vạng tối, hình như có một con mèo đen lang thang ở dưới chân bức tường bao quanh khu dân cư, có khả năng nó đi men theo chân tường tiến về phía trước rồi, không biết đó có phải con mèo anh cần tìm không."

Khu Trung Cảnh Hào Đình nằm ở góc quành của đường Triều Dương, cửa chính hướng ra mặt đường, hai bên trái phải là vườn cây điều hòa, trồng một số loại hoa màu cây xanh, phía sau khu chung cư dựa vào một ngọn núi, một bức tường bao xung quanh, biến khu Trung Cảnh Hào Đình thành một khoảng đất trời riêng biệt.

Bên ngoài bức tường bao, người ta trồng hoa và lát sỏi dưới chân tường tạo thành những con đường nhỏ quanh co yên tĩnh.

Trần Mậu Thịnh vừa gọi tên Tiểu Hắc, vừa tìm dọc theo chân tường, ánh sáng phát ra từ chiếc đèn pin của gã cứ khua khoắng không ngừng trong các khóm hoa. Mấy con chuột đang chui rúc trong các bồn hoa để kiếm ăn bị gã làm cho giật mình, liền lao ra ngoài, dọa Trần Mậu Thịnh sợ phát khiếp.

Trong các khóm hoa cũng không có bóng dáng Tiểu Hắc đâu, gã đi tiếp về phía trước, rẽ vào một khúc cua thì đã ra đến phía sau tiểu khu dân cư.

Phía sau tiểu khu là một ngọn núi nhỏ, giữa tường bao và ngọn núi, chỉ cách nhau khoảng tầm một mét. Khu vực này ngày thường rất ít người đi đến, cũng không có nhân viên lao công quét dọn, trên mặt đất đâu đâu cũng thấy rác rưởi của những hộ dân sống trên tầng cao vứt xuống, thậm chí còn có một số chiếc bao cao su đã bốc mùi hôi. Trần Mậu Thịnh đồ rằng, những chiếc bao cao su này rất có thể là mua ở cửa tiệm nhà gã cũng nên. Ở đây không có điện đường, chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ le lói hắt lại từ cửa sổ của những hộ dân bên trong tiểu khu.

Gã khua khoắng chiếc đèn pin, tìm một lượt ở con đường được hợp thành bởi bức tường bao tiểu khu và vách núi, nhưng vẫn không thấy Tiểu Hắc đâu cả.

Gã ngẩng đầu lên, dùng đèn pin rọi về phía bức tường bao cao cao trước mặt, thầm nghĩ: "Tiểu Hắc liệu có thể nào nhảy qua tường, chạy vào trong tiểu khu dân cư rồi không nhỉ?"

Gã đang lưỡng lự liệu có nên xin bảo vệ linh động cho gã đi vào trong tiểu khu tìm Tiểu Hắc không thì đột nhiên nhìn thấy trên cửa sổ tầng ba một tòa nhà trong tiểu khu, hiện lên cái bóng của một cô gái trẻ, ánh đèn trong phòng rất sáng, tấm lưng cô gái quay về phía cửa sổ kính trong suốt, mái tóc dài uốn xoăn được thả xõa ra, trông vừa xinh đẹp vừa quyến rũ.

Trần Mậu Thịnh vừa nhìn đã nhận ra, cô gái này chính là cô Anne hồi ban chiều đến tiệm gã mua nước suối.

Hóa ra cô ấy sống ở đây!

Trần Mậu Thịnh lặng lẽ gật đầu, trước đây gã chỉ biết

Anne sống trong khu Trung Cảnh Hào Đình, nhưng cụ thể là ở phòng nào hay tòa nhà nào thì gã cũng không rõ.

Gã liếc mắt nhìn sang hai bên tòa nhà, trong bụng thầm tính toán một chút, chỗ mà Anne đang ở, có lẽ là phòng 307 tòa nhà D.

Gã đứng phía ngoài tường bao, ngẩng lên nhìn về phía mỹ nhân kia lặng lẽ tận hưởng. Sau đó, gã đang định đi tìm Tiểu Hắc tiếp, thì bỗng nhìn thấy Anne kéo váy lên, trong phút chốc đã lôi tuột nó qua đầu.

Cô đứng dựa lưng vào thành cửa sổ, mặc dù bức tường đã che mất phần từ thắt lưng trở xuống, nhưng Trần Mậu Thịnh vẫn có thể nhìn thấy nửa tấm thân trên trần trụi của cô, phần ngực không được che chắn gì.

Gã lập tức kinh ngạc đến ngây người, làm sao có thể nhấc chân rời khỏi nữa! .

Anne hoàn toàn khỏa thân, đôi vai khẽ nhún, trông giống như cô đang nói chuyện với ai trong phòng vậy.

Sau đó, lại thấy một người đàn ông cũng cởi trần, rất có thể phía dưới cũng không mặc gì, người đàn ông này bất thình lình lao đến, ép Anne vào bậu cửa sổ.

Khuôn mặt người đàn ông vừa vụt qua cửa sổ, Trần Mậu Thịnh đã nhận ra ngay, đó chính là ông già mà tầm chạng vạng tối lái chiếc xe Audi dừng lại cửa tiệm của gã để mua bao cao su.

Anne khẽ đẩy ông già đó một cái, ông già hơi sững lại. Nhưng sau đó định thần lại ngay, hai người lập tức ôm lấy nhau, quấn quyện ngay trước cửa sổ.

Trần Mậu Thịnh là một gã độc thân, bỗng nhiên được tận mắt nhìn thấy cảnh phòng the của người khác, thì toàn

thân nóng bừng, chiếc đèn pin trong tay gã cũng nắm không vững, "cạch" một cái đã rơi xuống đất.

Đôi nam nữ đang quấn lấy nhau ngay trước bậu cửa sổ hình như nghe thấy có tiếng động, liền đồng thời hướng ra phía ngoài cửa sổ láo liên nhìn quanh.

Trần Mậu Thịnh ngay lập tức ngồi sụp xuống dưới chân tường, lấy tay bịt chặt mũi miệng, sợ đến mức một hơi thở mạnh cũng không dám phát ra.

Hai người trên tầng ba rướn đầu nhìn xuống dưới, không phát hiện được gì, nhưng cũng tiện tay kéo luôn rèm cửa sổ lại.

Đến lúc Trần Mậu Thịnh đứng lên, chỉ còn có thể nhìn thấy ánh đèn trong phòng hắt ra, trên tấm rèm cửa sổ hằn lên hai cái bóng người thấp thoáng đang quấn vào nhau, còn lại những thứ khác đều không thể nhìn rõ nữa. Gã không khỏi cảm thấy thất vọng, cả một thước phim tình cảm ướt át như thế mà lại bỏ lỡ như thế này sao.

Đang lúc không cam lòng, gã bỗng phát hiện cánh cửa sổ đó không hề khép chặt, có lẽ là để thông gió cho căn phòng, từng cơn gió đêm thổi vào phòng, khẽ hất một góc rèm cửa bay lên.

Nhìn về phía chiếc rèm cửa đang bị từng cơn gió thổi rung rinh, Trần Mậu Thịnh hận mình không thể biến thành một con thạch sùng, để có thể trèo lên tường chui qua cái khe cửa sổ nhỏ ấy, lặng lẽ ngắm nhìn thước phim tình ái mặn nồng trong căn phòng kia.

Bất chợt, trong đầu gã lóe lên một suy nghĩ, gã bèn vội vàng chạy về cửa tiệm, lấy chiếc cần câu mà thường ngày gã vẫn dùng để câu cá ra. Cái cần câu đó có thể thu ngắn hoặc

kéo dài, sau khi kéo ra hết cỡ, độ dài của nó có thể đạt đến trên tám mét.

Gã dùng băng dính quấn chặt chiếc điện thoại thông minh của mình vào đầu cái cần câu, rồi vội vã chạy đến khu vực phía sau tiểu khu dân cư, thế nhưng lúc này trên cửa sổ phòng 307, đã không còn thấy bóng dáng đôi nam nữ đang tình cảm mặn nồng đâu nữa.

Lẽ nào bọn họ xong việc nhanh thế à?

Trần Mậu Thịnh không khỏi thất vọng, đang chuẩn bị buồn bã ra về thì bỗng nghe thấy từ trên cửa sổ tầng ba vọng lại một tiếng thở hổn hển vô cùng nặng nhọc, gã thầm nhảy lên sung sướng, gã biết rằng ông già kia và cô Anne vẫn chưa xong việc, chỉ là đổi địa điểm ân ái từ ngoài cửa sổ vào trong phòng thôi.

Gã tự nhiên phấn khích trào dâng, bèn bật tính năng quay video của điện thoại lên, sau đó kéo dài chiếc cần câu, chậm rãi giơ điện thoại về phía khung cửa sổ có chiếc rèm đang bị gió thổi phấp phới kia...

CHƯƠNG 3: ĐOẠN VIDEO NHẠY CẢM

Đây là một căn phòng được bài trí vô cùng sang trọng, chiếc đèn chùm thủy tinh treo trên trần nhà khiến cho cả căn phòng được chiếu sáng rực rỡ, dưới nền nhà trải một tấm thảm lông cừu được in họa tiết hoa văn, đối diện với chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng siêu lớn, là bộ sofa đồ sộ theo phong cách châu Âu, trên đó là hai thân hình đang quấn quyện lấy nhau…

Đêm đến, Trần Mậu Thịnh nằm dài trên giường, cầm điện thoại và mở đoạn video quay lén cảnh tình cảm ướt át của ông già và cô Anne ra xem. Gã tua đi tua lại, hưng phấn đến độ không tài nào ngủ được.

Nửa đêm, gã mơ thấy mình biến thành diễn viên nam chính trong bộ phim tình cảm đầy kích thích đó, gã ôm mỹ nhân Anne vào lòng, rồi cùng nhau quay cuồng trong căn phòng sang trọng.

Sáng hôm sau, Trần Mậu Thịnh vừa mở cửa tiệm bán hàng, đã nhìn thấy ông già hói đầu kia lái chiếc xe Audi màu

đen, nhân lúc sáng sớm còn đang vắng người đi lại, lặng lẽ rời khỏi khu Trung Cảnh Hào Đình.

Trần Mậu Thịnh trân mắt nhìn vào đuôi xe một lúc lâu, gã lặng lẽ ghi nhớ biển số xe.

Từ đó về sau, Trần Mậu Thịnh bắt đầu chú ý đặc biệt đến từng động thái cũng như những gì liên quan đến mỹ nhân Anne.

Sau một thời gian lặng lẽ quan sát, gã dần dần phát hiện ra một số quy luật: Thứ nhất, từ sau khi quen biết với ông già đầu hói kia, Anne hình như đã bỏ việc tại công ty bảo hiểm, không còn đều đặn đi làm nữa, đồng thời cũng không còn người đàn ông nào lái xe sang trọng đưa cô về, mỗi lần cô ra vào tiểu khu, thì đều tự mình bắt taxi. Thứ hai, ông già hói đầu gần như cố định mỗi tối thứ Năm hàng tuần sẽ đến khu Trung Cảnh Hào Đình và qua đêm tại nhà Anne, sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau thì lặng lẽ lái xe rời đi. Thứ ba, ông già hói đầu rất kín đáo, mỗi lần ra vào khu Trung Cảnh Hào Đình, đều chọn thời điểm sáng sớm và tối muộn khi người đi đường chỉ còn thưa thớt.

Mỗi lần nhìn thấy chiếc xe Audi màu đen của ông già hói đầu tiến vào trong khu Trung Cảnh Hào Đình, Trần Mậu Thịnh biết chắc chắn là lại có kịch hay để xem, tinh thần rất phấn khích như thể chuẩn bị đi xem một vở diễn hay. Gã đóng cửa tiệm từ sớm, cầm theo điện thoại và cần câu, nấp sẵn ở phía sau tiểu khu, quay lại toàn bộ những thước phim ân ái mặn nồng của Anne và ông già kia, sau đó lại đem "tác phẩm" đo chính tay mình ghi lại được mang về nhà từ từ thưởng thức.

Mỗi lần Anne và ông già kia mê đắm quay cuồng, họ hoàn toàn không hay biết, phía sau khe cửa sổ có một chiếc điện thoại đang quay lén mình.

Khoảng hai tháng sau, vào một ngày trời mưa lâm thâm, trên đường chẳng có mấy ai đi lại, việc buôn bán của cửa tiệm càng thêm ế ẩm. Trần Mậu Thịnh buồn chán ngồi xem ti vi trong tiệm, kênh truyền hình thành phố đang phát mục "Bản tin Nam Châu", trong đó có một mẩu tin nói rằng: "Vào sáng ngày hôm qua, các lãnh đạo và chuyên gia của ngành y tế huyện Giang Hải đã đến thăm thành phố chúng ta. Nhằm tiến hành khảo sát công tác y tế và vệ sinh công cộng, đoàn khảo sát lần lượt đến thăm quan và nghiên cứu Bệnh viện Nhân dân Số 1 và Số 2 của thành phố..." Cuối bản tin, có một đoạn quay cận mặt một số nhân vật, mục đích chính là giới thiệu các nhà lãnh đạo và chuyên gia của đoàn khảo sát, lần lượt có ông Tiêu Cầm - cục trưởng Cục Vệ sinh huyện Giang Hải kiêm Giám đốc Bệnh viện Nhân dân, ông Chu Quảng Minh - Phó giám đốc thường vụ Bệnh viện Nhân dân huyện Giang Hải...

Khi ống kính quay đến mặt của Phó giám đốc Chu Quảng Minh, Trần Mậu Thịnh không khỏi sững sờ: Ông già xuất hiện ở trước ống kính, mặt to tai lớn, tóc tai lưa thưa, vài sợi tóc dài vắt ngang qua đầu, không phải chính là cái ông già đầu hói cứ mỗi tối thứ Năm lại đến tìm Anne đây sao? Thật không ngờ ông ta lại là lãnh đạo, chuyên gia của Bệnh viện Nhân dân huyện Giang Hải - cái huyện chỉ cách thành phố Nam Châu có một con sông.

Trong lúc gã đang mải thất thần suy nghĩ, thì mục bản tin trên ti vi đã hết.

Trần Mậu Thịnh muốn tua lại bản tin để xem lần nữa, nhưng khổ nỗi gã đang dùng cái ti vi cổ lỗ sĩ, không hề có chức năng xem lại.

Gã suy nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ ra ý tưởng, gã dùng

điện thoại lên mạng tìm "Phó giám đốc thường vụ Bệnh viện Nhân dân huyện Giang Hải Chu Quảng Minh", kết quả hiển thị khá nhiều các mẩu tin, đại đa số đều có hình ảnh đi kèm.

Trần Mậu Thịnh xem lần lượt từng mẩu tin và hình ảnh, cuối cùng gã chắc chắn một trăm phần trăm, cái ông Phó giám đốc thường vụ Chu Quảng Minh này, chính xác là ông già tình nhân của Anne.

Trần Mậu Thịnh tự nhiên hiểu ra mối quan hệ giữa Anne và ông già tên Chu Quảng Minh đó. Rõ ràng, Anne là người tình mà Chu Quảng Minh đã bao trong thời gian gần đây, hay còn gọi là "bồ nhí".

Chu Quảng Minh là Phó giám đốc thường vụ Bệnh viện Nhân dân huyện Giang Hải, trong huyện chắc chắn có rất nhiều người quen biết ông ta, cho nên ông ta không dám tùy tiện quá mức ở huyện Giang Hải mà chuyển hướng mục tiêu, săn tìm người đẹp ở thành phố Nam Châu - nơi chỉ cách huyện Giang Hải có một con sông.

Ông ta không phải người thành phố Nam Châu, nên những người quen biết ở đây không nhiều. Ông ta nghĩ rằng chỉ cần cẩn thận một chút thì việc nuôi một cô bồ nhí ở đây cũng tương đối an toàn.

Cứ mỗi chiều tối ngày thứ Năm, sau khi hết giờ làm, ông ta lại một mình lái xe đến đây, vui vẻ một đêm với Anne, sáng sớm hôm sau lái xe quay về huyện Giang Hải, có thể coi là thần không biết quỷ không hay vậy.

Chỉ có một điều mà ông ta chắc chắn không ngờ tới, đó là đã gặp phải một người không ngại khó ngại khổ như Trần Mậu Thịnh, chỉ thông qua một mẩu tin ngắn trên ti vi đã nhìn thấu thân phận thật sự của ông ta.

Trần Mậu Thịnh nhớ tới chiếc xe Audi A8 của Chu Quảng Minh, gã mở điện thoại lên mạng tra cứu, loại xe nhập khẩu này, giá bán trên thị trường có rẻ cũng rơi vào tầm 100 vạn trở lên.

Đi xe sang, nuôi bồ nhí, mức chi tiêu và tài sản của vị Phó giám đốc này rõ ràng là không tương đồng chút nào với mức thu nhập hợp pháp của ông ta.

"Mẹ kiếp, lão này chắc chắn là một tên tham quan rồi!" Trần Mậu Thịnh chửi thầm trong bụng.

Cả một ngày liền trời mưa rả rích, cửa tiệm của Trần Mậu Thịnh ế ẩm thấy rõ. Cả ngày, chẳng có khách mua hàng. Gã không khỏi thầm than trách số mình đen đủi, tự thân mở một cửa tiệm nhỏ chật vật kiếm ít tiền đổi lấy bát cơm sống qua ngày mà cũng khó khăn đến thế này. Không giống như cái lão quan tham Chu Quảng Minh kia, đi xe sang, nuôi bồ nhí, tiêu tiền như nước. Mẹ kiếp! Thế giới này thật là quá bất công.

Tối đến, gã đóng cửa tiệm sớm, ngồi một mình trong nhà ôm chai rượu trắng, làm tạm hai món nhậu vặt, uống rượu giải sầu.

Khi nốc hết quá nửa chai rượu, đầu gã bắt đầu lâng lâng. Gã mặc nguyên quần áo nhảy lên giường nằm, vừa định nhắm mắt làm một giấc thì điện thoại bỗng rung lên, gã nghe máy, là bà chủ cho thuê nhà gọi điện đến.

Bà chủ nhà hỏi oang oang trong điện thoại với cái giọng chợ búa: "Trần Mậu Thịnh, cậu đã nợ đến ba tháng tiền nhà rồi đấy, thế rốt cuộc định bao giờ trả tiền thuê nhà cho tôi đây?"

Trần Mậu Thịnh lập tức ngồi bật dậy, men rượu phê pha đột nhiên bay đi đâu gần hết, gã vội vàng làm bộ vui vẻ nói trong điện thoại: "Bà chủ à, gần đây việc làm ăn chán quá,

thôi thì bà rộng lượng cho tôi khất thêm mấy hôm nữa, tôi nhất định sẽ tìm cách trả đủ tiền thuê nhà cho bà."

Bà chủ nhà văng một câu chửi tục trong điện thoại, nói giọng đầy bực bội: "Thế thì cho cậu thêm một tuần. Nếu đến lúc đấy mà cậu còn chưa trả tiền nhà thì tôi đành lấy lại cửa hàng cho thuê thôi. Những người muốn thuê lại cái cửa hàng đó còn đang xếp hàng dài phía sau kia kìa."

Trần Mậu Thịnh nghĩ thầm trong bụng: "Bà cứ bốc phét, gian nhà cho thuê ở nơi vắng vẻ hẻo lánh thế này, ngoài cái thằng đen đủi nghèo hèn như tôi ra, còn ai muốn thuê nữa chứ?" Bụng nghĩ thế nhưng miệng gã vẫn vội vàng đon đả đồng ý và cảm ơn rối rít.

Gác máy xong, Trần Mậu Thịnh mặt mày cau có, ngồi đần ra trên giường không biết bao lâu.

Gần đây cửa tiệm nhỏ của gã làm ăn rất kém, thu nhập hàng tháng sau khi trừ đi tiền ăn, thì chẳng còn lại được bao nhiêu, bây giờ lấy cái gì ra để trả cho bà chủ nhà chứ?

Gã nhìn cái điện thoại đang vứt lăn lóc trên giường, trong đầu đột nhiên nghĩ đến những đoạn video ân ái nhạy cảm đang được lưu trong đó. Một suy nghĩ bất ngờ chợt lóe lên trong đầu gã: Nếu những đoạn video này có thể đổi ra tiền thì tốt rồi!

CHƯƠNG 4: UY HIẾP TỐNG TIỀN

Ngày hôm sau, Trần Mậu Thịnh bắt xe đi đến huyện Giang Hải.

Trong túi quần gã là chiếc điện thoại đang lưu giữ những đoạn video ân ái nóng hổi của Chu Quảng Minh và Anne mà gã quay trộm được.

Những đoạn video này đương nhiên không thể mang đi bán lấy tiền, nhưng chúng lại có thể dùng để đổi lấy tiền.

Đúng vậy, gã đang có ý đồ sử dụng những đoạn video không thể công khai này để uy hiếp tống tiền Chu Quảng Minh.

Từ khi Trần Mậu Thịnh biết được thân phận thật sự của nhân vật nam chính trong đoạn video, gã liền cảm thấy mình vất vả lắm mới quay được những đoạn video này, chả lẽ lại để lãng phí sao. Bây giờ, cuối cùng thì cũng có cơ hội để nó phát huy tác dụng rồi. Hơn nữa, trước mắt đây là cách duy nhất giúp gã có thể kiếm tiền trong một khoảng thời gian ngắn nhất để trả cho bà chủ nhà.

Gã đến bệnh viện Nhân dân huyện Giang Hải, tìm đến tòa nhà làm việc chính của bệnh viện.

Tòa nhà làm việc cao tám tầng, bức tường ngoài được lát gạch cách nhiệt trang trí trông rất đẹp mắt, bên ngoài cổng có một nhân viên bảo vệ mặc đồng phục đứng gác, trông khí thế vô cùng.

Gã vừa bước lên bậc thềm, liền bị bảo vệ chặn lại. Nhân viên bảo vệ quan sát gã một lượt từ trên xuống dưới, hỏi giọng đầy cảnh giác: "Anh tìm ai?"

"Tôi... tôi đến tìm Chu Quảng Minh, là Phó giám đốc bệnh viện." Trần Mậu Thịnh rút ra một bao thuốc hiệu Hồng Tháp Sơn, kín đáo dúi vào tay bảo vệ: "Xin cho hỏi phòng làm việc của ông ấy ở tầng mấy nhỉ?"

Nét mặt của nhân viên bảo vệ cuối cùng cũng giãn ra tươi tỉnh, hắn tiện tay nhét bao thuốc vào trong túi quần, nói: "Anh tìm Phó giám đốc Chu phải không? Phòng làm việc của ông ấy ở tầng ba, anh đi lên nhìn sẽ thấy ngay, trước cửa có tấm biển ghi tên ông ấy."

Trần Mậu Thịnh cảm ơn xong, vừa định đi lên trên thì nhân viên bảo vệ lại gọi gã lại.

Bảo vệ hỏi: "Mà anh tìm Phó giám đốc Chu làm gì thế?"

Trần Mậu Thịnh hiểu được quy luật này, những người tai to mặt lớn thường không hay bắt bẻ, nhưng những kẻ tiểu tốt vô danh thì lại hay nhiễu sự, gã sớm đã có chuẩn bị, bèn rút từ trong túi ra một tờ lì xì rồi khẽ vung vẩy, nói: "Tôi có người thân đang muốn đến bệnh viện làm phẫu thuật, muốn Phó giám đốc bệnh viện giúp tôi sắp xếp một bác sỹ phẫu thuật giỏi ấy mà, việc này... anh cũng biết đấy..."

Bảo vệ vừa nhìn thấy tờ lì xì, ngầm hiểu ý gã, bèn nở một nụ cười: "À ra thế, vậy anh lên tầng tám đi."

Trần Mậu Thịnh ngây người, hỏi: "Phòng làm việc của ông ấy không phải là ở tầng ba sao?"

Bảo vệ nói: "Phòng làm việc của Phó giám đốc Chu đúng là ở tầng ba, nhưng cái văn phòng mà có biển tên của ông ấy treo ở ngoài cửa đó chỉ là bày ra cho có thôi. Do một số mâu thuẫn nảy sinh trong quá trình chữa trị cho bệnh nhân, nên thường xuyên có một số người đến tìm lãnh đạo để gây rối, vì vậy lãnh đạo về cơ bản là không làm việc trong cái văn phòng treo biển tên ấy. Nếu cậu muốn tìm Phó giám đốc Chu, thì cứ trực tiếp lên tầng tám, ra khỏi thang máy, phòng thứ nhất bên tay phải, chính là văn phòng thật của ông ấy."

Trần Mậu Thịnh nghe xong, gật đầu lia lịa cảm ơn. Không ngờ một cái văn phòng nhỏ như vậy mà lại có lắm đường ngang ngõ tắt đến thế.

Gã đi thang máy lên tầng tám, chỉ thấy cả một hành lang dài vắng tanh yên tĩnh, chẳng có một bóng người, gã không khỏi có chút hoài nghi hay là mình đã đi nhầm đường.

Ra khỏi thang máy, nhìn về phía tay phải, căn phòng thứ nhất bên tay phải đang đóng chặt cửa, ngoài cửa cũng không hề có bất kỳ một dấu hiệu gì. Gã áp tai lên cánh cửa, thấp thoáng nghe thấy trong phòng có tiếng bước chân vọng ra, lúc này gã mới dám chắc chắn trong phòng có người nên tiến lên gõ cửa. Từ trong phòng một tiếng nói vọng ra: "Mời vào!"

Trần Mậu Thịnh đẩy cửa bước vào, thấy trong phòng có một ông già béo lùn, đang đứng trước cửa sổ hút thuốc.

Trần Mậu Thịnh nhận ra ông ta chính là tay Chu Quảng Minh mà mình đã nhìn thấy trong bản tin trên ti vi và cũng nhận ra đây chính là người đàn ông lớn tuổi cứ mỗi tối thứ Năm lại vào khu Trung Cảnh Hào Đình để tằng tịu với Anne.

Chu Quảng Minh mặc dù đã từng ghé qua tiệm nhà gã một lần nhưng không thể nhớ được mặt gã, ông ta ngẩng đầu lên hỏi: "Cậu tìm ai?"

"Tôi... tôi là..."

Trần Mậu Thịnh theo thói quen cúi đầu cười trừ, nhưng gã nghĩ lại: "Không được thế, mình đến để tống tiền ông ta cơ mà, có phải thực sự là đến đút lót tiền nhờ ông ta giúp đỡ đâu, việc gì mà phải khách khí với ông ta chứ?"

Nghĩ đến đây, gã bỗng cảm thấy đầy tự tin, bèn đứng thẳng người, khuôn mặt đanh lại, lạnh lùng nói: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng tôi biết ông là Chu Quảng Minh."

Phó giám đốc Chu có chút bất ngờ, thấy đối phương đọc thẳng ra tên họ của mình, nhất thời cảm thấy kẻ này có vẻ không thân thiện gì, bèn nhìn gã một lượt, cau mày hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Trần Mậu Thịnh nói: "Tôi có mang theo một số thứ, muốn mời Phó giám đốc Chu xem."

Gã rút điện thoại của mình ra, mở đoạn video mà mình đã quay được, rồi đưa màn hình điện thoại về phía trước mặt Chu Quảng Minh.

Chu Quảng Minh cúi xuống nhìn, chiếc điện thoại đang phát một đoạn video, trong video là hình ảnh một đôi nam nữ không mảnh vải che thân đang ôm ấp nhau, lăn lộn trên sofa...

Ông ta xem gần ba phút đồng hồ, mới đột nhiên phát hiện ra hai nhân vật chính trong đoạn video hóa ra chính là mình và Anne.

Ông ta bất thình lình thay đổi hoàn toàn sắc mặt, đưa tay ra định vội giật lấy chiếc điện thoại của Trần Mậu Thịnh, Trần Mậu Thịnh lập tức rụt tay lại, cầm chắc điện thoại trong tay, gã cười hi hi nói: "Phó giám đốc Chu, đừng nóng vội thế, cứ mỗi lần ông đến thành phố Nam Châu để quan hệ lén lút với cô gái tên là Anne ở khu Trung Cảnh Hào Đình, đều bị tôi

quay lại hết từ đầu đến cuối. Nếu ông muốn xem, tôi có thể mở từng tập cho ông xem."

Ánh mắt Chu Quảng Minh đầy hung tợn trừng lên nhìn gã: "Mày... mày rốt cuộc là ai? Tại sao lại có được những đoạn video này?"

"Ông không cần biết tôi là ai và cũng không cần quan tâm làm thế nào mà tôi quay được những thước phim tình cảm đầy hấp dẫn này. Ông chỉ cần xác nhận rằng nhân vật nam chính trong đoạn video này, có phải chính là ông - Phó giám đốc Chu hay không thôi."

"Mày..." Sắc mặt Chu Quảng Minh tím tái lại, hồi lâu mới nói thành lời: "Đúng là tôi. Giờ cậu muốn thế nào?"

"Yêu cầu của tôi thực ra rất đơn giản." Trần Mậu Thịnh tự do như chỗ không người, ngồi phịch xuống sofa, gác hai chân lên bàn nói: "Đưa cho tôi 50 vạn, tôi sẽ xóa sạch những video trong chiếc điện thoại và cũng sẽ hứa là ngoài tôi và ông ra, tuyệt đối không có người thứ ba biết chuyện."

"Nếu tôi không trả tiền thì sao?"

"Thế thì lại càng đơn giản! Gần đây tôi có đăng ký một tài khoản trên weibo, vừa mới học được cách dùng weibo rồi, nhưng còn chưa có nhiều người theo dõi, nếu ông không trả tiền cho tôi, vậy thì cứ mỗi ngày tôi lại tải lên weibo một đoạn phim tình cảm mà ông đóng vai chính. Tôi nghĩ rằng số lượng người có hứng thú với chuyện này, chắc là rất đông đấy."

"Tuyệt đối đừng làm vậy." Chu Quảng Minh cuối cùng cũng chịu hạ giọng mềm mỏng: "Cậu mà đăng cái này lên mạng thì tôi chết chắc."

"Ông biết thế là tốt, chức danh Giám đốc bệnh viện của các ông hiện tại là do cục trưởng Cục Vệ sinh huyện kiêm

nhiệm, ông ta chắc chỉ là lãnh đạo hình thức thôi, cũng chẳng quan tâm đến những công việc cụ thể của bệnh viện, còn cái chức Phó giám đốc thường vụ bệnh viện mà ông đang nắm giữ thực chất mới chính là cương vị lãnh đạo trực tiếp lo liệu mọi chuyện ở bệnh viện có đúng không? Ái chà! Chức vụ này đúng là quá ngon lành, thật sự khiến người khác phải ngưỡng mộ đấy! Thế nhưng chỉ cần những đoạn video này được phát tán ra ngoài, thì cái chức Phó giám đốc thường vụ bệnh viện của ông chắc chắn không giữ nổi đâu. Nếu đến tai người của cấp Ủy, họ tiện tay điều tra luôn việc ông tham ô ăn hối lộ, thì nửa phần đời còn lại của ông, chỉ e sẽ phải ngồi trong nhà giam mà tận hưởng rồi? Thế nên, cho phép ông bỏ 50 vạn ra để mua khoảng thời gian cuối đời bình an hạnh phúc, thực ra cũng là rất rẻ rồi."

Chu Quảng Minh ngồi phịch xuống sofa, mồ hội trán toát ra đầm đìa: "Làm sao tôi có thể tin rằng cậu sẽ thực sự xóa những đoạn video đó? Nếu cậu sao chép ra thêm một bản, sau khi nhận tiền xong, mấy ngày sau lại đến tống tiền tôi thì sao?"

"Những việc tôi đã hứa với ông, thì nhất định sẽ làm đúng như vậy. Nhận tiền xong, tôi lập tức xóa video, hoặc là tặng luôn cho ông chiếc điện thoại này cũng được. Đương nhiên, nếu ông không tin tôi, thì tôi cũng không còn cách nào khác. Bây giờ trước mặt ông đang có hai sự lựa chọn, ông có thể chọn cách tin tưởng tôi, hoặc cũng có thể không tin tôi."

"Thôi được rồi, tôi tin cậu." Chu Quảng Minh thái độ chán nản, đưa tay quệt quệt những giọt mồ hôi trên trán, giọng ai oán nói: "Có điều gần đây kinh tế của tôi không được tốt lắm, trong lúc này tạm thời không thể trả cậu đủ 50 vạn tệ tiền mặt. Có thể cho tôi vài ngày chuẩn bị không?"

"Ông cần mấy ngày để giao đủ tiền?"

"Năm ngày nhé."

"Không được, tối đa là ba ngày."

"Ba ngày thì thực sự không kịp." Chu Quảng Minh giơ bốn ngón tay về phía gã và nói: "Bốn ngày được không? Bốn ngày sau, cậu quay lại đây, tôi nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ tiền, đến lúc đó tôi giao tiền cho cậu, còn cậu xóa video, chúng ta tiền trao cháo múc. Cậu cũng không cần lo tôi sẽ báo cảnh sát, dù sao thì cậu cũng đang nắm đằng chuôi rồi, báo cảnh sát chỉ khiến cho tôi chết nhanh hơn thôi, đúng vậy không?"

"Được, bốn ngày thì bốn ngày." Trần Mậu Thịnh nói: "Bốn ngày sau, tôi sẽ quay lại văn phòng của ông, nếu đến lúc đó mà chưa nhận được tiền, thì đừng trách tôi không khách khí nhé."

CHƯƠNG 5: KẾ HOẠCH ĐỔ BỂ

Bốn ngày sau, Trần Mậu Thịnh quay lại bệnh viện Nhân dân Giang Hải, lúc bước vào văn phòng của Chu Quảng Minh ở trên tầng tám, vị Phó giám đốc này đang ngồi gọi điện thoại ở phía sau chiếc bàn làm việc to đoành, hai chân gác lên bàn rung rung, trông có vẻ rất thư nhàn. Vừa nhìn thấy Trần Mậu Thịnh bước vào, ông ta chỉ ngước mắt lên nhìn, còn miệng thì vẫn tiếp tục cười ha ha vào điện thoại, không hề thấy có ý định cúp máy.

Trần Mậu Thịnh đứng bên cạnh, kiên nhẫn chờ đợi gần năm phút đồng hồ, thấy ông ta vẫn tiếp tục nói chuyện điện thoại mà không hề có ý dừng lại, liền hơi mất bình tĩnh, gõ xuống bàn hỏi: "Chu Quảng Minh, thứ tôi cần ông đã chuẩn bị đủ chưa?"

Chu Quảng Minh hình như đến tận lúc này mới nhận ra sự tồn tại của gã, bèn tạm biệt người ở đầu dây điện thoại bên kia, bình tĩnh chậm rãi đặt điện thoại xuống bàn, ngả người ra sau tựa vào thành ghế, liếc mắt nhìn gã và nói: "Vội cái gì? Thứ mà cậu cần, tôi đã sớm chuẩn bị đủ rồi."

Ông ta thò tay lôi từ trong ngăn kéo ra một chiếc phong bì, ném lên trên mặt bàn.

Trần Mậu Thịnh nhìn xuống, cái phong bì đó chỉ to bằng một quyển sách, nhìn có vẻ hơi xẹp xẹp, không hề giống đang chứa 50 vạn tiền mặt bên trong chút nào, gã nói: "Ông lại giở cái trò gì ra đây? Tôi đã nói trước rồi nhé, tôi không cần thẻ ngân hàng, cũng không lấy sổ tiết kiệm, ông đây muốn tiền mặt."

Chu Quảng Minh đẩy cái phong bì về phía gã và nói: "Có phải là thứ mà cậu cần hay không, cậu tự mở ra xem là biết ngay thôi mà."

Trần Mậu Thịnh sững ra, đưa mắt nhìn ông ta đầy nghi hoặc, rồi cầm cái phong bì ở trên mặt bàn lên, mở ra xem thử, bên trong không phải là thẻ ngân hàng, cũng chẳng phải là sổ tiết kiệm, mà là một tập bìa màu đỏ to hơn quyển sổ tiết kiệm một chút.

Gã lật ngược mặt kia của tập bìa lại, liền nhìn thấy bên trên có ghi mấy chữ "Đăng ký kết hôn".

Gã hơi mơ hồ khó hiểu, tiếp tục mở ra xem, bên trong có dán ảnh của Chu Quảng Minh và Anne, bên dưới còn đóng dấu của Cục Dân sự huyện Giang Hải.

Đầu óc gã nhất thời vẫn chưa kịp hiểu ra, bèn hỏi: "Ông đưa cho tôi xem cái này làm gì?"

Chu Quảng Minh cười ha ha và nói: "Đầu óc như vậy mà cậu đòi đi moi tiền từ tay người khác ư? Tôi nói cho cậu biết, tôi và Anne là vợ chồng hợp pháp, mấy đoạn video mà cậu quay được, đối với tôi mà nói, chẳng có tí tác dụng uy hiếp nào cả, nếu như cậu dám đăng lên mạng, tôi sẽ tố cáo cậu xâm phạm đời tư của tôi, cảnh sát sẽ lập tức bắt cậu giam vào nhà lao đấy."

"Anne là vợ ông á? Điều này sao có thể!"

Trần Mậu Thịnh nhìn ngày tháng đăng ký trên tờ giấy Đăng ký kết hôn, vừa mới xong ngày hôm qua.

Gã chợt hiểu ra mọi chuyện. Ngay từ đầu, Chu Quảng Minh đã không định trả tiền cho gã. Sở dĩ ông ta cầu khẩn gã cho mấy ngày chuẩn bị, chỉ là để tranh thủ khoảng thời gian này dẫn Anne đến Cục Dân sự để làm đăng ký kết hôn mà thôi. Chỉ cần có tờ giấy đăng ký kết hôn này, ông ta và cô gái kia đã trở thành vợ chồng hợp pháp, những đoạn video trong tay gã, đã không còn tác dụng đe dọa gì đối với ông ta nữa. Cho dù có công khai những đoạn video này lên mạng thì người phải chịu trách nhiệm cuối cùng trước pháp luật chỉ có thể là Trần Mậu Thịnh mà thôi.

Cái lão Chu Quảng Minh này, đúng là mèo già hóa cáo!

Trần Mậu Thịnh nhìn tờ Đăng ký kết hôn giấy trắng mực đen sờ sờ trước mặt, mãi lâu sau cũng chưa mở miệng nói được câu nào.

Đến lúc này, hai chân đang gác lên bàn rung rung của Chu Quảng Minh mới hạ xuống, ông ta bước đến bên cạnh gã, cười lạnh lùng nói: "Xem ra tôi thực sự còn cần phải cảm ơn cậu nữa!"

"Cảm ơn tôi?"

"Tôi sớm đã muốn ly hôn với mụ vợ già nua ở nhà rồi, chỉ có điều còn liên quan đến con cái, cho nên mãi vẫn chưa hạ quyết tâm thực hiện được. Còn về phía Anne, cô ấy cũng là tình cảm thật lòng sâu nặng với tôi, luôn giục tôi đường đường chính chính cưới cô ấy làm vợ, cho cô ấy một thân phận chính thức, điều này tôi mãi vẫn chưa làm được nên trong lòng cảm thấy thực sự có lỗi với cô ấy. Bây giờ vừa may, bị cậu chơi cho một vố thế này, tôi không thể không quyết

tâm ra tay, nhanh chóng ly hôn với bà vợ cũ, đồng thời ngay ngày hôm sau lập tức dẫn Anne đi đăng ký kết hôn. Bây giờ tôi và Anne đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận rồi, sau này tôi đến chỗ cô ấy, cũng không cần phải giấu diếm lén lút nữa, cậu thấy có đúng không?"

Không ngờ 50 vạn đến miệng rồi, còn không cánh mà bay như thế. Trần Mậu Thịnh vừa cáu giận vừa lo lắng, nghĩ đến vẻ mặt khó coi của bà chủ nhà, nghĩ đến ba tháng tiền nhà đang nợ vẫn chưa biết đào đâu ra để trả, gã giương mắt nhìn chòng chọc vào Chu Quảng Minh, đột nhiên ác tính nổi lên, gã liều lĩnh nhào tới, dùng tay bóp chặt cổ Chu Quảng Minh, nghiến răng ken két nói: "Mày là thằng khốn lật lọng, mau chóng đưa tiền cho ông, không thì ông bóp chết mày bây giờ!"

Chu Quảng Minh bị một phen khiếp đảm, vùng vẫy lùi về phía bàn làm việc, thò tay ra sau ấn vào một cái nút trên bàn, phía bên ngoài hành lang chợt vang lên tiếng chuông báo động reng reng, rất nhanh sau đó đã có hai nhân viên bảo vệ trẻ lực lưỡng chạy vào.

Hai người cầm gậy cao su, giáng một trận mưa đòn túi bụi vào người Trần Mậu Thịnh.

Trần Mậu Thịnh kêu lên thảm thiết, lập tức thả Chu Quảng Minh ra, ôm đầu ngồi sụp xuống đất.

Hai nhân viên bảo vệ giống như diều hâu cắp gà, bèn dựng gã dậy rồi lôi ra ngoài cửa.

Lúc đi ra đến cửa, Chu Quảng Minh đuổi theo, nhét vào trong túi quần Trần Mậu Thịnh một tấm thiệp mời, đắc ý nói: "Mặc dù tôi kết hôn lần hai, nhưng Anne lại là lần đầu, cô ấy cứ khăng khăng đòi tổ chức một đám cưới theo đúng nghi lễ ở thành phố Nam Châu, thời gian và địa điểm đều ghi rõ

ràng rồi, chính là vào tối thứ Bảy tuần này, tại khách sạn Nam Châu. Rất hân hạnh mời cậu đến uống chén rượu mừng với chúng tôi! Ha ha ha!"

Ông ta cứ nói một chữ là lại đấm vào mặt Trần Mậu Thịnh một phát. Khi ông ta nói xong, khuôn mặt củaTrần Mậu Thịnh cũng đã bị đấm cho sưng vù lên.

Hai tay Trần Mậu Thịnh bị hai nhân viên bảo vệ giữ chặt ngắc, muốn động đậy cũng không được, gã chỉ còn biết giương mắt lên lườm ông ta, suýt chút nữa thì ức đến ngất xỉu.

Gã dọa dẫm tống tiền không thành, ngược lại còn ôm một cục tức vào người, không những thế còn bị ăn một trận đòn nhừ tử, về đến thành phố Nam Châu, chỉ cảm thấy toàn thân thương tích, đau đớn vô cùng, tiền đi bệnh viện thì không có, gã nằm như chết rồi trên giường cả một ngày trời, sau đó mới dần dần định thần lại.

Nghĩ đến hạn trả tiền sắp đến mà bản thân vẫn chưa xoay sở kịp, gã không thể nằm yên trên giường được nữa, bèn trở mình bước xuống, lấy từ trong tủ ra một chiếc vòng ngọc được bọc trong một lớp khăn.

Chiếc vòng ngọc này là do mẹ gã trước lúc lâm chung đã trao lại cho gã, căn dặn rằng sau này gã lấy vợ thì sẽ đeo chiếc vòng này cho vợ gã. Nhưng hiện tại đừng nói đến việc cưới vợ, ngay cả kiếm cơm sống qua ngày, với gã cũng đã khó khăn lắm rồi. Nếu không nộp được tiền thuê nhà, cửa tiệm này bị bà chủ đòi lại thì đúng là gã chỉ còn nước bỏ đi lang bạt đầu đường xó chợ ăn xin ăn mày thôi.

Gã nghiến răng, đành mang chiếc vòng ngọc đi cầm cố. Vừa cầm được tiền trở về nhà thì đã nhìn thấy bà chủ đang hai tay chống nạnh, đứng trước cửa tiệm đợi gã. Số tiền cầm cố chiếc vòng ngọc, vừa đủ trả được ba tháng tiền nhà.

Chiều hôm sau, Trần Mậu Thịnh đang ngồi trong tiệm ngủ gà ngủ gật thì đột nhiên bị mấy tiếng pháo mừng đinh tai nhức óc làm cho tỉnh giấc, gã đứng dậy, thò đầu ra khỏi quầy, chỉ thấy trước cổng khu Trung Cảnh Hào Đình đối diện đang đỗ hơn chục chiếc xe hơi sang trọng, bốn xung quanh người ta xúm đông xúm đỏ lại xem.

Gã chạy ra, kéo một người quen lại hỏi: "Bày vẽ các thứ hoành tráng như thế này, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Người đó trả lời: "Cậu không biết à? Mỹ nhân Anne trong khu Trung Cảnh Hào Đình đã kết hôn rồi, tối nay sẽ tổ chức đám cưới ở khách sạn Nam Châu. Nghe nói nhà trai vương giả lắm đấy, cậu nhìn đoàn xe đến đón dâu xem, xếp một hàng dài trên cả dãy phố rồi đấy, đúng là có khí thế quá mà!"

Người quen này là một phụ nữ trung niên, trong ngữ điệu lộ rõ vẻ ngưỡng mộ.

Trần Mậu Thịnh sững người, lúc này mới nhớ ra hôm nay là thứ Bảy, chính là ngày vui của Chu Quảng Minh và Anne.

Trong bụng gã hậm hực chửi thầm cặp đôi một thằng khốn và một con đàn bà đĩ thõa rồi quay về ngủ tiếp.

Từ sau khi kết hôn, chỗ ở của Anne trong khu Trung Cảnh Hào Đình biến thành nhà của Chu Quảng Minh, ngoài khoảng thời gian cuối tuần ông ta ở nhà với vợ, thì trong khoảng thời gian phải đi làm từ thứ Hai đến thứ Sáu, ông ta cũng sắp xếp để về nhà một hai lần.

Ở khu vườn hoa bên cạnh tiểu khu dân cư, thường xuyên nhìn thấy hình ảnh hai người tay trong tay an nhàn dạo bước, Anne lúc nào cũng ngả đầu vào vai Chu Quảng Minh, tỏ rõ bộ dạng của một đôi vợ chồng ân ái mặn nồng.

Có lần, Anne kéo Chu Quảng Minh đến tiệm của Trần Mậu Thịnh để mua chút đồ ăn vặt.

Lúc này Chu Quảng Minh mới biết Trần Mậu Thịnh hóa ra là ông chủ của cửa tiệm nhỏ xíu này, nhưng ông ta không hé môi nửa lời, giả bộ như không hề quen biết gã, không những thế còn nhìn vào vết sẹo trên mặt gã nói: "Ôi chao, sao mặt cậu lại thành ra thế này? Hồi nhỏ bị bỏng à? Đến bệnh viện của chúng tôi đi, khoa Chỉnh hình của bệnh viện chúng tôi rất có tiếng tăm trên toàn tỉnh đó, đặc biệt sở trường của chúng tôi là chỉnh hình những vết sẹo cứng đầu do bỏng lửa, bỏng nước sôi gây ra như của cậu. Sau khi chỉnh hình xong, lớp da sẽ trở lại trạng thái hoàn toàn bình thường, không còn nhìn thấy dấu tích gì của vết sẹo nữa."

Vết sẹo xấu xí trên gương mặt Trần Mậu Thịnh trước giờ luôn là một nỗi đau trong lòng gã, mỗi khi có người nào đến mai mối, cô gái chỉ nhìn khuôn mặt gã đã không muốn nói chuyện nữa rồi. Nếu gương mặt Trần Mậu Thịnh không bị hủy hoại như thế này thì có lẽ gã đã sớm lấy được vợ rồi.

Nghe Chu Quảng Minh mấy lần nói vậy, gã lại có chút động lòng, bèn hỏi ông ta: "Đến bệnh viện để xóa vết sẹo này thì cần bao nhiêu tiền?"

Chu Quảng Minh cười ha ha nói: "Không đắt không đắt, rất rẻ là khác, khoảng tầm năm sáu vạn tệ là có thể làm trọn gói luôn rồi."

Trần Mậu Thịnh lúc đó mới biết đối phương đang lôi mình ra làm trò đùa. Lần sau Anne đến mua đồ ăn vặt, gã chỉ hận không thể bỏ thuốc độc vào trong đồ ăn, để một lượt đầu độc chết cả đôi cẩu nam nữ này đi.

CHƯƠNG 6: CHUỘT SA CHĨNH GẠO

Thời điểm mà Trần Mậu Thịnh bắt đầu phát hiện ra mối quan hệ giữa Chu Quảng Minh và Anne đang nảy sinh vấn đề, là vào khoảng nửa năm sau.

Tết năm ấy vừa qua chưa lâu, Trần Mậu Thịnh bỗng phát hiện ra số lần Chu Quảng Minh lái xe từ chỗ làm về nhà ngày một ít đi, ngày trước nếu tính cả cuối tuần, ông ta bình quân một tuần về nhà khoảng ba bốn lần, nhưng sau khi nghỉ Tết, đã trở thành một tuần về nhà một lần, mà hiện tại, thậm chí phải khoảng hai đến ba tuần mới thấy chiếc xe Audi màu đen của ông ta về nhà một lần.

Vườn hoa bên cạnh tiểu khu, tự nhiên không còn thấy cảnh tượng đôi chồng già vợ trẻ nắm tay dạo bước ân ái mặn nồng nữa.

Về sau Trần Mậu Thịnh mới nghe ngóng được thông tin từ những người biết rõ nội tình trong tiểu khu, Chu Quảng Minh nổi tiếng là tay chơi phong lưu ở huyện Giang Hải.

Ông ta có quan hệ mật thiết với một số đại lý thuốc,

lại bí mật trở thành cổ đông của hai công ty điều chế thuốc, không những thế ông ta còn tập trung đầu cơ bất động sản, đang đứng tên vài ngôi nhà với giá trị rất cao. Trong tay ông ta không có gì khác ngoài tiền, số lượng nhân tình mà ông ta bao nuôi cũng không chỉ dừng lại ở một mình Anne. Sau khi kết hôn với Anne, ông ta cũng không cắt đứt tình cảm với những nhân tình khác.

Kết hôn được hơn nửa năm, Anne dần dần đã không còn làm cho ông ta cảm thấy mới mẻ nữa, ông ta bắt đầu quyến luyến những mối tình mới ở bên ngoài, điều này âu cũng nằm trong dự liệu của mọi người.

Đúng là ngựa quen đường cũ, kiếm được một cô vợ xinh đẹp như thế mà vẫn còn ra ngoài ghẹo hoa trêu bướm.

Trần Mậu Thịnh không khỏi có chút bất bình thay cho Anne, trong bụng nghĩ thầm: "Mình mà là cô ấy, sẽ giấu một cái kéo xuống dưới giường, nhân lúc lão ta ngủ say, cắt phéng cái phần dưới của lão ta đi, xem lão còn dám ra ngoài mà đào hoa phóng đãng nữa không. Có điều tên này là Giám đốc bệnh viện, cứ cho là cắt cái của quý của lão ta ra làm đôi đi chăng nữa, chưa biết chừng lão cũng bảo bác sỹ nối lại được ấy chứ..."

Nghĩ đến đây, Trần Mậu Thịnh không khỏi bật cười ha ha.

Đồng thời gã cũng phát hiện ra rằng, biểu cảm trên gương mặt Anne cũng dần dần trở nên buồn rầu hơn. Không biết là do cô cảm thấy cô đơn trống trải, hay là để ăn miếng trả miếng với Chu Quảng Minh, mà cô biến thành một con nghiện mua sắm, thường xuyên ra phố lôi về túi lớn túi bé toàn đồ hiệu, rồi một mình ngồi taxi trở về nhà.

Có một lần, chiếc xe con hiệu Audi của Chu Quảng

Minh đi ngang qua cửa tiệm tạp hóa, Trần Mậu Thịnh nghe thấy tiếng Anne ngồi trong xe cãi nhau với ông ta, mặc dù không quá lớn tiếng, nhưng gã vẫn nhận thấy rõ bầu không khí xung đột.

Từ đó trở về sau, số lần Chu Quảng Minh về nhà lại càng ít đi.

Một buổi chiều nọ, Trần Mậu Thịnh đang ngồi sau quầy hàng trông coi cửa tiệm, mặc dù đã lập xuân từ lâu lắm rồi, nhưng gặp phải đợt rét lại, thời tiết vẫn trở nên lạnh lẽo khác thường, gã phải ấp một tách trà nóng trong tay, mới cảm thấy ấm áp hơn.

Thằng nhóc điên khùng Hầu Tường thì khác, cậu ta ngồi trên bậc thềm chỗ cổng vào tiểu khu nghịch đất nghịch cát, trên người chỉ mặc một tấm áo mỏng manh, cứ mỗi cơn gió thổi qua, cậu ta lại lạnh đến mức toàn thân run lẩy bẩy.

Trần Mậu Thịnh nghĩ bụng: Cái thằng điên này, còn không biết đường chạy về nhà mà lấy một tấm áo mặc thêm vào.

Gã đang mải suy nghĩ, thì một chiếc xe taxi chầm chậm dừng lại trước cửa tiểu khu, Anne mặc một chiếc áo măng tô màu đỏ, bước từ trên xe xuống, hai tay đang xách túi lớn túi bé những thứ đồ mà cô mua sắm được, ngặt thay cô đi guốc cao gót, mới đi được vài bước thì đã mệt thở không ra hơi.

Cô bèn đặt mấy chiếc túi vừa mua sắm xuống dưới đất, đảo mắt nhìn xung quanh, thấy Hầu Tường đang ngồi ngay gần đó, như là chết đuối vớ được cọc, cô hướng về phía cậu ta vẫy tay nói: "Tường ơi, mau ra đây xách giùm chị ít đồ với."

Hầu Tường phấn khích bật dậy chạy như bay về phía Anne, hỏi: "Em xách đồ cho chị có được thưởng kẹo không?"

"Đương nhiên là có rồi." Anne cười nói: "Ở nhà chị có

nhiều kẹo lắm, chỉ cần em giúp chị mang đống đồ này về nhà, chị hứa sẽ cho em ăn kẹo."

"Được được, có kẹo ăn rồi!"

Hầu Tường xách đồ lên đi theo sau Anne, vui vẻ bước vào trong tiểu khu.

Trần Mậu Thịnh lắc đầu bật cười, trong bụng nghĩ: Đúng là thằng ngốc, người ta cho có mấy cái kẹo, vậy mà đã cun cút chạy theo làm mấy việc nặng nhọc cho người ta.

Đến lúc Hầu Tường đi từ trong tiểu khu ra thì trời đã nhập nhoạng tối.

Trần Mậu Thịnh giở điện thoại xem giờ, thằng nhóc này đã đi cùng Anne được hơn một tiếng rồi cơ à.

Gã không nén nổi sự tò mò, bèn hướng về phía Hầu Tường vẫy tay, Hầu Tường hô lên một tiếng "Trần Mặt Sẹo", rồi vừa huýt sáo vừa chạy về phía gã.

"Tường, chị gái đó đã cho mày ăn kẹo chưa?" Trần Mậu Thịnh vừa cười hi hi vừa hỏi.

Hầu Tường bĩu môi nói: "Đương nhiên là cho rồi, cho tôi tất cả là ba cái đấy nhé, ngon cực luôn!"

"Ăn có ba cái kẹo, tại sao lại ở trong nhà chị ta lâu thế?"

"Ngoài ăn kẹo ra, chị Anne còn tắm rửa cho tôi nữa." Hầu Tường lắc lắc đầu, giọng nói có vẻ hơi đắc ý.

"Cái gì mà tắm rửa cho mày?" Trần Mậu Thịnh bị cái vẻ ngốc ngếch của cậu chọc cười: "Người ta thấy trên người mày dính nhiều bùn đất quá, sợ làm bẩn nhà người ta, nên mới để cho mày tự vào trong nhà tắm mà rửa ráy lại người ngợm thôi."

"Không, không phải tôi tự tắm, thật sự là chị ấy tắm cho tôi mà. Chị ấy cởi quần áo tôi ra, sau đó dẫn tôi vào trong nhà

tắm, bật nước nóng rồi tắm rửa cho tôi, rất dễ chịu đấy. Chị ấy kỳ lưng cho tôi, còn khen tôi là cơ thể rất cường tráng."

Trần Mậu Thịnh bây giờ mới để ý, tấm áo mỏng manh nhếch nhác bẩn thỉu mà cậu ấy mặc lúc trước giờ đã không thấy nữa, mà thay vào đó là một chiếc áo len lông cừu cổ đứng màu đỏ. Chiếc áo này có lẽ là ấm áp hơn rất nhiều.

Không cần phải nói cũng thấy rõ, thằng ngốc này tắm rửa sạch sẽ rồi thay quần áo mới vào, mặt mũi khôi ngô, thật sự cũng là một thằng nhóc đẹp trai đó chứ!

Gã cũng chẳng biết thằng nhóc này nói thật hay bốc phét, bèn vỗ vỗ vai cậu ta, nói đùa: "Tường à, chị Anne của mày xem ra thích mày rồi đấy, mày phải bước trên con đường tình ái rồi."

"Ừm, chị Anne thích tôi rồi, tôi phải bước trên con đường tình ái rồi..." Hầu Tường nhắc đi nhắc lại câu nói đó với cái giọng nửa nói nửa hát, rồi tung tăng chạy đi.

Hai ngày sau, lúc Anne đi mua sắm trở về, lại gọi Hầu Tường giúp cô xách đồ.

Lần này, Hầu Tường ở lại nhà Anne còn lâu hơn lần trước.

Lúc cậu đi ra, Trần Mậu Thịnh ngửi thấy trên người thằng ngốc này tỏa ra mùi thơm thoang thoảng của sữa tắm, mới cười nói: "Tường, chị Anne của mày có phải lại tắm cho mày rồi không?

"Sao anh biết?" Hầu Tường tròn mắt hỏi.

Trần Mậu Thịnh nháy nháy mắt, chọc ghẹo cậu: "Tao là thần tiên đấy, có thể bấm ngón tay mà biết được mọi thứ!"

Hầu Tường gãi đầu gãi tai, đỏ mặt nói: "Anh biết hay thật đó."

Trần Mậu Thịnh hỏi: "Lần này mày vào đó gần hai tiếng

đồng hồ rồi, cứ cho là tắm rửa, thì cũng làm gì mà mất nhiều thời gian thế. Tắm xong hai người còn làm gì nữa không?"

"Lúc tắm xong, chị Anne không cho tôi mặc quần áo, còn bảo tôi ôm chị ấy..." Nói đến đây, Hầu Tường đột nhiên nhớ ra điều gì, liền vội vàng bịt miệng lại nói: "Chết rồi, chị Anne không cho tôi nói với anh."

Tính hiếu kỳ của Trần Mậu Thịnh, hay nói cách khác là cái sở thích nhìn lén vụng trộm của gã lại bị khơi dậy, thấy cậu nhóc nói được một nửa thì dừng lại, trong lòng trào lên cảm giác hụt hẫng, gã bèn quay người lấy từ trong sạp hàng ra hai cái kẹo, nói: "Mày kể hết đi, tao cho mày ăn kẹo."

Hầu Tường nhìn chiếc kẹo liếm liếm mép, nhưng rất nhanh đã nhìn sang chỗ khác.

"Không được nói, không được nói, chị Anne bảo tôi, việc tôi và chị ấy cởi hết quần áo nằm ngủ với nhau trên sofa, dù có đánh chết cũng không được nói với ai, nếu không sau này chị ấy sẽ không thèm để ý đến tôi nữa..."

Cậu đẩy cái tay đang cầm kẹo của Trần Mậu Thịnh ra rồi quay người chạy mất.

Trần Mậu Thịnh đứng ngây người ra đó, mãi lâu sau mới có phản ứng.

Anne cởi hết quần áo rồi ngủ cùng nó?

Thằng ngốc này đúng là vớ bẫm rồi, hay là cái bệnh điên tình của nó lại tái phát, cho nên mới ăn nói hàm hồ, sau khi gặp được mỹ nhân liền đem những hình ảnh mộng tưởng ở trong đầu biến thành sự việc xảy ra ngoài đời rồi kể cho người khác nghe nhỉ?

Vì trong lòng nảy sinh thắc mắc, cho nên mấy ngày sau, lúc Anne lại bảo Hầu Tường xách đồ đạc về nhà cho cô, Trần

Mậu Thịnh mới cố tình theo dõi, sau đó lập tức cầm theo chiếc cần câu, chạy ra phía sau tiểu khu, vờ cũ diễn lại, gã buộc chặt điện thoại vào đầu cần câu, đưa về phía khe cửa sổ đang mở hé của căn phòng nơi Anne ở, rồi quay lại toàn bộ những sự việc xảy ra trong suốt khoảng thời gian Hầu Tường ở trong nhà Anne.

Buổi tối về nhà mở ra xem lại, gã mới biết hóa ra những lời Hầu Tường nói không hề là bịa đặt.

Hầu Tường khệ nệ xách mấy cái túi mua sắm, sau khi đi theo Anne vào trong nhà, còn chưa kịp thở cho đỡ mệt đã bị Anne lột sạch quần áo trên người rồi kéo cậu vào trong nhà tắm. Khoảng hơn mười phút sau, hai người mới từ trong nhà tắm bước ra, Hầu Tường trần như nhộng, còn Anne thì chỉ quấn một chiếc khăn tắm lên người, quá nửa bầu ngực lộ ra ngoài, trắng đến sáng cả mắt.

Hầu Tường dù gì cũng là một thanh niên trai tráng, sức khỏe hiển nhiên dẻo dai hơn nhiều so với Chu Quảng Minh, hai người vật lộn tầm một tiếng đồng hồ trên chiếc sofa, sau đó mới sức cùng lực kiệt nằm xìu xuống...

Xem xong đoạn video, Trần Mậu Thịnh không khỏi trợn tròn mắt kinh ngạc, trong bụng thầm chửi: "Con mẹ nó chứ, ông mày đây hơn ba chục tuổi đầu, ngay đến bàn tay con gái còn chưa được cầm, ấy thế mà cái thằng dở điên dở khùng như Hầu Tường, lại lọt vào mắt xanh của gái xinh, thoải mái tận hưởng niềm vui sắc dục, cái thế giới này đúng thật là không công bằng tí nào!"

Sau lần đó, Anne lại bảo Hầu Tường bê giúp đồ đạc thêm mấy lần nữa, mỗi lần Hầu Tường đến nhà Anne, Trần Mậu Thịnh đều biết lại chuẩn bị có kịch hay xem, liền lập tức

vác theo cần câu và điện thoại, chạy ra đằng sau tiểu khu bắt đầu quay lén.

Mỗi lần như thế gã lại quay được một đoạn phim tình ái bốc lửa.

Ba tháng sau, vào một ngày nọ, Anne bước từ trên xe taxi xuống, Hầu Tường sớm đã ngồi chầu hẫu ở trước cửa tiểu khu, liền vội vàng ngẩng đầu lên.

Thế nhưng lần này, trong tay Anne không hề xách đồ đạc gì cả, cũng không vẫy tay gọi Hầu Tường, thậm chí còn không thèm nhìn cậu ấy mà cứ thế đi thẳng vào trong tiểu khu.

Hầu Tường ngẩn người ra, cất tiếng gọi chị Anne, rồi chạy theo sau cô.

Một nhân viên bảo vệ ở ngoài cổng đang định chặn cậu lại, nhưng một bảo vệ khác hướng về phía Anne rồi xùy xùy miệng ra dấu, dùng tay cản đồng nghiệp của mình lại.

Vừa vào đến trong phòng, Hầu Tường vội đến mức còn không kịp đi tắm, cậu không đợi thêm một phút nào nữa mà lao đến đẩy Anne nằm kềnh ra chiếc sofa ngoài phòng khách.

Lần này Anne không hề tự mình cởi quần áo ra hưởng ứng cậu, mà đột nhiên bưng mặt khóc.

Hầu Tường giật mình, vội vàng đứng bật dậy khỏi chiếc sofa, chân tay luống cuống đứng nhìn cô trân trân.

Anne lau hai hàng lệ trên mắt, không biết cô nói gì với Hầu Tường mà cậu đột nhiên trở nên cáu giận, xộc vào trong nhà bếp lấy ra một con dao thái thịt.

Anne hoảng hồn, vội vàng chặn cậu lại, vừa nhẹ nhàng vỗ về, vừa khẽ khàng lấy con dao ra khỏi tay cậu.

Ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt Anne, những giọt lệ thủy tinh vẫn còn dao động trên đôi mắt cô.

Hầu Tường giống như một người đàn ông thực thụ, nhẹ nhàng lấy tay lau những giọt lệ ngọc trên đôi mắt cô, rồi ôm cô vào lòng, đặt lên môi Anne một nụ hôn, sau đó, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống sofa...

Đang lúc Trần Mậu Thịnh nhìn thấy thân thể trắng như tuyết của Anne từ trong màn hình điện thoại thì đột nhiên gã mắc tiểu, liền vội vàng ném điện thoại xuống, lao vào nhà vệ sinh.

Ngày hôm sau, hiếm hoi lắm mới thấy Chu Quảng Minh lái xe về nhà.

Sau bữa cơm tối, đôi chồng già vợ trẻ này lại như hồi mới cưới, tay trong tay dắt nhau ra ngoài cổng tiểu khu tản bộ.

Tiết trời xuân ấm áp dịu ngọt, trong vườn hoa cỏ cây đâm chồi, trăm hoa đua nở, gió khẽ đung đưa, hương sắc thơm nồng.

Lâu lắm không được cùng chồng đi ra ngoài chơi, Anne hình như có chút ngất ngây vui sướng, cô níu chặt lấy cánh tay chồng, ngả đầu vào vai ông ta một cách đầy gần gũi yêu thương...

Tất cả những cảnh tượng đó đều bị con mắt của chủ tiệm tạp hóa đối diện tiểu khu Trần Mậu Thịnh thu lại bằng sạch.

Gã nghĩ đến việc mới tối hôm qua thôi người đàn bà này vẫn còn trai trên gái dưới với Hầu Tường trên chính chiếc sofa nhà mình, hôm nay đã đám níu tay chồng tỏ vẻ ân ái yêu thương, trong lòng không nhịn được, bật ra một câu chửi: Đồ tiện nhân!

Dõi theo bóng lưng Anne và Chu Quảng Minh, trong đầu Trần Mậu Thịnh bỗng lóe lên một tia sáng, gã vừa nghĩ ra một kế sách kiếm tiền không thể tuyệt diệu hơn.

Cuộc sống giàu sang phú quý hiện tại của Anne, đều là do lão chồng Chu Quảng Minh của cô mang lại. Đây chính là lý do mà mặc dù biết rõ chồng mình ở ngoài có người phụ nữ khác nhưng cô không thể ly hôn với ông ta. Nếu như Chu Quảng Minh biết được ông ta đã bị Anne cắm sừng, thì nhất định sẽ ly hôn với cô và rất có thể cô sẽ mất tất cả.

Điều này cũng có nghĩa là, những đoạn video Anne lén lút quan hệ với Hầu Tường mà Trần Mậu Thịnh đã lén quay lại được, đối với cô mà nói, chính là một điểm yếu chết người.

Nếu Trần Mậu Thịnh gửi những đoạn video này cho Chu Quảng Minh thì những ngày tháng tốt đẹp hiện tại của Anne chắc chắn sẽ đi đến hồi kết.

Cho nên nếu Trần Mậu Thịnh đem những đoạn video này đến đặt điều kiện với Anne, vòi vĩnh một ít tiền tiêu vặt, có lẽ cũng không thành vấn đề.

CHƯƠNG 7: VỤ ÁN BÍ ẨN

Sau khi nghĩ ra cách tống tiền Anne, Trần Mậu Thịnh phấn khích đến mức cả đêm không ngủ được, trong đầu gã xuất hiện vô vàn phép tính, kế hoạch này phải thực hiện như thế nào mới móc được thật nhiều tiền của Anne đây.

Sáng hôm sau, trời vừa hừng sáng, gã đã tỉnh dậy, chuẩn bị ngồi đợi ở cổng khu Trung Cảnh Hào Đình giống như thường ngày Hầu Tường vẫn làm, khi nào nhìn thấy Anne, gã sẽ lập tức chặn cô lại, rồi sau đấy thì tùy cơ ứng biến.

Đang chuẩn bị ra khỏi cửa, gã bỗng nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát lớn dần lớn dần từ xa tiến lại, nghe có vẻ như đang đi về hướng gã vậy.

Gã không khỏi hoảng hồn, lẽ nào kế hoạch uy hiếp tống tiền Anne còn chưa kịp thực hiện đã bị cảnh sát đoán ra rồi nhanh chóng cho người đến bắt mình ư?

Gã toàn thân run lẩy bẩy, ngay đến việc mở cửa cũng không dám.

Gã nấp đằng sau cánh cửa, lắng tai nghe ngóng, mới

phát hiện chiếc xe cảnh sát hú còi vang rồi đi vụt qua cửa tiệm của gã, hình như là đi thẳng vào trong khu Trung Cảnh Hào Đình.

Gã kiên trì đợi đến lúc tiếng còi xe cảnh sát tắt hẳn, mới dám mở cửa, gã thò đầu ra ngoài xem, quả nhiên là có ba chiếc xe cảnh sát chạy thẳng vào trong tiểu khu đối diện.

Hai nhân viên bảo vệ đã đóng chặt chiếc cổng bằng inox chạy điện của tiểu khu, không cho phép người ngoài bước vào trong.

Mấy ông bà già dậy sớm tập thể dục đang túm tụm trước cổng tiểu khu để nghe ngóng, thằng điên Hầu Tường cũng đứng trên bậc thềm hiếu kỳ nhòm vào trong khu dân cư.

Sau khi xe cảnh sát dừng lại bên trong tiểu khu, một đội cảnh sát nhảy từ trên xe xuống, có người đeo găng tay trắng muốt, có người lại xách một hộp dụng cụ đen xì, tổ trưởng bảo vệ của tiểu khu dẫn đầu, đội cảnh sát lanh lẹ đi theo về hướng Tây Bắc tiểu khu. Trần Mậu Thịnh nhớ chỗ đó hình như là vị trí bãi đậu xe của tiểu khu thì phải.

Gã đứng bên ngoài cánh cổng điện quan sát hồi lâu nhưng chưa rõ nguyên cớ vì sao lại xảy ra chuyện này. Vừa may gã có quen nhân viên bảo vệ đang đứng gác cổng, liền tiến lại gần hỏi anh ta: "Có chuyện gì thế? Sao chớp mắt một cái đã xuất hiện cả đống cảnh sát vậy?"

Nhân viên bảo vệ nhìn gã, nói nhỏ: "Tầm 5 giờ sáng hôm nay, hai người bảo vệ chúng tôi đang tuần tra trong tiểu khu thì phát hiện thấy Chu Quảng Minh nằm chết ngay ở cổng bãi đỗ xe. Tôi chạy đến xem xét hiện trường, trông kinh hãi vô cùng, ông ấy bị người ta dùng dao xiên cho mấy nhát liền, máu tươi nhuộm đỏ cả quần áo, nhưng ở hiện trường

không tìm thấy hung khí gây án, chắc là hung thủ cầm đi rồi. Đội trưởng của chúng tôi gọi điện báo cảnh sát, mà cảnh sát cũng nhanh thật đấy, chưa đến mười phút đã có mặt rồi."

Trần Mậu Thịnh nghe xong tin này, kinh ngạc đến mức ngây ra như tượng.

Chu Quảng Minh chết rồi ư? Mà lại còn là do người khác giết hại?

Lúc này, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu gã đó là gã không còn có thể tống tiền Anne được nữa rồi.

Chu Quảng Minh đã chết, toàn bộ tài sản của ông ta đã thuộc về người vợ hợp pháp này rồi, những video trong tay mình hiện tại, rốt cuộc chẳng còn có thể uy hiếp được Anne nữa. Mẹ kiếp, cuộc đời mình quá đen đủi, hai lần có cơ hội kiếm cả đống tiền, thế mà toàn miếng ăn đến miệng rồi lại còn rơi mất, lẽ nào ông đây cả cuộc đời này đã định phận với cái nghèo ư?

Buổi trưa, công tác khám nghiệm hiện trường vụ án của cảnh sát đã kết thúc, xe của nhà tang lễ có mặt, chở thi thể của Chu Quảng Minh đi. Sau đó Trần Mậu Thịnh có nhìn thấy cảnh sát đưa Anne lên xe rồi nhanh chóng phóng ra khỏi tiểu khu.

Gã bỗng nhiên hiểu ra, Chu Quảng Minh chết đi, ngoài tài sản đứng tên ông ta ra, thì toàn bộ số cổ phần của cái công ty gì gì đó, cũng sẽ danh chính ngôn thuận thuộc quyền sở hữu của Anne - người vợ hợp pháp. Có thể nói, cùng với cái chết của Chu Quảng Minh, Anne sẽ là người được hưởng lợi nhiều nhất.

Cảnh sát nghi ngờ cô ta là hung thủ, cũng là hợp tình hợp lý thôi.

Nhưng đến chiều, Trần Mậu Thịnh lại nhìn thấy Anne

ngồi taxi trở về khu Trung Cảnh Hào Đình, bên cạnh không có cảnh sát đi cùng.

Rõ ràng, cô ta không phải là hung thủ sát hại Chu Quảng Minh, nếu không cảnh sát tuyệt đối không thả cô ta về một cách dễ dàng thế này đâu.

Nếu cô ta không phải hung thủ, vậy thì kẻ nào mới là hung thủ đây?

Trần Mậu Thịnh bỗng cảm thấy những gì mà mình biết về vị Phó giám đốc Chu kia cũng không nhiều, ông ta ở ngoài xã hội có đắc tội với ai không, có kẻ thù nào không, gã hoàn toàn không biết gì hết, cho nên đứng ở vị trí của gã để phán đoán hung thủ cũng là việc phí công vô ích mà thôi.

Trong mấy ngày này, có hai cảnh sát một nam một nữ, thường xuyên đi điều tra dò hỏi trong khu Trung Cảnh Hào Đình và khu vực xung quanh, nhưng xem ra có vẻ không thu hoạch được gì.

Hai cảnh sát này cũng có ghé qua tiệm tạp hóa nhỏ của Trần Mậu Thịnh, họ hỏi gã rằng, ngày 11 tháng Ba, cũng chính là vào sáng tinh mơ lúc Chu Quảng Minh bị sát hại, gã có phát hiện ra điều gì bất thường không.

Trần Mậu Thịnh lắc đầu trả lời không.

Nữ cảnh sát nói năng rất lịch sự, bảo rằng cô tên là Âu Dương Nhược, còn vị đồng nghiệp nam đứng bên cạnh là Phương Khả Kỳ, hai người đều là cảnh sát thuộc đội cảnh sát hình sự Cục công an thành phố. Nếu nhớ ra manh mối nào có liên quan đến vụ án mạng của Chu Quảng Minh, có thể gọi điện đến đội cảnh sát hình sự để tìm gặp họ.

Trước khi rời đi, cô còn để lại cho Trần Mậu Thịnh một tấm danh thiếp.

Cũng chính vào khoảng 8 giờ tối hôm mà hai nhân viên

cảnh sát đến tìm Trần Mậu Thịnh, lúc đó gã đã đóng cửa tiệm và đang ngồi trong nhà xem ti vi, bỗng bên ngoài vang lên tiếng người gõ cửa đùng đùng.

Gã giật nảy mình, tưởng là phen này gặp cướp, bèn rón rén sợ sệt mở he hé cửa tiệm, thấy người đang đứng bên ngoài không ai khác lại chính là Anne.

Mới mấy ngày không gặp mà trên gương mặt Anne đã xuất hiện những nét tiều tụy thấy rõ.

Trần Mậu Thịnh không khỏi giật mình, bỗng một suy nghĩ vụt qua trong đầu gã: Lẽ nào người đàn bà này giết chồng mình xong, thấy cô đơn trống trải quá, nhất thời không tìm thấy Hầu Tường đâu nên mới chạy đến tìm mình?

Gã đang thầm mường tượng trong đầu thì Anne đứng dựa vào khung cửa, đưa một tờ tiền 50 tệ cho gã, hỏi: "Ông chủ, có thuốc lá không? Cho tôi một bao!"

Trần Mậu Thịnh bây giờ mới biết hóa ra Anne đến mua thuốc, bèn hỏi: "Cô muốn mua loại nào?"

Anne nói với giọng sốt ruột: "Loại nào cũng được, cứ hút được là được rồi."

Trần Mậu Thịnh tiện tay vớ bừa một bao thuốc đưa cho cô.

Gã biết ngày thường cô không hút thuốc, thời gian này đang cảm thấy phiền muộn nên mới muốn hút vài điếu cho vơi bớt nỗi lòng, gã bèn nói: "Cô không mang bật lửa đúng không? Tôi tặng cho cô một cái nhé."

Anne lấy chiếc bật lửa từ tay gã, nói "cảm ơn", sau đó nhìn gã rồi bỗng nhiên nói: "Lão Chu nhà tôi hồi còn sống từng bảo với tôi rằng, anh chẳng phải là hạng người tốt đẹp gì. Nhưng mà tôi thấy anh cũng tốt đấy chứ!"

Nói xong, cô bật cười suồng sã, cầm cả bao thuốc và bật lửa rời đi.

Trần Mậu Thịnh dõi mắt nhìn theo bóng lưng cô gái đang di chuyển lộc cộc trên đôi guốc cao gót, trong bụng nghĩ thầm: Đấy là tại lão chồng già Chu Quảng Minh của cô không kể với cô chuyện tôi quay lén cảnh ân ái của hai người rồi đòi tống tiền lão ấy, không thì còn lâu cô mới dùng hai chữ "người tốt" để gọi tôi.

Lại hai ngày nữa trôi qua, đôi cảnh sát một nữ một nam tên Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ lại xuất hiện ở trước cửa tiệm tạp hóa của Trần Mậu Thịnh.

Trần Mậu Thịnh tưởng hai người họ lại đến để điều tra dò hỏi, bèn nói: "Các đồng chí cảnh sát, tôi thực sự là không biết gì hết, nếu nhớ ra manh mối gì thì tôi đã sớm gọi điện nói với các vị rồi."

Âu Dương Nhược bước vào trong tiệm, đôi mắt nhìn thẳng về phía gã, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng không nói gì cả.

Trần Mậu Thịnh bị ánh mắt của cô làm cho hoảng sợ, bèn lùi về sau một bước rồi hỏi: "Hai... hai vị cảnh sát, tìm tôi rốt cuộc là có việc gì vậy?"

Âu Dương Nhược hỏi: "Có phải anh tên là Trần Mậu Thịnh không?"

Trần Mậu Thịnh gật đầu đáp: "Đúng vậy."

Âu Dương Nhược nói: "Vậy tôi hỏi anh, khoảng thời gian từ 3 đến 5 giờ sáng lúc Chu Quảng Minh bị sát hại, anh đang ở đâu?"

Trần Mậu Thịnh sững người: "Lúc đó á, tôi ngủ trên giường chứ đâu."

Âu Dương Nhược hỏi: "Có ai có thể làm chứng được việc đó không?"

Trần Mậu Thịnh xoắn xoắn hai tay vào nhau, vừa nói

vừa cười: "Tôi là đàn ông độc thân, trên giường có mỗi một mình, cô bảo tôi phải tìm ai đến để làm chứng bây giờ?"

Âu Dương Nhược nét mặt trầm xuống: "Vậy có nghĩa là không có ai chứng minh được lúc đó anh đang ngủ, có phải vậy không? Nếu đã như vậy, xin mời anh về Cục Cảnh sát, chúng tôi có một số vấn đề muốn cùng anh xác thực lại."

Trần Mậu Thịnh bỗng hiểu ra mọi chuyện, họ đang muốn điều tra chứng cứ ngoại phạm của gã, phía cảnh sát nghi ngờ gã là hung thủ sát hại Chu Quảng Minh.

Gã không khỏi nóng ruột, liền cao giọng nói: "Tôi nói rồi các đồng chí cảnh sát ơi, các vị có nhầm lẫn gì không vậy? Tôi... Tôi và vụ án Chu Quảng Minh bị sát hại thực sự không hề có liên quan gì đến nhau cả!"

"Có liên quan hay không, cần phải trải qua quá trình điều tra chi tiết của cảnh sát mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng được. Còn hiện tại, mời anh đi cùng chúng tôi."

Phương Khả Kỳ tiến lên một bước, nắm chặt lấy cổ tay Trần Mậu Thịnh.

Cánh tay Trần Mậu Thịnh nhất thời giống như bị một gọng kìm bằng sắt kẹp chặt, đau đến há mồm trợn mắt, toàn thân đông cứng.

Gã vội vàng nói: "Được, được, được, tôi hứa sẽ hợp tác với các vị để tiến hành điều tra, dù sao thì tôi cũng không phải hung thủ giết người, cũng không sợ các vị tra hỏi gì hết. Có điều các vị cũng phải cho tôi đóng cửa tiệm đã chứ?"

Phương Khả Kỳ đến lúc này mới thả tay gã ra.

Trần Mậu Thịnh khóa cửa xong, dưới sự giám sát của hai người họ, ngoan ngoãn nhảy lên chiếc xe cảnh sát đang đỗ bên đường.

CHƯƠNG 8: GỘT SẠCH HIỀM NGHI

Sau khi bị giải đến Cục Cảnh sát, phía cảnh sát lại đem toàn bộ những thắc mắc trước đó hỏi lại Trần Mậu Thịnh một lượt, Trần Mậu Thịnh vẫn trả lời y nguyên như cũ. Thấy Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ có vẻ không tin mình, Trần Mậu Thịnh vỗ ngực nói: "Sĩ quan cảnh sát à, tôi có thể thề với trời đất, sáng sớm hôm đó vào khoảng thời gian mà các vị nói, tôi thực sự đang nằm ngủ ở nhà. Nếu tôi có nửa lời bịa đặt thì ông trời cho Thiên Lôi đánh tôi chết!"

Âu Dương Nhược nhìn thẳng vào mắt gã rồi nói: "Anh ngồi đây thề thốt cũng chẳng có tác dụng gì, cảnh sát chúng tôi chỉ tin vào một thứ duy nhất, đó là chứng cứ."

Trần Mậu Thịnh mặt mày ủ rũ nói: "Tôi nằm ngủ ở nhà một mình, vậy cô bảo tôi tìm người làm chứng kiểu gì đây? Cô cảnh sát à, tôi thực sự không hề có một chút liên quan gì đến vụ án Chu Quảng Minh cả, các vị phải bắt vợ ông ta là Anne để làm đối tượng điều tra chính mới đúng, bởi vì cô ta mới thực sự có khả năng chính là hung thủ sát hại Chu Quảng Minh đấy."

"Sao anh lại nói thế? Có phải anh đã phát hiện ra manh mối gì rồi không?" Phương Khả Kỳ nhíu mày, nhìn thẳng vào mắt gã rồi hỏi.

Trần Mậu Thịnh nói: "Điều này không phải rõ như ban ngày rồi sao? Chu Quảng Minh chết rồi, khối tài sản trị giá hàng ngàn vạn tệ của ông ta, tất cả sẽ thuộc sở hữu của vợ ông ta là Anne, theo như cách mà các vị thường nói, thì cô ta hoàn toàn có động cơ để giết người còn gì!"

Phương Khả Kỳ nói: "Chúng tôi đã tiến hành điều tra cô ấy, cô ấy không có điều kiện gây án."

Khoảng thời gian Chu Quảng Minh tử vong, bộ phận pháp y xác định là vào khoảng 4 giờ sáng ngày 11 tháng Ba.

Vào khoảng thời gian hơn 4 giờ sáng ngày hôm đó, Chu Quảng Minh đã dậy. Bệnh viện nơi ông ta làm việc có một buổi họp quan trọng vào buổi sáng, ông ta cần phải nhanh chóng quay lại huyện Giang Hải từ sáng sớm."

Lúc ông ta thức dậy và rời khỏi nhà, Anne vẫn còn đang nằm ngủ trên giường.

Sau khi Chu Quảng Minh xuống lầu, ông ta rẽ vào một khúc cua, chuẩn bị đi đến bãi đỗ xe để tìm xe của mình.

Đúng lúc ông ta vừa đi đến cổng bãi đỗ xe thì đột nhiên bị hung thủ nhảy ra dùng dao nhằm thẳng vào ngực đâm nhiều nhát, dẫn đến tử vong ngay tại chỗ.

Theo như phán đoán của pháp y, hung khí gây án có thể là một con dao gọt hoa quả lưỡi đơn, nhưng phía cảnh sát không tìm thấy hung khí ở hiện trường, điều này chứng tỏ rằng hung thủ sau khi gây án đã mang hung khí đi.

Trước cửa bãi đỗ xe có lắp camera theo dõi, nhưng hướng quay của camera lại là từ bên ngoài chiếu thẳng vào

trong bãi đỗ xe, mục đích chủ yếu để đề phòng kẻ trộm từ bên ngoài vào ăn cắp xe. Vị trí mà Chu Quảng Minh bị đâm gục cách cổng chính của bãi đỗ xe khoảng mười mét và không nằm trong phạm vi ghi hình của camera. Ngày hôm đó sắc trời lại sầm xì u ám, trong tiểu khu không có ai đi lại nên không thể tìm thấy nhân chứng nào trực tiếp chứng kiến lúc vụ việc xảy ra.

Nhưng tòa nhà D khu Trung Cảnh Hào Đình - nơi mà Chu Quảng Minh đang ở, ngay chỗ lối ra dưới tầng một có lắp đặt thiết bị camera, qua điều tra đoạn băng camera ghi lại được vào thời điểm đó, có thể xác nhận trước 5 giờ sáng ngày hôm ấy, Anne không hề đi xuống lầu.

Sau khi cô nhận được điện thoại từ bảo vệ nói rằng chồng mình đã xảy ra chuyện, liền mặc vội bộ quần áo ngủ xuống lầu và chạy vụt qua camera, khoảng thời gian đó là vào 5 giờ 12 phút sáng. Do có chứng cứ chính là đoạn băng camera ghi lại được, nên khả năng Anne gây án đã bị cảnh sát loại trừ.

Về sau phía cảnh sát lại tiếp tục tiến hành điều tra đoạn băng mà camera lắp bên ngoài cổng tiểu khu quay lại được, trong một khoảng thời gian dài trước khi vụ án xảy ra, cũng không phát hiện thấy có người nào khả nghi ra vào tiểu khu.

Cảnh sát nghi ngờ hung thủ gây án không đi qua cổng chính tiểu khu, mà đã trèo qua tường để vào bên trong.

Qua quá trình khám nghiệm chi tiết, phía cảnh sát đã phát hiện ở phía dưới bức tường bao khu Trung Cảnh Hào Đình, đoạn đối diện với cửa sổ sau nhà Chu Quảng Minh, có rất nhiều vết chân, mà kết luận cuối cùng cho thấy, những vết chân này đều là do Trần Mậu Thịnh để lại.

Phương Khả Kỳ nói: "Bức tường bao quanh khu Trung

Cảnh Hào Đình mặc dù có độ cao trên 2.5 mét, nhưng nếu xếp một số viên gạch, hoặc là kê ghế dưới chân, thì việc trèo tường nhảy qua cũng không phải là khó khăn."

Trần Mậu Thịnh không khỏi kêu khổ trong lòng, không ngờ cái vết chân mà mình vô tình để lại dưới chân tường trong lúc quay lén Anne, bây giờ lại trở thành chứng cứ kết tội mình đã bật tường nhảy vào trong sát hại Chu Quảng Minh. Chuyện quay lén người khác, đương nhiên không thể để cho cảnh sát biết được, nếu không sự nghi ngờ dành cho gã lại càng tăng lên.

Gã làm bộ ngây thơ vô tội nói: "Các đồng chí cảnh sát, các vị thực sự đã hiểu lầm tôi rồi. Cách đây không lâu, có một người bạn gửi một con mèo sang nhà tôi, nhờ tôi chăm sóc hộ, về sau con mèo này mới chạy đi mất, tôi tìm nó khắp nơi mà không thấy, rốt cuộc phát hiện ra nó đi lạc rồi trèo lên bức tường bao khu Trung Cảnh Hào Đình, đang đi lang thang ở trên đó, tôi gọi nó mãi, nhưng nó nhất định không chịu xuống, nên tôi bèn đứng dưới chân tường cố bật nhảy mấy cái, định thò tay lên bắt nó, kết quả đã để lại mấy cái vết chân ở phía dưới bức tường đó."

"Anh đang nói sự thật đấy chứ?" Âu Dương Nhược hỏi.

"Đương nhiên là thật rồi. Các vị nghĩ thử xem, tôi với Chu Quảng Minh chẳng quen biết gì nhau, giữa tôi và ông ta một chút quan hệ cũng không có, sao tôi có thể vô duyên vô cớ giết chết ông ta được? Theo như lời cảnh sát các vị hay nói thì tôi hoàn toàn không có động cơ gây án, có phải không?"

"Anh thực sự không có mối quan hệ gì với Chu Quảng Minh ư? Điều này thì tôi không dám chắc đâu." Phương Khả Kỳ khoanh tay trước ngực, từ trên cao cúi xuống nhìn gã: "Vợ cũ của Chu Quảng Minh ở huyện Giang Hải đã

nói với chúng tôi, trước khi vợ chồng ông ấy ly hôn, Chu Quảng Minh từng tiết lộ với bà ấy rằng, ông ấy bị một kẻ lạ mặt nhảy vào văn phòng uy hiếp tống tiền. Chúng tôi đã điều tra camera theo dõi ở lầu làm việc chính của Bệnh viện Nhân dân huyện Giang Hải, kết quả phát hiện ra số người lạ mà trong khoảng thời gian mấy ngày hôm đó đã đi vào phòng làm việc của Chu Quảng Minh, chỉ có một mình cậu mà thôi."

"Đúng là tôi đã từng đến văn phòng của Chu Quảng Minh, nhưng cái lão già xảo trá quỷ quyệt đó, căn bản là không chịu xì tiền ra cho tôi..." Trần Mậu Thịnh gào lên với bộ dạng như thể đang chịu quá nhiều nỗi oan ức vậy.

Gã vừa nói xong câu ấy mới chợt phát hiện ra mình đã nhỡ mồm, bèn vội vàng ngậm chặt miệng lại, thế nhưng đã quá muộn.

Âu Dương Nhược nhìn chằm chằm vào gã nói: "Vậy thì việc anh uy hiếp tống tiền Chu Quảng Minh là hoàn toàn có thật rồi?"

Dưới ánh nhìn đầy uy lực của cô, Trần Mậu Thịnh chỉ còn nước bất lực gật đầu thừa nhận.

Phương Khả Kỳ đặt hai tay lên mặt bàn, cúi thấp người xuống, nhìn sát vào mặt gã rồi nói: "Anh đã từng uy hiếp Chu Quảng Minh, về sau Chu Quảng Minh phát hiện ra người đã uy hiếp tống tiền ông ta, lại chính là chủ tiệm tạp hóa ngay đối diện với tiểu khu nơi mình đang sinh sống nên đã trả thù anh. Vì chuyện này mà anh sinh ra uất hận trong lòng, từ đó nảy sinh động cơ giết người. Rạng sáng ngày 11 tháng Ba, anh nhảy tường vào trong khu Trung Cảnh Hào Đình, ẩn nấp ở trước cổng bãi đỗ xe, đợi đến lúc Chu Quảng Minh ra bãi lấy

xe, anh mới bất ngờ lao đến, dùng dao gọt hoa quả để đâm chết ông ấy, sau đó mang theo hung khí và trèo tường trở ra ngoài, thoát khỏi hiện trường."

"Anh là đồ ngậm máu phun người! Tôi không hề giết ai hết. Hơn nữa tôi cũng không phải là thần tiên, làm sao tôi biết được rằng sáng sớm như thế Chu Quảng Minh đã đi xuống bãi đỗ xe?"

"Nơi làm việc của Chu Quảng Minh là ở huyện Giang Hải, nếu như ông ấy muốn trở về bệnh viện đúng giờ để bắt đầu công việc thì bắt buộc phải dậy rất sớm. Tiệm tạp hóa của anh nằm ngay ở cổng khu Trung Cảnh Hào Đình, quy luật thời gian ông ấy lái xe ra vào tiểu khu dân cư đó, anh sẽ nắm được một cách cơ bản chứ."

Trần Mậu Thịnh bỗng nhiên phát hiện ra câu chuyện này tồn tại quá nhiều những điều trùng hợp ngẫu nhiên, sau khi nghe cảnh sát phân tích, ngay đến bản thân gã cũng cảm thấy việc cảnh sát liệt mình vào danh sách những nghi phạm hàng đầu cũng chẳng có gì là sai cả.

Thế nhưng chỉ bản thân gã mới biết được rằng, thực tình thì gã không hề có một tí teo nào dính líu tới vụ án mạng của Chu Quảng Minh cả.

Nhưng sự việc đã đến nước này, dù gã có ba đầu sáu tay, mồm năm miệng mười cũng không thể giải thích cho rõ ràng được.

"Đồng chí cảnh sát, tôi không hề giết người, tôi bị oan mà, thực sự còn oan uổng hơn cả Đậu Nga nữa..."

Gã dùng tay nắm chặt lấy áo Phương Khả Kỳ, nước mắt nước mũi giàn dụa.

Phương Khả Kỳ tức giận đẩy gã ra, giọng đầy phẫn nộ:

"Xem ra phải nhốt ngươi mấy ngày thì ngươi mới chịu thành khẩn khai báo đây."

Anh rút từ thắt lưng ra một chiếc còng tay, một đầu còng vào tay phải của Trần Mậu Thịnh, đầu còn lại khóa chặt vào một đường ống nước trong phòng.

"Anh làm cái trò gì thế này?" Trần Mậu Thịnh hô hoán lên: "Tôi không giết người, các người dựa vào cái gì mà còng tay tôi?"

Phương Khả Kỳ quay sang Âu Dương Nhược ra hiệu bằng ánh mắt, hai người không để ý đến gã nữa, quay người đi thẳng.

Một cảnh sát đứng bên ngoài lập tức đóng chặt cửa phòng lại, Trần Mậu Thịnh tim đập chân run, sợ hãi hoảng loạn, miệng không ngừng kêu khổ.

Gã kéo giật cái còng tay phát ra những tiếng loong coong không ngớt. Trong căn phòng tối om, gã mặc sức gân cổ kêu la nhưng cũng chẳng ai thèm để ý.

Không biết chính xác đã bị nhốt bao nhiêu lâu, gã chỉ cảm thấy vừa đói vừa mệt, đang lúc sức lực kiệt quệ khiến cơ thể gã chìm dần vào giấc ngủ thì trong phòng bỗng vang lên tiếng người mở cửa.

Ánh sáng từ bên ngoài đột ngột chiếu vào trong phòng, chói đến mức làm cho gã nhức cả mắt, gã tưởng cảnh sát lại vào hỏi cung mình, liền vội vàng kêu lên thảm thiết: "Có ai đến đây mà xem, cảnh sát tra tấn ép cung, cảnh sát đánh người vô tội..."

Phương Khả Kỳ tiến đến mở còng tay cho gã rồi nói: "Được rồi! Đừng có gào lên nữa, anh có thể đi được rồi."

"Tôi được tự do rồi á?"

Trần Mậu Thịnh trên mặt vẫn còn lấm lem nước mắt nước mũi, há hốc mồm nhìn Phương Khả Kỳ.

Âu Dương Nhược nói: "Chúng tôi đã tiến hành điều tra rồi, anh đúng là không có liên quan đến vụ án mạng của Chu Quảng Minh, chúng tôi đã bắt nhầm người, tôi thay mặt cho toàn bộ tổ chuyên án gửi lời xin lỗi tới anh."

Cô dừng lại một lát rồi nói bổ sung: "Chúng tôi đã tìm ra hung thủ thực sự sát hại Chu Quảng Minh."

"Tìm thấy hung thủ rồi á?" Trần Mậu Thịnh cảm thấy bất ngờ: "Đó là ai vậy?"

Âu Dương Nhược nói với gã, camera theo dõi trước cửa bãi đỗ xe khu Trung Cảnh Hào Đình mặc dù không ghi lại được quá trình Chu Quảng Minh bị sát hại, nhưng vừa may lúc đó có một chiếc xe con đỗ ở bên ngoài bãi đậu xe, camera hành trình của chiếc xe này đang bật chế độ tự động ghi hình lúc dừng xe, chỉ cần có người hoặc phương tiện khác đi ngang qua trong phạm vi gần chiếc xe này thì camera hành trình lập tức được bật lên và tự động quay lại những gì trong tầm ngắm. Sáng nay, lúc chủ xe kiểm tra máy quay mới phát hiện ra camera hành trình vừa may quay lại được toàn bộ quá trình Chu Quảng Minh bị sát hại sáng sớm hôm đó và đã lập tức gọi điện báo cảnh sát.

"Vậy hung thủ rốt cuộc là ai?"

"Là một thanh niên bị mắc chứng tâm thần phân liệt."

"Hầu Tường?"

Âu Dương Nhược gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là cậu ta."

"Không phải chứ? Nó chỉ là một thằng điên thôi mà."

"Lẽ nào bị điên thì không thể giết người?"

Trần Mậu Thịnh suy nghĩ một lúc, nói: "Sáng hôm Chu Quảng Minh bị giết, lúc xe cảnh sát của các vị tiến vào trong tiểu khu, tôi còn nhìn thấy Hầu Tường vẫn đang đứng cùng với đám người hiếu kỳ ở ngoài cổng để hóng chuyện mà."

Phương Khả Kỳ nói: "Về việc này, cũng đã có người làm chứng khác xác nhận với chúng tôi. Nhưng kể từ đó không ai còn nhìn thấy Hầu Tường đâu nữa, chúng tôi suy đoán rằng rất có thể sau khi sự việc xảy ra, cậu ta vì sợ hãi nên đã tìm một chỗ ẩn nấp kín đáo để trốn. Hiện tại cảnh sát chúng tôi đang dốc toàn lực để truy tìm tung tích của Hầu Tường, hy vọng có thể sớm bắt được cậu ta về quy án. Nếu không cậu ta mà tiếp tục ra tay giết người, đến lúc đó thì vô cùng phiền phức."

Trần Mậu Thịnh lúc này mới nhớ ra hình như từ sau buổi sáng hôm Chu Quảng Minh bị giết, bản thân gã cũng không còn nhìn thấy thằng điên Hầu Tường đâu nữa.

CHƯƠNG 9: CHUYỂN BẠI THÀNH THẮNG

Ngày thứ hai sau khi trở về từ Cục Cảnh sát, Trần Mậu Thịnh lúc này đang bận rộn chăm lo cửa hàng, bỗng gã nhìn thấy có hai cảnh sát từ phía bên kia đường bước về phía cửa tiệm nhỏ của gã, quan sát kỹ hơn gã nhận ra đó chính là Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ.

Gã không kìm nổi nỗi lo lắng thấp thỏm trong lòng.

Hai cảnh sát bước vào cửa tiệm của gã mua hai chai nước suối, uống ừng ực mấy ngụm liền, sau đó Phương Khả Kỳ mới cất tiếng hỏi: "Trần Mậu Thịnh, hai ngày hôm nay có nhìn thấy Hầu Tường đâu không?"

Trần Mậu Thịnh lắc đầu nói: "Không có. Tôi biết nó là nhân vật đang xếp hàng để được vào tù ở chỗ các vị, nếu mà nhìn thấy nó, chắc chắn tôi sẽ trình báo với các vị chứ. À phải rồi, tôi biết nhà của nó ở đâu đấy, có cần tôi đưa các vị đến nhà nó hỏi thăm tình hình không?"

Âu Dương Nhược nói: "Chúng tôi đã đến nhà cậu ta rồi. Người nhà cậu ta đều không biết Hầu Tường đã chạy trốn đi

đâu, họ bây giờ về cơ bản cũng không quan tâm đến chuyện của cậu ta nữa. Mà cái thằng điên khùng này, người nhà có muốn quản lý cũng không quản lý được ấy chứ."

"Có một chuyện mà tôi vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ." Trần Mậu Thịnh phân vân nói: "Cái thằng Hầu Tường này ấy mà, mặc dù hàng ngày trông nó có vẻ không được bình thường, nhưng xem ra cũng không phải loại điên khùng có hành vi bạo lực, có thể cầm dao mà đâm chết người ta chứ?"

"Việc này thì cần phải phân tích từ động cơ giết người của cậu ta." Âu Dương Nhược nói: "Qua quá trình điều tra chúng tôi đã phát hiện rằng, Chu Quảng Minh bề ngoài nhìn hơi giống với vị phụ huynh của cô gái mà trước đây Hầu Tường đã đem lòng yêu, ngày xưa vị phụ huynh đó đã phản đối việc con gái mình và Hầu Tường qua lại với nhau, cho nên phía cảnh sát nghi ngờ rằng lúc tinh thần đang trong trạng thái điên khùng hỗn loạn, Hầu Tường đã cho rằng Chu Quảng Minh chính là kẻ thù đã chia cắt cậu ta với mối tình đầu của mình, cho nên mới ra tay giết người như vậy."

Trần Mậu Thịnh sững người: "Vậy thì cái chết của Chu Quảng Minh há chẳng phải quá oan uổng sao?"

Âu Dương Nhược nói: "Đây chỉ là phán đoán hiện tại của cảnh sát, tình hình cụ thể thế nào phải đợi đến khi tìm được Hầu Tường rồi mới có thể làm rõ. Chỉ có điều cậu ta mắc chứng tâm thần phân liệt, được liệt vào đối tượng không có năng lực hành vi dân sự, cứ cho là bắt được cậu ta thì cuối cùng cũng chỉ có thể nhốt cậu ta vào trong bệnh viện tâm thần thôi, không thể yêu cầu cậu ta chịu trách nhiệm hình sự được."

Trần Mậu Thịnh không kìm được bèn hô lên: "Thế thì nhẹ nhàng với cái thằng oắt con đấy quá còn gì?"

Phương Khả Kỳ trừng mắt nhìn gã một cái, nói: "Việc này không đến lượt anh lo. Tóm lại là, khi nào anh phát hiện được tung tích gì của cậu ta, chỉ cần lập tức gọi điện thoại báo cho cảnh sát là xong."

Trần Mậu Thịnh hôm ở Cục Cảnh sát đã bị hành cho một phen, nên bây giờ cũng có chút e sợ với Phương Khả Kỳ, gã bèn rụt cổ vào nói: "Tôi biết rồi, anh cảnh sát, nếu mà nhìn thấy thằng điên ấy, tôi sẽ gọi điện thoại cho các vị đầu tiên."

Buổi tối, Trần Mậu Thịnh nằm dài trên giường trong bộ dạng chán ngán vô vị, gã vừa mở điện thoại ra xem lại những đoạn video tình ái ướt át giữa Anne và Hầu Tường mà mình đã quay lén được, vừa nghĩ thầm trong bụng: "Thằng điên Hầu Tường này sau khi giết người xong, rốt cuộc thì có thể trốn đi đâu được nhỉ?"

Sở dĩ nó cầm dao đâm chết Chu Quảng Minh, lẽ nào đúng là do Chu Quảng Minh có ngoại hình rất giống với người cha của bạn gái nó ngày xưa? Hay là còn có uẩn khúc gì khác nhỉ?

Cho đến lúc đoạn video trong điện thoại của gã chạy đến cảnh Hầu Tường bộ dạng đầy kích động xộc vào trong bếp, sát khí bừng bừng cầm một con dao thái thịt chạy ra, trong đầu gã bỗng lóe lên một suy nghĩ, gã lập tức bật dậy khỏi giường.

Gã cảm thấy dường như mình đã hiểu rõ hết đầu đuôi ngọn ngành vụ án mạng của Chu Quảng Minh rồi, hóa ra hung thủ thật sự gây ra cái chết của Chu Quảng Minh không phải là Hầu Tường, mà chính là Anne.

Sở dĩ Anne muốn cưới Chu Quảng Minh, hoàn toàn là vì nhằm vào khối tài sản kếch xù của ông ta.

Sau khi hai người kết hôn, nếu Anne muốn thừa hưởng toàn bộ tài sản của Chu Quảng Minh, thì cách nhanh nhất là giết chết ông ta. Đương nhiên, nhằm mục đích bảo đảm an toàn, Anne không thể tự mình ra tay được. Lúc này cô ta mới nghĩ đến thằng ngốc Hầu Tường vẫn hay quanh quẩn ở trước cổng tiểu khu, nghĩ đến thằng điên đã từng vì si tình mê muội mà cầm dao đi chém người.

Thế là Anne không ngại dùng chính thân thể của mình để quyến rũ cậu trai trẻ Hầu Tường, khiến cậu ta lại đem lòng si mê mình. Sau đó cô ta chọn thời điểm thích hợp để nói với Hầu Tường rằng Chu Quảng Minh mới là chồng cô ta, mặc dù rất thích Hầu Tường nhưng lại không được ở bên cậu ta, bệnh điên tình của Hầu Tường nhất thời bộc phát, bèn lập tức vớ một con dao thái thịt định đi tìm Chu Quảng Minh. Đương nhiên, đây chỉ là một phép thử của Anne đối với cậu ta thôi.

Ngày hôm sau, Anne gọi điện thoại bảo Chu Quảng Minh quay về nhà. Tối hôm đó, cô ta cố ý nắm tay ông ta cùng nhau ra ngoài vườn hoa tản bộ, còn giả bộ sắm vai một đôi vợ chồng ái ân mặn nồng và cố tình để cho Hầu Tường lúc đó đang đứng ở ngoài cổng tiểu khu có thể tận mắt chứng kiến.

Màn kịch này, đối với Hầu Tường là một sự kích động cực lớn. Hầu Tường với đầu óc và suy nghĩ giản đơn, chỉ một lòng một dạ khao khát toàn bộ tình yêu của chị Anne thuộc về riêng mình, tuyệt đối không cho phép người đàn ông khác được quyền chia sẻ người phụ nữ với mình. Thế là Hầu Tường lại giống hệt như ngày xưa, khi mà trong cơn kích động đã cầm dao đi tìm phụ huynh của bạn gái để chém, cậu ta bèn vớ một con dao gọt hoa quả, trèo tường vào trong khu Trung Cảnh Hào Đình, lẩn trốn ở khu vực trước cổng bãi đỗ xe, đợi lúc Chu Quảng Minh xuống lấy xe bèn bất ngờ xông ra, điên cuồng đâm nhiều nhát vào ngực ông ta.

Sau khi giết người, hoặc là cậu ta tự mình cảm thấy sợ hãi, hoặc cũng có thể đã nhận được sự chỉ đạo từ phía Anne nên mới tìm một nơi an toàn kín đáo, để lẩn trốn...

Sau khi nghĩ đến những chi tiết phức tạp còn đang tiềm ẩn bên trong vụ án này, Trần Mậu Thịnh lập tức lục lại tấm danh thiếp mà Âu Dương Nhược đã đưa cho gã, rồi nhấc điện thoại định bấm số trên tấm danh thiếp và gọi đi, nhưng gã đột nhiên dừng lại. Gã chợt nghĩ ra một vấn đề rằng, gọi điện thoại báo cho cảnh sát về âm mưu của Anne, hình như cũng chả thu được lợi lộc gì cả, hơn nữa còn bại lộ việc gã lén lút quay lại đời sống riêng tư của người khác. Nói không chừng vì chuyện này mà gã còn bị cảnh sát truy cứu tội danh cũng nên. Vậy thì há chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này hay sao?

Nghĩ đến đây, gã liền lưỡng lự đặt chiếc điện thoại xuống.

Nhưng mà, nếu không cung cấp những chứng cứ này cho cảnh sát, thì còn có thể dùng nó để làm gì đây?

Gã ngồi trên giường, tự nói với bản thân: "Không biết nếu mình đem những đoạn video này cho Anne xem thì cô ta sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ?"

Gã lăn lộn trằn trọc suy nghĩ suốt đêm, đến khi trời sáng, Trần Mậu Thịnh cuối cùng cũng hạ quyết tâm, bản thân mình đã hai lần có cơ hội móc được tiền từ Anne và Chu Quảng Minh, nhưng lần nào cũng thất bại trắng tay, lần này nhất định phải nắm lấy cơ hội, quyết thực hiện một vụ mua bán trao đổi ra trò. Đúng vậy, phải là một vụ trao đổi thật lớn.

Thế là gã bỏ cả bữa sáng, vội vàng chạy đến cửa hàng điện thoại, mua ngay hai cái thẻ nhớ rồi sao chép những đoạn video trong điện thoại của mình thành hai bản, lần lượt giấu ở hai vị trí khác nhau trong nhà.

Sau đó gã cầm theo điện thoại của mình, rảo bước tiến về phía khu Trung Cảnh Hào Đình.

Từ sau khi vụ án mạng của Chu Quảng Minh xảy ra, tiểu khu đã tăng cường công tác bảo vệ ngoài cổng, người ngoài nếu như không có người trong tiểu khu đi kèm thì không được phép vào bên trong. Nhưng Trần Mậu Thịnh cũng coi như có quen biết với đội bảo vệ tiểu khu, gã vác một cái thùng giấy để đựng nước suối nhưng bên trong rỗng không rồi nói với bảo vệ: "Cô Anne ở phòng 307 tòa nhà D gọi tôi mang lên một thùng nước."

Bảo vệ không hỏi gì nhiều mà để cho gã vào trong.

Sau khi vào trong tiểu khu, Trần Mậu Thịnh tìm một chỗ không ai để ý đến vứt cái thùng giấy đi, sau đó vào thang máy đi lên tầng ba tòa nhà D, tìm đến phòng 307, ấn chuông gọi cửa.

Trong phòng vọng ra tiếng của Anne, hỏi: "Ai đấy?"

Trần Mậu Thịnh không nói gì, chỉ tiếp tục ấn chuông cửa. Anne cảm thấy có chút kỳ lạ, bèn tiến đến vị trí lỗ quan sát gắn trên cửa để nhòm ra ngoài, sau khi nhận ra trước cửa là chủ tiệm tạp hóa nhỏ đối diện với cổng tiểu khu, cô ta lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Trần Mậu Thịnh đáp: "Cô Anne, tôi có việc tìm cô, cô cứ mở cửa ra trước đã."

Anne vẫn chưa chịu mở cửa mà tiếp tục hỏi với giọng đề phòng: "Có việc gì? Anh cứ đứng ngoài đó nói là được."

Trần Mậu Thịnh thấy sự cảnh giác đề phòng của Anne rất cao, xem chừng nếu như không giở tuyệt chiêu ra thì cô ta sẽ không mở cửa, gã bèn nói: "Tôi biết Hầu Tường - hung thủ đã giết chết chồng cô hiện tại đang lẩn trốn ở đâu."

"Thật không?" Chiêu này quả nhiên có hiệu quả, Anne liền đồng ý mở cửa, cô ta hỏi gã: "Cậu ta đang ở đâu?"

Trần Mậu Thịnh lách mình một cái, chen qua người Anne chui vào trong phòng, với tay ra sau đóng cánh cửa lại rồi gã lại đưa hai tay lên nói: "Xin lỗi nhé, tôi lừa cô thôi, thực ra tôi chẳng biết cái thằng điên đó đang trốn ở chỗ nào cả."

Sắc mặt Anne trầm hẳn xuống, có vẻ cô ta cũng ý thức được đối phương đến với mục đích không tốt đẹp gì bèn nói với giọng tức tối: "Thế anh tìm đến nhà tôi để làm gì? Mau cút ra ngoài cho tôi, nếu không tôi gọi bảo vệ đến bây giờ đấy!"

"Mỹ nhân ơi đừng có nóng nảy thế mà! Lần trước chẳng phải cô còn khen tôi là người tốt hay sao?" Trần Mậu Thịnh cười khoái chí nói: "Cô yên tâm đi, tôi đến tìm cô không có ý gì khác, chỉ là muốn cho cô xem mấy thứ thôi, đợi cô xem xong, tôi sẽ lập tức rời đi ngay."

Anne ngây người ra, hỏi: "Xem cái gì?"

Trần Mậu Thịnh rút điện thoại của mình ra, mở đoạn video mà gã đã quay lén cảnh Hầu Tường và Anne lén lút quan hệ với nhau tại phòng khách rồi cho Anne xem.

Anne vừa nhìn, khuôn mặt ngay lập tức biến sắc, trợn trừng mắt lên nhìn gã nói: "Anh dám quay lén cuộc sống đời tư của người khác? Nếu không mau xóa hết đi, tôi sẽ báo cảnh sát ngay đấy!"

Trần Mậu Thịnh cười lạnh lùng nói: "Cô đừng nóng vội như thế, đoạn sau vẫn còn nhiều cảnh hay hơn nữa cơ."

Gã tiếp tục bật đoạn video có cảnh Hầu Tường sau khi nghe Anne thủ thỉ vài câu gì đó, liền lập tức xông vào trong bếp lấy ra một con dao thái thịt, dáng vẻ như chuẩn bị đi chém người rồi cho Anne xem một cách kỹ lưỡng.

Mặt Anne biến sắc hoàn toàn, loạng choạng lùi một bước về phía sau, ngồi phịch xuống sofa, rất lâu sau không mở miệng nói được câu nào.

Trần Mậu Thịnh dương dương tự đắc nói: "Mỹ nhân ơi, bây giờ cô còn muốn báo cảnh sát nữa không? Nếu cô muốn trình báo với cảnh sát, tôi có thể giúp cô gọi điện thoại cho họ đấy. Tôi tin là sau khi phía cảnh sát xem những đoạn video này xong, nhất định sẽ hiểu được rằng việc Hầu Tường cầm dao giết người, thực chất có một kẻ đứng sau giật dây, mà kẻ giật dây trong bóng tối ấy không phải ai khác, chính là cô!"

Anne đột nhiên giống như đang bị người khác bóp chặt lấy yết hầu, sắc mặt cô ta trắng bệch, thở dốc liên hồi, hai tay đặt lên ngực, phải một hồi lâu sau mới dần dần bình tĩnh lại. Cô ta hỏi gã: "Rốt cuộc thì anh muốn gì?"

"Tôi muốn cô gọi điện báo cảnh sát để họ tới bắt tôi!" Trần Mậu Thịnh giở giọng đùa giỡn châm chọc ra nói.

Anne hạ thấp giọng nói: "Chỉ cần anh không báo cảnh sát và không giao đoạn video này cho họ, thì bất kỳ điều kiện gì tôi cũng có thể đáp ứng cho anh được. Anh ra giá đi, cần bao nhiêu tiền thì anh mới chịu xóa hết những đoạn video đó?"

"Hê hê, cô trông tôi có giống một kẻ tham tiền không?"

Trần Mậu Thịnh nheo mắt, liếc nhìn phần ngực trắng muốt đang lấp ló lộ ra khỏi chiếc cổ chữ U của chiếc váy liền mà Anne đang mặc, lộ vẻ thèm thuồng.

Anne chợt hiểu ra ý đồ của gã, bèn khẽ nghiến răng, thò tay ra sau kéo khóa xuống, chiếc váy liền màu đen mỏng tang trườn theo từng đường cong nhấp nhô trên cơ thể của Anne rồi dần dần tuột hẳn xuống dưới, cả một thân hình vệ nữ gần như hoàn mỹ lộ ra ngay trước mắt Trần Mậu Thịnh.

Anne đá ánh mắt sang liếc nhìn gã, trong thần thái đôi mắt lộ ra một vẻ quyến rũ vô cùng: "Tôi đã nói rồi, bất luận anh muốn cái gì, tôi cũng có thể cho anh được hết."

Trần Mậu Thịnh cười ha ha, nói: "Nếu cô nghĩ tôi giống như cái thằng Hầu Tường mắc bệnh tâm thần đó, chỉ cần được ngủ với cô một đêm là có thể vì cô mà làm tất cả mọi chuyện thì cô đã nhầm to rồi."

Trên mặt Anne không khỏi lộ ra nét tức giận, cô liền cong người mặc lại y phục rồi nói: "Vậy thì rốt cuộc anh muốn gì?"

Trần Mậu Thịnh nhìn thẳng vào mắt cô ta rồi gằn giọng nhấn mạnh từng chữ từng chữ một: "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, đó là được kết hôn cùng với em!"

CHƯƠNG 10: ĐÁM CƯỚI ĐẪM MÁU

Nửa tháng sau, hôn lễ của Trần Mậu Thịnh và Anne được tổ chức tại khách sạn Nam Châu.

Họ hàng hai bên không đông lắm, Trần Mậu Thịnh gửi thiếp mời đến tất cả các hộ dân sinh sống trong khu Trung Cảnh Hào Đình và chú thích rõ trong thiếp rằng, chỉ cần đến tham dự hôn lễ, mỗi người sẽ được tặng lại bao lì xì trị giá 1000 tệ.

Không biết là do sức hấp dẫn của bao lì xì quá lớn hay là nhờ mối lương duyên tốt đẹp của tân lang và tân nương mà vào ngày hôn lễ được cử hành, cả một lễ đường đám cưới to như thế cũng đã ngồi chật kín người.

Không ai có thể ngờ rằng, góa phụ Anne xinh đẹp trẻ trung sau khi được thừa hưởng khối tài sản kếch xù từ ông chồng già, lại có thể chóng vánh kết hôn với gã chủ tiệm tạp hóa ở ngay trước cửa tiểu khu với dung mạo xấu xí ma chê quỷ hờn.

Chỉ đến khi Trần Mậu Thịnh và Anne mặc lên mình bộ

đồ cưới, xuất hiện ngay trước mắt toàn bộ quan khách, mọi người mới dám xác nhận một trăm phần trăm rằng đây không phải là một trò đùa quái ác mà chính là một hôn lễ thật sự.

Đứng trên sân khấu, Trần Mậu Thịnh nhìn thấy trong ánh mắt của đám quan khách nam giới bên dưới có cả sự ngưỡng mộ lẫn đố kỵ ganh ghét, gã chỉnh lại bộ vest trên người rồi đứng thẳng lên.

Gã cảm thấy trong cuộc đời suốt hơn ba chục năm nay của mình, có lẽ chưa bao giờ được mở mày mở mặt như hôm nay.

Gã không những đã lấy được một cô vợ xinh đẹp trẻ trung mà còn bước một bước đến gần hơn với cái hàng ngũ những đại gia giàu có nắm trong tay tài sản hàng ngàn vạn tệ, gã muốn chống mắt lên nhìn xem sau này còn kẻ nào dám gọi gã là Trần Mặt Sẹo nữa không, còn kẻ nào dám coi thường Trần Mậu Thịnh gã nữa hay không.

MC đám cưới hạng A mà gã bỏ ra một số tiền hậu hĩnh để mời đến dẫn chương trình hôn lễ của mình quả thực cũng xuất chúng hơn người, chỉ cần vài câu nói đã có thể đẩy không khí của buổi lễ lên đến cao trào.

Tay anh ta cầm chặt chiếc mic, hướng về phía toàn bộ quan khách trong lễ đường cao giọng hô to: "Sau đây, xin được kính mời tân lang và tân nương dành cho nhau một nụ hôn yêu thương nồng cháy, mọi người thấy như vậy có được không ạ?"

"Được, quá được!"

Ở đời có câu "Miếng ăn là miếng nhục", "Há miệng mắc quai", những quan khách ngồi dưới lễ đường đã cầm bao lì xì 1000 tệ, ai ai cũng hùa theo khua tay hò hét náo nhiệt vô cùng.

Khuôn mặt Trần Mậu Thịnh hiện lên một nụ cười hạnh phúc, gã ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của cô dâu, cúi người xuống, chu mỏ ra, định đặt một nụ hôn lên đôi môi hồng hồng xinh xinh của cô ta.

Anne nhìn thấy vết sẹo màu vàng nâu trên khuôn mặt của gã từ khoảng cách gần, chợt trào lên một cảm giác buồn nôn khó tả, cô ta không kìm được sự căm ghét bèn nghiêng đầu tránh sang một bên.

Trần Mậu Thịnh ghé vào tai Anne nói nhỏ: "Bây giờ hai chúng ta đã là vợ chồng rồi, em đừng có rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt như thế chứ!"

Anne sững ra một lát rồi miễn cưỡng nghiêng đầu lại vị trí cũ. Cánh tay của Trần Mậu Thịnh đang ôm lấy vòng eo của Anne chợt siết mạnh hơn một chút, cơ thể Anne bị nghiêng về phía trước, đôi môi của hai người cứ thế mà chạm vào nhau.

Đám quan khách dự tiệc người thì hô lớn tán dương, người thì vỗ tay hưởng ứng, thậm chí còn có người huýt sáo, không khí trong hội trường phút chốc đã trở nên náo nhiệt vô cùng.

MC lớn tiếng tuyên bố: "Sau đây xin kính mời tân lang và tân nương cùng nhau cắt bánh ga tô!"

Nhạc công chơi piano trong lễ đường dạo phím tấu lên bài nhạc "Cử hành hôn lễ", hai nữ nhân viên phục vụ đặt chiếc bánh ga tô chín tầng với ý nghĩa tượng trưng cho hạnh phúc bền lâu mãi mãi lên chiếc xe đẩy, chầm chậm đẩy đến trước mặt cô dâu và chú rể.

Một nhân viên phục vụ nữ đeo găng tay màu trắng, cầm một con dao cắt bánh ga tô bằng inox đưa về phía trước.

Tân lang và tân nương mỗi người đưa một cánh tay ra,

chuẩn bị cùng nhau cầm vào con dao để cắt bánh ga tô, đúng lúc này, bỗng nhiên có một người chạy xộc thẳng lên trên sân khấu, cướp lấy con dao cắt bánh ga tô từ tay nữ nhân viên phục vụ, rồi đâm thật mạnh vào ngực Trần Mậu Thịnh.

Trần Mậu Thịnh còn chưa kịp phát ra bất kỳ một tiếng kêu nào thì đã nằm gục xuống trong vũng máu.

"Á, giết người rồi..."

Quan khách bên dưới bỗng hoảng loạn như ong vỡ tổ, tiếng thét chói tai vang lên khắp mọi nơi, cả lễ đường trở nên nhốn nháo.

Đến lúc mấy nhân viên bảo vệ nghe thấy tiếng gào thét chạy vào trong thì hung thủ cầm dao đâm chết Trần Mậu Thịnh đã cao chạy xa bay.

Có quan khách tinh mắt đã nhận ra được tên hung thủ đó, nói: "Đó chẳng phải là thằng điên Hầu Tường vẫn thường hay lang thang ở trước cổng tiểu khu đó sao?"

CHƯƠNG 11: VỞ CŨ DIỄN LẠI

"Hung thủ đã xông vào đám cưới và giết chết Trần Mậu Thịnh - chồng của cô, cô có quen với hắn không?"

"Sự việc xảy ra quá đột ngột, lúc đó cả lễ đường là một mớ hỗn loạn, tôi cơ bản không kịp phản ứng gì cả, cũng không nhìn rõ gương mặt của kẻ thủ ác. Về sau tôi nghe có vị quan khách ở hiện trường nói rằng, hung thủ chính là thằng điên Hầu Tường."

"Cảnh sát chúng tôi đã kiểm tra camera ghi hình của khách sạn, bất luận là quan sát tướng mạo hay hình dáng, đặc điểm cơ thể của tên hung thủ đó đều vô cùng tương đồng với Hầu Tường."

Lúc này, cảnh sát hình sự Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đang thẩm vấn Anne, đã là ngày thứ ba kể từ sau khi Trần Mậu Thịnh bị giết chết ngay trong hôn lễ.

"Cả hai đời chồng trước và sau đều bị Hầu Tường sát hại, cô cảm thấy sự việc này hoàn toàn chỉ là trùng hợp thôi sao?"

"Các vị nói vậy là có ý gì?" Anne ngẩng lên nhìn thẳng vào hai cảnh sát: "Các vị đang nghi ngờ tôi sao?"

Ngữ khí của Âu Dương Nhược có chút gì đó cứng nhắc, nói: "Xung quanh cô liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng, cô cảm thấy mình không đáng bị cảnh sát nghi ngờ hay sao?"

Ánh mắt Anne trong phút chốc bắt gặp ánh mắt đối phương, cô ta bỗng nhiên khẽ thở dài, rồi chầm chậm cúi đầu xuống, nói: "Thôi được rồi, tôi thừa nhận việc Hầu Tường giết người là có liên quan đến tôi, nhưng việc cậu ta giết người chỉ là hành vi cá nhân của cậu ta, không phải là do tôi xui khiến hay chỉ đạo gì cả."

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ quay sang nhìn nhau. Phương Khả Kỳ nói: "Cô nói thử xem, tại sao việc đó lại có liên quan đến cô?"

"Sau khi tôi và Chu Quảng Minh kết hôn được không lâu, tôi phát hiện ra ông ta ở bên ngoài có người phụ nữ khác, ông ta thường xuyên cả chục ngày hoặc nửa tháng mới về nhà một lần. Tôi một thân một mình ở nhà, chăn đơn gối chiếc, bị sự cô đơn và trống trải vây lấy nên trái tim mới quẫy mình trỗi dậy, muốn nghĩ ra biện pháp gì đó để thoát khỏi cái vòng vây ấy. Có một lần, lúc tôi ra ngoài dạo phố, do mua sắm quá nhiều đồ đạc, nên phải nhờ Hầu Tường lúc đó vẫn thường hay luẩn quẩn ở trước cổng tiểu khu bê giúp về nhà. Về đến nhà, tôi thấy người cậu ta vừa bẩn thỉu lại hôi hám, tự nhiên cảm thấy đáng thương, bèn cho cậu ta vào trong buồng tắm nhà tôi tắm rửa. Lúc cậu ta thay bộ quần áo mới mà tôi đưa cho, tôi mới chợt phát hiện cậu ta thực ra là một thanh niên rất đẹp trai, tuấn tú. Lúc đó tôi lại uống một chút rượu, không thể kìm nén được sự rung động của cơ thể, bèn quan hệ với cậu ta ngay trên chiếc sofa ngoài phòng khách. Sau đó cậu ta có đến nhà tôi thêm mấy lần nữa. Dần dần, tôi phát hiện ra hình như cậu ta đã đem lòng si mê mình, tôi cảm thấy nếu

cứ tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm, nên quyết định cắt đứt mọi qua lại với cậu ta. Thế nhưng cũng đúng thời điểm đó thì bệnh điên tình của cậu ta lại phát tác, cậu ta không chịu khoanh tay đứng nhìn tôi ở bên người đàn ông khác, kết quả chồng tôi là Chu Quảng Minh chỉ vì buổi tối hôm trước cùng với tôi tản bộ ở vườn hoa ngoài tiểu khu mà đến sáng hôm sau đã bị một thằng điên không biết nghe lý lẽ giết chết. Vốn dĩ tôi cứ nghĩ rằng sau khi cậu ta gây án xong, sẽ trốn thật xa khỏi đây, thật không ngờ đến lúc tôi làm lễ thành hôn cùng Trần Mậu Thịnh, cậu ta lại đột nhiên xuất hiện tại hôn lễ của chúng tôi, đã thế lại còn..."

Nói đến đây, giọng Anne có chút nghẹn ngào, nhưng cố kìm nén lại để nước mắt khỏi rơi.

Ngừng một lát, cô ta tiếp tục nói: "Tôi biết rằng đây đều là lỗi của mình, tôi không nên chỉ vì giải tỏa nỗi cô đơn trong phút chốc mà quan hệ với Hầu Tường. Nếu tôi không làm vậy, thì Chu Quảng Minh và Trần Mậu Thịnh đã không phải chết."

Âu Dương Nhược nhìn thẳng vào cô ta: "Ý của cô muốn nói hành vi giết người của Hầu Tường hoàn toàn là biểu hiện ý chí cá nhân của cậu ta, không hề bị ảnh hưởng bởi bất kỳ một sự chỉ thị ngầm, hay nói cách khác là sự đe dọa và xui khiến nào từ phía cô?"

"Đúng là như vậy."

"Thế nhưng từ những chi tiết mà phía cảnh sát chúng tôi đang nắm giữ được, Hầu Tường tuyệt đối không thể xuất hiện tại hôn lễ của cô và Trần Mậu Thịnh được và lại càng không thể cầm dao giết người thêm một lần nữa."

Tâm trạng của Anne đột nhiên có chút gì đó kích động,

cô ta lớn giọng nói: "Những kết luận của các người không phải đã hơi độc đoán rồi hay sao? Cứ cho là cảnh sát các người đã tìm kiếm lục soát khắp nơi mà vẫn chưa tìm thấy Hầu Tường thì điều này cũng không nói lên được rằng cậu ta không lẩn trốn ở quanh đây, càng không có nghĩa là cậu ta không thể xuất hiện thêm một lần nữa và cầm dao đâm chết thêm một người đàn ông có quan hệ gần gũi với tôi. Các người phải hiểu rằng một bệnh nhân tâm thần, lại mắc bệnh điên tình mù quáng, đến lúc phát bệnh lên, chẳng có việc gì là không thể làm được cả."

"Bất luận là căn bệnh tâm thần của cậu ta nghiêm trọng đến mức nào, đều tuyệt đối không thể xuất hiện và giết người thêm lần nữa." Âu Dương Nhược bước đến trước mặt Anne, trừng mắt nhìn cô ta và nhấn mạnh từng câu từng chữ một: "Bởi ngay từ trước khi lễ thành hôn của cô và Trần Mậu Thịnh diễn ra một tuần, cậu ta đã chết rồi."

"Chết rồi á?"

"Đúng thế, khoảng mười ngày trước, có người phát hiện được một thi thể ở hồ dưới chân núi Nam Phong. Theo kết quả điều tra, chúng tôi đã khẳng định rằng, cậu ta thời gian gần đây luôn lẩn trốn trên núi, có lẽ là trong quá trình xuống núi tìm kiếm thức ăn đã bị trượt chân ngã xuống nước rồi chết đuối."

"Cái gì?" Anne giống như bị điện giật, đột nhiên nhảy khỏi chiếc sofa, nhìn Âu Dương Nhược rồi lại quay sang nhìn Phương Khả Kỳ, có lẽ do cảm thấy mình phản ứng hơi thái quá, cô ta lại ngồi xuống ghế: "Vậy... vậy người xuất hiện tại hôn lễ và giết Trần Mậu Thịnh..."

"Hầu Tường có một đứa em trai, chỉ nhỏ hơn cậu ta một tuổi. Hai anh em cậu ta bất luận là về dung mạo hay

dáng người, đều giống nhau đến một chín một mười. Rất rõ ràng, hung thủ giết chết Trần Mậu Thịnh tại hôn lễ không phải là Hầu Tường, mà chính là em trai cậu ta." Nói đến đây, Âu Dương Nhược cố ý dừng lại một lúc, chú ý quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Anne rồi tiếp tục nói: "Em trai cậu ta là một người hoàn toàn bình thường, không bị điên như Hầu Tường, cho nên nếu cậu ấy có nhận được chỉ thị từ ai đó, cũng tuyệt đối không thể liều mình thực hiện hành vi giả mạo với nhiều hiểm nguy như vậy, giả mạo chính người anh điên khùng của mình để đi giết người."

Anne bỗng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, toàn thân lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã trượt từ trên sofa xuống đất.

Phương Khả Kỳ nói: "Ngay lúc này một đội hình cảnh sát khác của chúng tôi đang nhanh chóng đến nhà Hầu Tường, chuẩn bị bắt em trai Hầu Tường về quy án và sau đó sẽ tiến hành thẩm vấn kỹ càng."

Anh nhìn vào mắt Anne, hỏi: "Cô còn lời gì muốn nói không?"

Anne không còn chống đỡ nổi nữa, cả cơ thể trượt ngã từ trên sofa xuống, mềm nhũn ra dưới sàn nhà, nước mắt nước mũi đồng loạt giàn dụa chảy ra.

"Tôi khai, tôi khai hết... Anh cảnh sát, là do tôi đã bỏ ra 10 vạn tệ, thuê em trai Hầu Tường đóng giả làm Hầu Tường để đi giết Trần Mậu Thịnh. Trần Mậu Thịnh đã lén quay được cảnh tôi và Hầu Tường quan hệ với nhau, hắn ta đã ghi lại được lời nói kích động của tôi với Hầu Tường, xui khiến cậu ta đi giết Chu Quảng Minh, hắn ta dựa vào điều này để nắm lấy điểm yếu của tôi, ép buộc tôi kết hôn cùng hắn, nếu không hắn sẽ giao những đoạn video này cho cảnh sát... Để thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn, tôi cũng đã đi khắp nơi tìm kiếm

Hầu Tường, muốn diễn lại vở kịch cũ, bảo cậu ta đi giết Trần Mậu Thịnh. Nhưng tôi không tìm được Hầu Tường, cuối cùng đành phải bỏ ra một khoản tiền hậu hĩnh để thuê em trai Hầu Tường đóng giả làm anh trai mình, đến hôn lễ giết chết Trần Mậu Thịnh. Dù thế nào thì cảnh sát cũng sẽ đem hết tội hình đổ lên đầu thằng điên Hầu Tường, thế nhưng tôi có nằm mơ cũng không thể ngờ được rằng Hầu Tường cậu ấy sớm đã..."

Vụ án thứ tư

LÊ HOA GIẾT TẬN

CHƯƠNG 1: BÁN CON

Không khí trong bệnh viện rất nặng nề ngột ngạt.

Trên chiếc ghế băng dài bên ngoài phòng nạo thai khoa phụ sản, người ngồi chật kín, trong số đó có hai thiếu nữ trên người vẫn đang mặc đồng phục, gương mặt chưa hết nét ngây thơ, nhìn giống như học sinh trung học.

Chu Lê Hoa lặng lẽ ngồi ở phía sau cùng, chờ bác sỹ gọi đến tên mình.

Chiếc cửa kính bên trên có dán dòng chữ "Phòng nạo thai" màu trắng nền xanh bỗng nhiên mở ra, cô gái trẻ tóc tai rũ rượi, sắc mặt trắng bệch, loạng choạng bước ra ngoài.

Y tá kéo dài giọng, khuôn mặt lạnh tanh không biểu cảm hướng về phía hành lang gọi tên một người, cô gái đang ngồi trên ghế băng cất tiếng thưa rồi đứng dậy, lưỡng lự bước vào phòng phá thai.

Khoảnh khắc cánh cửa kính đóng lại, hành lang đột nhiên im ắng hẳn, ngay cả hai cô nữ sinh trung học nét mặt từ nãy vẫn thờ ơ không quan tâm đến ai, chỉ mải tíu tít buôn chuyện,

cũng bất thình lình ngậm miệng lại, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi nhìn về phía cánh cửa kính thần bí kia.

Cánh cửa kính mờ mờ ấy, giống như miệng của con quái thú, cứ chốc chốc lại nhả ra một cô gái với khuôn mặt trắng bệch, biểu cảm đờ đẫn sau những thời khắc bị nó giày vò chán chê.

Đến lúc hai cô nữ sinh trung học tay ôm bụng, mắt ngấn lệ bước ra từ phòng phá thai, thì phía trước Chu Lê Hoa, chỉ còn có ba người phụ nữ nữa.

Ba người phụ nữ này đều có chồng hoặc bạn trai đi cùng. Khi cánh cửa kính kia tiếp tục mở ra, ba người phụ nữ đều không ai bảo ai, bất giác nắm chặt lấy bàn tay người đàn ông bên cạnh.

Nhìn cảnh tượng này, Chu Lê Hoa không thể gắng gượng kiềm chế nữa, nước mắt cứ thi nhau lăn xuống.

Cô đưa tay xoa bụng, phần bụng dưới đã to ra rõ rệt.

Lúc nãy khi tiến hành kiểm tra, bác sỹ bảo đứa bé trong bụng cô đã được năm tháng tuổi, nếu muốn tiến hành phá thai, chỉ có thể nong gắp thai chứ không thể sử dụng phương pháp nạo thai được. Phương pháp nong gắp thai nguy hiểm hơn so với nạo thai, phải nằm viện theo dõi, tốt nhất nên để cha đứa bé đến chăm sóc cho cô.

Cô lặng lẽ gật đầu đồng ý, mà không dám nói với bác sỹ rằng, cha đứa bé đã không cần cô nữa.

Chu Lê Hoa sinh ra ở một ngôi làng nhỏ thuộc thị trấn Đu Gia Viện thành phố Nam Châu. Thị trấn Đu Gia Viện là phòng tuyến chống lũ thuộc vùng duyên hải sông Trường Giang, nằm liền kề với dòng sông này. Trước khi đập Tam Hiệp được xây dựng, mỗi khi sông Trường Giang xuất hiện

lũ, khu vực này đều trở thành đê xả lũ. Do thường xuyên chịu cảnh lũ lụt triền miên, nên nơi đây là địa phương nghèo nhất của thành phố Nam Châu.

Vì gia cảnh nghèo túng, Chu Lê Hoa vừa học hết cấp 3, đã lên thành phố làm thuê. Ban đầu cô làm bảo mẫu trông trẻ cho gia đình người ta, về sau lại ứng tuyển làm nhân viên phục vụ ở khách sạn Nam Châu.

Hai năm trước, cô có để ý một người đàn ông thường xuyên đến khách sạn ăn cơm tiếp khách.

Người đàn ông này lớn hơn cô mười tuổi, là doanh nhân làm ăn trong thành phố. Anh ta đi một chiếc xe hơi sang trọng, nên cũng có thể coi là người thành công trong sự nghiệp. Người đàn ông này đã kết hôn, con trai đang học tiểu học. Anh ta nói có tình cảm với cô, muốn ly hôn để cưới cô làm vợ. Vậy nên cô bỏ việc, dọn vào sống trong một căn hộ sang trọng ở khu Bích Quế Viên mà người đàn ông này thuê cho.

Cứ thế, cô trở thành tình nhân của người đàn ông kia.

Về sau, cô có con với anh ta, đúng lúc bản thân đang mộng tưởng đến việc mình trở thành phu nhân của một gia đình giàu có vương giả, thì vợ anh ta đột nhiên kéo người đến tìm, vừa đánh vừa chửi, làm nhục cô một trận.

Cô khóc lóc gọi điện cho người đàn ông, anh ta không thèm nghe máy.

Vài ngày sau, người đàn ông mới gọi lại cho cô, nói rằng vợ anh ta đã phát hiện ra mối quan hệ giữa hai người, người vợ đe dọa, nếu anh ta không rời bỏ cô, thì lập tức sẽ đem con bỏ đi, khiến cho hai cha con anh ta suốt đời suốt kiếp không được gặp lại nhau.

Chu Lê Hoa biết, người đàn ông kia tuy tình cảm với vợ

không được tốt đẹp nhưng vẫn rất thương yêu con trai mình, coi nó là người kế tục sự nghiệp của bản thân. Anh ta nhất định sẽ không để cho con gặp nguy hiểm.

Quả đúng như vậy, anh ta nói với cô: "Chúng ta chia tay!"

Từ đó về sau, người đàn ông đó hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời cô.

Quen sống dựa dẫm vào trợ cấp của anh ta, nên khi chia tay, cuộc sống của cô bỗng chốc lâm vào cảnh khốn đốn. Không còn tiền thuê nhà, cô nhanh chóng phải dọn ra khỏi khu Bích Quế Viên.

Mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, cô đành quyết định phá cái thai trong bụng, rời khỏi cái thành phố đã làm trái tim cô bị tổn thương sâu sắc, về quê cũ tiếp tục cuộc sống thanh bình lặng lẽ.

Ngồi trên chiếc ghế đợi bên ngoài phòng nạo thai, thấy mấy người phụ nữ vào phá thai trước mình đều có một người đàn ông đi cùng, nghĩ đến người đàn ông bạc bẽo kia và những gì mình đang phải chịu đựng, Chu Lê Hoa không kìm nén được, những giọt nước mắt đau đớn xót xa lã chã tuôn rơi. Những giọt lệ lăn theo gò má, rớt khỏi khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, làm ướt cả một vạt áo.

Đột nhiên, một chiếc khăn giấy trắng tinh từ phía bên cạnh được ai đó đưa về phía cô.

Chu Lê Hoa ngẩn người, nhận lấy tờ khăn giấy và lau khô những vệt nước mắt trên khuôn mặt. Quay đầu sang nhìn, cô mới phát hiện bên cạnh mình có một người phụ nữ trung tuổi đang ngồi tự lúc nào, bà ta có mái tóc xoăn lọn to, từ trên cơ thể tỏa ra mùi thơm dễ chịu của nước hoa, khuôn mặt hiền hiện một nét cười, trông gần gũi thân thiết vô cùng.

Chu Lê Hoa gượng cười đáp lễ, lí nhí nói: "Cảm ơn."

"Chắc cũng phải được mấy tháng rồi nhỉ?" Người phụ nữ tóc xoăn đột nhiên hỏi.

Chu Lê Hoa nhìn thấy ánh mắt của bà ta hướng về phía bụng dưới đang trồi lên của mình, mới hiểu bà đang nói đến đứa con trong bụng cô, liền gật đầu đáp: "Vâng, được năm tháng rồi."

Người phụ nữ tóc xoăn cất tiếng thở than: "Năm tháng rồi à, cái thai cũng sắp thành hình rồi, nếu phá đi thì xót xa lắm."

Chu Lê Hoa trong lòng quặn đau, nước mắt lại chực trào ra: "Cha đứa bé không cần đến mẹ con em nữa, mà lúc này em còn chẳng có việc làm, nếu sinh nó ra cũng không nuôi nổi nó, cho nên..."

Cánh cửa kính lạnh lẽo kia lại bật mở lần nữa, cô đột nhiên nín lặng, không nói thêm được gì.

Y tá lại gọi tên một người nữa, người phụ nữ ngồi ngay trước cô đứng dậy đi vào phòng nạo thai.

Người tiếp theo sẽ là cô, trong lòng cô lúc này dấy lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ, thậm chí cô còn có ý nghĩ sẽ quay đầu rời khỏi đây.

"Ôi, thế giới này cũng thật lạ lùng, có người trong giấc mơ cũng ao ước được mụn con, có người mang thai rồi thì lại muốn..." Người phụ nữ tóc xoăn bỗng bâng quơ thốt ra một câu như vậy.

Chu Lê Hoa thoáng sững người, người phụ nữ tóc xoăn xích lại gần cô, ghé tai thì thầm: "Tôi có quen vợ chồng một người bạn, họ kết hôn bao nhiêu năm nay mà vẫn không có con, đến bệnh viện kiểm tra, bác sỹ bảo do tinh trùng của

người chồng có vấn đề, gắng chữa cũng không khỏi, cả cuộc đời này họ đừng mong chờ việc sẽ có con."

Chu Lê Hoa lí nhí "ừm" một tiếng trong cổ họng, người phụ nữ tóc xoăn tiếp tục nói: "Hai vợ chồng họ muốn có con đến mức sắp phát điên rồi, mấy hôm trước có nói với tôi là muốn nhận nuôi một đứa bé, dặn dò tôi giúp họ đi nghe ngóng tìm hiểu xem thế nào, xem ở đâu có đứa trẻ phù hợp thì bảo cho họ, cho dù họ có phải bỏ ra bao nhiêu tiền cũng được."

"À..." người phụ nữ tóc xoăn hình như chợt nghĩ ra chuyện gì, liền nhìn vào phần bụng dưới đang nhô ra thấy rõ của Chu Lê Hoa và nói: "Không thì thế này đi, em à, không phải em đang cần tiền hay sao? Hay là em cứ sinh đứa bé này ra rồi bán lại cho bạn chị, nếu là con trai, họ bằng lòng trả cho em 10 vạn tệ, coi như là bù đắp công sức cho em."

"Thế nếu đứa trẻ sinh ra là con gái thì sao?"

"Con gái họ cũng cần, chỉ cần sức khỏe bình thường ổn định là được, chỉ có điều là giá tiền ấy mà, thì phải giảm đi một nửa, chỉ trả cho em 5 vạn tệ được thôi."

Chu Lê Hoa có chút ngạc nhiên, không ngờ rằng sinh con cũng có thể kiếm được tiền.

Cô do dự một lát mới nói: "Việc này tôi phải về nhà suy nghĩ đã, dẫu sao thì sinh con cũng không phải là một việc nhỏ."

Người phụ nữ tóc xoăn thân mật túm lấy tay cô nói: "Được! Em cứ về nhà suy nghĩ cho kỹ đi. Chỉ cần em đồng ý sinh đứa bé này ra, thì bắt đầu từ bây giờ, tất cả các chi phí như phí sinh hoạt, bảo hiểm thai nhi, trị liệu hay phí hộ lý của em, đều sẽ do chị chi trả hết. Em chỉ việc yên tâm dưỡng thai, sinh ra một tiểu bảo bối khỏe mạnh là được."

Bà cầm điện thoại của Chu Lê Hoa lên, nhập vào một

dãy số: "Chị họ Trương, tên là Trương Phương, những người quen biết đều gọi chị là chị Phương. Đây là số điện thoại của chị, ngày mai em suy nghĩ xong, hãy gọi điện cho chị nhé."

Lúc này, y tá lại đẩy cánh cửa kính ra, cất tiếng gọi tên Chu Lê Hoa.

Cô do dự một lúc, cuối cùng không đáp lại, mà đứng lên khỏi chiếc ghế băng, rảo bước đi nhanh như chạy ra khỏi cổng bệnh viện.

Trở về căn phòng trọ chật chội của mình, tâm trạng Chu Lê Hoa không thể nào bình tĩnh được nữa.

Cô có nằm mơ cũng không nghĩ rằng việc sinh con cũng có thể kiếm ra tiền. Sinh một đứa con trai giá 10 vạn tệ, cho dù sinh ra con gái cũng kiếm được 5 vạn. Trời! 10 vạn... 5 vạn... khoản tiền này đối với một cô gái chỉ biết đi làm thuê như cô, chắc chắn là một con số không hề nhỏ!

Bao nhiêu năm lăn lộn làm thuê nơi thành phố, ngoài ít tiền chắt bóp để dành gửi về cho cha mẹ ở quê, cô đâu có tích cóp được đồng nào. Giờ đây, nếu có thể kiếm được 10 vạn tệ mang về nhà, cha mẹ cô chắc sẽ vui lắm!

Rồi cô nghĩ đến người đàn ông vô tình tệ bạc kia. "Tôi chính là muốn sinh con anh ra, rồi đem bán cho nhà người ta, để anh và con mình suốt đời suốt kiếp không được gặp mặt nhau, coi như một hình phạt vì anh đã bỏ rơi tôi!" Một nỗi uất hận trào lên trong tâm trí cô.

Sáng ngày hôm sau, Chu Lê Hoa gọi điện thoại cho Trương Phương: "Chị Phương, em đã nghĩ kỹ rồi, em sẽ sinh đứa bé này ra. Nhưng chị phải giữ bí mật cho em, nếu như người khác biết được em đã từng sinh con, thì sau này em cũng không thể lấy được ai."

Trương Phương cười trong điện thoại, nói: "Được, em yên tâm đi, chị sẽ không nói cho ai biết cả. Em sống ở đâu? Chị lập tức qua đón em."

Chu Lê Hoa đọc địa chỉ nơi mình đang sống cho bà ta, không lâu sau, đã nghe thấy có tiếng người bấm còi xe ô tô ở bên dưới lầu.

Cô đi xuống bên dưới, thấy phía trước cầu thang có một chiếc xe Toyota màu trắng bạc đang đỗ, lái xe là một người đàn ông để đầu đinh đeo kính râm.

Cô hơi ngẩn người, đang tự cảm thấy có gì đó là lạ thì bỗng nhiên Trương Phương bước ra từ bên cạnh ghế lái, hướng về phía cô vẫy vẫy tay: "Lên xe đi em."

Chu Lê Hoa nói: "Em phải quay về phòng lấy ít quần áo mang theo đã."

Trương Phương nói: "Cô em ngốc này, không cần phải thu dọn gì cả, tất cả mọi thứ chị đã chuẩn bị hết cho em rồi, em chỉ việc đi theo bọn chị là được, chị đảm bảo sẽ không đối xử tệ với em đâu."

Chu Lê Hoa do dự một lát, rồi cũng bán tín bán nghi trèo lên xe.

Tài xế đeo kính râm đánh tay lái quay đầu xe, chạy theo hướng phía Tây thành phố.

Trương Phương đưa cho Chu Lê Hoa cái mặt nạ che mắt rồi nói: "Em đeo cái này vào đi."

Chu Lê Hoa ngẩn người: "Tại sao lại phải đeo cái này?"

Trương Phương nói: "Địa điểm mà chúng ta sắp tới là một nơi bí mật, không thể tiết lộ cho người khác biết, nếu không thì bọn chị sẽ phiền phức lắm. Cho nên người lạ trước khi vào đây, đều phải đeo mặt nạ che mắt."

Chu Lê Hoa nhìn cái mặt nạ che mắt đen xì, không khỏi cảm thấy lưỡng lự.

Trương Phương cười, nói: "Cô em ngốc ngếch, có phải em sợ bọn chị mang em đi bán không?"

Chu Lê Hoa nhìn bà ta, rồi cũng đành đưa tay ra nhận lấy chiếc mặt nạ đeo lên mắt mình.

Trương Phương rướn người về phía cô để kiểm tra, sau khi xác nhận chắc chắn hai mắt cô đều đã bị che kín, bà ta mới yên tâm.

Sau khi Chu Lê Hoa đeo chiếc mặt nạ lên, hai mắt tối om, chẳng nhìn thấy gì nữa, cô tựa vào sau ghế nghỉ ngơi.

Chiếc xe con hiệu Toyota rời khỏi khu vực nội thành ồn ào ầm ĩ, rẽ vào một khúc cua, tiếp tục lái thêm khoảng nửa tiếng nữa, có lẽ đã đến khu ngoại thành. Dựa vào việc chiếc xe con đột nhiên tròng trành rung lắc, có lẽ đang chạy trên một đoạn đường đất gồ ghề .

Đúng lúc Chu Lê Hoa đang bị cơn rung lắc của chiếc xe làm cho mệt phờ, thì chiếc xe con cuối cùng cũng dừng lại hẳn.

Trương Phương nói: "Đến nơi rồi, em cởi mặt nạ che mắt ra đi."

Chu Lê Hoa kéo chiếc mặt nạ xuống, cố gắng chớp chớp mắt mấy cái, mới có thể quen dần với ánh sáng ở bên ngoài.

Cô mở cửa xe bước xuống, nhìn khắp xung quanh, mới phát hiện xe đang đừng tại khu vực giếng trời của một ngôi nhà vườn rộng lớn.

Ở mỗi hướng Đông, Tây, Nam, Bắc của ngôi nhà vườn này đều có một dãy nhà mái bằng, hợp thành hình chữ "Hồi"[1],

1. Chữ "Hồi": 回

nhìn thoáng qua, có vẻ giống kiến trúc nhà Tứ hợp viện[2] của Bắc Kinh.

Trương Phương dẫn cô vào một căn phòng nhỏ khép kín, phòng chỉ có một gian nhưng bài trí rất độc đáo. Tất cả các loại đồ điện và đồ gia dụng cần thiết đều có đầy đủ.

Trương Phương nói: "Em sẽ ở trong phòng này, việc ăn uống, sinh hoạt hàng ngày, đều có một nhân viên hộ lý riêng chuyên chăm lo cho em, ngoài ra có bác sỹ định kỳ đến khám thai cho em. Ở đây có phòng đẻ, đến khi em sinh con cũng không cần đến bệnh viện. Có thời gian chị sẽ đến thăm em. Tóm lại, em sống ở đây, tất cả mọi thứ đều không cần phải lo lắng gì, chỉ cần em yên tâm dưỡng thai, sinh đứa bé ra một cách thuận lợi, là có thể được lĩnh tiền rồi."

Trong lòng Chu Lê Hoa mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng đã bước chân đến đây rồi, cũng chỉ còn cách phó mặc tất cả cho sự sắp xếp của chị Phương kia. Chỉ cần kiếm được 10 vạn tệ đó, những việc khác đều không đáng là gì cả.

Cô gật đầu nói: "Em biết rồi. Cảm ơn chị Phương nhiều."

"Còn nữa, để bảo đảm bí mật, trong khoảng thời gian này, em không được liên hệ gì với người ở bên ngoài, bao gồm cả người nhà của em, cho nên điện thoại của em tạm thời phải đưa cho chị giữ, đợi sau khi em sinh con xong, giao dịch của chúng ta hoàn thành, chị sẽ trả lại điện thoại cho em."

Chu Lê Hoa hơi chần chừ một lúc, cô thấy ông lái xe cơ thể lực lưỡng kia đã bỏ chiếc kính đen xuống, đứng đằng sau Trương Phương trừng mắt nhìn mình với vẻ đầy hung dữ,

2. Tứ hợp viện: Tứ hợp viện còn được gọi là Tứ hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc, với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc

tim cô không khỏi đập loạn cả lên, đành phải ngoan ngoãn rút điện thoại ra, đưa cho Trương Phương.

Trương Phương cầm lấy chiếc điện thoại, bấm nút tắt nguồn, nhét vào trong túi của mình, bà ta dặn dò Chu Lê Hoa thêm mấy câu nữa, rồi chui vào trong chiếc xe Toyota, nhả khói phóng vụt đi.

Chu Lê Hoa nằm trong phòng nghỉ ngơi một lát, đến trưa, quả nhiên có một người phụ nữ trung tuổi, có vẻ là bảo mẫu mang cơm trưa đến cho cô. Đồ ăn vô cùng thịnh soạn, hương vị cũng rất ổn. Trong lúc cô ăn cơm, bảo mẫu tranh thủ dọn dẹp phòng.

Bà bảo mẫu cười tít mắt nói với cô: "Cô cứ gọi tôi là thím An, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày tôi sẽ đến đúng giờ để chăm sóc cho cô, đến lúc cô chuẩn bị sinh em bé, thì tôi sẽ ở đây cả ngày để chăm lo, nhất định bảo đảm cô có thể bình bình an an sinh quý tử."

Cả buổi chiều nằm dài xem ti vi, nhàn hạ đến buồn chán, cô ra khỏi cửa, bước xuống sân của khu nhà vườn, lúc này cô mới phát hiện ra trong ngôi nhà kiểu Tứ hợp viện này, hóa ra còn có mấy sản phụ trẻ tuổi khác bụng to giống cô đang sinh sống. Nhìn thấy cô đứng ngoài cửa ngó vào, người nào cũng cảnh giác đóng chặt cửa lại.

Cô tiếp tục đi dạo ra phía cổng khu nhà vườn. Chiếc cổng sắt của ngôi nhà được khóa chặt, trong bốt canh gác bên cạnh cổng có hai nhân viên bảo vệ, vừa nhìn thấy cô tiến lại gần, họ đồng loạt đứng dậy, sắc mặt sầm xuống, trừng mắt nhìn cô đầy dữ tợn.

Tim cô đập thình thịch, liền vội vàng quay người trở về phòng của mình.

Không cần nghĩ thêm nhiều nữa, cô đã hiểu thân phận thực sự của người phụ nữ tên Trương Phương này là gì.

Chị Phương này, tuyệt đối không phải là một người đàn bà bình thường, căn cứ vào tình hình của khu nhà vườn rộng lớn này, bà ta rất có thể là nhân vật lãnh đạo của một tập đoàn chuyên làm công việc buôn người.

Bà ta đi khắp nơi để tìm kiếm những người phụ nữ trẻ tuổi đang mang thai, vì lý do nào đó mà không thể sinh ra hoặc nuôi nấng đứa bé, rồi thuyết phục họ đến nơi này sinh con. Sau khi sinh xong sẽ bán đứa bé lại cho bà ta với một cái giá rất cao, rồi sau đó bà ta lại tiếp tục đem những đứa trẻ này bán lại cho khách hàng. Cách làm này kín đáo và an toàn hơn nhiều so với việc đến nhà người khác lừa mang con người ta đi bán.

Xem ra lai lịch của người đàn bà tên Trương Phương này cũng không hề tầm thường!

Chỉ có điều, đã bước vào đây, thì đành an phận. Chẳng cần phải quan tâm đến thân phận của bà ta, chỉ cần đợi đến lúc sinh con xong nhận được tiền là cô sẽ rời đi, chẳng còn dây dưa gì đến bà ta nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn, vậy là cô an tâm ở lại khu nhà vườn đầy thần bí này.

Về sau Trương Phương cũng có quay trở lại khu nhà vườn thêm mấy lần nữa, mỗi lần đến đây, bà ta đều dẫn theo một hai cô gái trẻ đang mang bầu.

Mấy tháng sau, vào một buổi tối, Chu Lê Hoa bỗng cảm thấy bụng mình xuất hiện từng cơn đau quặn thắt, thím An bảo mẫu biết cô đã trở dạ chuẩn bị sinh, liền vội vã gọi điện thoại cho Trương Phương.

Trương Phương nhanh chóng dẫn theo hai bác sỹ phụ sản đến nơi, đưa Chu Lê Hoa vào trong một căn phòng chuyên để sinh con nằm ở góc khu nhà vườn. Không lâu sau, Chu Lê Hoa đã hạ sinh đứa bé rất thuận lợi.

Bác sỹ đỡ đẻ đem đứa bé đến cho Trương Phương rồi nói: "Là một đứa bé trai, sức khỏe hoàn toàn bình thường."

Chu Lê Hoa vùng vẫy ngồi dậy, muốn nhìn mặt đứa bé, nhưng Trương Phương đã quay người bước đi, giao đứa bé lại cho thím An, nói: "Bà chăm sóc đứa bé cho cẩn thận nhé, vài ngày sau khách hàng sẽ đến mang nó đi."

Thím An đồng ý, rồi bế đứa bé mau chóng rời đi.

Chu Lê Hoa muốn nhảy xuống giường đuổi theo để nhìn con mình một cái, nhưng lập tức bị Trương Phương chặn lại.

Trương Phương rút ra một cái phong bì to và dày vỗ vỗ vào gối nói với cô: "Đứa trẻ này từ khi được sinh ra, thì đã không còn có bất kỳ một mối liên hệ gì với em nữa. Chị nói là làm, đây là 10 vạn tệ bồi dưỡng cho công sức của em, em cầm lấy. Sáng ngày mai, sẽ có xe đến đưa em về nhà."

"Nhưng mà..." Chu Lê Hoa nhìn thấy bà ta quay người bước đi, liền vội vàng gọi bà ta lại: "Chị Phương, con em sẽ được bán đi đâu?"

"Chuyện này không liên quan đến em." Trương Phương sầm mặt xuống, trừng mắt nhìn cô: "Nếu như em còn tiếp tục tìm hiểu những việc liên quan đến đứa bé, thì đừng có trách chị trở mặt vô tình nhé!"

Chu Lê Hoa bỗng rùng mình trước ánh mắt cay độc của bà ta, sau khi cầm 10 vạn tệ, cô không còn dám nhắc đến hai từ "đứa bé" nữa, cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Chị Phương, vậy bây giờ có thể trả điện thoại cho em rồi chứ?"

Trương Phương nói: "Điện thoại có tính năng định vị, chỉ cần vài giây là có thể tìm ra vị trí của khu nhà vườn này, cho nên lúc nào em vẫn còn ở trong khu vực này, thì điện thoại chưa thể trả cho em được. Nhưng em hãy yên tâm, ngày mai khi tài xế đưa em về đến nhà, sẽ lập tức trả lại điện thoại cho em."

Chu Lê Hoa nhìn thấy nét mặt bắt đầu mất kiên nhẫn của bà ta, cô không còn dám hỏi nhiều nữa.

Sáng ngày hôm sau, vẫn là tài xế đầu đinh mắt đeo kính râm lái chiếc xe Toyota đến đón Chu Lê Hoa.

Cô vừa lên xe, liền ngay lập tức bị đeo mặt nạ che mắt.

Khi bỏ chiếc mặt nạ che mắt xuống, cô đã thấy mình đang đứng ở dưới chân tòa nhà nơi có căn hộ cô đang thuê.

Tài xế ném chiếc điện thoại cho cô rồi lập tức đạp ga, chiếc xe con lại nhả khói lao vút đi mất.

Chu Lê Hoa đứng dưới chân tòa nhà, trước mắt cô cảnh vật vẫn như xưa, chỉ bản thân cô là đã có thêm một trải nghiệm lạ lùng kỳ quái. Cô nghĩ đến người đàn ông đã bỏ rơi mình, nghĩ đến đứa con mới ra đời mà mình chưa kịp thấy mặt, chợt cảm thấy bản thân như vừa trải qua một giấc mơ dài vậy.

Hiện tại cô đã tỉnh giấc, trong thoáng chốc bỗng cảm thấy mình già nua đi nhiều quá.

Cô uể oải trèo lên tầng, định trở về căn phòng cũ để thu dọn đồ đạc, quần áo mà trước khi đi cô không kịp dọn dẹp, nhưng cô phát hiện ra căn phòng ấy bây giờ đã có người khác ở.

Điều này cũng khó trách, cô đi liền một mạch mấy tháng trời không có tin tức gì, chủ căn hộ đương nhiên sẽ phải cho người khác thuê. Mấy bộ quần áo cô để lại lúc trước, chắc cũng bị người ta ném hết vào thùng rác từ lâu rồi.

Cô sờ vào túi quần, 10 vạn tệ kiếm được sau khi sinh con vẫn còn nguyên ở đây.

Chu Lê Hoa lê thân xác mệt mỏi không chút sức lực, bắt chuyến xe khách trở về quê, lúc này trời đã tối mịt. Cha mẹ thấy cô mấy tháng nay mất tích không tin tức gì, thì lo lắng thấp thỏm. Hôm nay cô đột nhiên trở về nhà, lại còn mang về 10 vạn tệ, trong lòng họ vừa bất ngờ vừa vui sướng khôn xiết.

Mẹ cô nắm chặt lấy tay cô, ngắm con gái từ đầu đến chân, giọng nói chất chứa yêu thương: "Lê Hoa, sao sắc mặt con kém thế này? Có phải con ốm rồi không?"

Chu Lê Hoa tự nhiên không dám nói ra mình vừa sinh em bé, vẫn chưa kịp hồi phục trở lại, chỉ đành lắc đầu cười lớn, nói: "Mẹ, con không sao, chắc tại mệt quá ấy mà."

Cha cô nói: "Phải lao lực đến vậy thì sau này con đừng đi ra ngoài làm công cho người ta nữa, cứ yên tâm ở nhà, tìm một người đàn ông có thể dựa dẫm được rồi lấy anh ta. Con cũng không còn trẻ tuổi nữa, mấy đứa con gái bằng tuổi con trong làng, chúng nó đứa nào cũng con ẵm con bồng hết rồi đấy."

Chu Lê Hoa vốn dĩ đã mất hết niềm tin vào cuộc sống nơi thành thị, nghe những lời đó của cha mình, liền gật đầu nói: "Con biết rồi, cha à, sau này con sẽ ở nhà, một lòng một dạ phụng dưỡng cha mẹ thôi."

Cha mẹ cô nghe thế, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhìn nụ cười hiện hữu trên khuôn mặt cha mẹ, đứa con gái là Chu Lê Hoa, sau nhiều năm phiêu bạt bên ngoài, lòng chợt trào lên cảm giác ấm áp của tình cảm gia đình. Cô tự nhủ trong lòng: "Cái thành phố đã làm mình tổn thương kia, suốt đời suốt kiếp mình sẽ không bước vào đó nữa."

Ra tết, mẹ Chu Lê Hoa mời một bà mối về tìm cho con gái mình cậu bạn trai ưng ý.

Cậu bạn trai đó là giáo viên dạy cấp một, bản tính thật thà trách nhiệm.

Hai người qua lại với nhau được hơn một năm, cha Chu Lê Hoa thấy đôi trẻ tình cảm cũng đã chín muồi, bèn quyết định sắp xếp việc hôn sự cho con gái.

Đúng vào thời điểm đó, bỗng nhiên có một người đàn ông thành phố lái xe con xuống tận làng để tìm Chu Lê Hoa.

Chu Lê Hoa chui vào trong phòng nói chuyện với anh ta một lúc, rồi lặng lẽ cáo biệt cha mẹ, ngồi lên xe anh ta, đi lên thành phố một lần nữa.

CHƯƠNG 2: LẤY CHỒNG THÀNH PHỐ

Vu Thành Toàn là một tài xế taxi, lúc chiếc xe hiệu Xiali màu đỏ của anh đi ra khỏi tiểu khu, là đúng 7 giờ sáng.

Từ tiểu khu Phú Lâm Uyển nơi anh đang sinh sống đi ra, rẽ vào một khúc cua, là đến đường Phú Dân. Dọc hai bên con đường nhỏ hẹp này là những cửa tiệm cũ kỹ tối tăm nằm rải rác. Lúc này trên đường có rất ít người đi lại.

Sau khi rẽ vào đường Phú Dân, theo thông lệ, Vu Thành Toàn đỗ xe trước cửa "Quán bánh bao Tiểu Thái" để ăn sáng.

"Quán bánh bao Tiểu Thái" rất nhỏ, chỉ là một gian nhà bé xíu, bên ngoài cửa đặt một cái nồi hấp to tướng lúc nào cũng bốc khói nghi ngút.

Trên bức tường áp ra mặt đường có lắp một chiếc cửa sổ trưng bày hàng bằng kính, tiện bán kèm mấy thứ đồ như bia, thuốc lá, bật lửa. Ngoài cửa có bày ba cái bàn, và mấy cái ghế ngồi. Một người đàn ông đáng đấp béo lùn, ở thắt lưng

quấn một chiếc khăn thấm đầy dầu mỡ, đang bận rộn không ngừng ở khu vực chuẩn bị đồ ăn.

Vu Thành Toàn cầm cái bình uống nước làm bằng inox của mình nhảy xuống xe, hướng về phía chủ tiệm hô to: "Bánh Bao Rau, hôm nay quán đông khách phết nhỉ!"

Ông chủ tiệm với biệt danh "Bánh Bao Rau" ngẩng đầu lên nhìn quanh mấy chiếc bàn đang có vài vị khách ngồi lẻ tẻ, nhếch mép cười rồi nói: "Cũng tàm tạm, không kiếm chác được nhiều bằng cậu, khắp đường phố chật kín người, kéo khách chỗ nào cũng được hết."

Ông chủ tiệm họ Thái, làm nghề bán bánh bao, cho nên những người quen biết đều gọi anh ta là "Bánh Bao Rau", còn tên thật "Thái Cường" thì càng ngày càng ít người gọi.

Vu Thành Toàn với Thái Cường nếu tính ra thì cũng có thể coi là đôi bạn thân thấu hiểu lẫn nhau.

Mấy năm trước, hai người cùng là tài xế lái xe chuyển hàng của một công ty vận chuyển, cả ngày phải lái xe tải đi khắp nơi, về sau Thái Cường gặp tai nạn xe hơi trên đường cao tốc, anh ta va vào người khác gây thương tích nên bị công ty đuổi việc. Thái Cường trở về nhà, mở tiệm bán đồ ăn nhỏ để kiếm kế sinh nhai duy trì cuộc sống.

Anh ta nhỏ hơn Vu Thành Toàn mấy tuổi, vụ tai nạn đó để lại di chứng nên anh ta đi hơi khập khiễng, thế nên mãi vẫn chưa có người phụ nữ nào đồng ý lấy anh ta làm chồng.

Hai năm trước, vợ Vu Thành Toàn mắc bệnh qua đời, để có thể ở nhà chăm sóc đứa con nhỏ, anh đành phải bỏ việc ở công ty vận tải, chuyển sang làm tài xế lái taxi.

Thái Cường vừa lấy chiếc khăn ra lau tay vừa hỏi: "Hôm nay ăn gì đấy?"

Vu Thành Toàn kiếm một cái ghế ngồi xuống rồi nói: "Lấy cho tôi một cái bánh bao nhân thịt nhé."

Lúc Thái Cường mang bánh bao lên, nhân tiện hỏi anh: "Tiểu Toàn còn bé thế mà anh đã cho nó đi học mẫu giáo rồi à?"

Tiểu Toàn là con trai Vu Thành Toàn, chưa đầy ba tuổi.

Vu Thành Toàn nói: "Cũng chả biết làm thế nào, ai bảo nó là đứa con mất mẹ chứ? Không gửi nó đi học mẫu giáo, thì tôi cũng không có cách nào dứt ra mà đi làm được."

Anh vừa uống nước vừa ăn bánh bao, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, bèn gọi Thái Cường lại: "Này, Bánh Bao Rau, tôi muốn nhờ cậu giúp đỡ một việc. Căn hộ hai phòng ngủ của tôi, chỉ có một mình tôi và con trai ở thì hơi lãng phí, nên tôi muốn cho người khác thuê để chia phòng. Cậu nhanh nhạy mấy khoản nghe ngóng thông tin, xem hộ tôi ở quanh đây có ai có nhu cầu thuê phòng không nhé."

Thái Cường nói: "Được thôi, không vấn đề gì. Nếu mà được việc, thì tiền thuê nhà tháng đầu tiên anh phải đưa tôi coi như phí môi giới nhé."

Vu Thành Toàn co chân đạp cho anh ta một cái, vừa cười vừa chửi đùa: "Thằng đểu này, giúp đỡ ông đây một tí thôi mà cũng đòi phí môi giới à? Nửa cắc cũng không có đâu nhá."

"Ái cha!" Thái Cường giả bộ kêu ầm lên, nghiêng người một cái, rồi tiện thể ngã luôn xuống bên cạnh một vị thực khách.

Vu Thành Toàn giật mình, đá nhẹ một cái thôi mà, cái thằng cha này mặc dù chân tay không được cứng cáp nhanh nhẹn như người ta, nhưng đâu đến mức ngã lăn ra như vậy.

Vu Thành Toàn vội vàng đứng lên, định đỡ anh ta dậy, thì thấy anh ta nằm tựa hẳn vào vị khách đang ngồi ăn bên cạnh, mắt nhìn Vu Thành Toàn nháy nháy ra hiệu.

Vu Thành Toàn hơi ngẩn ra, rồi chợt hiểu vấn đề, vị thực khách ngồi ở bàn bên cạnh, là một cô gái ngoài hai mươi tuổi, da trắng nõn nà, ngoại hình vô cùng xinh đẹp. Thái Cường tranh thủ lúc đang loạng choạng vùng vẫy, giả bộ víu vào người cô gái đến mấy lần mới đứng dậy được. Cái thằng cha này, hóa ra nhân cơ hội đứng cạnh con nhà người ta tranh thủ sờ soạng.

Vu Thành Toàn không khỏi cười thầm trong bụng: "Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

Lúc Thái Cường còn làm tài xế lái xe chở hàng, sở dĩ xảy ra chuyện là vì trong lúc đang lái xe, anh ta vẫn mang theo mấy em gái đẹp phục vụ cho bớt cô đơn. Kết quả là chỉ một phút sơ sẩy mất tập trung đã gây ra tai nạn.

Cô gái ngồi bàn bên bị ông chủ tiệm bánh bao thô tục này lợi dụng sờ soạng, tức tối đến đỏ mặt tía tai, nhưng ngại không muốn làm lớn chuyện.

Đợi Thái Cường đứng dậy, chuẩn bị đi khỏi bàn, cô bỗng nhiên hẩy đổ một cái cốc thủy tinh, toàn bộ nước trà nóng trong cốc đổ hết lên chân Thái Cường, anh ta gào ầm lên vì nóng.

Vu Thành Toàn thấy thế, không kìm được liền bật cười ha ha, trong bụng thầm tán dương cô gái này lanh lợi.

Anh ăn sáng xong, chuẩn bị lái xe đi làm thì cô gái bị Thái Cường sàm sỡ ban nãy đi đến cạnh chiếc xe, hỏi anh: "Tài xế, bây giờ xe của anh có chở khách không?"

Vu Thành Toàn đáp: "Có chứ, cô muốn đi đâu?"

Cô gái nói: "Tôi muốn đến khách sạn Nam Châu."

Vu Thành Toàn nói: "Không vấn đề gì, cô lên xe đi."

Cô gái nói "Cảm ơn", rồi đi sang phía bên kia, mở cửa xe ngồi vào vị trí cạnh ghế lái.

Vu Thành Toàn mở định vị, chiếc xe hiệu Xiali màu đỏ lao vút đi trên con đường Phú Dân.

Ít phút sau, chiếc xe taxi đã chạy vào tuyến đường chính khu nội thành, lúc dừng lại ở ngã tư để chờ đèn đỏ, Vu Thành Toàn sợ cô gái sốt ruột, bèn nói: "Khách sạn Nam Châu ở ngay phía trước rồi, đi qua ngã tư này chỉ còn vài phút nữa là đến thôi."

Đúng lúc đó, điện thoại của cô gái đổ chuông, cô nhấc máy nghe, chỉ "ừ" đúng một tiếng, rồi ngắt điện thoại, trên nét mặt hiện rõ nỗi thất vọng, im lặng một lúc, cô quay sang nói với Vu Thành Toàn: "Anh tài xế, tôi không đến khách sạn Nam Châu nữa, anh quay đầu đưa tôi trở về được không."

Vu Thành Toàn sững người ra, hỏi: "Sao thế cô gái?"

Cô gái nói giọng thở than: "Tôi tên là Chu Lê Hoa, từ dưới quê lên thành phố làm thuê, tôi đã lang thang ở đây tìm việc hơn một tuần nay rồi, hôm qua khó khăn lắm mới tìm được vị trí làm nhân viên phục vụ cho khách sạn Nam Châu, giám đốc hẹn tôi sáng nay đến phỏng vấn. Thế nhưng lúc nãy họ gọi điện, nói là đã tuyển đủ người rồi, tôi không cần phải đến nữa."

Vu Thành Toàn "ừm" một tiếng, nói: "Thế bây giờ phải làm thế nào?"

Chu Lê Hoa mặt mày ủ rũ nói: "Còn biết làm thế nào nữa? Tiếp tục tìm việc khác thôi."

Vu Thành Toàn hỏi: "Thế hiện tại cô đang ở đâu?"

Chu Lê Hoa suy nghĩ một lát, nói: "Thôi thì đành về chỗ tôi ở, mua mấy tờ báo xem mục tin tức tuyển dụng trên đó, thấy ưng việc nào thì lại đi ứng tuyển xem sao vậy. Hiện tại tôi đang ở nhà nghỉ Thuận Ý, cách cái tiệm bán bánh bao lúc nãy không xa, anh tài xế, phiền anh đưa tôi về nhà trước nhé."

Vu Thành Toàn đành rẽ luôn ở chỗ ngã tư, quay đầu xe trở lại con đường vừa mới đi.

Đi được nửa đường, Chu Lê Hoa đột nhiên hỏi: "À, anh tài xế, lúc nãy khi ngồi ăn sáng ở quán, tôi có nghe anh nói hiện tại anh đang cho thuê phòng, có đúng vậy không?"

Vu Thành Toàn đáp: "Đúng rồi, vợ tôi đã qua đời được hai năm, căn hộ tôi ở có hai phòng ngủ, một phòng khách và một bếp, chỉ có tôi và đứa con trai sống ở đó, cảm thấy như vậy rất lãng phí, cho nên mới muốn cho thuê một nửa."

Chu Lê Hoa nói: "Anh tài xế, tôi muốn thuê phòng của anh để ở, anh thấy có hợp lý không?"

"Cô á?" Vu Thành Toàn hết sức ngạc nhiên, bèn quay đầu sang nhìn cô một cái, khuôn mặt lộ rõ vẻ lúng túng: "Như thế thì hơi bất tiện nhỉ?"

Chu Lê Hoa nói: "Tôi đang ở nhà nghỉ, giá cả đắt đỏ mà môi trường sống cũng không được tốt, cả ngày ồn ào ầm ĩ, quan trọng nhất là thiếu an toàn, cho nên muốn tìm căn phòng rẻ một chút để thuê. Vừa may căn hộ anh đang sống lại thừa ra một phòng, cho nên tôi mới muốn đến thuê để ở, sau này tìm được việc làm, có một chốn nương thân cũng tốt."

"Nhưng mà cô là phụ nữ ..."

Chu Lê Hoa phì cười: "Tôi không sợ gì cả, không lẽ anh sợ tôi ăn thịt anh à?"

Vu Thành Toàn thoáng đỏ mặt, nói: "Thôi được rồi, vậy thì cô cứ thuê mà ở, nếu như cảm thấy có gì đó không hợp lý, thì dọn ra ngoài tìm chỗ khác thuê cũng được."

Chu Lê Hoa liếc nhìn anh một cái, rồi nghiêm túc nói: "Không có gì là không hợp lý hết, anh tài xế, vừa nhìn qua tôi đã biết anh là người hiền lành thật thà, ở chung với anh, tôi không có gì là không yên tâm cả."

Vu Thành Toàn nghe xong, không khỏi bật cười hì hì, nói: "Vậy thì được rồi, nếu cô đã nhất định muốn thuê, thì tôi cũng không có ý kiến gì."

Anh lái chiếc xe taxi đưa Chu Lê Hoa về nhà nghỉ Thuận Ý trên đường Phú Dân, Chu Lê Hoa vào lấy hành lý, thanh toán tiền rồi bước ra, sau đó anh liền đưa cô đến tiểu khu Phú Lâm Uyển.

Căn hộ anh đang ở nằm trên tầng ba khu nhà A của tiểu khu. Sau khi đỗ xe bên dưới, anh liền dẫn Chu Lê Hoa lên tầng.

Vừa mở cửa vào phòng, Chu Lê Hoa "a" lên một tiếng, nói: "Anh tài xế, nhà anh rộng thế này cơ à?"

Vu Thành Toàn nói: "Căn hộ này rất cũ, rộng khoảng một trăm mét vuông, mua cách đây nhiều năm rồi. Hồi đó tôi chạy xe đường dài tích góp được ít tiền, lúc kết hôn mới mua một căn hộ rộng rãi như thế này. Hai năm trước vợ tôi mất, chỉ có mình tôi nuôi nấng đứa con trai, hai cha con ở căn hộ rộng thế này, cảm thấy rất trống trải."

Mặc dù vợ đã mất được hai năm, nhưng khi nhắc đến việc này, tròng mắt anh vẫn rưng rưng nước.

Anh dẫn Chu Lê Hoa vào căn phòng mà mình định cho thuê, nói: "Tôi có thể cho cô thuê một phòng ngủ, một phòng

khách, còn bếp và nhà vệ sinh chúng ta có thể dùng chung. Cô ở đây, có lẽ sẽ yên tĩnh hơn so với nhà nghỉ. Con trai tôi mới chưa đầy ba tuổi, ban ngày nó đi học mẫu giáo, còn tôi thì đi lái xe, về cơ bản là không có ở nhà, cho nên sẽ không làm phiền đến cô."

Chu Lê Hoa đi một vòng quanh phòng, gật gù tỏ vẻ rất hài lòng. Căn phòng vẫn còn hơi lộn xộn nhưng chỉ cần dọn dẹp một chút có lẽ sẽ trở thành nơi ở lý tưởng.

Sau khi thương lượng giá cả với Vu Thành Toàn xong xuôi, cô cảm thấy rất hợp lý nên đưa trước cho anh ta hai tháng tiền nhà.

Vu Thành Toàn nói: "Tôi họ Vu, tên đầy đủ là Vu Thành Toàn, con trai tôi tên là Vu Tiểu Toàn. Chắc là tôi lớn hơn cô mấy tuổi, cô cứ gọi tôi bằng anh là được rồi, sau này chúng ta trở thành hàng xóm đấy. Bây giờ tôi phải ra ngoài lái xe, buổi tối quay về nhân tiện sẽ đánh luôn cho cô một chùm chìa khóa cửa..."

Chu Lê Hoa nói: "Được, anh Vu, anh cứ bận công việc đi, căn phòng này để em dọn dẹp là được rồi."

Thế là, Vu Thành Toàn đã trở thành chủ nhà thuê của Chu Lê Hoa. Cô thuê căn phòng nhà anh để ở, cũng coi như đã có một chốn nương thân ở trong thành phố này.

Sau đó, ngày nào cô cũng đi ra ngoài tìm việc làm, nhưng tìm đến nửa tháng trời mà vẫn không có việc, trong lòng không khỏi cảm thấy phiền não ủ dột.

Vu Thành Toàn an ủi cô: "Thôi đừng lo lắng, cứ từ từ mà tìm, em còn trẻ lại xinh đẹp như thế này, mà cũng nhanh nhẹn nữa, chắc chắn sẽ tìm được công việc phù hợp thôi. Hơn nữa, nếu hiện tại chưa kiếm được việc gì, thì anh muốn

mời em làm bảo mẫu, em ở nhà chăm lo cho con trai anh cũng được."

"Thật sao?"

Vu Thành Toàn gật đầu nói: "Đương nhiên là thật rồi."

Mấy ngày hôm nay, anh vừa vặn cũng đang đau đầu vì chuyện của con trai.

Con trai anh còn nhỏ, đưa cậu nhóc đi học mẫu giáo, không những chi phí rất cao, mà lại còn hay bị những đứa trẻ khác bắt nạt.

Chẳng nói đâu xa, mới hai hôm trước Vu Tiểu Toàn bị một thằng nhóc nghịch ngợm khác đánh vỡ cả đầu, anh phải bế con đến bệnh viện khâu mấy mũi, cho đến bây giờ Tiểu Toàn vẫn còn đang phải băng quanh trán.

Việc làm cho anh phiền não nhất là Tiểu Toàn đã nảy sinh tâm lý sợ hãi đối với trường mẫu giáo, buổi sáng lúc đưa cậu nhóc đi học, cậu bèn khóc òa lên, nhất định không chịu bước vào trong trường.

Vu Thành Toàn là một ông bố đơn thân, ban ngày còn phải lái xe đi làm kiếm tiền, không có thời gian chăm sóc con, con trai có khóc có hờn, thì anh cũng vẫn phải cương quyết cứng rắn gửi con vào trường mẫu giáo.

Sáng hôm nay, sau khi anh đưa Tiểu Toàn đến trường mẫu giáo, trong đầu chợt nghĩ, mấy năm nay mình lái xe kiếm tiền cũng tích góp được chút ít, nếu tính chuyện thuê một bảo mẫu chuyên ở nhà chăm sóc cho con trai, thì có lẽ anh cũng có thể lo liệu được.

Chu Lê Hoa nghe anh nói vậy, không khỏi có chút động lòng.

Cậu nhóc Tiểu Toàn này, mấy buổi tối hôm nay sau khi đi học ở trường mẫu giáo về, cũng đã quen chơi với cô.

Đứa trẻ này dáng vẻ cũng rất bụ bẫm kháu khỉnh, mà không hề nghịch ngợm tí nào, ở nhà chăm sóc cho cậu nhóc có lẽ cũng không tốn nhiều công sức.

Vu Thành Toàn nói: "Nếu em đồng ý, ngay ngày mai anh sẽ xin cho con anh nghỉ học ở trường mẫu giáo, nhờ em ở nhà chăm sóc cháu. Còn về tiền lương, hồi trước em đi tìm việc ở khách sạn Nam Châu, người ta đồng ý trả cho em bao nhiêu, thì bây giờ anh sẽ trả em bấy nhiêu. Em thấy thế có được không?"

Chu Lê Hoa mừng rỡ gật đầu nói: "Được ạ, dù sao em cũng rất thích cậu bé Tiểu Toàn này."

Sáng hôm sau, Vu Thành Toàn đến trường mẫu giáo của Tiểu Toàn làm thủ tục xin nghỉ học cho con và chính thức giao phó con trai cho Chu Lê Hoa.

Chu Lê Hoa nắm lấy tay Tiểu Toàn, cô ngồi xổm xuống hỏi: "Tiểu Toàn, sau này con không phải đến trường mẫu giáo nữa rồi, con ở nhà chơi với cô, có được không?"

"Được ạ! Được ạ! Sau này con không phải đến trường mẫu giáo nữa rồi, cô thật tốt!" Tiểu Toàn vui mừng ôm lấy Chu Lê Hoa, rồi thơm vào má cô một cái rõ mạnh.

Vu Thành Toàn thấy hai cô cháu hòa hợp quý mến nhau như vậy, không hỏi bật cười hề hề, rồi yên tâm đi làm.

Buổi trưa, anh kiếm được một vị khách đi xe đường dài, vừa về đến thành phố, đã cảm thấy bụng hơi đói đói, anh dừng xe lại bên đường, đang định tìm một quán ăn nhanh để lấp đầy cái bụng, thì điện thoại bỗng đổ chuông, anh nhấc máy nghe, là Chu Lê Hoa gọi đến.

Chu Lê Hoa hỏi trong điện thoại: "Anh Vu, bây giờ anh có rảnh không?"

Vu Thành Toàn nói: "Anh có."

"Vậy anh nhanh chóng về nhà đi."

"Có chuyện gì vậy? Có phải Tiểu Toàn ở nhà phá phách không?"

"Anh cứ về đi thì sẽ biết."

Vu Thành Toàn đột nhiên cảm thấy nóng ruột, ngay đến đồ ăn cũng không cần nữa, mà lập tức phóng xe về nhà.

Về đến nhà, vừa mở cửa ra, anh đã ngửi thấy mùi thơm của mâm cơm chiều.

Anh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên chiếc bàn nhỏ ngoài phòng khách đã bày sẵn mấy món ăn còn nóng hôi hổi, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt.

Chu Lê Hoa và Tiểu Toàn đang ngồi dưới đất chơi trò chơi, vừa nhìn thấy anh trở về, Chu Lê Hoa liền bế Tiểu Toàn lên nói: "Tiểu Toàn ngoan, bố về rồi này, chúng ta đi rửa tay ăn cơm thôi."

Vu Thành Toàn bây giờ mới hiểu, Chu Lê Hoa gọi điện gọi mình về nhà, là muốn anh về ăn cơm tối.

Chu Lê Hoa nói: "Ngày nào anh cũng ăn cơm ở bên ngoài, vừa không đủ chất, lại mất vệ sinh, chỉ là ăn được bữa nào hay bữa nấy thôi, không tốt cho sức khỏe. Sau này hàng ngày em sẽ ở nhà nấu cơm đợi anh về ăn, nếu như không quá bận, thì anh về nhà ăn cơm nhé."

Vu Thành Toàn ngại ngùng: "Như thế này... như thế này sao được? Công việc của em, vốn dĩ chỉ là chăm sóc cho Tiểu Toàn, chứ đâu có bao gồm việc nấu cơm cho anh."

Chu Lê Hoa cười nói: "Chẳng lẽ em với Tiểu Toàn ở nhà không cần phải nấu cơm ăn hay sao? Anh về nhà ăn cơm, em cũng chỉ là tiện tay thêm vào một đôi đũa thôi, cũng không phải là nấu riêng cho anh ăn."

Nhìn ngôi nhà gọn gàng sạch sẽ cùng với mâm cơm tối đặt trên bàn còn đang nóng hôi hổi, lại có cả nụ cười rạng rỡ trên gương mặt người phụ nữ và đứa con trai của mình, trong tim Vu Thành Toàn chợt cảm thấy có điều gì đó khó tả. Vợ anh qua đời đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận trong căn nhà của mình có hương vị này.

Không lâu sau đó, vào một buổi tối, lúc Vu Thành Toàn làm xong trở về nhà đã hơn 10 giờ tối. Bước vào nhà thấy tối đen như mực, anh tưởng Chu Lê Hoa và Tiểu Toàn đã đi ngủ, nhưng khi bật đèn lên nhìn, trong phòng hoàn toàn không thấy bóng dáng hai người đâu.

Anh gọi một tiếng "Tiểu Toàn", không thấy trả lời, lại gọi thêm một tiếng "Chu Lê Hoa", vẫn không có ai đáp.

Anh tìm khắp căn hộ một lượt, không thấy bóng dáng hai cô cháu đâu cả. Trong bụng nghĩ thầm: Muộn thế này rồi, không lẽ hai người vẫn còn đang chơi ngoài công viên của tiểu khu? Anh chạy xuống nhà, tìm khắp một vòng trong tiểu khu, vẫn không tìm thấy hai người.

Anh nhíu chặt hàng lông mày rút điện thoại gọi cho Chu Lê Hoa, nhưng tín hiệu báo rằng đối phương đã tắt máy.

Anh không khỏi tự cảm thấy kỳ lạ: Cô gái này có thể đưa Tiểu Toàn đi đâu được đây?

Chạy đến cổng tiểu khu hỏi bảo vệ, nhân viên bảo vệ nói, tầm khoảng 8 giờ hơn, có nhìn thấy Chu Lê Hoa bế Tiểu Toàn lặng lẽ rời khỏi đây.

Một bà cô nhà bên bảo anh, phải lập tức báo cảnh sát, ở tiểu khu bên cạnh đã xuất hiện trường hợp bảo mẫu lợi dụng lúc chủ nhà đi vắng đã đem đứa trẻ đi bán, Cục Cảnh sát cho đến giờ vẫn chưa bắt được kẻ đó.

Trái tim Vu Thành Toàn nhất thời như bị rơi xuống hố băng.

Đến giờ anh mới nhớ ra, những gì anh biết về Chu Lê Hoa quả nhiên rất ít, nếu như thực sự cô ta đến để bắt cóc con anh thì...

Toàn thân anh đổ mồ hôi lạnh, liền vội vã luống cuống rút điện thoại ra, đang định bấm gọi 110, thì điện thoại chợt đổ chuông, màn hình hiển thị một số điện thoại lạ đang gọi đến.

Anh lưỡng lự một lát, rồi ấn nút nghe điện, trong điện thoại lập tức vang lên tiếng của Chu Lê Hoa.

"Cô đem Tiểu Toàn giấu đi đâu rồi?" Trong lúc tâm trạng bị kích động, anh hét vào điện thoại.

Chu Lê Hoa nói: "Chúng em đang ở Bệnh viện Nhân dân."

Vu Thành Toàn sững người: "Đến Bệnh viện Nhân dân làm gì?"

Thì ra lúc tối, Tiểu Toàn đột nhiên bị sốt cao, còn lên cơn co giật, Chu Lê Hoa vội vàng bế cậu nhóc đi ra khỏi tiểu khu, gọi một chiếc taxi, lao đến bệnh viện. Đến bệnh viện rồi mới nhớ ra phải gọi điện thoại báo cho anh biết, nhưng điện thoại lại hết pin, cô phải xoay sở khắp nơi, mới mượn được điện thoại của một người lạ để gọi về cho anh.

Tim Vu Thành Toàn bất thình lình lại nhảy lên một lần nữa, anh vội vàng hỏi: "Thế... thế Tiểu Toàn sao rồi?"

"Bác sỹ bảo cháu bị viêm amiđan, dẫn đến sốt cao và co

giật, họ đã tiêm thuốc hạ sốt cho cháu, bây giờ thì không sao rồi, thế nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày."

Vu Thành Toàn đến lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vất vả cho em rồi, anh lập tức đến đây."

Anh lái xe đến bệnh viện, Tiểu Toàn đã được chuyển từ phòng cấp cứu về phòng điều dưỡng.

Anh bước vào trong phòng bệnh, nhìn thấy trên trán Tiểu Toàn vẫn còn đang dán miếng dán hạ sốt, tay còn cắm kim truyền nước, nhưng đã yên tâm nằm ngủ trên giường.

Chu Lê Hoa đang vắt khô một cái khăn thấm nước nóng, lau mồ hôi trên lưng cậu nhóc.

Vu Thành Toàn vội vàng bước lại nói: "Lê Hoa, để anh làm cho."

Chu Lê Hoa ngẩng đầu lên nhìn anh rồi nói: "Anh đàn ông chân tay vụng về, không cẩn thận sẽ làm Tiểu Toàn thức giấc, cứ để em. Bác sỹ nói, chịu khó dùng nước nóng lau lưng cho cháu, có thể giúp hạ sốt."

Vu Thành Toàn nhìn thấy cô bận đến nỗi mồ hôi đầm đìa, trong lòng áy náy không yên, nói: "Lê Hoa, thật sự vất vả cho em quá rồi!"

Chu Lê Hoa nói: "Có gì đâu mà vất vả anh, đây là việc em nên làm mà. Là do em chăm sóc Tiểu Toàn không tốt, để cho cháu bị cảm lạnh. Lúc đó anh lại không có ở nhà, em cuống quá, liền bế cháu lao thẳng đến bệnh viện, đến nơi rồi mới nhớ ra phải gọi điện báo cho anh biết."

Hai người đang nói chuyện, thì Tiểu Toàn trở mình tỉnh giấc.

Vu Thành Toàn tiến lại gần, dùng tay xoa xoa lên mặt con trai, cảm thấy thân nhiệt đã hạ xuống, anh mới yên tâm phần nào.

Tiểu Toàn mở to mắt nhìn anh, rồi bỗng cong môi lên cất tiếng hỏi: "Ba ơi, sao mọi người đều có mẹ, mà con lại chỉ có ba chứ không có mẹ?" Lúc hỏi câu ấy, cậu bé dùng tay chỉ sang giường bệnh bên cạnh.

Chiếc giường bệnh bên cạnh có một cô bé con đang nằm, một đôi nam nữ đang luôn chân luôn tay chăm sóc cho cô bé. Bé gái cứ chốc chốc lại gọi ba, chốc chốc lại gọi mẹ, giọng nói lanh lảnh như chim hót.

Tiểu Toàn bị ảnh hưởng bởi cảnh tượng bên giường cô bé, chợt nghĩ đến việc tại sao mình lại không có mẹ.

Vu Thành Toàn nghe xong, trong lòng trào lên một nỗi chua xót đắng cay.

Lúc vợ anh qua đời, Tiểu Toàn mới được nửa tuổi, đương nhiên không hề có một chút ký ức gì về mẹ mình.

Anh trầm mặc một lúc, không biết phải trả lời con trai mình thế nào.

Tiểu Toàn thấy cha không nói gì, càng lên cơn hờn dỗi, cậu gào khóc ầm lên đòi mẹ, chăn gối cũng bị cậu đạp rơi tứ tung.

Vu Thành Toàn vì quá bất lực, anh không còn kiên nhẫn được nữa, bèn trừng mắt lườm cậu bé một cái, đang chuẩn bị nổi xung lên thì bị Chu Lê Hoa dùng ánh mắt cản lại.

Chu Lê Hoa vừa sắp xếp lại chăn gối cho Tiểu Toàn, vừa nói: "Ai bảo Tiểu Toàn không có mẹ nào? Tiểu Toàn cũng có mẹ đấy chứ!"

Tiểu Toàn mở to đôi mắt hỏi: "Mẹ của con đang ở đâu?"

Chu Lê Hoa do dự một lúc, quay đầu lại nhìn Vu Thành Toàn, rồi cúi người xuống ghé vào tai Tiểu Toàn nói: "Mẹ chính là mẹ của con đây."

"Không phải, cô là cô, không phải mẹ."

Chu Lê Hoa nói: "Mẹ chính là mẹ của Tiểu Toàn đây, trước đây là mẹ lừa con, nên mới cố tình để con gọi mẹ là cô, còn thực ra, cô chính là mẹ của Tiểu Toàn."

"Thật không ạ?"

"Đương nhiên là thật rồi, không tin thì chúng ta ngoắc tay."

Tiểu Toàn giơ ngón tay trỏ nhỏ xíu ra, ngoắc tay với cô, rồi vui mừng hét lên: "Con cũng có mẹ, Tiểu Toàn có mẹ rồi!", khiến cho đôi vợ chồng trẻ ở phía bên kia không khỏi quay sang nhìn.

Vu Thành Toàn nghe vậy, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, trong phút chốc, không biết nên nói gì.

Chu Lê Hoa đỏ mặt, kéo anh ra một chỗ rồi nói: "Anh Vu, anh đừng trách em nhé, chỉ vì em muốn dỗ cho Tiểu Toàn vui lên, cho nên mới ..."

Vu Thành Toàn cảm động nói: "Lê Hoa, sao anh lại trách em được chứ? Anh phải cảm ơn em mới đúng, sự chăm sóc của em dành cho Tiểu Toàn, còn tận tình hơn cả một người làm cha như anh."

Hai ngày sau, Tiểu Toàn khỏi cảm lạnh, được xuất viện về nhà, buổi tối, đột nhiên cậu nhắc đến việc muốn được ngủ cùng với Chu Lê Hoa. Từ trước tới giờ tối nào cậu bé cũng ngủ cùng Vu Thành Toàn, từ sau buổi tối ở bệnh viện biết được Chu Lê Hoa là "mẹ" mình, cậu bé càng bám lấy cô hơn, tối đến cũng cứ ôm chặt lấy cổ cô không rời, và đòi được ngủ cùng cô.

Chu Lê Hoa không từ chối được, quay sang nhìn Vu Thành Toàn, Vu Thành Toàn nói: "Cái thằng nhóc này, bây giờ còn thân thiết với em hơn cả với anh đấy."

"Điều đó là đương nhiên, ai bảo em là 'mẹ' nó chứ." Chu Lê Hoa cười cười, vỗ vỗ vào mông Tiểu Toàn nói: "Chỉ cần nó cảm thấy vui, thì cứ để nó ngủ với em buổi tối cũng được."

"Như thế sao được? Đêm ngủ nó hay thích đạp chăn, sẽ làm phiền đến giấc ngủ của em đấy."

"Không sao, em biết cách ứng phó."

Tiểu Toàn thấy cha đồng ý, liền tỏ ra rất vui mừng, cậu lon ton nhảy lên giường Chu Lê Hoa.

Chu Lê Hoa chơi đùa với cậu một lúc ở trên giường, rồi thay quần áo chuẩn bị đi ngủ, lúc đó bỗng nhiên Tiểu Toàn nằm trong chăn gọi lớn: "Ba ơi, ba ơi."

Vu Thành Toàn đẩy cửa bước vào, hỏi cậu: "Sao thế con?"

Tiểu Toàn đảo mắt nói: "Các bạn nhỏ trong ti vi, không phải đều ngủ cùng với cả ba lẫn mẹ hay sao? Con cũng muốn ngủ cùng với cả ba và mẹ."

Cậu nhóc dùng cái mông nhỏ xíu của mình quay về phía Chu Lê Hoa đẩy đẩy, để trống ra một chỗ trên giường rồi nói: "Mau lên, ba ơi, ba ngủ ở đây, ba chúng ta ngủ với nhau."

Vu Thành Toàn sững người, nhìn Chu Lê Hoa mặc bộ quần áo ngủ, bộ ngực mềm mại lộ một nửa ra ngoài, anh bất giác đỏ mặt, quay sang lườm cậu nhóc một cái, rồi giả bộ tức giận nói: "Cái thằng nhóc này, định giở trò gì thế hả?"

Tiểu Toàn hai chân đạp bình bịch xuống đệm, khóc ầm lên: "Không được, không được, con muốn được ngủ cùng với cả ba cả mẹ, con muốn ngủ với cả ba và mẹ cơ..."

Chu Lê Hoa tủm tỉm cười nhìn Vu Thành Toàn: "Anh Vu, à không phải, ba Tiểu Toàn ơi, anh phải nghe lời Tiểu Toàn chứ, mau chóng vào đây ngủ đi, nếu không tối nay chúng ta đừng mong được ngủ yên giấc."

Vu Thành Toàn nhìn cô, rồi lại quay sang nhìn Tiểu Toàn, giơ ngón tay lên chỉ vào trán Tiểu Toàn nói: "Cái thằng nhóc này, chỉ quậy phá là giỏi." Sau đó đành phải làm theo ý Tiểu Toàn, để nguyên quần áo lên giường nằm.

Gương mặt Tiểu Toàn hiện lên một nụ cười chiến thắng, cậu một tay ôm "mẹ", một tay ôm cha, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Vu Thành Toàn thấy cậu đã ngủ say, liền với tay đắp lại chăn cẩn thận cho con, rồi ngồi dậy định đi ra, bỗng có một bàn tay mềm mại từ phía bên kia giường với đến, nhẹ nhàng kéo anh lại.

Chu Lê Hoa cất tiếng khe khẽ, chỉ vừa đủ để anh nghe thấy: "Tối nay, anh ngủ ở đây đi!"

Vu Thành Toàn không khỏi sững sờ, lúc anh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bộ quần áo ngủ trên người Chu Lê Hoa không biết từ lúc nào đã được cởi bỏ, lộ ra cả một vùng ngực trắng như tuyết, đôi mắt lúng liếng trong veo như nước của cô, đang nhìn về phía anh với vẻ mong đợi.

Cảm xúc của Vu Thành Toàn không khỏi bị lay động, những xúc cảm mãnh liệt trong cơ thể anh bị giam cầm trong suốt hai năm nay, đột nhiên cuồn cuộn dâng trào, anh bước qua người Tiểu Toàn, mạnh mẽ đè Chu Lê Hoa xuống dưới cơ thể mình...

Vu Thành Toàn và Chu Lê Hoa chính thức kết hôn hai tháng sau đó.

Vào một ngày tháng Ba, hai người cùng nhau đến Cục Dân sự làm đăng ký kết hôn.

Kết hôn lần hai nên Vu Thành Toàn không bày vẽ tiệc tùng linh đình, cũng không mời bạn bè gia đình hai bên, mà

chỉ chuẩn bị một mâm rượu thịt trong một nhà hàng nhỏ, mời vài người bạn thường ngày hay qua lại thân thiết với anh đến ăn cơm, coi như là làm chứng cho hôn sự của hai người họ. Thái Cường - chủ tiệm bánh bao Tiểu Thái cũng đến tham gia.

Trong suốt bữa ăn, Thái Cường liên tục mời rượu chú rể. Vu Thành Toàn vốn dĩ tửu lượng không cao, uống liền mấy cốc, anh đã say đến lâng lâng chao đảo.

Thái Cường một tay cầm cốc rượu, một tay khoác vai Vu Thành Toàn, giọng tức giận bất bình: "Người anh em, cậu... anh đúng là không xứng làm bạn tôi."

Vu Thành Toàn ợ lên một cái toàn hơi men, hỏi: "Tôi... tôi có gì mà không xứng làm bạn cậu hả?"

Thái Cường đảo mắt liếc sang phía cô dâu đang ngồi bên cạnh nói: "Cái cô này ấy, là tôi quen trước mà, có đúng thế không? Theo quy tắc đến trước dùng trước, phải là tôi được động thủ trước mới đúng chứ, sao ông anh lại tẩm ngẩm tầm ngầm cưới mất người ta? Anh kết hôn lần thứ hai rồi, còn tôi lần đầu tiên cũng chưa có, nhẽ ra anh phải nhường tôi mới đúng! Anh nói xem... anh nói xem... như thế có phải anh không xứng làm bạn tôi không? Không được... không được... tôi phải phạt anh ba chén."

Vu Thành Toàn cười ha ha nói: "Được, người anh em, tôi chịu phạt là được chứ gì."

Anh đỡ lấy chén rượu đối phương đưa về phía mình, vừa định tiếp tục uống, thì Chu Lê Hoa thò tay ra đoạt lấy chén rượu: "Anh không uống được nữa đâu, uống tiếp là say thật đấy."

Cô cau mày nhìn anh.

Thái Cường lập tức chĩa mũi nhọn sang cô, anh ta

cười khan: "Ô, chị dâu, vừa mới lấy nhau thôi, mà chị đã định quản chuyện anh em tôi rồi sao?"

"Đây không phải là tôi quản anh ấy, mà là sợ anh ấy uống say thôi."

"Chị sợ anh ta uống say, đêm tân hôn không trèo lên được giường, sẽ phí phạm đêm động phòng của anh chị chứ gì?"

Chu Lê Hoa tức đến tím mặt, cô lườm anh ta một cái, không thèm đáp lời.

Thái Cường bị một phen dại mặt, miệng nồng nặc mùi rượu nói: "Nếu mà chị đã yêu thương anh Vu đến thế, thế thì chén này, chị uống thay anh ta đi."

"Uống thì uống! Tôi uống xong anh hãy tránh xa chồng tôi ra một chút nhé."

Chu Lê Hoa không muốn phí lời với anh ta thêm nữa, bèn ngửa cổ, uống cạn chén rượu, mùi rượu trắng cay xè, vừa nóng vừa hắc đến mức khiến cho cô suýt nữa thì ứa cả nước mắt.

"Được, rất sòng phẳng đấy, nhưng tôi phải kiểm tra cái chén đã, xem có đúng là chị đã uống hết sạch hay không. Nếu còn đọng lại một giọt thôi, thì chị sẽ bị phạt tiếp một chén nữa."

Thái Cường cười giả lả, anh ta thừa lúc kiểm tra chén rượu, nắm chặt lấy tay cô, rồi khẽ sờ sờ lòng bàn tay.

Mặt Chu Lê Hoa biến sắc, bất thình lình rụt tay lại, cô định làm ầm lên ngay tại bàn cơm, nhưng quay sang nhìn thấy Vu Thành Toàn khuôn mặt đang vui vẻ hạnh phúc, đành kìm nén cơn giận xuống, chỉ hậm hực ngồi sang một bên, không thèm để ý đến Thái Cường thêm nữa.

Buổi tối về đến nhà, lúc này Vu Thành Toàn đã bị men rượu đánh gục, anh nôn mửa khắp nơi.

Chu Lê Hoa vừa đun trà giải rượu cho anh, vừa nói: "Anh xem lại tên Thái Cường đó đi, chả phải hạng người tốt đẹp gì, sau này nên ít qua lại với hắn đi thì hơn."

Vu Thành Toàn cười nói: "Không sao đâu, anh quen biết cậu ta cũng mười mấy năm rồi, ngoài việc hơi háo sắc ra, còn lại những thứ khác đều rất tốt."

Chu Lê Hoa nhìn anh, thầm thở dài trong lòng.

CHƯƠNG 3: ĐỘC TRÀ ĐOẠT MỆNH

Tháng Năm, thời tiết nắng nóng vô cùng.

Buổi sáng, lúc Vu Thành Toàn chuẩn bị đi làm, Tiểu Toàn còn đang say giấc trong phòng điều hòa, anh trèo lên giường hôn con trai một cái, nói mấy câu với vợ là Chu Lê Hoa, sau đó mới cầm bình nước của mình và ra khỏi cửa.

Anh lái xe ra khỏi tiểu khu Phúc Lâm Uyển, như thường lệ dừng lại trước cửa quán bánh bao Tiểu Thái để ăn sáng.

Thái Cường hỏi anh: "Hôm nay ăn gì?"

Anh ngẩng đầu, phát hiện ra trước cửa tiệm bánh bao của Thái Cường đã đặt thêm một cái bếp mới, trên bếp là một cái vạc dầu đang sôi cuồn cuộn, bên cạnh vạc dầu là một cái giá bằng sắt, trên giá xếp những chiếc quẩy nóng được rán vàng ươm.

Anh không khỏi bật cười, nói: "Bánh Bao Rau giỏi phết nhỉ, cậu mới học được cách rán quẩy à?"

Thái Cường nhếch mép cười: "Khách hàng giờ càng ngày càng kén ăn, nếu chỉ bán mỗi bánh bao thì không đáp

ứng đủ nhu cầu của khách nữa, cho nên tôi mới quyết định rán thêm ít quẩy để bán."

Vu Thành Toàn ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ rồi nói: "Thế cậu bán cho tôi hai cái, để tôi thử tay nghề của cậu xem thế nào."

Thái Cường vui vẻ xếp hai cái quẩy lên đĩa rồi đưa cho anh.

Vu Thành Toàn hỏi: "Có sữa đậu nành không?"

Thái Cường xoa tay nói: "Không có. Nếu muốn uống sữa đậu nành, thì phải đến tận quán bán sữa đậu nành ở ngay trước cổng tiểu khu Phú Lâm Uyển của anh mà mua."

Vu Thành Toàn lắc lắc cái bình nước của mình: "Nếu thế thì thôi, tôi tự mang nước uống đây rồi. Ngày mai tốt nhất là cậu làm sẵn một ít sữa đậu nành, quẩy nóng ăn với sữa đậu, như thế mới ngon."

Thái Cường nói: "Được, tôi nghe lời anh, ngày mai nhất định chuẩn bị sữa đậu nành cho anh uống."

Hai người đang nói chuyện, bỗng có mấy cô gái nhuộm tóc vàng hoe, mặc váy ngắn cũn cỡn bước vào cửa tiệm bánh bao, gọi mua hai cái bánh bao nhân thịt.

Thái Cường trong phút chốc hai mắt đã sáng rực, lập tức vứt Vu Thành Toàn sang một bên, cun cút chạy đến bám lấy mấy cô gái để phục vụ.

Vu Thành Toàn cảm thấy buồn cười, lẩm bẩm chửi một câu: "Thằng cha này hết thuốc chữa."

Ăn sáng xong, anh uống một ngụm nước, cố ý hướng về phía Thái Cường hô lớn: "Bánh Bao Rau, tính tiền!"

Thái Cường vội vàng thưa một câu, vừa chùi chùi tay

vào tạp dề, vừa ngúng nguẩy chạy lại rồi nói: "Một cái quẩy một đồng rưỡi, hai cái ba đồng."

Vu Thành Toàn rút ra ba tệ tiền lẻ thả xuống mặt bàn, lúc anh đứng dậy rời đi, Thái Cường cầm bình nước đứng đằng sau hô to: "Cái bình nước anh có cầm không đây?"

Vu Thành Toàn quay người cầm lấy cái bình, cười nói: "Tí nữa thì quên mất!"

Anh cầm bình nước trở lại xe, vừa mới lái xe lên đến đường bê tông, nhìn thấy có ông già đeo kính đứng bên đường, đang hướng về phía anh vẫy vẫy tay.

Anh chầm chậm dừng xe lại phía trước mặt ông già, ông liền bước lên xe.

Vu Thành Toàn hỏi: "Bác muốn đi đâu?"

Ông già nói: "Phiền cậu tài xế, cho tôi đến chợ cây cảnh vật nuôi."

Chợ cây cảnh vật nuôi nằm trên đại lộ Nhân Dân, cách đây cũng không xa.

Vu Thành Toàn nhắc ông già thắt dây an toàn, rồi mở định vị, chiếc xe con tiến thẳng về hướng đại lộ Nhân Dân.

Sáng sớm, trên đường người xe qua lại còn vắng vẻ, giao thông rất thông thoáng, khoảng mười phút sau, chiếc taxi đã dừng lại trước cổng chợ cây cảnh vật nuôi.

Ông già lịch sự cảm ơn Vu Thành Toàn, trả tiền xuống xe.

Vu Thành Toàn chở xong vị khách đầu tiên, liền quay biển xe đợi khách lên, vừa chạy được mấy phút trên đường Nhân Dân, lúc đi qua cổng khách sạn Văn Hoa, đột nhiên không biết từ đâu có hai người xông ra, đứng ngay chính giữa đường lớn hướng về phía anh vẫy tay.

Vu Thành Toàn hoảng hồn, vội vàng đạp phanh xe, vừa vặn không để xe tông trúng hai người này.

Xe còn chưa dừng hẳn, hai người này đã mở luôn cửa xe sau lao lên.

Vu Thành Toàn bây giờ mới nhìn rõ, hai người vừa bước lên xe là một nam một nữ mới mười sáu mười bảy tuổi, trên người mặc áo sơ mi hoa sặc sỡ, nhưng bên dưới vẫn mặc quần đồng phục của trường, trông ngoại hình có vẻ giống hai học sinh trung học.

Quả đúng như vậy, cậu con trai sau khi lên xe liền nói với Vu Thành Toàn: "Anh tài xế, đến trường Tam Trung, đi nhanh chút nhé, chúng em sắp muộn rồi."

Vu Thành Toàn nói: "Trường Tam Trung cách đây xa đấy, nhanh nhất cũng phải tầm hai mươi phút mới đến được, đấy là nếu không tắc đường, chứ còn gặp đúng tầm sáng người ta đi làm mà bị tắc đường thì..."

"Mẹ nhà ông chứ! Bảo ông đi thì ông mau chóng đi đi, sao phải lắm lời thế?"

Cậu con trai lấy chân đạp vào sau ghế lái, mở miệng là phun ra cả đống câu bậy bạ.

Vu Thành Toàn lái xe taxi đã lâu, loại khách nào cũng đã từng gặp.

Thấy thằng nhóc này miệng còn hôi mùi sữa, mà khẩu khí đã sặc mùi xấc xược, bắt chước dáng vẻ giống như đại ca trong giới xã hội đen, anh biết ngay cậu ta đang ra vẻ ta đây trước mặt bạn nữ đi cùng, nên không phí lời thêm nữa, chỉ gượng cười nói: "Được, anh sẽ cố lái nhanh hơn."

Anh đạp ga, chiếc xe taxi phóng như bay về phía trước.

Mười mấy phút sau, lúc xe taxi vừa từ đại lộ Nhân Dân

rẽ vào đường Hướng Dương, đèn đỏ ở ngã tư đột nhiên sáng lên.

Vu Thành Toàn đạp phanh, dừng xe lại trước vạch kẻ đường.

Cậu con trai ngồi đằng sau giơ đồng hồ lên nhìn, rồi bất thình lình nổi xung lên: "Tài xế, ông mà không đi đi là chúng tôi bị muộn đấy."

Vu Thành Toàn nhấc chiếc bình nước từ dưới khay lên uống một ngụm, rồi chậm rãi từ tốn nói: "Phía trước là đèn đỏ, có vội mấy cũng không đi được."

"Làm sao mà không đi được? Cứ vượt lên cho tôi!"

Vu Thành Toàn liếc qua kính chiếu hậu nhìn xuống chỗ cậu con trai, nghĩ bụng: Học sinh bây giờ, sao đạo đức lại như thế này nhỉ?

Anh nói: "Vượt đèn đỏ rất nguy hiểm."

Cậu con trai đột nhiên trở nên hung dữ, nhổm dậy từ ghế sau rồi dùng tay bóp chặt lấy cổ anh, nghiến răng nói: "Thiếu gia đây bảo ông vượt lên, thì ông mau chóng vượt đi. Nếu không ông mà làm chúng tôi bị muộn, tôi giết chết ông đấy!"

Vừa đúng lúc này, đèn giao thông phía trước đã chuyển sang màu xanh, cậu con trai hậm hực buông tay ra, trở về vị trí cũ.

Những chiếc xe con hai bên nhìn thấy đèn đã chuyển sang màu xanh, đồng loạt tiến lên phía trước, nhưng xe taxi của Vu Thành Toàn vẫn dừng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Cậu con trai lại nổi điên lên, đẩy Vu Thành Toàn mấy cái, cáu giận nói: "Ông thích chết à, sao còn không mau đi đi?"

Còn chưa kịp nói hết câu, bỗng nghe "rầm" một tiếng,

cả người tài xế nghiêng về phía trước, đổ gục xuống màn hình định vị, co giật mấy cái, bỗng nhiên mồm mũi đồng loạt chảy máu, nằm im bất động.

Cô gái ngồi ở hàng ghế sau bất thình lình thét ré lên, cậu con trai giật mình, giọng run run nói: "Này, ông tài xế, ông bị làm sao đấy? Định dọa nhau đấy à? Nói cho ông biết nhé, thằng này không dễ bị dọa thế đâu."

Cậu ta vừa nói vừa nhổm dậy, thò tay lên kiểm tra nhịp hô hấp của Vu Thành Toàn, đã không còn thở nữa rồi.

Cậu ta ngồi phịch xuống ghế sau, không thốt ra được lời nào.

Cô gái hoảng sợ lay lay cánh tay cậu bạn trai, hỏi: "Anh ta... anh ta chết rồi sao?"

Cậu con trai gật đầu nói: "Hình... hình như là thế."

"Là do cậu đã giết chết anh ta ư?"

Cậu con trai gật đầu rồi lại lắc: "Không thể nào, lúc nãy tớ chỉ đẩy nhẹ anh ta mấy cái, làm sao có thể..."

"Không cần biết là thế nào, trong xe chỉ có ba người chúng ta, bây giờ tài xế đã chết, đợi đến khi cảnh sát đến, hai người chúng ta không thể tránh khỏi hệ lụy đâu." Thiếu nữ hoảng sợ đến sắp khóc.

"Đúng là như vậy."

"Bây giờ nên làm thế nào?"

Cậu con trai thở dài, cố gắng thể hiện dáng vẻ bình tĩnh trước mặt bạn gái: "Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách, cậu nhanh chóng rời khỏi đây đi."

"Thế còn cậu?"

"Cậu mở cửa xe bên phải, đi trước đi. Tớ thu dọn trong

xe một chút, xóa sạch tất cả những dấu vết chúng ta đã để lại, sau đó đi ra bằng cửa còn lại."

"Vậy chúng ta nên đi đâu đây? Có cần phải trốn đi nơi khác lánh nạn không?"

Cô gái mất hết bình tĩnh, sợ đến phát khóc.

Cậu con trai nói: "Đừng hoảng loạn, chúng ta cứ về trường đã rồi tính. Không có ai nhìn thấy chúng ta giết người, chỉ cần chúng ta không lưu lại dấu vân tay, cảnh sát không thể tìm được chúng ta đâu."

Cô gái cắn môi gật đầu, mở cửa xe, nhân lúc không ai chú ý, bèn lập tức chạy hòa vào dòng người.

Cậu con trai cởi quần áo, lau chùi một lượt tất cả những vị trí mà mình và bạn gái có thể để lại dấu vết, sau đó mở cánh cửa xe còn lại, nhanh chóng chạy về phía bên kia đường.

Vài phút sau, một cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ trực ban ở tuyến đường gần đó nhận được cuộc gọi trình báo của một xe taxi khác đi qua chỗ Vu Thành Toàn. Người trình báo nói rằng ở chỗ ngã tư giao nhau giữa đại lộ Nhân Dân và đường Hướng Dương có một chiếc xe taxi dừng lại ở ngay giữa đường, gây ách tắc giao thông trầm trọng.

Khi cảnh sát giao thông đến nơi, đúng là có một chiếc taxi màu đỏ đang dừng ngay chính giữa đường lớn, khiến cho các xe đằng sau đều bị tắc lại.

Anh nghĩ thầm: "Đã gặp nhiều trường hợp đỗ xe sai quy định, nhưng cái kiểu đỗ xe liều lĩnh thế này thì chưa từng thấy bao giờ. Dám dừng xe ngay ở vị trí chính giữa đường chính nội thành, thế này thì quá nguy hiểm! Những xe đi sau chỉ cần lơ là một chút, là sẽ đâm phải ngay."

Anh nhìn xuyên qua cửa kính ô tô, loáng thoáng thấy tài xế vẫn đang ngồi trong xe.

Anh bực lắm, liền gõ gõ vào cửa kính xe, ý bảo tài xế mở cửa xuống xe. Nhưng tài xế trong xe vẫn không hề có động tĩnh gì.

Anh đoán rằng gã tài xế này chắc vừa uống rượu say nên ngủ quên, bèn tiếp tục gõ mạnh thêm mấy cái nữa, vẫn không có phản ứng gì.

Anh tiến lại gần cửa kính xe, tập trung quan sát kỹ hơn, tài xế nhoài về phía trước, mặt úp xuống màn hình định vị, không hề có chút cử động nào, trông không giống say rượu lắm.

Anh lại chạy vòng lên đầu xe, quan sát từ phía kính chắn gió mặt trước, lúc này mới thấy nét mặt tài xế đã méo xệch, máu tươi đang chảy ra từ mũi và miệng, nhìn có vẻ như đã chết.

Anh cảnh sát giao thông hoảng hồn, lập tức rút máy bộ đàm ra trình báo với cấp trên.

Năm phút sau, Long Nghị - Đội trưởng đội cảnh sát hình sự thuộc Cục Cảnh sát thành phố dẫn theo các trợ thủ là Âu Dương Nhược, Lão Tất, Phương Khả Kỳ và nhân viên pháp y Nhuế Tuyết, cùng nhau có mặt tại hiện trường vụ án.

Phương Khả Kỳ đập vỡ cửa kính ô tô, nhân viên pháp y Nhuế Tuyết tiến vào trong và xác nhận, tài xế lái xe đã tử vong.

Trên người nạn nhân có mang đầy đủ các loại giấy tờ, nên thân phận của anh nhanh chóng được xác nhận.

Tài xế này tên Vu Thành Toàn, là nhân viên của công ty taxi thành phố Nam Châu. Nguyên nhân tử vong do chất hóa học $C_4H_8N_4O_4S_2$ gây nên, chất độc mà dân gian vẫn gọi là thuốc diệt chuột. Qua khám nghiệm hiện trường, phát hiện

thấy trong bình uống trà đặt cạnh vị trí lái xe của tài xế có chứa thành phần thuốc diệt chuột.

Theo lời kể của một nhân viên làm việc tại tiệm bánh gato cạnh đó, tầm 7 giờ 15 phút sáng lúc cô đi làm, có nhìn thấy chiếc xe này dừng lại ở ngã tư để đợi đèn đỏ, đến lúc cô đi một vòng làm xong các việc trong tiệm, thì phát hiện chiếc xe vẫn còn dừng ở đó, khiến cho các xe đi đằng sau chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cứ bấm còi inh ỏi.

Lúc đó cô cảm thấy cũng kỳ lạ, đèn xanh đỏ ở trước mặt đã chuyển màu đến mấy lần rồi mà chiếc xe này vẫn cứ dừng mãi không chịu đi? Mãi đến khi thấy cảnh sát có mặt ở hiện trường, cô mới biết là đã xảy ra chuyện.

Long Nghị hỏi: "Cô chắc chắn rằng lúc chiếc xe này dừng ở đây là vào khoảng 7 giờ 15 phút chứ?"

Cô nhân viên tiệm bánh gato nói: "Chắc chắn như vậy. Tiệm chúng tôi quy định giờ làm việc bắt đầu từ 7 rưỡi sáng, hôm nay tôi đến sớm hơn một chút. Chúng tôi đi làm phải quét dấu vân tay để báo danh. Lúc tôi ở ngoài cửa để quét vân tay, đã nhìn thấy chiếc xe này từ phía trước đi tới rồi dừng lại ở đây. Tôi quét vân tay, máy báo danh hiển thị thời gian là 7 giờ 15 phút sáng. Nếu như các anh không tin, có thể kiểm tra máy báo danh."

Long Nghị quay sang nói với Âu Dương Nhược: "Cô kiểm tra đi, mốc thời gian này rất quan trọng đối với công tác điều tra của chúng ta, nhất định phải làm rõ."

Âu Dương Nhược gật đầu, đi cùng với nữ nhân viên vào trong tiệm bánh gato, tiến hành kiểm tra thời gian làm việc của nhân viên được hiển thị trong nhật ký báo danh của chiếc máy, sau đó xác nhận rằng thời gian báo danh của nữ nhân viên này đúng là vào lúc 7 giờ 15 phút sáng.

Long Nghị nói lại với Nhuế Tuyết, phía cảnh sát bước đầu đã xác nhận được thời gian tử vong của nạn nhân là vào 7 giờ 15 phút sáng ngày hôm nay.

Nhuế Tuyết không nhìn ông, chỉ gật đầu nói: "Việc này, về cơ bản khớp với kết quả khám nghiệm tử thi của tôi."

Cảnh sát suy đoán rằng, vào lúc 7 giờ 15 phút sáng, nạn nhân Vu Thành Toàn lái xe taxi đến ngã tư này thì gặp đèn đỏ, cho nên đã dừng xe đợi. Trong khoảng thời gian mười mấy giây đợi đèn đỏ này, chất độc trong người anh ta đột nhiên phát tác dẫn đến tử vong, cho nên chiếc xe mới dừng luôn ở đây, máy xe vẫn chưa tắt.

Nhuế Tuyết đã tiến hành kiểm tra, nước trà trong chiếc bình trà của tài xế, có hàm lượng thành phần chất diệt chuột rất cao, ở điều kiện bình thường, con người chỉ cần uống một ngụm, thì trong vòng mười mấy giây sẽ xuất hiện các biểu hiện trúng độc, thậm chí tử vong do chất độc phát tác.

Nhân viên khám nghiệm hiện trường phía cảnh sát đã tiến hành kiểm tra chiếc bình trà bằng inox, trên đó chỉ có dấu vân tay của nạn nhân.

Nhuế Tuyết nhíu mày nói: "Đây không phải là tự sát đấy chứ?"

"Rốt cuộc là tự sát hay bị người khác sát hại, thì bây giờ cũng rất khó kết luận." Long Nghị suy nghĩ một lát, hỏi Âu Dương Nhược: "Đã thông báo cho người nhà của nạn nhân chưa?"

Âu Dương Nhược nói: "Nạn nhân sống ở tiểu khu Phú Lâm Uyển, trong nhà còn có một người vợ và đứa con trai. Tôi đã báo cho người nhà của anh ta, cô vợ hiện tại đang trên đường tới đây."

Còn chưa nói dứt câu, thì một chiếc taxi đã dừng lại ở ngay bên kia đường, một cô gái trẻ, tay dắt theo một cậu bé con tầm ba tuổi, lặng lẽ bước từ trên xe xuống.

Âu Dương Nhược đã xem bức ảnh gia đình trong ví của Vu Thành Toàn, bèn hích hích Long Nghị nói: "Đội trưởng Long, cô gái này chính là vợ của nạn nhân."

Long Nghị rảo bước tiến lên phía trước, hướng về phía cô gái và hỏi: "Cô chính là người nhà của Vu Thành Toàn phải không? Tôi họ Long, là người của đội cảnh sát hình sự."

Cô gái nói: "Vâng, tôi là Chu Lê Hoa, vợ của anh ấy. Chồng tôi anh ấy... anh ấy sao rồi?"

Long Nghị không trực tiếp trả lời câu hỏi, chỉ hạ thấp giọng nói: "Cô đến đây xem, có phải là chồng mình hay không?"

Ông vén dây niêm phong hiện trường của cảnh sát lên, dẫn Chu Lê Hoa đến bên cạnh chiếc taxi nơi xảy ra sự việc.

Chu Lê Hoa chỉ liếc vào trong xe một cái, sắc mặt bỗng thay đổi, cô ôm mặt từ từ ngồi quỵ xuống, một lúc lâu sau, tiếng khóc thút thít mới lọt qua kẽ tay của cô vọng ra ngoài.

Long Nghị sợ nhất cảnh tượng này, quay sang nhìn Âu Dương Nhược với vẻ lúng túng.

Âu Dương Nhược tiến lại, để cho Chu Lê Hoa thoải mái khóc một lúc, rồi đưa cho cô một tờ khăn giấy và nói: "Chúng tôi hiện tại vẫn đang điều tra nguyên nhân cái chết của chồng cô, có vài vấn đề muốn hỏi cô, cô sẵn sàng trả lời chứ?"

Đôi vai Chu Lê Hoa run run, đưa tay lau nước mắt, vừa khóc thút thít vừa gật đầu "vâng" một tiếng.

Long Nghị nhìn cô, rồi nhìn sang đứa bé đang ôm chặt lấy đùi cô: "Tôi có thể hỏi tuổi của cô không?"

Chu Lê Hoa nói: "Tôi năm nay hai mươi sáu tuổi."

Cô ngẩng đầu lên nhìn vị cảnh sát có dáng người cao to, khuôn mặt nghiêm nghị, đột nhiên hiểu ra ý ông, bèn bổ sung thêm: "Chồng tôi kết hôn lần hai, tôi là mẹ kế của đứa bé này."

Long Nghị gật đầu, nét mặt khá hài lòng.

Ông đã xem qua các loại giấy tờ trên người nạn nhân, biết rằng Vu Thành Toàn đã ngoài ba mươi tuổi, mà vợ anh ta lại trẻ thế này, cho nên mới ngầm đặt ra một dấu hỏi. Quả nhiên anh tài xế taxi này đã qua hai đời vợ.

Ông tiếp tục hỏi Chu Lê Hoa: "Sáng nay chồng cô rời khỏi nhà vào lúc nào?"

"Sáng nay lúc anh ấy ra khỏi nhà, là vào khoảng 6 rưỡi."

"Sao cô nhớ rõ ràng thế?"

"Sáng nào cũng đúng 6 giờ 20 phút nghe thấy tiếng chuông báo thức là anh ấy dậy, mất khoảng mười phút để vệ sinh cá nhân, sau đó lái xe ra khỏi nhà."

"Sáng nào cậu ấy cũng ra khỏi nhà sớm thế à?"

"Đúng vậy, anh ấy muốn đi làm sớm hơn một chút, để có thể tranh thủ kiếm được nhiều khách hơn."

"Sáng nay lúc đi làm, cậu ấy có biểu hiện gì khác thường không?"

"Không có, vẫn bình thường như mọi ngày, không có gì lạ cả."

"Chiếc bình trà inox ở trên xe là của chồng cô phải không?"

"Đúng, chiếc bình đó là của anh ấy, sáng nào khi ra khỏi cửa, anh ấy cũng đổ đầy nước vào chiếc bình đó rồi mang đi."

"Chồng cô ngày thường có đắc tội với ai không? Hay nói cách khác, trong cuộc sống thường nhật, cậu ấy có kẻ thf hay đại loại như vậy không?"

"Không có, chồng tôi bình thường vốn là người thật thà biết điều, rất ít khi đắc tội với người khác, chắc là không có kẻ thù nào đâu."

Long Nghị không tìm ra được manh mối nào, bèn đổi chủ đề, nói: "Cô cảm thấy chồng mình có khả năng tự sát không?"

Chu Lê Hoa lắc đầu nói: "Không thể nào. Chúng tôi mới kết hôn chưa lâu, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, gia đình chúng tôi ba người sống với nhau vô cùng hạnh phúc, mà gần đây chúng tôi còn định sửa sang lại căn hộ nữa, tâm trạng của anh ấy khá tốt, sao có thể tự sát được chứ?"

Long Nghị gật đầu và không hỏi thêm gì khác nữa.

Chu Lê Hoa thấy ông quay người chuẩn bị bước đi, đột nhiên kéo áo ông lại hỏi: "Ông cảnh sát, chồng tôi anh ấy... anh ấy rốt cuộc là chết vì lý do gì? Sáng nay lúc ra khỏi nhà, mọi thứ đều rất tốt, sao chỉ vừa mới được một lúc, mà anh ấy đã..."

"Cậu ấy bị trúng độc chết, chúng tôi phát hiện trong bình trà của cậu ấy có thuốc diệt chuột."

"Thuốc diệt chuột?" Chu Lê Hoa sững người ra: "Chắc chắn là có kẻ đã hạ độc, chồng tôi bị người khác hại chết. Ông cảnh sát, ông nhất định phải tìm ra hung thủ, trả lại công bằng cho chồng tôi... Chồng ơi, anh chết thảm như vậy, để lại hai mẹ con em, chúng em biết sống thế nào đây?"

Cô nói đến đoạn đau lòng, thì ôm chặt lấy con trai rồi cùng khóc òa lên.

CHƯƠNG 4: NAM NỮ HỌC SINH

Nhuế Tuyết sau khi tiến hành khám nghiệm tử thi, ngoài việc khẳng định chắc chắn nạn nhân chết do chất độc $C_4H_8N_4O_4S_2$, thì không phát hiện thêm manh mối gì mới.

Nhân viên kiểm tra dấu vết đã tiến hành khám nghiệm kỹ lưỡng cả trong và ngoài xe taxi, chỉ phát hiện trong xe có những vết lau chùi còn mới, ngoài ra cũng không phát hiện thêm được manh mối gì hữu dụng cả.

Âu Dương Nhược tiến đến trước mặt đội trưởng, nói: "Đội trưởng Long, vụ án này có vẻ không giống như tự sát."

Long Nghị hỏi: "Sao lại thế ?"

"Cuộc hội thoại lúc nãy của anh với Chu Lê Hoa, tôi cũng nghe thấy, vừa mới kết hôn lần hai, lấy được một cô vợ trẻ trung xinh đẹp, con trai thì ngoan ngoãn thông minh lại đáng yêu, cuộc sống hạnh phúc vẹn tròn, anh ta xem ra không có động cơ để tự sát đâu. Hơn nữa, cũng chưa từng thấy ai lái xe ra giữa đường rồi dừng lại lôi thuốc độc ra uống để kết liễu đời mình bao giờ, thậm chí máy xe còn chưa kịp tắt."

Long Nghị gật đầu nói: "Đúng vậy, theo phán đoán bước đầu của tôi, đây là một vụ đầu độc do con người gây ra."

"Ừm, tôi cũng nghi ngờ như vậy. Anh xem bình trà của Vu Thành Toàn, được đặt ở vị trí cạnh ghế lái, trên cái giá ở sau tay phanh. Lúc anh ta lái xe, mắt hướng về phía trước, không có cách nào trực tiếp nhìn vào cái bình trà. Nếu như có người lợi dụng lúc anh ta đang mải tập trung tinh thần lái xe, lén mở nắp bình rồi bỏ thuốc độc vào trong, thì hẳn là một chuyện khá dễ dàng."

"Cho nên cô nghi ngờ việc này do hành khách trên xe làm à?"

"Đương nhiên rồi, trong xe taxi, ngoài tài xế ra thì chỉ còn lại hành khách thôi." Âu Dương Nhược ngẩng đầu lên quan sát khu vực ngã tư, giọng nói có chút tiếc nuối, "Tiếc là xung quanh đây lại không lắp camera giám sát, không biết lúc vụ án xảy ra, trên xe của anh ta rốt cuộc có hành khách nào hay không."

"Lúc đó ở trên xe chắc chắn đang có khách." Long Nghị khẳng định chắc nịch.

"Sao anh biết?"

"Rất đơn giản, chiếc xe không hề tắt máy, đèn báo hiệu xe trống khách đang ở trạng thái tắt, điều này nói lên rằng trên xe đang chở khách. Nếu như trong xe không chở ai, đèn báo hiệu trống khách sẽ phải sáng lên, hiển thị hai chữ "Xe trống" mới đúng. Mà trong xe vẫn lưu lại dấu vết lau chùi còn mới, điều này càng làm cho người ta nghi ngờ hơn."

Âu Dương Nhược ngẫm nghĩ: "Lẽ nào lúc sự việc xảy ra, chiếc taxi này đang chở khách, vị khách này đã nhân lúc Vu Thành Toàn không chú ý, lén bỏ thuốc độc vào trong bình

trà. Lúc chiếc xe dừng lại ở ngã tư để đợi đèn đỏ, Vu Thành Toàn mới lấy chiếc bình trà và uống một ngụm, lập tức chất độc phát tác dẫn đến tử vong. Hung thủ vì muốn xóa hết dấu vết nên lúc gây án xong mới lau chùi tất cả vết chân và dấu vân tay của mình, sau đó rời xe tẩu thoát?"

"Rất có khả năng là như vậy."

Long Nghị suy nghĩ một lát, rồi quay đầu đi về phía tiệm bánh gato.

Ông tìm nữ nhân viên tiệm bánh lúc nãy, hỏi cô có để ý lúc xe taxi dừng lại ở trước cửa tiệm, trong xe có hành khách hay không.

Nữ nhân viên trả lời: "Anh hỏi tôi mới chợt nhớ ra, lúc tôi nhìn thấy chiếc xe lần đầu tiên, ở ghế sau trong xe hình như có hai khách đang ngồi, đến lúc tôi dọn dẹp xong cửa tiệm quay ra nhìn, thì đã không còn thấy hai vị khách đó đâu nữa.

Âu Dương Nhược vội vàng hỏi: "Cô có nhìn rõ tướng mạo hai vị khách đó không?"

Nữ nhân viên lắc đầu nói: "Tôi cũng chỉ nhìn thoáng qua thấy ở ghế sau có hai người đang ngồi, cũng chẳng rõ là nam hay nữ tôi thì làm sao có thể nhìn rõ tướng mạo của người ta được?"

"Cũng đúng!" Âu Dương Nhược gật đầu.

Phương Khả Kỳ đột ngột chạy vào trong tiệm báo cáo: "Đội trưởng Long, có người muốn tìm anh, nói là muốn cung cấp manh mối cho anh."

Long Nghị bước ra khỏi tiệm bánh gato, nhìn thấy một nam thanh niên mặc vest đang đứng trên bậc thềm đợi ông.

Nam thanh niên nói, sáng nay lúc anh ta đi làm, đã bắt gặp chiếc xe taxi này.

Lúc đó anh ta đang lái xe con, cũng đang dừng lại chờ đèn đỏ ở ngay đằng sau chiếc xe taxi của Vu Thành Toàn.

Hai chiếc xe cách nhau một khoảng rất ngắn, từ phần kính trong ở sau xe taxi, anh ta vô tình nhìn thấy vị khách ở ghế sau nhổm người dậy, dùng tay bóp cổ tài xế đang ngồi ở đằng trước.

Lúc đó anh ta nghĩ rằng chỉ là hành khách và tài xế mâu thuẫn với nhau, nên không nghĩ ngợi gì nhiều, lúc sau khi đèn xanh sáng lên, anh đã lái xe rời khỏi chỗ đó.

Lúc nãy đi ngang qua ngã tư này, thấy chiếc xe taxi đó vẫn còn dừng ở giữa đường, xung quanh cảnh sát đã kéo dây niêm phong hiện trường bèn dừng xe xuống xem mới biết tài xế lái xe taxi đã bị hạ độc chết.

Anh ta nhớ lại khung cảnh mà mình đã trực tiếp chứng kiến, cảm thấy có gì đó rất đáng ngờ, bèn chủ động tìm cảnh sát để trình báo tình hình.

Long Nghị bắt tay nam thanh niên nói: "Vô cùng cảm ơn, manh mối mà anh đã cung cấp rất có ích đối với quá trình phá án của cảnh sát chúng tôi."

Nam thanh niên cười ngại.

Long Nghị đưa cho anh ta tấm danh thiếp và dặn nếu nhớ ra manh mối gì khác, có thể gọi điện thoại theo số trên danh thiếp báo cho ông.

Đợi nam thanh niên đi khỏi, Âu Dương Nhược nói: "Đội trưởng Long, nếu manh mối mà anh ta cung cấp là thật, vậy thì các tình tiết của vụ án này đã sáng tỏ hơn rồi."

"Sáng nay, có hai hành khách đi xe taxi của Vu Thành Toàn, lúc anh ta lái xe đến ngã tư này, giữa hành khách và lái xe đã xảy ra mâu thuẫn, thậm chí còn động tay động chân.

Sau đó hành khách lén bỏ thuốc độc vào bình uống trà của Vu Thành Toàn. Đúng lúc Vu Thành Toàn khát nước, nhấc bình lên uống một ngụm, lập tức đã bị trúng độc tử vong.

"Hai hành khách tiến hành dọn dẹp hiện trường gây án, sau khi chắc chắn không còn để lại dấu vết gì, thì lặng lẽ xuống xe bỏ trốn."

Long Nghị vừa nghe phân tích của Âu Dương Nhược, vừa hỏi: "Ý của cô muốn nói, vụ án này là do hành khách trong lúc đi xe taxi đã nảy sinh mâu thuẫn với Vu Thành Toàn, nhất thời nóng giận, nên hạ độc giết người?"

"Không phải, trên người hành khách có mang theo thuốc diệt chuột, điều này có nghĩa là hắn ta đã chuẩn bị trước. Tôi nghiêng về hướng khác hơn, đó là hai người này vốn dĩ có hiềm khích gì đó với Vu Thành Toàn, cho nên mới hạ độc giết người, đây có thể là một vụ giết người đã được lên kế hoạch từ lâu."

"Nhưng theo lời vợ Vu Thành Toàn nói, anh ta là người thật thà biết điều, rất ít khi đắc tội với người khác, càng không có kẻ thù nào theo kiểu tao sống mày chết cả."

"Việc này rất khó nói. Có những lúc đắc tội với ai đó mà chính bản thân cũng chẳng biết."

Phương Khả Kỳ bước lại, cùng tham gia thảo luận: "Thực ra chỉ cần chúng ta tìm được hai vị khách cuối cùng đã ngồi trên chiếc taxi này thì vụ án có thể được phá rồi."

Âu Dương Nhược liếc nhìn đồng nghiệp nói: "Anh nói nghe thì có vẻ dễ, nhưng vấn đề là xung quanh ngã tư này không có camera giám sát, cũng không có nhân chứng trực tiếp chứng kiến vụ án xảy ra, chúng ta đi đâu để tìm hai vị hành khách đó đây?"

Long Nghị nhìn hai người, chắp hai tay sau lưng, đi một vòng xung quanh chiếc taxi của Vu Thành Toàn, nói: "Chúng ta không tìm thấy dấu vết gì ở vị trí mà hung thủ xuống xe, nhưng có thể đến nơi hung thủ lên xe để điều tra. Nhằm thuận tiện cho việc quản lý và điều phối, các công ty taxi vẫn lắp đặt cho mỗi chiếc xe một hệ thống định vị GPS. Âu Dương Nhược, cô gọi điện thoại đến công ty taxi điều tra xem, chiếc xe taxi này trước khi xảy ra chuyện đã dừng lại ở những địa điểm nào. Căn cứ vào tình hình đó, chúng ta có thể biết được hai vị khách cuối cùng trên xe đã lên xe ở đâu."

Âu Dương Nhược lập tức rút điện thoại gọi cho công ty taxi, kết quả điều tra thu được như sau, địa điểm dừng xe đón khách gần đây nhất của chiếc taxi này là ở khoảng từ số nhà 78 đến số nhà 90 đại lộ Nhân Dân, thời gian đón khách là lúc 6 giờ 57 phút sáng.

Long Nghị lập tức nhảy lên xe cảnh sát: "Tiểu Nhược, cô đi cùng tôi đến địa điểm đón khách để xem xét. Lão Tất và Tiểu Phương, hai người ở lại đây, đợi công tác khám nghiệm hiện trường hoàn thành, mau chóng đưa thi thể của nạn nhân đi, sau đó kéo cả chiếc xe đi nữa, nếu còn để ở đây, đằng sau sẽ xảy ra tình trạng tắc dài đấy."

Ông dẫn theo Âu Dương Nhược, lái xe đến địa điểm đón khách mà nhật ký hành trình trên hệ thống GPS đã ghi lại được, sau khi xuống xe xem xét, đã nảy sinh ra nhiều vấn đề rối rắm hơn.

Từ số nhà 78 đến số nhà 90 trên đại lộ Nhân Dân, khoảng cách này trên bản đồ có thể chỉ là một chấm nhỏ, nhưng trên thực tế, tính đại khái ít nhất cũng dài đến hai trăm mét, dọc hai bên đường có đến mấy chục cửa hàng cửa hiệu, công ty

nằm san sát nhau, thậm chí còn có mấy cơ quan chính phủ được đặt ở đó.

Trên đường phố người xe qua lại tấp nập, muốn hỏi thăm thông tin về hai vị khách cách đây mấy tiếng đồng hồ đã vẫy xe taxi, thực là chuyện không dễ dàng gì.

Quả nhiên là vậy, Âu Dương Nhược bước vào một công ty có mặt tiền rộng rãi hỏi thăm, người ta đều cau mày lắc đầu nói: "Cô hỏi chuyện lúc hơn 6 giờ sáng à? Lúc đấy chỗ chúng tôi còn chưa mở cửa làm việc, không ai biết đâu. Mà không chỉ có riêng công ty chúng tôi đâu, sớm như thế, ngay cả những hàng quán trên đoạn đường này còn chưa mở cửa."

Âu Dương Nhược nghe xong thấy có chút nản lòng, dáng vẻ ủ rũ chán nản bước ra ngoài.

Long Nghị đứng ngoài đường, quan sát bốn bề xung quanh, rồi đột nhiên cười cười: "Chả trách cô không nghe ngóng được thông tin gì, hóa ra là tại chúng ta hỏi nhầm chỗ rồi."

"Hỏi nhầm chỗ sao?"

Âu Dương Nhược nhất thời chưa kịp hiểu ý ông.

"Cô nên đến kia mà hỏi kìa."

Long Nghị chỉ sang bên đường.

Âu Dương Nhược nhìn theo, chỗ mà ông đang chỉ là khách sạn Văn Hoa nằm ngay bên đường.

Long Nghị nói: "Hơn 6 giờ sáng, các hàng quán trên đường vẫn còn đóng cửa, không có ai đi làm. Mới sáng sớm ra, người đi lại trên đường chắc cũng không đông. Tôi đã xem qua, trong phạm vi từ số nhà 78 đến số 90 đại lộ Nhân Dân thì chỉ có khách sạn này có lẽ là hoạt động 24/24, cho nên chúng ta phải đi đến đó hỏi mới đúng."

Âu Dương Nhược nhìn đội trưởng với ánh mắt khâm phục: "Rất có lý."

Hai người cùng bước về phía khách sạn Văn Hoa.

Nơi này vốn dĩ là một tòa nhà dân cư cũ kỹ, về sau sửa sang lại thành một khách sạn, bước vào cửa bên trái là quầy phục vụ, có mấy người phụ nữ trung niên để tóc xoăn xù mì ngồi bên trong, đang cúi gằm mặt chơi trò chơi trên điện thoại.

Âu Dương Nhược gõ gõ xuống quầy phục vụ, người phụ nữ trung niên ngẩng đầu lên, Âu Dương Nhược trình giấy tờ cho bà ta xem rồi nói: "Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát"

Người phụ nữ trung niên hết hồn, vội vàng đứng dậy nói: "Cô cảnh sát, các... các vị muốn kiểm tra phòng nghỉ sao? Chúng tôi ở đây luôn kinh doanh dựa trên quy định của pháp luật, trước nay chưa từng..."

"Cô đừng lo lắng, chúng tôi không phải đến để kiểm tra phòng." Long Nghị xua tay cắt ngang lời bà ta: "Chúng tôi muốn hỏi, vào lúc hơn 6 giờ sáng nay, cô có nhìn thấy hai người đã bắt taxi ở đoạn đường ngay trước cửa khách sạn của cô không?"

"Hơn 6 giờ sáng à?"

"Đúng vậy, cụ thể hơn thì có lẽ là khoảng 6 giờ 57 phút sáng."

"Sớm như thế à! Trên đường còn chưa có người qua lại..." Người phụ nữ trung niên suy nghĩ một lúc, đột nhiên vỗ đùi nói: "Người mà các vị muốn nói tới, có phải là hai đứa học sinh không?"

Long Nghị và Âu Dương Nhược quay sang nhìn nhau, đồng loạt hỏi: "Học sinh ư?"

Người phụ nữ trung niên nói, tối hôm qua, có một thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi vào khách sạn của bà thuê một phòng nghỉ, đến sáng hôm nay thì trả phòng rời đi. Lúc cậu con trai đăng ký nhận phòng, thì chỉ có một mình, về sau không biết ở đâu ra thêm một cô gái nữa, cô gái lên phòng vào lúc nào, bà ta không để ý, nhưng sáng nay, lúc nam thiếu niên kia trả phòng, bà thấy hai người dắt tay nhau xuống lầu. Vì hai người đều đang mặc quần đồng phục của trường, cho nên bà vừa nhìn đã biết đây là học sinh cấp Ba.

Người phụ nữ trung niên lại cúi xuống tra máy tính, nói khoảng thời gian mà hai người họ trả phòng là vào 6 giờ 45 phút sáng nay, trả phòng xong thì ra ngoài cửa đứng đợi xe. Cho nên khi cảnh sát nói cần tìm hai người đã bắt taxi rời khỏi đây vào lúc 6 giờ 57 phút, bà lập tức nghĩ ngay đến đôi học sinh nam nữ kia.

Âu Dương Nhược hỏi: "Vậy cậu con trai dùng thẻ học sinh để đăng ký nhận phòng à?"

"Không, cậu ta có chứng minh thư." Người phụ nữ trung niên lại tra máy tính một hồi nói: "Cậu ta tên là Vinh Nhuệ."

Âu Dương Nhược ghé sát về phía chiếc máy tính, xem các thông tin trên chứng minh thư mà cậu con trai đã dùng để đăng ký, rồi lại hỏi: "Bà có biết hai cô cậu đó là học sinh trường nào không?"

"Tôi không biết! Họ không nói, tôi cũng không hỏi." Người phụ nữ trung niên lắc đầu, rồi bỗng nhiên lại nói: "À phải rồi, tôi thấy hình như cô cậu đó là học sinh trường Tam Trung. Tôi có đứa cháu gái đang học trường Tam Trung, nó mặc đồng phục trông khá giống với đồng phục của cô cậu đó."

Long Nghị và Âu Dương Nhược ghi chép lại tên và

trường học của cậu con trai, sau đó ra khỏi khách sạn Văn Hoa, chạy thẳng đến trường Tam Trung.

Sau khi đến trường Tam Trung, việc đầu tiên là đến phòng quản sinh điều tra, kết quả cho thấy, trường Tam Trung đúng là có một nam sinh tên Vinh Nhuệ, là học sinh lớp 11.

Long Nghị nhờ trưởng phòng quản sinh gọi Vinh Nhuệ lên văn phòng.

Cậu nam sinh cao trên một mét bảy mươi lăm từ bên ngoài bước vào văn phòng, vừa nhìn thấy có mấy vị cảnh sát trên mình khoác cảnh phục đang đợi mình, hai chân đã mềm nhũn ra, ngồi phịch xuống dưới ghế.

Không đợi Long Nghị phải hỏi, cậu nhóc đã cất giọng nghẹn ngào như sắp khóc: "Chú cảnh sát, cháu... cháu xin thành thật khai báo, anh tài xế taxi đó, không phải do cháu giết đâu..."

Long Nghị và Âu Dương Nhược quay sang nhìn nhau, cả hai đều không ngờ cậu nhóc này vừa mới đến đã vào ngay chủ đề chính.

Hai người không nói gì, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Vinh Nhuệ, ý bảo cậu ta tiếp tục nói.

Vinh Nhuệ nói, sáng hôm nay, cậu ta có chặn một xe taxi lại ở khu vực đại lộ Nhân Dân để đi đến trường. Vì sợ muộn, cho nên cậu ta liên tục giục tài xế phải tăng tốc. Lúc đến ngã tư giao nhau giữa đại lộ Nhân Dân và đường Hướng Dương, xe gặp đèn đỏ nên phải dừng lại đợi, lúc đó cậu ta quá sốt ruột, nên mới từ ghế sau nhoài người lên bóp cổ tài xế, bắt anh ta phải lái xe vượt đèn đỏ. Không ngờ tài xế chỉ bị tác động nhẹ như thế, mà đột nhiên hộc máu mồm máu mũi, ngã gục xuống màn hình định vị.

Lúc đó cậu ta tưởng rằng mình đã bóp cổ tài xế đến chết, nên sợ đến hồn xiêu phách lạc, bèn vội vàng lau chùi qua loa tất cả các dấu vết mà hai người để lại tại hiện trường, sau đó nhảy xuống khỏi xe chạy trốn.

Về đến trường, cậu ta nghĩ kỹ lại một lượt, mới cảm thấy có gì đó không đúng, mình chỉ là túm lấy cổ của anh tài xế, chứ không phải ra sức bóp cổ, sao có thể khiến đối phương hộc máu tử vong ngay tại chỗ được?

Cậu ta cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có gì đó bất bình thường, nhưng vì sợ tự chuốc họa vào thân, nên không dám trực tiếp đi tìm cảnh sát để trình báo. Trong lòng đang thấp thỏm không yên, đột nhiên thấy cảnh sát tìm đến tận nơi, thì lập tức hiểu ra họ đến là vì chuyện gì, nên mới vội vàng thành thật khai sạch những gì mình biết.

"Cậu khẳng định những lời mình nói đều là sự thật chứ?" Long Nghị nhìn thẳng vào mắt cậu ta hỏi.

Vinh Nhuệ gật đầu lia lịa nói: "Đương nhiên rồi! Mỗi một câu cháu nói ra, đều là sự thật. Cái chết của anh tài xế đó, thật sự không liên quan gì đến cháu."

"Thế nhưng tôi thấy cậu vẫn chưa nói đúng sự thật cho chúng tôi biết, ít nhất thì không phải tất cả đều là sự thật." Nét mặt Long Nghị đột nhiên trở nên nghiêm khắc hơn: "Tôi hỏi cậu, nhà cậu không phải ở trên đại lộ Nhân Dân, tại sao sáng nay cậu lại bắt taxi từ đó để đi về trường?"

"Việc này... là vì tối hôm qua cháu không ở ký túc xá, cũng không về nhà, mà thuê một phòng khách sạn ở đó để ngủ qua đêm ạ."

"Tại sao lại ngủ ở khách sạn?"

"Bởi vì mấy hôm nữa trường cháu có cuộc thi quan trọng, cháu thấy ở trong ký túc xá và ở nhà đều quá ầm ĩ,

muốn tìm một nơi yên tĩnh để ôn lại bài vở, cho nên mới một mình ra ngoài trường tìm phòng để nghỉ..."

"Thật sự là cậu nghỉ một mình ở khách sạn sao?"

"Đương nhiên rồi ạ."

Long Nghị nhìn chằm chằm vào mắt cậu ta nói: "Nhưng theo điều tra của chúng tôi, phòng khách sạn mà cậu đăng ký vào nghỉ tối hôm qua còn có một cô gái nữa nghỉ cùng. Sáng hôm nay, cậu và cô gái đó cùng nhau đi taxi."

Thần sắc Vinh Nhuệ thay đổi hẳn, trong ánh mắt cậu ta thoáng hiện một nét sợ hãi, vội vàng lắc đầu nói: "Không... không có, cháu... cháu..."

Mặc dù cậu ta lắc đầu phủ nhận, nhưng biểu cảm và ánh mắt đã nói lên tất cả.

Long Nghị tiến đến trước mặt cậu ta nói: "Nói cho tôi biết, cô bạn gái đó là ai? Cô nhóc ấy có liên quan đến cái chết của tài xế hay không?"

"Không... không có, bạn ấy ngay cả chạm vào anh tài xế đó cũng chưa hề."

Vinh Nhuệ đột nhiên kích động đứng bật dậy, liếc ra ngoài cửa, rồi lại ngồi xuống.

Trưởng phòng quản sinh của trường đang đứng ngoài cửa hút thuốc.

Vinh Nhuệ nhích nhích mông, lưng quay ra cửa, hạ giọng nói: "Chú cảnh sát, cháu nói thật hết với chú, tối hôm qua người ở cùng cháu trong khách sạn, đúng là một bạn nữ, sáng nay cháu và bạn ấy cùng ngồi taxi quay về trường."

Âu Dương Nhược trừng mắt nhìn cậu ta hỏi: "Vậy hai người chui vào trong khách sạn làm cái gì? Chắc không phải để cùng nhau ôn bài chứ?"

"Chúng em... chúng em..." Vinh Nhuệ cúi gằm mặt xuống, hai tay bất giác gãi gãi liên tục lên chiếc quần đồng phục màu trắng xanh: "Chúng em yêu thương nhau thật lòng..."

Long Nghị và Âu Dương Nhược thấy trên mặt cậu ta lộ rõ biểu cảm ngượng ngùng thì đều hơi ngẩn ra, rồi đột nhiên hiểu hết mọi chuyện.

Hai người quay sang nhìn nhau, đều thấy trong ánh mắt đối phương có chút gì đó cảm động.

"Thế bạn nữ đó tên là gì?" Long Nghị hỏi: "Có phải là bạn cùng lớp với cậu không?"

Vinh Nhuệ im lặng một lúc, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, nói với giọng dứt khoát: "Bạn ấy không phải học cùng lớp với cháu và cháu cũng không nói ra tên bạn ấy đâu. Cháu nổi tiếng là một học sinh hư, chuyện có đến mức nào thì đối với cháu cũng chẳng quá quan trọng, nhưng bạn ấy là học sinh chăm ngoan, cháu biết rằng chỉ cần cháu nói ra tên bạn ấy, thì coi như giết bạn ấy rồi. Cháu yêu bạn ấy, tuyệt đối không thể làm bất kỳ chuyện gì khiến bạn ấy tổn thương."

CHƯƠNG 5: VỊ KHÁCH GIÀ

Rời khỏi trường Tam Trung, trên đường lái xe về cục, Long Nghị cuối cùng cũng cất tiếng thở than: "Bây giờ thực sự không hiểu bọn trẻ đang nghĩ gì nữa!"

Âu Dương Nhược nhìn ông, hỏi: "Đội trưởng Long, anh thấy những lời Vinh Nhuệ nói có phải sự thật không?"

"Tôi nghĩ là thật." Long Nghị vừa lái xe vừa nói: "Lúc nãy tôi đã gọi điện bảo Phương Khả Kỳ tiến hành điều tra, Vinh Nhuệ là người địa phương khác đến, bố mẹ cậu ta đến thành phố Nam Châu làm nghề tiểu thương, tất cả đều không quen biết tài xế Vu Thành Toàn. Quan trọng hơn là, hung thủ đã lên kế hoạch mưu sát Vu Thành Toàn, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn. Tôi nghĩ thằng nhóc Vinh Nhuệ này, không thể giấu thuốc diệt chuột trong người vào khách sạn nghỉ cùng bạn gái, rồi sáng hôm sau trên đường đi taxi về trường tiện tay hạ độc luôn tài xế lái taxi được."

"Nếu Vinh Nhuệ không phải hung thủ thì chỉ còn một khả năng sót lại." Âu Dương Nhược nói: "Đó là trước lúc bọn

Vinh Nhuệ lên xe, thuốc diệt chuột đã được lén bỏ vào trong chiếc bình trà của Vu Thành Toàn rồi, chỉ là do anh ta chưa hề nhấc chiếc bình lên uống nước, cho nên mới chưa bị trúng độc. Đến tận lúc bọn Vinh Nhuệ lên xe, chiếc xe taxi dừng lại ở trước ngã tư để đợi đèn đỏ, Vu Thành Toàn mới cầm chiếc bình lên uống một ngụm trà. Và chính ngụm trà này, đã khiến anh ta lập tức trúng độc, chết ngay trước mắt Vinh Nhuệ."

Long Nghị nói: "Giả thiết của cô rất có lý."

"Vậy vị khách ngồi lên xe taxi của Vu Thành Toàn trước Vinh Nhuệ, trở thành đối tượng khả nghi rồi."

"Không chỉ có vị khách lên taxi trước Vinh Nhuệ, tôi cảm thấy tất cả các vị khách trong buổi sáng hôm nay đã ngồi lên chiếc xe taxi của anh ta trước Vinh Nhuệ, đều khả nghi hết, người hạ độc thủ, không nhất thiết là vị hành khách ngay trước Vinh Nhuệ, mà là một vị khách trước nữa cũng nên. Sau khi hắn ta hoàn thành việc hạ độc thì lập tức xuống xe, hành khách trên taxi thì không ngừng thay đổi, chỉ đến lúc Vu Thành Toàn cảm thấy khát nước, nhấc bình trà lên uống một ngụm, mới bị trúng độc."

"Cũng rất hợp lý! Chỉ có điều từ lúc Vu Thành Toàn lái xe ra khỏi cửa, cho đến lúc anh ta trúng độc tử vong, khoảng thời gian này chỉ có mấy chục phút, mà lại vào lúc sáng sớm, tôi đoán số lượng khách đã lên xe anh ta không nhiều. Chúng ta bắt tay điều tra, chắc không quá khó khăn." Âu Dương Nhược suy nghĩ một lát, nói: "Đội trưởng Long, để tôi đến công ty taxi, tiến hành xác minh rõ toàn bộ lộ trình lái xe cũng như các địa điểm dừng để đón và trả khách của Vu Thành Toàn trong buổi sáng hôm nay."

Long Nghị nói: "Được." Rồi gọi điện thoại cho Phương Khả Kỳ và Lão Tất, điều bọn họ đến tiểu khu Phú Lâm Uyển,

tiến hành điều tra rõ ràng toàn bộ tình hình Vu Thành Toàn lúc anh ta rời khỏi nhà sáng hôm nay, xem trong quá trình đó có điều gì khả nghi hay không.

Buổi chiều, Âu Dương Nhược, Phương Khả Kỳ và Lão Tất cùng quay trở về đội cảnh sát hình sự, báo cáo cho đội trưởng kết quả điều tra của từng người.

Sau khi tổng hợp kết quả điều tra của ba người lại, thì thời gian xuất hành và quỹ đạo lộ trình của nạn nhân Vu Thành Toàn đã được làm sáng tỏ.

6 giờ 20 phút sáng, Vu Thành Toàn tỉnh giấc sau khi nghe chuông báo thức, khoảng 6 rưỡi, anh ta cầm chiếc bình trà đã được đổ đầy lên xe rời khỏi nhà.

6 giờ 32 phút, anh ta lái chiếc xe taxi màu đỏ ra khỏi cổng tiểu khu. Camera giám sát được lắp ở trước cổng tiểu khu hiển thị, lúc anh ta dừng xe trước cổng để đợi bảo vệ mở cánh cửa kéo tự động, đã vặn nắp bình trà và uống một ngụm. Độc tính trong thuốc diệt chuột cực mạnh, chỉ trong vài phút đã có thể gây chết người. Nhưng lần này sau khi uống, anh ta không có biểu hiện gì của việc trúng độc, tức là lúc rời khỏi nhà, nước ở trong bình vẫn còn tinh khiết, chưa bị người khác bỏ thuốc độc vào.

6 giờ 35 phút, Vu Thành Toàn dừng xe lại trước cửa tiệm bánh bao Tiểu Thái trên đường Phú Dân để ăn sáng, vị trí đó cách cổng tiểu khu không xa.

Theo trí nhớ của Thái Cường - chủ tiệm bánh bao, lúc Vu Thành Toàn ngồi ăn sáng, cũng có uống nước trong bình trà, điều này khẳng định chắc chắn hơn, vào thời điểm này chiếc bình vẫn chưa bị hạ độc.

Rất nhanh, Vu Thành Toàn đã ăn xong bữa sáng của

mình, vào 6 giờ 42 phút, tại lề đường cách quán bánh bao không xa, anh ta đã đón vị khách đầu tiên trong buổi sáng hôm nay. Chín phút sau, tức là lúc 6 giờ 51 phút, vị khách này đã xuống xe ở gần chợ cây cảnh vật nuôi trên đại lộ Nhân Dân.

Vu Thành Toàn lái xe trống, men theo đại lộ Nhân Dân hướng về phía trước được khoảng mấy phút, thì dừng lại trước cửa khách sạn Văn Hoa, đón Vinh Nhuệ cùng cô bạn gái lên xe.

Hơn mười phút sau, lúc 7 giờ 15 phút, chiếc xe taxi dừng lại trước ngã tư giao nhau giữa đại lộ Nhân Dân và đường Hướng Dương để đợi đèn đỏ, vào thời điểm đợi đèn tín hiệu, anh ta đã nhấc chiếc bình lên và uống nước.

Sau đó, mặc dù đèn xanh đã sáng lên, nhưng xe của anh ta không hề nhúc nhích, anh ta đã bị trúng độc tử vong ngay trong chiếc xe taxi của mình.

Long Nghị liệt kê tất cả những mốc thời gian quan trọng lên một trang giấy, sau đó dùng bút chì vẽ một vòng tròn vào mốc thời gian "6 giờ 35 phút", nói: "Vu Thành Toàn ăn sáng tại quán bánh bao vào lúc 6 giờ 35 phút và uống nước mà tự mình mang theo, sau đó vẫn không hề có biểu hiện trúng độc, điều này có nghĩa là, vào lúc đó nước trong chiếc bình của anh ta vẫn hoàn toàn tinh khiết. Từ lúc anh ta ăn xong bữa sáng, cho đến lúc dừng lại trước ngã đường Hướng Dương để đợi đèn tín hiệu, trong khoảng thời gian này thuốc diệt chuột mới được bỏ vào bình trà. Mà trong khoảng thời gian này, xe taxi của anh ta tổng cộng đã chở hai lượt khách: Vị khách đầu tiên, chính là người đã lên xe ngay gần cửa tiệm bánh bao; còn lượt khách thứ hai, là Vinh Nhuệ và bạn gái mình. Rất rõ ràng, hung thủ chỉ nằm trong số ba người mà anh ta đã chở. Hiện

tại, về cơ bản chúng ta đã loại trừ được khả năng Vinh Nhuệ và bạn gái là hung thủ gây án, vậy thì hung thủ chỉ có thể là vị khách đầu tiên đã ngồi trên xe taxi của Vu Thành Toàn sáng hôm nay thôi."

Phương Khả Kỳ nói: "Tôi đã đến hỏi những vị khách sáng nay đã ăn sáng ở cửa tiệm bánh bao đó, có người nhìn thấy một hành khách đã lên xe ở ngay đoạn đường cách cửa tiệm bánh bao Tiểu Thái không xa, bởi vì có mấy nhân chứng trực tiếp nhìn thấy, nên tôi nghĩ thân phận của vị khách này cũng không khó để lần ra."

Long Nghị gật đầu nói: "Vậy được, cậu và Tiểu Nhược mau chóng tiến hành điều tra, tranh thủ làm rõ thân phận của vị hành khách này. Có tình hình gì mới, phải báo cáo với tôi bất cứ lúc nào."

Buổi chiều, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ có mặt tại tiệm bánh bao, lúc này sạp hàng bên ngoài cửa tiệm đã được thu dọn, cửa sổ quầy hàng bằng kính bày bán các loại đồ như thuốc lá, bật lửa đã được mở bung ra, thỉnh thoảng cũng có một hai khách đi ngang qua tạt vào mua mấy bao thuốc lá rẻ tiền.

Lúc Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ bước vào cửa tiệm, chủ tiệm Thái Cường đang mặc quần đùi áo ba lỗ, nhào bột trên một cái thớt.

Trong cửa tiệm nhỏ này không có điều hòa, cả người anh ta cùng cái áo ba lỗ đều ướt đẫm mồ hôi.

Buổi sáng Phương Khả Kỳ đã đến đây để hỏi thăm tình hình, cho nên Thái Cường nhận ra anh ngay. Nhìn thấy hai người bước vào, anh ta vừa nặn miếng bột trong tay, vừa hỏi hai cảnh sát: "Các vị tìm tôi có việc gì đấy?"

Phương Khả Kỳ nói: "Sáng nay, Vu Thành Toàn sau khi ăn sáng ở cửa tiệm của anh xong, đã đón một vị khách vẫy taxi ở đoạn đường phía trước ngay gần tiệm này, có đúng vậy không?"

Thái Cường gật đầu, nói: "Đúng thế, việc này thì tôi cũng nhìn thấy."

Âu Dương Nhược hỏi: "Anh có quen vị khách đó không?"

Thái Cường nói: "Lúc đó tôi đang mải lo việc trong tiệm, nên cũng chỉ nhìn thoáng qua, người vẫy xe hình như là một ông già, mắt đeo kính, dáng người trung bình, hơi gầy một chút... A, cô hỏi vậy tôi mới thấy đúng là người đó hơi quen, hình như đã từng gặp ở đâu rồi thì phải."

Phương Khả Kỳ nói: "Anh nghĩ kỹ lại xem, anh từng gặp ông ấy ở đâu?"

Thái Cường suy nghĩ một lát, rồi tự nhiên vỗ lên đầu một cái, bột mì trên tay dính đầy lên mặt: "Tôi nhớ ra rồi! Đoạn trên kia có ngõ Tam Môn, đi vào trong ngõ một đoạn có tòa nhà ký túc xá dành cho các nhân viên Trường Trung cấp chuyên nghiệp, tôi đã từng gặp ông già đó ở trước cửa ký túc xá mấy lần, mỗi lần nhìn thấy, đều thấy ông ấy cầm trên tay một cái lồng chim để cho chim đi dạo. Tôi có nghe thấy mấy người ở cùng khu ký túc chào hỏi ông ấy ở ngoài hành lang, hình như họ gọi ông ta là thầy giáo Cảnh. Các vị có thể đến đó hỏi thăm xem."

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ cùng nhau đi đến tòa nhà ký túc xá dành cho nhân viên Trường Trung cấp chuyên nghiệp nằm trong ngõ Tam Môn, rất nhanh đã nghe ngóng được thông tin về thầy giáo Cảnh thích mang lồng chim đi dạo đó.

Ông tên Cảnh Trung Hoa, là giảng viên đã về hưu của Trường Trung cấp chuyên nghiệp, vợ ông đã qua đời, các con đều làm việc ở nước ngoài, ông ấy ở nhà một mình, thường ngày không có sở thích gì khác, chỉ thích mấy việc như nuôi chim, cho chim đi dạo hoặc là ghé qua chợ cây cảnh vật nuôi.

Lúc hai người tìm đến gặp Cảnh Trung Hoa, trên tay ông đang cầm một cái lồng chim, chuẩn bị cho chim đi dạo, nhìn thấy có hai cảnh sát tìm đến tận nhà, ông không khỏi ngẩn người ra.

Âu Dương Nhược xuất trình cho ông xem thẻ cảnh sát, rồi hỏi: "Xin hỏi bác có phải là Cảnh Trung Hoa không ạ?"

Ông nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, rồi gật gật đầu.

Phương Khả Kỳ nói: "Chúng tôi nghi ngờ bác có liên quan đến một vụ mưu sát, xin mời bác về Cục Cảnh sát với chúng tôi để làm rõ vài việc."

"Cái gì? Vụ án mưu sát á?"

Tay ông già run lên, đánh rơi cái lồng chim đang cầm xuống đất, con chim họa mi trong lồng hoảng sợ bay nhảy loạn xạ.

Sau khi Cảnh Trung Hoa bị đưa về Cục Cảnh sát, toàn thân không ngừng run lẩy bẩy.

Nhưng Long Nghị có thể nhìn ra được, ông cụ này không giống với các nghi phạm khác khi được "mời" về Cục Cảnh sát. Những người khác do sợ hãi nên run rẩy, còn ông cụ tóc bạc phơ, khuôn mặt gầy guộc này, vì tức quá nên phát run cả lên.

"Các người dựa vào cái gì mà bắt tôi? Dựa vào cái gì mà nói tôi là hung thủ giết người?" Ông cụ còn chưa ngồi xuống, đã nổi xung lên với Long Nghị và những người khác: "Cả

cuộc đời tôi làm thầy giáo, chưa từng làm việc gì hổ thẹn với lương tâm, các anh các chị trước mặt bao nhiêu người, lôi tôi về Cục Cảnh sát, người ta sẽ nghĩ thế nào về tôi đây? Đám học sinh sẽ nhìn tôi với con mắt như thế nào?"

Long Nghị không ngờ rằng vị thầy giáo này tuổi tác đã cao như vậy, mà vẫn còn có thể nổi đóa lên như vậy. Đợi ông cụ xả hết cơn bực dọc, âm điệu giọng nói nhỏ dần xuống rồi, Long Nghị mới nhẹ nhàng nói: "Bác à, bác hiểu lầm rồi, chúng tôi không bảo bác là hung thủ, cũng không phải là bắt giữ bác, chúng tôi chỉ muốn mời bác về đây để hợp tác cùng điều tra một vụ án thôi. Nếu đồng nghiệp của tôi có chỗ nào bất kính với bác, tôi thay mặt họ xin lỗi bác."

Cảnh Trung Hoa nhìn thấy bộ dạng vui vẻ hòa nhã của ông, bỗng chốc không còn cáu gắt nữa mà hỏi: "Các cậu mời tôi về đây là muốn hợp tác điều tra vụ án gì?"

Long Nghị nói: "Sáng hôm nay, bác bắt một chiếc taxi ở ngay gần tiệm bánh bao Tiểu Thái trên đường Phú Dân, đúng không?"

Cảnh Trung Hoa gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi muốn đến chợ cây cảnh vật nuôi chơi, cho nên sáng sớm đã bắt xe tới đó. Việc này có vấn đề gì sao?"

Long Nghị hỏi: "Bác có nhớ người tài xế đã lái chiếc xe taxi đó không?"

Cảnh Trung Hoa suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu nói: "Tôi không nhớ, tôi ngồi xe taxi có mười mấy phút, hình như cũng không nói chuyện gì với anh tài xế cả, cho nên không có ấn tượng gì với anh ta hết."

"Bác vừa xuống xe chưa lâu, thì người tài xế đó đã chết."

"Chết rồi á?" Cảnh Trung Hoa hoảng hồn: "Sao lại chết được? Xảy ra tai nạn giao thông ư?"

"Không, anh ta trúng độc mà chết."

"Trúng độc?"

"Bác có nhớ ở cạnh vị trí ghế lái trên chiếc xe taxi đó có đặt một bình trà không? Chính là loại bình giữ nhiệt bằng inox mà thường ngày chúng ta vẫn hay thấy, nhưng dung tích bình có lớn hơn bình thường một chút."

Cảnh Trung Hoa lắc đầu nói: "Không nhớ nổi, lúc đó tôi không để ý, tôi ngồi ở vị trí ghế trước cạnh ghế tài xế, mắt luôn hướng về phía trước để nhìn đường, ở trong xe bài trí thế nào tôi cũng không nhìn kỹ."

"Có người đã bỏ thuốc độc vào chiếc bình uống trà của tài xế, trực tiếp dẫn tới việc anh ta sau khi uống nước trong bình đã bị trúng độc tử vong. Hiện tại chúng tôi đã xác minh, trước khi tài xế đem chiếc bình trà lên xe, nước trà hoàn toàn tinh khiết không có độc, cho nên chúng tôi mới nghi ngờ hung thủ hạ độc giết người chính là một trong số những hành khách đã từng ngồi trên xe taxi của anh ta sáng nay."

Cảnh Trung Hoa gật đầu nói: "Ừm, sự nghi ngờ của các người cũng có lý, nếu tôi là cảnh sát, tôi cũng sẽ nghĩ như vậy." Ông cụ đứng trên cương vị cảnh sát để suy nghĩ.

"Sáng hôm nay, bác là hành khách đầu tiên ngồi lên chiếc xe taxi đó." Lúc nói câu này, Long Nghị không rời mắt khỏi khuôn mặt của đối phương. Mọi sự thay đổi về nét mặt dù là nhỏ nhất của ông cụ sẽ không qua được mắt của Long Nghị.

Thế nhưng biểu cảm trên gương mặt Cảnh Trung Hoa gần như chẳng có chút thay đổi gì.

Ông cụ "ừm" một tiếng rồi nói: "Tôi là người đầu tiên à? Nhưng chắc không phải người duy nhất chứ?"

"Sau bác, còn có vài người nữa ngồi lên chiếc xe taxi, đó là hai học sinh trung học, chúng tôi đã đi sâu điều tra và đã loại bỏ sự nghi ngờ rằng bọn họ là hung thủ gây án."

"Ừ, nếu chỉ là hai đứa học sinh thôi thì khả năng giết người đúng là rất thấp." Cảnh Trung Hoa nói bằng ngữ điệu của một thầy giáo: "Tôi đã dạy học mấy chục năm, nên tin rằng đám học sinh không làm mấy chuyện như thế này đâu."

Long Nghị nhìn vào mắt ông cụ: "Sau khi loại trừ hai cô cậu học sinh đó, thì nghi phạm duy nhất còn lại, chính là bác đó."

"Ừm, hóa ra là vậy, sự nghi ngờ của các người đúng là rất có lý, ai cũng sẽ nghĩ như vậy thôi, ít nhất thì căn cứ vào tình hình hiện tại, tôi đúng là người đáng nghi ngờ nhất." Cảnh Trung Hoa lúc này lại trở nên bình tĩnh, nói: "Nhưng có mấy điểm này, tôi nhất định phải nói rõ cho các vị: Thứ nhất, tôi không quen biết gì với cậu tài xế đó, và càng không thể nói là có thù hằn gì với cậu ta, cho nên tôi không có động cơ giết người. Thứ hai, cả đời tôi làm thầy giáo, cũng có thể coi là người có văn hóa, tôi ghét nhất là dùng những phương pháp cực đoan để giải quyết sự việc, nếu thực sự tôi có tranh chấp gì với người khác, tôi nhất định chỉ thông qua con đường pháp luật chân chính để giải quyết mà thôi. Thứ ba, trong quá trình điều tra phá án, các vị coi tôi là nghi phạm và bắt tôi lại, tôi không có ý kiến gì, bởi vì tôi đúng thật là không có cách nào chứng minh mình trong sạch, nhưng xin các vị đừng dừng công tác điều tra ở đây, nói không chừng nếu như tiếp tục triển khai việc điều tra, lại có thể bắt được hung thủ thực sự. Tôi có thể tạm thời trở thành nghi phạm cũng được, nhưng nếu chỉ vì như vậy mà bỏ qua hung thủ thực sự, thì đúng là một sai lầm rất lớn đấy."

Quả nhiên là một phần tử tri thức, những lời nói ra đều có tình có lý, thái độ không tự ti mà cũng không kiêu ngạo, khiến cho một cảnh sát hình sự lão làng như Long Nghị không biết nói gì nữa.

Sau khi cuộc thẩm vấn kết thúc, ở bên ngoài hành lang, Âu Dương Nhược hỏi Long Nghị bước tiếp theo nên làm thế nào.

Long Nghị nói: "Tôi thấy thái độ của ông ấy rất ôn hòa, dáng vẻ không có chút sợ sệt, nếu đúng thật là không có gì hổ thẹn với lương tâm, thì ông ấy chính là kiểu hung thủ có khả năng che giấu tốt nhất mà tôi đã từng gặp. Tôi thấy nên thế này, đầu tiên hãy cứ giữ ông ấy lại đây trong hai mươi tư giờ, chúng ta tiến hành điều tra kỹ lưỡng hơn. Mặc dù việc phá án rất quan trọng, nhưng cũng không thể trách oan người tốt."

Ngày hôm sau, Phương Khả Kỳ báo cáo với đội trưởng rằng sau khi xe taxi của Vu Thành Toàn chở Cảnh Trung Hoa, có đi ngang qua cửa của một ngân hàng trên đại lộ Nhân Dân. Ngân hàng này bên ngoài có lắp đặt camera độ nét cao, sáng nay anh đã đến ngân hàng để điều tra đoạn băng mà camera quay lại được, khi chiếc xe taxi đi ngang qua cửa ngân hàng, camera vừa may thông qua màn hình kính chắn gió ở trước xe đã quay được toàn bộ những hoạt động trong xe. Lúc đó Cảnh Trung Hoa đúng là đang ngồi ở ghế trước cạnh vị trí lái xe, đã thắt dây an toàn đầy đủ.

Âu Dương Nhược bổ sung thêm, chiếc bình trà của Vu Thành Toàn lúc đó được đặt ở vị trí đằng sau bên phải của ghế lái, ngay chính chỗ chiếc giá đựng đồ uống ở đằng sau tay phanh. Vị trí này, nằm vừa vặn ở phía sau cùng của phần ngăn cách giữa hai chiếc ghế của hàng ghế trước. Cảnh Trung Hoa ngồi ở ghế phụ cạnh ghế lái, nếu như muốn mở nắp bình

trà, bỏ thuốc diệt chuột vào trong, rồi lại lau sạch đi dấu vân tay của mình lưu lại trên chiếc bình, thì bắt buộc phải nhoài hẳn người ra khỏi chiếc ghế đang ngồi mới có thể thao tác được. Hành động lộ liễu như vậy, ắt hẳn tài xế Vu Thành Toàn chẳng có lý do gì lại không nhìn thấy.

"Ừm, và còn một điểm quan trọng nhất mà cô cậu vẫn chưa chỉ ra." Long Nghị sau khi nghe báo cáo xong liền nói: "Nếu như Cảnh Trung Hoa là hung thủ, vậy thì lúc ông ấy ở trên xe, sẽ không chọn ngồi ở hàng ghế trước. Nếu ông ấy ngồi ở hàng ghế sau, không phải việc hạ độc vào bình trà sẽ càng kín đáo hơn, khó bị tài xế phát hiện hơn sao?"

Âu Dương Nhược gật đầu, hỏi: "Vậy chúng ta có nên tiếp tục giữ Cảnh Trung Hoa lại để thẩm vấn nữa hay không?"

Long Nghị nói: "Không cần nữa, hung thủ không thể là ông ấy, ngay lập tức thả ông ấy ra, cô và Phương Khả Kỳ lái xe đưa ông ấy về nhà, tốt nhất là giải thích cho những người hàng xóm cùng tòa nhà với ông ấy hiểu toàn bộ sự việc, vị tiên sinh này rất trọng danh dự, ông ấy sợ nhất là bị người khác hiểu lầm rằng mình từng bị cảnh sát bắt giữ."

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ cùng nhìn nhau rồi cười: "Chúng tôi hiểu rồi."

CHƯƠNG 6: ĐỐI TƯỢNG TÌNH NGHI

Một tuần nhanh chóng trôi qua, vụ án tài xế taxi Vu Thành Toàn bị hạ độc tử vong, sau khi loại trừ khả năng gây án của ba hành khách là Cảnh Trung Hoa, Vinh Nhuệ và cô bạn gái ra, phía cảnh sát tiếp tục đi sâu vào điều tra chi tiết hơn, nhưng tình hình vụ án vẫn không tiến triển.

"Đội trưởng Long, tôi vẫn luôn cảm thấy, chúng ta hình như đã bỏ sót một người."

Nhá nhem tối hôm đó, lúc ngồi ăn tối ở nhà ăn, Âu Dương Nhược bê hộp cơm ra ngồi cạnh đội trưởng, rồi đột nhiên thốt ra câu nói đó.

Long Nghị ngẩn người ra, vừa xúc cơm ở trong hộp đưa lên miệng vừa hỏi: "Bỏ sót ai?"

"Anh nghĩ xem, người có thể hạ độc Vu Thành Toàn, nhất định phải có cơ hội đến gần anh ta hoặc có thể tiếp xúc với chiếc bình trà đó, có đúng vậy không?"

"Đúng vậy, trước đây sở dĩ chúng ta hoài nghi Cảnh Trung Hoa và hai đứa học sinh cũng chính là vì nguyên nhân đó."

"Nhưng tôi cảm thấy, ngoài mấy người mà chúng ta đã tiến hành điều tra ra, vẫn còn một người nữa. Người này cũng đã từng tiếp cận Vu Thành Toàn và chiếc bình trà của anh ta, nên cũng có cơ hội để hạ độc anh ấy."

Long Nghị suy nghĩ một lát, đột nhiên dừng đũa lại rồi nói: "Người mà cô nói đến, chính là ông chủ tiệm bánh bao phải không?"

Âu Dương Nhược gật đầu nói: "Đúng, ông chủ cửa tiệm bánh bao Tiểu Thái đó tên là Thái Cường, chân trái bị tật, lúc đi lại, có hơi bị khập khiễng. Tôi đã tiến hành điều tra, quan hệ giữa anh ta và Vu Thành Toàn khá tốt, theo như những gì mà các vị khách cùng ngồi ăn sáng ở tiệm bánh bao đã nói, hôm đó lúc Vu Thành Toàn ngồi ăn sáng, Thái Cường mấy lần lại bàn và nói chuyện với anh ta. Tôi cảm thấy Thái Cường hoàn toàn có khả năng lợi dụng quá trình hai người nói chuyện, nhân lúc Vu Thành Toàn không để ý, bỏ thuốc diệt chuột vào trong bình trà của anh ta."

Lúc này, Phương Khả Kỳ cũng bưng hộp cơm của mình tiến lại và nói: "Tôi thấy giả thiết này của cô không có khả năng xảy ra. Bởi vì lúc Vu Thành Toàn ngồi ăn sáng, anh ta đã uống nước ở trong chính chiếc bình của mình, nếu như Thái Cường đã hạ độc, vậy thì Vu Thành Toàn còn chưa kịp ra khỏi tiệm bánh bao đã trúng độc rồi."

Âu Dương Nhược nói: "Lúc Vu Thành Toàn ăn sáng ở tiệm bánh bao, trong chiếc bình trà của anh ta đúng là chưa hề có độc. Thế nhưng lúc anh ta ăn sáng xong thì sao?"

Long Nghị hiểu ý cô, bèn nói: "Cô muốn nói là, có khả năng sau khi Vu Thành Toàn ăn sáng xong, lúc đang chuẩn bị rời đi, thì Thái Cường tiến lại gần và lén hạ độc anh ta, phải vậy không?"

"Đúng thế, lúc Vu Thành Toàn đã ăn sáng xong, trong lúc tính tiền, Thái Cường có thể nhân cơ hội đó để hạ độc, Vu Thành Toàn mang chiếc bình trà của mình lên xe, trong một khoảng thời gian ngắn không hề uống ngụm nào, chỉ đến khi anh ta chở Vinh Nhuệ và bạn gái đến ngã tư dừng lại đợi đèn tín hiệu, mới nhấc lên uống một ngụm, sau đó anh ta đã..."

Long Nghị suy nghĩ một lát nói: "Cũng không phải là không có khả năng này, dù sao chúng ta bây giờ cũng đã đi vào đường cùng rồi, vậy thì điều tra thêm anh chàng Thái Cường này xem sao."

Sáng ngày hôm sau, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ lại tiến hành điều tra thêm một lần nữa đối với những vị khách đã cùng ngồi ăn sáng với Vu Thành Toàn tại cửa tiệm bánh bao Tiểu Thái vào buổi sáng hôm xảy ra án mạng.

Mọi người đều nói lúc đó đúng là Thái Cường đã đứng một lúc lâu tại bàn của Vu Thành Toàn.

Hai người hỏi thêm về việc các vị khách có trông thấy Thái Cường tiếp xúc với chiếc bình trà của Vu Thành Toàn hay không. Có người bảo nhìn thấy lúc Vu Thành Toàn ăn xong bữa sáng đứng lên tính tiền chuẩn bị rời đi, anh ta bỏ quên chiếc bình trà ở trên bàn, chính Thái Cường là người đã cầm chiếc bình trà đuổi theo để trả lại cho anh ta. Hỏi thêm mấy vị khách khác nữa, bọn họ đều xác nhận là có chuyện này.

Nhưng khi hỏi đến việc có nhìn thấy Thái Cường mở nắp bình trà, hay là mang vào trong để cho thứ gì vào trà hay không, thì mọi người đều lắc đầu nói rằng họ không để ý.

Mặc dù vậy, hiện tại Thái Cường đã trở thành người duy nhất mà phía cảnh sát có thể xác nhận rằng đã tiếp xúc

với chiếc bình trà của Vu Thành Toàn sau khi anh ta rời khỏi nhà.

Phương Khả Kỳ nói: "Nhưng tại sao trên chiếc bình lại không phát hiện thấy dấu vân tay của Thái Cường?"

Âu Dương Nhược nói: "Có hai khả năng xảy ra: Thứ nhất, dấu vân tay của anh ta đã bị dấu vân tay của Vu Thành Toàn đè lên; Thứ hai, tay anh ta quá dầu mỡ, nên không lưu lại dấu vân tay rõ ràng."

"Nếu đã như vậy, Thái Cường có thể chính là đối tượng tình nghi trọng tâm của chúng ta rồi."

Âu Dương Nhược gọi điện thoại báo cáo với Long Nghị tình tiết mới nhất này, sau đó hỏi ông có cần trực tiếp làm việc với ông chủ cửa tiệm bánh bao không, hoặc thậm chí là bắt giam anh ta.

Long Nghị nói: "Nếu như đã khóa mục tiêu vào anh ta, thì cũng không cần vội vàng, hãy hoàn thành công tác điều tra vòng ngoài trước. Nghe nói tay Thái Cường này là bạn thân của nạn nhân Vu Thành Toàn, việc anh ta giết người liệu có động cơ nào không? Cô cậu hãy đến nhà Vu Thành Toàn hỏi người thân của anh ta, xem giữa hai người họ có nảy sinh mâu thuẫn nào không."

Lúc Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đến tiểu khu Phú Lâm Uyển, thì đã là giữa trưa.

Hai người tìm đến nhà Vu Thành Toàn, lúc vừa bước vào cửa, thấy vợ Vu Thành Toàn là Chu Lê Hoa đang cho con trai ăn cơm trưa.

Trên bàn có một đĩa đùi gà rán, Chu Lê Hoa đang dạy con làm thế nào để gặm chiếc đùi gà.

Xem ra mặc dù chỉ là mẹ kế của đứa bé nhưng cô đối xử với cậu con trai này khá tốt.

Thấy có cảnh sát đến tận nhà, nhưng Chu Lê Hoa vẫn khá điềm tĩnh. Mấy ngày nay kể từ khi chồng qua đời, cô cũng đã liên lạc với cảnh sát không ít lần, cô hiểu rằng hai vị cảnh sát này đến tận nhà chắc chắn là vì chuyện của chồng mình nên hình như không muốn bàn bạc về chủ đề này trước mặt con trai, bèn bảo cậu bé tự mình ra ngoài phòng bếp để ăn cơm, sau đó dẫn hai người Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ vào căn phòng trong cùng để nói chuyện.

"Có phải đã tìm ra hung thủ hạ độc giết chết chồng tôi rồi không?" Cô vừa đóng cửa vừa hỏi.

Âu Dương Nhược nhìn Phương Khả Kỳ, cả hai đều có chút áy náy khó xử.

Âu Dương Nhược lắc đầu nói: "Tạm thời vẫn chưa tìm ra hung thủ."

Chu Lê Hoa đột nhiên trở nên kích động hơn, cô cao giọng nói: "Các vị làm ăn kiểu gì vậy? Sự việc đã xảy ra được hơn một tuần rồi, tại sao vẫn chưa tìm ra hung thủ? Đừng để cho chồng tôi phải chết một cách oan uổng như vậy chứ? Hai mẹ con tôi cô đơn côi cút như thế này, biết phải làm sao đây?"

Âu Dương Nhược nói: "Xin cô đừng nóng vội, chúng tôi mặc dù chưa bắt được hung thủ, nhưng hiện tại đã nắm được một số manh mối quan trọng. Lần này chúng tôi đến tìm cô, là muốn hiểu rõ hơn về một số chi tiết, nhằm sắp xếp chuẩn xác tình tiết vụ án, tranh thủ thời gian sớm phá án."

Chu Lê Hoa nhìn cô, rồi lại nhìn Phương Khả Kỳ: "Các vị muốn biết gì? Những gì tôi biết đều đã kể hết với các vị rồi đấy thôi."

Âu Dương Nhược nói: "Chúng tôi muốn biết quan hệ giữa chồng chị và Thái Cường như thế nào?"

"Thái Cường ư?" Chu Lê Hoa ngẩn người: "Ngày trước hai người họ đều là tài xế chuyển hàng cho một công ty vận chuyển, bây giờ hình như vẫn là bạn bè."

Phương Khả Kỳ hỏi: "Giữa bọn họ có xảy ra mâu thuẫn gì không?"

"Hình như là không có." Chu Lê Hoa đưa tay vén lên mấy sợi tóc rủ xuống tai, cô suy nghĩ một lát, rồi ngập ngừng nói: "Có điều..."

"Có điều làm sao?"

Chu Lê Hoa do dự một lát nói: "Có một chuyện, tôi không biết có nên nói với các vị hay không."

"Cô nói đi, là chuyện gì ?"

"Tên Thái Cường này, cực kỳ háo sắc. Trước khi tôi quen biết với chồng mình, có một lần đã đến quán hắn ta ăn sáng, hắn lại dám động tay động chân sàm sỡ tôi, nên mới bị tôi dội cho một cốc trà nóng vào người. Hôn lễ của tôi và chồng cũng có mời hắn đến dự, hắn còn lén lút sờ mó để chòng ghẹo tôi. Không những thế hắn còn chuốc chồng tôi say, nói chồng tôi không có nghĩa khí, rõ ràng là hắn quen tôi trước, thế mà chồng tôi lại nhanh chân giật mất tôi, tại sao hắn lại có thể thốt ra những câu như thế được. Mà..."

"Mà làm sao?"

"Mà vài hôm sau khi chồng tôi mất, vào một buổi tối, hắn cứ đến gõ cửa nhà tôi, khiến cho tôi và con trai sợ đến mức cả đêm không ngủ được."

"Ồ, còn có cả chuyện này nữa sao?"

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ quay sang nhìn nhau, hai người đều có chút bất ngờ, đây đúng là một manh

mối quan trọng mà trong quá trình điều tra trước đây họ chưa nắm được!

Âu Dương Nhược suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Cô cảm thấy có khả năng Thái Cường vì cô mà ngấm ngầm sinh ra thù hận với chồng cô, thậm chí nảy sinh động cơ giết người đối với anh ấy không?"

Chu Lê Hoa ngầm hiểu ý: "Cô muốn nói là, người hạ độc giết chết chồng tôi chính là Thái Cường?"

Phương Khả Kỳ nói: "Chúng tôi đang nghi ngờ như vậy, đương nhiên, trước khi phá được án, bất kỳ ai đều có thể trở thành đối tượng tình nghi của cảnh sát."

Chu Lê Hoa lắc đầu nói: "Tôi không biết. Tôi chỉ nghe nói năm đó Thái Cường do lái xe không tập trung nên đã gây ra tai nạn, lúc bị công ty vận chuyển đuổi việc, hắn đã từng cầm dao thái thịt đến công ty đòi chém người ta, không biết đây có được coi là tiền án không."

Âu Dương Nhược nói: "Việc này dù không được coi là tiền án nhưng cũng là một hành động chẳng tốt đẹp gì của anh ta. Hiện tại, theo chúng tôi biết, anh ta là người duy nhất đã tiếp xúc với cái bình trà của chồng cô, cho nên chúng tôi hoàn toàn có lý do để nghi ngờ, anh ta chính là hung thủ đã hạ độc sát hại chồng cô."

Mặt Chu Lê Hoa biến sắc, cô nghiến răng nói: "Hóa ra là hắn ta!"

Cô bất thình lình lao về phía trước, nắm chặt lấy cánh tay Âu Dương Nhược nói: "Thế thì các cô còn đợi gì nữa? Mau chóng bắt hắn, rồi xử bắn luôn đi, để hắn phải đền mạng cho chồng tôi."

Âu Dương Nhược rút tay ra, an ủi Chu Lê Hoa: "Cô tạm

thời đừng quá kích động. Nếu hắn ta thực sự là hung thủ, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tha cho hắn."

Cô quay người, bước đến bên cửa sổ, rút điện thoại ra gọi cho Long Nghị, trình báo toàn bộ những tình tiết mới mà cô thu lượm được ở đây cho ông biết.

Long Nghị nói: "Nếu nói vậy, Thái Cường có động cơ để sát hại Vu Thành Toàn, có đúng không?"

Âu Dương Nhược quay lại nhìn Chu Lê Hoa một cái rồi gật đầu nói: "Đúng vậy."

Long Nghị nói: "Vậy thì chính thức bắt giữ Thái Cường thôi."

Âu Dương Nhược hưng phấn trả lời: "Rõ."

Cô và Phương Khả Kỳ rời khỏi tiểu khu Phú Lâm Uyển, lái xe thẳng đến cửa tiệm bánh bao Tiểu Thái, nhanh chóng tra còng vào tay Thái Cường, đẩy anh ta lên xe, áp giải về đội cảnh sát hình sự.

"Có chuyện quái gì đang xảy ra vậy?" Thái Cường vừa nhìn thấy Long Nghị liền lập tức gào lên: "Các đồng chí cảnh sát nhân dân giỏi quá nhỉ? Cứ là cảnh sát nhân dân thì được quyền bắt dân tùy tiện thế này à?"

Long Nghị cầm một chiếc ghế ra ngồi trước mặt anh ta, hất cằm hỏi: "Cậu nghĩ rằng chúng tôi đang tùy tiện bắt người sao?"

Thái Cường ngẩn người ra, khuôn mặt thoáng nét sợ hãi, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại được, anh ta gân cổ lên, hét to: "Các ông dựa vào cái gì mà bắt tôi?"

Long Nghị nói với giọng lạnh lùng: "Cậu đã làm việc gì thì tự cậu là người biết rõ nhất. Việc chúng tôi thẩm vấn ra

được, với việc cậu chủ động khai ra tất cả, hai việc này về tính chất khác nhau nhiều đấy."

"Tôi... tôi đã làm cái gì chứ? Tôi chưa từng làm việc gì phạm pháp cả..." Nói đến đây, giọng Thái Cường đột nhiên nhỏ dần đi, bộ dạng giống như đang cạn dần sức lực vậy.

Long Nghị nhấc cốc trà lên uống một ngụm, hồi lâu không nói câu nào, mắt nhìn ra chỗ khác, cố ý không thèm để ý đến anh ta.

Phòng thẩm vấn bỗng nhiên trở nên yên lặng.

Thái Cường xoay ngang xoay dọc, toàn thân mất tự chủ, một lúc sau, trên trán anh ta bỗng nhiên toát ra một lớp mồ hôi lạnh, anh ta bỗng cúi đầu rụt vai rồi nói: "Ông cảnh sát, tôi khai tôi khai..."

Âu Dương Nhược khẽ huých vào người Phương Khả Kỳ mấy cái, hai người quay sang nhìn nhau, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng, cả hai đều không ngờ tên này bên ngoài thì có vẻ cứng rắn nhưng bên trong lại nhát gan, nhanh như vậy mà đã chịu đầu hàng.

Thái Cường nói: "Ông cảnh sát, tôi... Mấy hôm trước vào buổi tối, tôi có đến đường Bắc Thịnh một lần... Tôi là đàn ông độc thân, bên cạnh không có người phụ nữ nào bầu bạn, thực sự là chịu không nổi..."

Long Nghị có chút bất ngờ.

Đường Bắc Thịnh thành phố Nam Châu là một con phố nổi tiếng với dịch vụ cắt tóc gội đầu, ở đó có rất nhiều gái mại dâm núp bóng hành nghề. Ở thành phố Nam Châu, mỗi khi nói đi đến đường Bắc Thịnh, thì thực ra cũng chính là ám chỉ việc đi mua dâm.

Ông không ngờ Thái Cường ấp úng hồi lâu, hóa ra chỉ để khai cái tội danh này.

Long Nghị trong lòng hơi mất bình tĩnh, nhưng ngoài mặt không thể hiện gì, ông gõ gõ lên bàn nói: "Việc mà cậu vừa khai báo, cảnh sát chúng tôi đã biết từ lâu rồi. Thứ mà tôi muốn hỏi cậu, là một việc khác cơ."

"Việc khác ư?" Thái Cường ngẩng đầu lên nhìn ông, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngu ngơ không hiểu: "Việc... việc gì cơ?"

Long Nghị tiến lại gần nói: "Thôi được rồi, nếu cậu đã giả ngu giả ngơ với chúng tôi, vậy thì tôi đành phải nhắc lại cho cậu nhớ, chuyện này ấy mà, có liên quan đến cái chết của Vu Thành Toàn."

"Liên quan đến cái chết của Vu Thành Toàn?"

Thái Cường không khỏi trợn mắt lên.

"Chúng tôi nghe nói vào ngày Vu Thành Toàn bị trúng độc chết, anh ta đã ăn sáng ở quán bánh bao của cậu, lúc thanh toán tiền rời đi, anh ta đã để quên chiếc bình trà trên bàn, có đúng không?"

"Đúng, đúng, đúng!" Thái Cường vội vàng gật đầu lia lịa: "Lúc đó chính tôi là người cầm bình trà đem trả cậu ta mà."

"Vậy bây giờ tôi nói cho cậu biết, theo như điều tra của chúng tôi, sau khi Vu Thành Toàn rời khỏi, cậu là người duy nhất đã tiếp xúc với cái bình trà của anh ta."

"Người duy nhất tiếp xúc với cái bình trà của cậu ta ư?" Thái Cường sững người ra: "Ông có ý gì vậy? Lẽ nào các người nghi ngờ tôi hạ độc Vu Thành Toàn sao?"

Anh ta rướn cổ lên, nhìn Long Nghị, rồi quay sang nhìn Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ. Ba cảnh sát đều nghiêm mặt lại nhìn anh ta, mặc dù không ai nói gì, nhưng biểu cảm cứng rắn trên khuôn mặt, chính là đáp án rõ ràng nhất.

Thái Cường lúc này mới cuống cuồng lên, hai tay vỗ xuống đùi nói: "Cảnh sát ơi, như thế này thì đúng là oan uổng ngất trời! Tôi với cái chết của Vu Thành Toàn, tại sao lại có liên quan đến nhau được chứ? Hơn nữa cậu ta còn là bạn thân của tôi! Không tin các người có thể đi tìm hiểu mà xem, tại sao tôi lại hại cậu ta chứ?"

"Cậu thực sự là bạn thân của anh ta?"

"Đương nhiên là thế mà."

"Nếu đã là bạn thân, tại sao lúc đến dự hôn lễ của nhà người ta, cậu lại dám lợi dụng vuốt ve tay cô dâu để chòng ghẹo cô ấy?"

"Đấy... đấy là vì uống quá chén, nên mới trêu đùa cô ấy một chút."

"Nếu là bạn thân, tại sao người ta mới chết được vài ngày, còn chưa yên mồ yên mả, cậu đã nửa đêm canh ba mò đến gõ cửa tìm vợ người ta?"

"Đấy là tôi sợ cô ấy nữ nhi một thân một mình cùng với đứa con trai nheo nhóc, ở nhà chỉ có hai mẹ con sẽ không an toàn, cho nên mới tình nguyện trở thành một nhân viên bảo vệ, đến nhà cô ấy tuần tra canh gác thôi."

"Đến giờ phút này mà cậu vẫn còn muốn ngụy biện sao?" Long Nghị không còn bình tĩnh nữa, ông chợt đứng bật dậy, nhìn thẳng vào mắt anh ta nói: "Cậu là người duy nhất tiếp xúc với chiếc bình trà của Vu Thành Toàn, chúng tôi hiện tại hoàn toàn có căn cứ để nghi ngờ rằng, trong lúc cậu đưa bình trà cho Vu Thành Toàn từ phía sau, lợi dụng lúc anh ta không để ý, đã cho thuốc diệt chuột vào trong nước trà, đầu độc chết Vu Thành Toàn. Nếu nói về động cơ giết người, thì chính là vì Chu Lê Hoa - vợ của Vu Thành Toàn. Cậu đã thèm muốn Chu Lê Hoa từ lâu rồi phải không?"

"Tôi... tôi đúng là cũng có một số suy nghĩ đối với người phụ nữ đó, chính tôi là người quen cô ấy trước... Thế nhưng tôi và Vu Thành Toàn lại là anh em máu thịt, dù có thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không thể vì một người phụ nữ mà hạ độc giết chết cậu ta đâu... Ông cảnh sát, tôi... tôi thực sự là bị oan uổng mà..."

Thái Cường giương bộ mặt đưa đám lên, rồi gào mồm kêu oan.

"Mẹ kiếp, cậu là người duy nhất đã chạm vào chiếc bình trà của anh ta, không phải do cậu hạ độc thì còn có thể là ai nữa hả?"

Phương Khả Kỳ nhìn thấy bộ dạng vờ vịt gian xảo của anh ta, không nén được sự bực tức, bèn giơ nắm đấm về phía anh ta, định thụi cho anh ta một quyền.

Long Nghị cản lại rồi nói: "Tiểu Phương, không được kích động."

Ông vẫy tay gọi hai cảnh sát hình sự đang đứng ngoài cửa, bọn họ liền chạy lại, đưa Thái Cường đi chỗ khác.

Âu Dương Nhược nhìn theo Thái Cường lúc này đang bị hai cảnh sát dẫn đi bèn nói: "Đội trưởng Long, xem ra thằng cha này cũng là một cục xương khó nhằn đây."

Long Nghị nói: "Tôi nhìn ánh mắt của anh ta luôn có vẻ gì đó rất mờ ám, hoặc là anh ta tâm địa bên trong hiểm ác gian xảo nhưng bên ngoài giả ngây giả ngô, hoặc là đã bị quá trình thẩm vấn của chúng ta làm cho sợ hãi quá mức rồi."

Âu Dương Nhược hỏi: "Vậy có nên sử dụng phương pháp khác để thẩm vấn anh ta không?"

"Hiện tại trong tay chúng ta không có chứng cứ nào thuyết phục, có thẩm vấn nữa cũng chỉ phí công thôi. Thằng

cha này luôn miệng phủ nhận vụ án này không liên quan gì đến hắn, chúng ta có hỏi thêm nữa thì cũng vô ích thôi."

"Vậy phải làm sao đây?" Phương Khả Kỳ thở dài mệt mỏi nói: "Tôi cảm thấy thằng cha này chính là hung thủ, chắc chắn không sai đâu."

Long Nghị nói: "Trước tiên cứ giam anh ta lại hai ngày cho bớt kiêu căng ngoan cố rồi tính tiếp. Ngoài ra, chúng ta tranh thủ khoảng thời gian đó, điều tra kỹ lại xem. Thằng cha này bên ngoài ra vẻ thành thật, nhưng bên trong tâm địa cũng khá nham hiểm. Nếu chúng ta không tìm được chứng cứ xác thực để bày ra trước mắt anh ta, thì có lẽ anh ta sẽ không chịu thành khẩn khai báo đâu."

Đúng lúc này, điện thoại của ông rung chuông, ông nhấc máy nghe, là một nhân viên điều tra gọi điện đến để báo cáo tình hình.

Nhân viên điều tra này đã đi lại một lượt toàn bộ lộ trình mà nạn nhân Vu Thành Toàn đã đi qua vào buổi sáng hôm xảy ra án mạng.

Lúc anh đến tiến hành điều tra và hỏi thăm tại khu vực chợ cây cảnh vật nuôi trên đại lộ Nhân Dân, gặp được một tiểu thương bán lồng chim.

Tiểu thương này nói với anh, vào buổi sáng hôm xảy ra án mạng, anh ta đã bắt gặp Vu Thành Toàn tại cổng chợ vật nuôi cây cảnh. Lúc đó đúng là có một ông già bước từ trên xe taxi của Vu Thành Toàn xuống, tiểu thương này quen biết Vu Thành Toàn, nên đứng cạnh xe anh ta để chào hỏi, Vu Thành Toàn trong lúc đợi khách xuống xe, tiện tay đã nhấc cái bình trà lên để uống.

Vu Thành Toàn còn tiện miệng hỏi thăm tiểu thương này rằng hôm nay buôn bán có tốt không. Người tiểu thương

trả lời cũng khá ổn. Sau đó Vu Thành Toàn khởi động màn hình định vị, lái xe ra làn chính rồi đi mất.

Long Nghị nghe xong tình tiết này, lập tức cau mày lại.

Vị hành khách già mà tiểu thương này nhìn thấy bước xuống từ xe taxi của Vu Thành Toàn, đương nhiên chính là Cảnh Trung Hoa.

Nếu Vu Thành Toàn ngay lúc này đã uống nước ở trong bình trà, mà vẫn chưa lập tức có biểu hiện trúng độc, thì có nghĩa là, lúc đó nước trà ở trong bình vẫn còn tinh khiết, chưa hề bị người khác hạ độc.

Theo như những mốc thời gian trong lịch sử hành trình của hệ thống định vị GPS dành cho taxi, lúc Cảnh Trung Hoa xuống xe ở trước cổng chợ vật nuôi cây cảnh là vào lúc 6 giờ 51 phút sáng, mà khoảng thời gian Vu Thành Toàn dừng xe ở trước cửa tiệm bánh bao của Thái Cường để ăn sáng là vào khoảng 6 giờ 35 phút.

Nếu đúng là Thái Cường nhân lúc Vu Thành Toàn ngồi ăn sáng, đã bỏ thuốc độc vào trong bình trà của anh ta, vậy lúc Vu Thành Toàn uống nước ở trước cổng chợ vật nuôi cây cảnh, chắc chắn sẽ bị trúng độc.

Nếu anh ta uống nước xong mà không bị trúng độc, thì nước trong bình vào thời điểm đó vẫn còn tinh khiết, vậy giả thiết Thái Cường đã hạ độc Vu Thành Toàn đương nhiên không thể là sự thực.

Long Nghị trình bày lại tình hình với Phương Khả Kỳ và Âu Dương Nhược.

Hai người nghe xong, đều không khỏi chau mày nhìn nhau, một hồi lâu mới cất lời: "Nếu nói như vậy, chúng ta thực sự đã bắt nhầm người rồi."

Long Nghị vẫy tay, nói: "Tiểu Phương, cậu mau chóng thả Thái Cường ra đi."

Phương Khả Kỳ nói: "Vâng, tôi đi ngay đây." Anh quay người hướng về phía cửa, rảo bước đi mất.

Âu Dương Nhược suy nghĩ một lát rồi nói: "Đội trưởng Long, nếu lúc Cảnh Trung Hoa xuống xe, chiếc bình trà vẫn chưa bị hạ độc, vậy thì người hạ độc chỉ có thể là đôi nam nữ học sinh đã lên xe sau đó thôi. Chúng ta có cần đến điều tra lại hai đứa nó một lần nữa không?"

Long Nghị lắc đầu nói: "Không cần thiết, chúng ta cũng đã điều tra hai đứa nhóc đó rất kỹ càng rồi, ngay từ lúc bắt đầu đã có thể loại bỏ sự nghi ngờ dành cho chúng."

Âu Dương Nhược hơi nóng ruột: "Đội trưởng Long, vậy theo như ông nói, lúc vị khách đầu tiên là Cảnh Trung Hoa xuống xe, nước trong bình trà vẫn còn tinh khiết, lượt khách thứ hai, chính là Vinh Nhuệ và bạn gái cậu ta xuống xe, Vu Thành Toàn đã bị trúng độc tử vong do uống phải nước trong bình trà của chính mình, nhưng hung thủ hạ độc lại không phải là Vinh Nhuệ và cô bạn gái, vậy ông thử nói xem, chất độc này lẽ nào là do thần tiên đã bỏ vào chiếc bình đó à?"

Long Nghị nói: "Cô đừng quên rằng, từ sau khi Vu Thành Toàn chở xong vị khách đầu tiên là Cảnh Trung Hoa, cho đến trước lúc hai người Vinh Nhuệ lên xe, trên lịch sử hành trình của anh ta đã có khoảng mấy phút đồng hồ mà trong xe không có khách nào. Tôi đang nghĩ rằng, liệu có phải trong vài phút ngắn ngủi đó, anh ta đã bị người khác hạ độc hay không?"

"Điều này thì lại càng không có khả năng xảy ra. Theo lịch sử giám sát của hệ thống định vị GPS, Vu Thành Toàn dừng xe trả khách trước cổng chợ vật nuôi cây cảnh vào lúc

6 giờ 51 phút và lúc dừng xe đón Vinh Nhuệ cùng bạn gái cậu ta ở trước cửa khách sạn Văn Hoa là 6 giờ 57 phút, trong khoảng thời gian sáu phút giữa hai lần dừng xe này, xe taxi của Vu Thành Toàn luôn ở trong trạng thái đang di chuyển, không hề dừng lại lần nào, mà hơn nữa vì lý do buổi sáng ít người qua lại, xe của anh ta đi với tốc độ rất nhanh. Lúc này, trên xe không hề có hành khách nào cả, chỉ có một mình tài xế. Cứ cho là hung thủ thần thông quảng đại đi chăng nữa, thì cũng không thể đứng bên ngoài mà bỏ thuốc độc vào chiếc bình trà được đặt trong một chiếc xe đang phóng như bay chứ, phải không?"

"Suy luận này của cô, nghe cũng khá hợp lý. Nhưng theo như tình hình hiện tại, khoảng thời gian mà hung thủ hạ độc, có khả năng cao nhất là rơi vào sáu phút ngắn ngủi đó."

"Thế nhưng hệ thống định vị GPS đã giám sát và cho kết quả rằng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ngày, chiếc xe của Vu Thành Toàn không hề dừng lại lần nào, hung thủ sao có thể hạ độc anh ta được chứ?"

Long Nghị day day trán nói: "Có lẽ chúng ta chỉ cần giải quyết được vấn đề này, thì vụ án sẽ được phá."

CHƯƠNG 7: VỤ CƯỠNG BỨC LÚC NỬA ĐÊM

"Nào, Tiểu Toàn, muộn lắm rồi, mau đi ngủ thôi."

Chu Lê Hoa vỗ tay, nói với Tiểu Toàn đang ngồi chơi xếp gỗ trên sofa.

Tiểu Toàn không ngẩng đầu lên: "Không đâu, con đợi ba về ngủ cùng cơ, con muốn ngủ giữa ba với mẹ."

Chu Lê Hoa lặng lẽ thở dài.

Từ lúc Vu Thành Toàn xảy ra chuyện đến giờ, thấm thoắt đã hơn nửa tháng, Tiểu Toàn tối nào cũng vậy, nhất định đòi đợi ba đi làm về rồi mới chịu đi ngủ.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Tiểu Toàn, ba con không về nữa đâu, sau này cũng sẽ không trở về nữa!"

"Tại sao lại thế ạ?"

"Bởi vì... Ba đã đi đến một nơi rất xa rất xa rồi, ba con không bao giờ quay trở về nữa." Chu Lê Hoa xoa đầu con trai rồi nói: "Từ giờ trở đi, ngôi nhà này, chỉ còn lại mẹ con mình thôi."

"Không, con muốn ba cơ, con muốn ba cơ..."

Tiểu Toàn khua khoắng tay, đẩy đổ tung tóe cả khối gỗ vừa mới xếp, cậu nhóc ngồi trên sofa giãy đành đạch rồi khóc òa lên.

Chu Lê Hoa giả bộ tức giận rồi nghiêm mặt lại, đánh nhẹ hai cái vào cái mông nhỏ xíu của cậu bé: "Con mà còn không nghe lời nữa, mẹ sẽ mặc kệ con đấy nhé!"

Tình cảm của Tiểu Toàn dành cho người mẹ kế này yêu thương gần gũi một cách lạ thường, cậu bé chỉ sợ cô không quan tâm để ý đến mình nữa, quả nhiên rất nhanh đã nín bặt không khóc, mở to đôi mắt tròn xoe ngấn lệ nhìn cô một cách đáng thương.

Chu Lê Hoa bế cậu bé lên giường, đắp chăn cẩn thận, rồi nhẹ nhàng vỗ về, cậu bé rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ trong tiếng thút thít khe khẽ.

Nhìn khuôn mặt bé nhỏ xinh xắn còn đang đọng mấy giọt lệ của cậu bé, Chu Lê Hoa cảm thấy trái tim mềm ra, bỗng có chút hối hận vì lúc nãy đã đánh vào mông con.

Cô cúi người xuống, khẽ đặt lên trán cậu bé một nụ hôn, sau đó bước ra ngoài phòng khách, thu dọn tất cả đồ chơi mà con trai đã vứt xuống dưới đất. Xong việc, cô đứng thẳng người dậy, bóp bóp cái lưng đang hơi nhức mỏi của mình, chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, thì bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ.

"Ai đấy?" Cô nhìn chằm chằm về phía cửa chính, hỏi với giọng đầy cảnh giác.

"Chị dâu Chu Lê Hoa ơi, là tôi đây." Từ bên ngoài vọng lại giọng đàn ông.

Khuôn mặt Chu Lê Hoa không khỏi biến sắc, cô đã nhận ra, đây chính là giọng của Thái Cường.

"Muộn như vậy rồi, anh đến đây làm gì?" Cô tức tối hỏi.

"Chị mau mở cửa ra, tôi tìm chị có việc."

"Bây giờ muộn lắm rồi, có việc gì thì để ngày mai nói."

"Không được, việc này nhất định phải nói trong tối nay." Thái độ của Thái Cường bỗng trở nên cứng rắn:"Là tin tức có liên quan đến nguyên nhân cái chết của chồng chị, nói cho chị biết, thực ra tôi đã biết hung thủ là ai rồi."

Chu Lê Hoa ngẩn người ra: "Thật không? Đó là ai?"

Thái Cường hạ nhỏ âm lượng giọng nói xuống: "Việc quan trọng như vậy, có thể đứng bên ngoài mà nói được không? Chị mở cửa cho tôi vào trong, rồi tôi nói cho chị."

Chu Lê Hoa do dự một lúc, rồi cẩn thận vặn nắm chốt cửa, mở hé cửa ra.

Thái Cường cười hi hi, đưa mạnh một chân vào khe cửa, rồi dùng sức lách cả người vào trong, Chu Lê Hoa bất giác lùi về sau một bước, cả cánh cửa được mở tung ra, Thái Cường lao vào trong phòng, sau đó giơ chân ra sau đạp sập cánh cửa lại.

Anh ta đi một đôi dép xỏ ngón, tay trái vẫn còn cầm điếu thuốc, tay phải cầm một cốc nước Coca mua từ quán đồ ăn nhanh McDonalds, cứ hút một hơi thuốc, lại uống một ngụm Coca, nhìn Chu Lê Hoa với khuôn mặt đầy khoái chí.

Chu Lê Hoa lùi lại sau một bước, trừng mắt nhìn anh ta: "Anh... anh định làm cái gì hả?"

"Lê Hoa, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã thích em rồi, hận thay lại để cho cái thằng Vu Thành Toàn nẫng mất tay trên, để cho nó hái được một đóa hoa xinh đẹp như em. Bây giờ nó đã chết, em hãy sống với tôi những ngày tháng sau này đi. Đừng nghĩ tôi chỉ là một thằng chủ tiệm vớ vẩn,

số tiền tôi tiết kiệm được chưa chắc đã ít hơn cái thằng họ Vu ấy đâu nhé, nếu như em bằng lòng theo tôi, tôi bảo đảm em sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc..."

Thái Cường vừa nói vừa thả điếu thuốc đã hút hết non nửa xuống nền nhà, rồi chìa tay ra sờ vào tay cô.

Chu Lê Hoa cúi đầu xuống, dùng sức hất tay hắn ra, rồi hét lên: "Anh bước ra khỏi nhà tôi ngay, nếu không tôi hô hoán người ta đến đấy."

Thái Cường cười hi hi nói: "Em cứ hô hoán đi, tôi là một người đàn ông độc thân, em cũng là góa phụ, nửa đêm canh ba ở cùng một phòng, em nghĩ xem những người xung quanh có biết được, thì họ cũng sẽ nghĩ gì?"

"Vậy thì tôi sẽ báo cảnh sát."

"Em báo đi, có báo cảnh sát cũng chẳng tác dụng gì đâu. Không phải chính em đã vu cáo tôi, nói với cảnh sát tôi là hung thủ đã hạ độc giết chết Vu Thành Toàn, để cảnh sát đến bắt tôi đi hay sao? Kết quả ra sao? Cái lũ cảnh sát ngu si đần độn ấy, không phải rốt cuộc đã ngoan ngoãn thả tôi về nhà đó sao? Cho nên mới nói, em có phản kháng cũng không tác dụng gì đâu. Chị dâu Lê Hoa ơi, em đến với tôi đi."

Thái Cường mồm thì nói, cánh tay đã giơ lên, định sờ soạng Chu Lê Hoa.

Chu Lê Hoa cuối cùng không thể nhịn nổi nữa, "bốp" một cái, dùng sức vả cho hắn một bạt tai thật mạnh, giọng đầy phẫn nộ: "Anh cút đi cho tôi! Đừng tưởng rằng hai chúng tôi mẹ góa con côi thì dễ ăn hiếp, tôi nói cho anh biết, nếu anh còn tiếp tục có ý định ăn hiếp tôi, tôi sẽ không khách khí với anh nữa đâu."

Thái Cường xoa xoa bên mặt vừa bị tát, không hề tức

tối mà ngược lại còn cười, nói: "Ôi cha, em bảo tôi cút đi sao? Lẽ nào em không muốn biết ai là hung thủ đã giết chết chồng em?"

Chu Lê Hoa tim đập thình thịch, hơi thở trở nên gấp gáp: "Ngay đến cảnh sát còn không biết hung thủ là ai, anh làm sao biết được?"

"Chính vì cảnh sát đã loại trừ ra rất nhiều người, cho nên tôi mới có thể biết được hung thủ là ai."

"Vậy anh nói xem, hung thủ là ai?"

"Tôi nói ra rồi, liệu có được lợi lộc gì không?"

Thái Cường uống một ngụm Coca đang cầm trên tay, nét mặt trở nên trơ trẽn, nhìn cô với ánh mắt dâm tà.

Chu Lê Hoa hỏi: "Anh muốn được lợi lộc gì?"

"Tôi muốn cái gì, trong lòng em biết rõ mà." Thái Cường nhìn chằm chằm vào phần ngực trắng như tuyết lộ ra khỏi cổ áo của Chu Lê Hoa, nước miếng chuẩn bị trào cả ra: "Thứ mà tôi muốn, chính là em đó."

"Anh cút ngay đi cho tôi!"

Chu Lê Hoa thẹn quá hóa giận, không biết sức lực bỗng nhiên ở đâu kéo đến, cô tiến lên đẩy mạnh một cái, Thái Cường một chân khập khiễng, liền lảo đảo lùi về phía sau, suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

"Vậy thì được thôi." Thái Cường quay người, vừa hướng về phía cửa, vừa lắc lắc cốc Coca đang cầm trong tay. Vì trong cốc Coca có đá nên lúc bị lắc mạnh liền nghe thấy tiếng đá va vào nhau lách cách: "Nếu cô đã không muốn biết hung thủ là ai, vậy thì tôi đành phải tự mình đi báo với cảnh sát vậy."

"Đợi đã." Chu Lê Hoa nghe thấy câu nói cuối cùng, giống như đột nhiên bị điện giật vậy, đứng yên tại chỗ

không nhúc nhích, người ngây ra như tượng rồi toàn thân run lẩy bẩy, giọng run run nói: "Anh... anh rốt cuộc là muốn thế nào?"

"Tôi muốn thế nào, trong lòng cô không phải biết rõ rồi sao?"

Thái Cường quay người lại, trên mặt lại hiện lên nụ cười tà dâm, hai con mắt dường như híp chặt lại thành một đường chỉ, hắn bước đến trước mặt Chu Lê Hoa, thò tay vào ngực cô sờ nắn, thấy cô không có phản ứng gì, hắn bất thình lình ném cốc Coca trong tay xuống, ôm chặt cô vào lòng.

Chu Lê Hoa chỉ khẽ vùng vẫy một chút, rồi không phản kháng gì nữa, hai mắt khẽ nhắm lại, vài giọt nước mắt ngọc ngà ứa ra rồi men theo gò má trắng hồng chảy xuống dưới đất.

Thái Cường trông thấy bộ dạng liễu yếu đào tơ của cô, nhất thời càng trở nên liều lĩnh, hắn đẩy cô ngã nhào ra sofa, rồi giật phăng quần áo trên người mình, giống như một con lợn đực lần đầu phát dục, hắn đột nhiên bổ nhào tới...

Hắn đè chặt Chu Lê Hoa xuống sofa, hùng hục dày vò cô suốt nửa tiếng đồng hồ, sau đó mới mặc lại quần áo, trong lòng thỏa mãn quay người bước đi.

"Em à, lần sau anh lại đến nhé." Lúc ra khỏi cửa, hắn còn quay đầu lại, cười hi hi nói vọng vào.

Chu Lê Hoa bước chân loạng choạng bổ nhào đến bên cạnh cửa, "rầm" một cái, dùng hết sức lực đóng cánh cửa lại và khóa chặt. Sau đó tựa lưng vào cửa, chầm chậm tụt xuống ngồi bệt dưới nền nhà, không dám cất tiếng khóc to, chỉ nén chặt tiếng than bi thương lại rồi khe khẽ bật ra tiếng khóc nức nở nghẹn ngào.

Cô bưng mặt khóc không biết được bao lâu, rồi bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, cô bèn rút điện thoại ra, tìm đến một số máy, do dự một lúc, cuối cùng cũng chạm tay vào màn hình ấn nút gọi đi.

Điện thoại rất nhanh đã có người nghe máy: "A lô..." Đầu dây bên kia vọng lại tiếng một người đàn ông.

Chu Lê Hoa giống như một đứa trẻ sau khi chịu nỗi ấm ức quá lớn cuối cùng cũng được nghe giọng của cha mẹ, cô không kìm chế nổi nữa, òa lên một tiếng, rồi mặc sức khóc nức nở...

CHƯƠNG 8: CÓ THÊM ÁN MẠNG

Sáng hôm đó, mấy vị thực khách đến tiệm bánh bao Tiểu Thái để ăn sáng thì thấy cửa chính của tiệm đóng chặt một cách bất thường, không thấy cái nồi bánh bao hấp và mấy bộ bàn ghế được bày ở trước cửa, cũng không thấy ông chủ toàn thân ướt đẫm mồ hôi đâu nữa.

Mọi người đều cảm thấy có gì đó là lạ, tiệm bánh bao này đã mở cửa bán hàng trên đường Phú Dân được mấy năm nay, trước giờ chưa từng xuất hiện tình trạng như thế này.

Không biết có phải làm ăn thua lỗ, nên đóng cửa bỏ nghề không nhỉ?

Vậy thì cũng phải dán một tờ thông báo, nói với bà con xóm phố một tiếng chứ! Để người ta mất công đến đây rồi lại phải quay về, thật chẳng ra làm sao.

Có phải thằng cha Thái Cường này ngủ quá giấc, quên không dậy hấp bánh bao không?

Mấy thanh niên chạy đến gõ gõ vào cửa tiệm bánh bao.

Gõ một hồi lâu vẫn không nghe thấy trong nhà có bất kỳ động tĩnh gì.

Một thiếu niên nhỏ tuổi hiếu kỳ bèn dí mắt vào khe cửa sổ nhòm vào trong nhà, những gì nhìn thấy bên trong đã làm cậu hoảng hồn, cậu vội vàng hô hoán lên: "Mau báo cảnh sát, mau báo cảnh sát đi!"

Những người đứng sau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng lại gần ghé mắt nhòm vào trong, chỉ thấy trong nhà có một người, trên ngực vẫn còn găm một con dao gọt hoa quả sáng loáng, nằm sõng soài dưới đất, bụng ngửa lên trời, lưng đặt xuống nền, bên cạnh là một vũng máu to, nhìn mặt thì chính là Thái Cường - ông chủ tiệm bánh bao.

Lúc đội trưởng đội cảnh sát hình sự Long Nghị dẫn theo Âu Dương Nhược và những người khác đến hiện trường, phía bên ngoài tiệm bánh bao, những người hiếu kỳ đến xem đã quây thành một hình tròn lớn.

Trước tiên Long Nghị cũng ghé mắt qua khe cửa sổ nhìn vào trong nhà quan sát, xác nhận rằng bên trong đúng là đã có án mạng, sau đó ông bước đến cửa chính, thấy cánh cửa đang bị khóa trái, bèn vẫy tay gọi Lão Tất đến, lệnh cho ông nhanh chóng phá khóa.

Cha Lão Tất vốn dĩ là một thợ sửa khóa, mưa dầm thấm đất, Lão Tất dần dần cũng tinh thông các ngón nghề sửa và phá khóa, trong đội cảnh sát hình sự, ông còn có một biệt danh là "Chìa khóa vạn năng", trong quá trình phá án, nếu cả đội gặp phải những ổ khóa không thể mở được đều nhờ ông xuất chiêu.

Lão Tất sau khi bước lên trước quan sát tình hình, khuôn mặt cũng tỏ vẻ khó khăn, lắc đầu nói: "Đội trưởng Long, đây là một ổ khóa chống trộm loại B, ngoài lẫy khóa nghiêng, còn có hai đường lẫy khóa chủ nữa, nếu như chỉ khóa một lẫy khóa nghiêng, thì ổ này rất dễ mở, nhưng hiện tại cả ba lẫy

đều đang ở trạng thái khóa chặt, nếu không tìm được chìa khóa, thì không có cách nào mở được nữa đâu."

Long Nghị không khỏi có chút thất vọng: "Hóa ra trên thế gian này cũng có loại khóa mà ngay đến 'Chìa khóa vạn năng' Lão Tất cũng không thể mở được."

Ông dùng tay gõ gõ vào cửa, dựa theo âm thanh phát ra, ông đoán rằng chiếc cửa này có lẽ được làm bằng gỗ đặc.

Phương Khả Kỳ tiến lên trước nói: "Xem ra chỉ còn cách dùng vũ lực để mở thôi đội trưởng ạ."

Long Nghị gật đầu, cho người đi mượn một chiếc rìu lớn, đục một cái lỗ rộng ở phần dưới chân cánh cửa.

Phương Khả Kỳ chui qua cái lỗ vừa đục để vào trong nhà, anh mò được chìa khóa cửa trên chiếc thắt lưng mà Thái Cường đang đeo, sau đó chạy ra mở cửa chính từ bên trong, Long Nghị và những người khác bây giờ mới có thể vào được.

Điều đầu tiên có thể xác nhận, người chết chính là Thái Cường - ông chủ tiệm bánh bao Tiểu Thái.

Một con dao gọt hoa quả chiều dài khoảng 30cm đang găm thẳng vào tim anh ta.

Nhân viên pháp y Nhuế Tuyết suy đoán thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng 1 đến 3 giờ sáng.

Thái Cường trên mình mặc áo ba lỗ, quần đùi, đi dép tông xỏ ngón.

Tiệm bánh bao không lớn, ở giữa có một bức tường thấp ngăn cả tiệm làm hai phần, phía trước là quán bán hàng, phía sau là buồng ngủ.

Trong buồng ngủ có kê một chiếc giường đơn, chăn gối trên giường bị vứt bừa bãi lung tung. Một chiếc quạt treo tường được lắp trên đầu giường vẫn đang chạy vù vù.

Lúc nhân viên điều tra dấu vết tiến hành kiểm tra hiện trường, phát hiện thấy trên hung khí gây án không có dấu vân tay và trong cả tiệm bánh bao cũng không tìm thấy bất kỳ một dấu chân nào cả.

Rõ ràng, sau khi hung thủ gây án xong, đã dùng gậy lau nhà để lau toàn bộ bên trong cửa tiệm một lượt nên ngay đến dấu chân của nạn nhân cũng đã bị lau chùi sạch sẽ.

Long Nghị hai chân đeo túi bọc giày, đi một vòng bên trong cửa tiệm, phát hiện thấy trong phòng có tổng cộng ba cửa sổ: Gian bán hàng có hai cái, buồng ngủ phía sau có một cái, đều là loại cửa sổ kéo ngang kiểu cũ, trên các cửa sổ đều có lắp lưới sắt chống trộm.

Hai cửa sổ ở gian bán hàng đều được đóng kín, cửa sổ ở buồng ngủ thì mở, vẫn còn có hơi gió thổi vào trong phòng.

Quan sát lại cửa chính của tiệm, đây là loại cửa làm bằng gỗ đặc khá kiên cố và được lắp đặt một ổ khóa chống trộm loại B với các tính năng an toàn khá tốt.

Loại cửa chống trộm này có tất cả ba lẫy khóa, phía trên cùng là một lẫy khóa nghiêng, chỉ cần nhẹ nhàng khép cửa lại là sẽ tự động khóa chặt, bất luận là đang ở trong hay ngoài phòng đều có thể thao tác được.

Phía bên dưới còn có hai lẫy khóa chủ có dạng hình trụ, bất luận là đang ở trong hay ngoài phòng, đều phải dùng chìa khóa mới có thể khóa lại hoặc mở ra.

Lão Tất thấy Đội trưởng chăm chăm quan sát cái ổ khóa hồi lâu, hình như cũng hiểu được ông đang nghi ngờ điều gì bèn tiến lại gần nói: "Nếu như cánh cửa này được hung thủ khóa từ bên ngoài trước khi hắn rời khỏi hiện trường, vậy thì trong tay hắn chắc chắn phải có chìa khóa cửa chính, nhưng

từ trước khi chúng ta bước vào đây, chìa khóa cửa chính luôn nằm ở trên người của Thái Cường."

Long Nghị gật đầu, suy nghĩ một lát, rồi bước ra khỏi tiệm, hướng về phía đám người hiếu kỳ đang quây thành vòng tròn ở bên ngoài rồi hỏi: "Có ai hiểu khá rõ về Thái Cường không?"

Mọi người ngơ ngác, yên lặng một lúc lâu, rồi cuối cùng đột nhiên trong đám đông cũng có một người đàn ông khoảng dưới 40 tuổi khuôn mặt đen sạm do dự ngập ngừng giơ cánh tay của mình lên.

Long Nghị vẫy tay gọi anh ta ra một chỗ, rút bao thuốc ra, châm một điếu đưa cho anh ta.

Người đàn ông mặt đen sạm tự giới thiệu về mình, nói anh ta họ Đào, tên là Đào Vĩnh Cách, có mở một tiệm bán bún ở số 38 đường Phú Dân, tất cả bột mì dùng để làm bánh ở tiệm bánh bao của Thái Cường, đều được mua từ tiệm của anh ta. Hai người quen biết cũng đã nhiều năm, thường xuyên uống rượu với nhau, cũng có thể coi là bạn bè thân thiết.

Long Nghị rút bật lửa ra, châm điếu thuốc cho anh ta, sau đó hỏi: "Nghe nói anh Thái Cường này vẫn chưa kết hôn, có phải không?"

Đào Vĩnh Cách thở ra một luồng khói thuốc hình vòng tròn, nói: "Đúng vậy, cậu ta năm nay cũng tròn 30 tuổi rồi, nhưng vẫn chưa kết hôn."

"Anh ta có bạn gái không?"

"Hồi năm kia cũng yêu một cô, nhưng người ta khinh thường cậu này chỉ là một thằng bán bánh bao nghèo hèn nên đã cắt đứt quan hệ rồi, sau đó cậu ta không yêu thêm ai nữa."

"Anh ta có người thân thích nào không?"

"Hình như cũng không có, bố mẹ cậu ta mất lúc cậu ta mới có mười mấy tuổi, cũng không có anh chị em gì cả, bao nhiêu năm nay, hình như chưa từng thấy cậu ta qua lại với bất kỳ người thân nào."

"Ừm." Long Nghị suy nghĩ một lát, đột nhiên hỏi tiếp: "Anh cảm thấy Thái Cường có thể nào đem chìa khóa cửa chính đánh thành một chùm nữa rồi đưa cho người khác giữ không?"

Đào Vĩnh Cách lắc đầu nói: "Điều này thì chắc chắn là không thể. Cửa tiệm của cậu ta, năm ngoái đã từng bị trộm, tên trộm cạy cửa vào nhà lấy mất của cậu ta mấy ngàn tệ nên cậu ta mới thay ổ khóa mới chắc chắn và an toàn hơn vào cửa chính. Một lần ngã xuống sông thì cả đời sợ nước, bây giờ cậu ta rất chú ý bảo quản chiếc chìa khóa của mình, chắc chắn sẽ không tùy tiện giao cho người khác đâu."

Long Nghị hỏi xong, cảm ơn anh ta rồi quay ra thuật lại toàn bộ tình hình cho Âu Dương Nhược, Phương Khả Kỳ và Lão Tất biết.

Lão Tất nhíu mày nói: "Trước khi chúng ta bước vào trong, ba cái lẫy khóa trên cánh cửa đều đang ở trạng thái khóa chặt, bất luận người khóa cửa đứng ở bên trong hay bên ngoài đều phải có chìa khóa mới có thể khóa được. Vậy nên, nếu là do hung thủ sau khi giết chết Thái Cường đã khóa cửa rời đi, thì trong tay hung thủ chắc chắn phải có chìa khóa cửa chính."

Âu Dương Nhược nói: "Nhưng chìa khóa cửa chính vẫn còn nguyên, không bị lấy đi và nằm ngay trên người Thái Cường. Lẽ nào chính là anh ta sau khi khóa cửa xong, đã tự mình chui vào phòng rồi đâm dao vào ngực tự vẫn?"

Long Nghị lắc đầu nói: "Trước đây khi chúng ta điều

tra vụ án của Vu Thành Toàn cũng đã từng tiếp xúc với Thái Cường, anh ta có vẻ không giống một người có thể tự vẫn. Hơn nữa cô hãy nhìn hiện trường xem, chăn gối trên giường ở trong buồng ngủ vẫn còn bừa bộn ngổn ngang, quạt treo tường ở trên đầu giường vẫn còn đang bật, rõ ràng anh ta nửa đêm đang ngủ say thì bị kinh động tỉnh giấc, hiện trường này nhìn nhận theo cách nào thì cũng không giống như một vụ tự sát."

Âu Dương Nhược biểu cảm có chút khoa trương: "Bất luận là đứng ở bên trong hay bên ngoài, đều phải có chìa khóa mới có thể khóa được cánh cửa này, mà chiếc chìa khóa duy nhất lại đang nằm trên người nạn nhân, chẳng lẽ đây chính là kẻ giết người chốn mật thất trong truyền thuyết hay sao?"

Phương Khả Kỳ lắc đầu nói: "Căn mật thất mà chúng ta đang tiếp xúc, hình như có một số điểm không giống với căn mật thất trong truyền thuyết."

"Có điểm gì không giống?"

"Trong giả thiết về vụ án giết người trong mật thất mà truyền thuyết thường nhắc đến, theo lẽ thường thì chỉ cần giải được câu đố của mật thất là có thể phá được vụ án. Nhưng vụ án trước mắt chúng ta bây giờ, cứ cho là có thể biết được phương pháp mà hung thủ tạo nên mật thất này, thì cũng không có cách nào biết được hung thủ là ai." Phương Khả Kỳ nghiêng đầu về phía đội trưởng: "Anh thấy có đúng không, đội trưởng Long?"

Long Nghị không trả lời, ông đứng trước cửa chính, hai lông mày nhíu chặt, vẫn đang tiếp tục nghiên cứu về cái ổ khóa chống trộm ở trên cửa, xem xét một hồi lâu, ông bỗng nhiên đứng thẳng lưng lên rồi nói: "Lão Tất, anh nói xem cái ổ khóa này đã từng bị người ta phá ra hay chưa?"

Lão Tất tiến lại gần quan sát kỹ càng một lượt, lắc đầu nói: "Rất khó xảy ra trường hợp mà anh nói, loại khóa này có các hệ số an toàn tương đối cao, kể cả có là cao thủ trộm cắp với tài phá khóa lão luyện đi nữa, muốn phá được cái ổ khóa này, dù ít hay nhiều cũng phải để lại một dấu vết gì đó. Còn anh xem ổ khóa trước mắt chúng ta đi, từ trong ra ngoài đều vẫn còn nhẵn bóng, tôi cảm thấy khả năng đã từng có người phá là không cao."

"Nếu đã như thế, vậy thì Lão Tất anh hãy tiếp tục nán lại hiện trường, xem có thể tìm ra manh mối gì không." Long Nghị cuối cùng cũng chịu rời ánh mắt khỏi ổ khóa chống trộm trên cánh cửa, quay đầu nói với Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ: "Bây giờ tôi sẽ đi tìm cách hóa giải những bí ẩn của chiếc khóa chống trộm này. Hai người các cậu, đi điều tra Chu Lê Hoa, xem sáng sớm hôm nay cô ấy ở đâu."

"Anh nghi ngờ cô ấy là hung thủ à?" Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đồng loạt hỏi.

"Các mối quan hệ đời thường của Thái Cường không phức tạp, hiện tại đối tượng tình nghi mà chúng ta có thể nghĩ đến, chỉ có mỗi Chu Lê Hoa thôi."

"Vậy cái chết của Thái Cường, có thể nào có liên quan đến vụ án mạng Vu Thành Toàn mà chúng ta đang điều tra hay không?"

"Việc này, chính là lý do mà tôi cử cô cậu đi điều tra Chu Lê Hoa đó." Long Nghị bước lên xe cảnh sát, vừa khởi động xe vừa nói: "Chúng ta tách ra hành động, có tình hình gì, lập tức gọi điện thoại liên lạc với tôi."

Phương Khả Kỳ nhìn đội trưởng Long lái xe rời đi, không kìm được bèn hỏi Âu Dương Nhược: "Lẽ nào đội

trưởng Long đã biết đáp án của câu đố trong mật thất này rồi hay sao?"

Âu Dương Nhược nhún vai nói: "Ai mà biết được chứ, binh pháp của ông ấy cậu không phải là không biết, chưa đến cửa ải cuối cùng, thì tuyệt đối không để lộ ra thiên cơ đâu. Chúng ta cứ đi tìm Chu Lê Hoa hỏi han tình hình xem thế nào đã."

Hai người đi đến tiểu khu Phú Lâm Uyển, gõ cửa nhà Chu Lê Hoa. Lúc Chu Lê Hoa ra mở cửa, trong tay vẫn còn cầm cây gậy lau nhà, trông dáng vẻ như đang dọn dẹp nhà cửa, cánh cửa phòng ngủ khép hờ một nửa, có thể nhìn thấy cậu nhóc đang say giấc nồng trên chiếc giường trong phòng.

Thấy hai cảnh sát đến nhà, Chu Lê Hoa tưởng bọn họ lại đến vì vụ án của chồng mình, cô buông cây gậy lau nhà xuống, lặng lẽ bước về phía căn phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại sau đó hỏi: "Các vị đến có việc gì sao?"

Âu Dương Nhược hỏi: "Chúng tôi muốn biết trong khoảng 1 đến 3 giờ sáng hôm nay, cô đã ở đâu?"

"Sáng sớm hôm nay ư?" Chu Lê Hoa rõ ràng là không nghĩ đến việc cảnh sát sẽ hỏi câu hỏi này, cô ngẩn người ra một lúc rồi mới trả lời: "Đương nhiên là tôi đang ngủ rồi."

"Có ai chứng minh được việc đó không?" Phương Khả Kỳ hỏi một câu theo thói quen.

"Chứng minh ư?" Nét mặt Chu Lê Hoa đột nhiên trở nên rất khó coi: "Chỉ có tôi và con trai ngủ với nhau ở nhà, anh nói xem việc này có thể có người ngoài chứng minh được không?"

Phương Khả Kỳ ngẫm thấy cũng đúng, anh biết câu hỏi này của mình đã hơi mạo phạm, nét mặt không khỏi lộ ra chút lúng túng.

Chu Lê Hoa nhìn anh nói tiếp: "Trong tiểu khu chúng tôi có lắp đặt camera giám sát, còn có nhân viên bảo vệ trực ca suốt 24 giờ một ngày, tối hôm qua tầm 7 giờ hơn tôi cho con đi dạo trở về nhà, từ lúc đó cho đến tận sáng hôm nay, đều không ra khỏi cửa lần nào. Nếu không tin, các vị có thể đi hỏi bảo vệ, hoặc kiểm tra đoạn băng mà camera ghi lại được."

"Được rồi, thật ngại quá, đã làm phiền cô rồi, chúng tôi sẽ đến phòng bảo vệ xem thử."

Âu Dương Nhược thấy nét mặt cô có vẻ bực bội mất kiên nhẫn nên hiểu rằng có hỏi thêm cũng chẳng ích gì, bèn quay sang ra hiệu bằng mắt cho Phương Khả Kỳ, hai người quay lưng đi ra phía cửa.

"Đợi đã." Chu Lê Hoa đột nhiên chạy theo, hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Phương Khả Kỳ nói: "Thái Cường sáng sớm hôm nay đã bị người ta giết chết."

"Hả?"

Chu Lê Hoa khẽ thốt ra một tiếng kinh ngạc, dường như sợ làm kinh động đến con trai đang say giấc ở trong phòng, cô vội vã đưa tay lên bịt miệng trong vô thức.

Âu Dương Nhược định quay đầu lại nhằm quan sát biểu cảm của Chu Lê Hoa khi nghe tin Thái Cường bị giết, nhưng lúc đó cánh cửa đã được đóng lại.

Phương Khả Kỳ và Âu Dương Nhược đi xuống dưới lầu, đến phòng bảo vệ ở ngoài cổng tiểu khu, tiến hành xem xét đoạn băng video mà camera lắp ở cổng tiểu khu tối qua đã quay được, quả đúng là vào lúc 7 giờ 23 phút tối, có nhìn thấy Chu Lê Hoa dắt con trai từ bên ngoài tiến vào trong khu, sau đó không thấy cô ấy đi ra nữa.

Âu Dương Nhược hỏi nhân viên bảo vệ: "Tiểu khu này còn có cổng nào khác không?"

Nhân viên bảo vệ nói: "Còn một cổng sau nữa, nhưng để thuận tiện cho việc quản lý, cánh cổng đó luôn luôn được khóa kín, chưa từng mở bao giờ."

Phương Khả Kỳ hỏi: "Tường bao xung quanh tiểu khu của các anh cao bao nhiêu? Có dễ trèo qua không?"

Bảo vệ nói: "Tường bao cao gần ba mét, người bình thường không trèo qua được, hơn nữa bốn mặt đều có lắp camera theo dõi, nếu có người nửa đêm trèo qua, nhân viên bảo vệ sẽ lập tức phát hiện ra ngay."

Nhằm ngăn ngừa những biến cố bất ngờ có thể xảy ra, Âu Dương Nhược còn xem xét các đoạn băng mà camera ở cả bốn mặt xung quanh tiểu khu ghi lại được. Kết quả là, từ tối qua đến giờ, không hề có ai trèo tường cả.

Nhân viên bảo an trẻ tuổi không kìm nổi tính hiếu kỳ bèn tiến đến trước mặt hai người, hỏi nhỏ xem phía cảnh sát đang điều tra vụ án gì.

Phương Khả Kỳ quay sang nhìn anh ta: "Ông chủ Thái Cường của tiệm bánh bao Tiểu Thái ở cách cổng tiểu khu của các anh không xa đã bị người ta giết chết lúc tinh mơ sáng nay."

Nhân viên bảo vệ giật mình, trợn trừng mắt nói: "Không phải chứ! Tôi vẫn thường đến tiệm của anh ta để ăn sáng, bánh bao hấp anh ta cho nhiều thịt lắm nên rất đông khách. À phải rồi, tối hôm kia, anh ta có đến tiểu khu của chúng tôi."

"Tối hôm kia à?" Phương Khả Kỳ ngẩng đầu lên khỏi màn hình theo dõi camera: "Anh ta đến đây để làm gì?"

"Tôi hỏi anh ta muốn tìm ai, thì anh ta cười hi hi nói với

tôi, muốn đến nhà Vu Thành Toàn xem thế nào. Tôi biết anh ta cũng là bạn của Vu Thành Toàn, từ sau khi Vu Thành Toàn xảy ra chuyện, anh ta vẫn thường đến thăm hỏi vợ con của bạn mình, nên để cho anh ta vào."

"Anh ta vào tiểu khu lúc nào, và đi ra lúc nào?"

Nhân viên bảo vệ gãi gãi đầu nói: "Việc này thì tôi cũng không nhớ rõ lắm, dù sao lúc anh ta rời đi cũng rất muộn rồi, lúc đó anh ta dọc đường đi cứ không ngừng huýt sáo, bộ dạng giống như là rất mãn nguyện vậy."

Âu Dương Nhược bảo anh ta tìm lại đoạn video mà camera trước cổng tiểu khu đã ghi lại được vào thời điểm tối hôm kia, quả nhiên vào lúc 9 giờ 34 phút tối có nhìn thấy Thái Cường một tay cầm điếu thuốc, một tay cầm cốc Coca có in logo của hệ thống đồ ăn nhanh McDonald's, một chân hơi khập khiễng, bước vào trong tiểu khu. Cho đến lúc anh ta đi ra ngoài, thời gian hiển thị trên màn hình video là 10 giờ 27 phút tối.

Có nghĩa là, anh ta đã ở lại nhà Chu Lê Hoa gần một tiếng đồng hồ.

CHƯƠNG 9: MẬT THẤT ĐÁNG NGHI

"Chúng ta có cần quay lại tiếp tục điều tra Chu Lê Hoa không?" Sau khi rời khỏi phòng bảo vệ, Phương Khả Kỳ hỏi Âu Dương Nhược.

Âu Dương Nhược nói: "Rất cần là đằng khác."

Vậy là hai người lại lên lầu, một lần nữa gõ cửa nhà Chu Lê Hoa.

Chu Lê Hoa nhòm qua lỗ quan sát trên cánh cửa, thấy hai vị cảnh sát quay lại, sắc mặt liền sa sầm xuống, cô chỉ mở hé một khe cửa nhỏ và không có ý mời hai người họ vào trong nhà.

Âu Dương Nhược dùng vai huých mạnh vào cánh cửa, dũng mãnh đẩy cửa xông vào.

Chu Lê Hoa lên tiếng: "Các người còn muốn gì nữa đây? Tôi đã nói rồi, tối hôm qua tôi ở trong nhà không hề ra khỏi cửa, cái chết của Thái Cường, chẳng có liên quan gì đến tôi cả."

"Tối hôm kia, Thái Cường đã đến nhà cô và ở lại khoảng

một tiếng đồng hồ, anh ta đã ở đây làm những gì?" Âu Dương Nhược trừng mắt nhìn cô hỏi.

Câu nói này của cô có một chút tiểu xảo.

Bởi vì đoạn băng chứng cứ ở trong phòng bảo vệ chỉ có thể chứng minh buổi tối hôm kia Thái Cường có đi vào tiểu khu Phú Lâm Uyển, chứ nhân viên bảo vệ không hề tận mắt nhìn thấy anh ta đi vào nhà Chu Lê Hoa. Nếu Âu Dương Nhược hỏi Chu Lê Hoa rằng, tối hôm kia Thái Cường có đến nhà cô hay không? Chu Lê Hoa trả lời là không, thì cảnh sát sẽ không dễ gì có thể tiếp tục điều tra được nữa. Cho nên cô vừa bước vào nhà đã hỏi ngay rằng Thái Cường tối hôm kia đến nhà Chu Lê Hoa để làm gì. Chỉ cần Chu Lê Hoa trả lời, thì cũng đồng nghĩa với việc cô đã thừa nhận rằng tối hôm đó Thái Cường đúng là đã đến nhà mình.

Chu Lê Hoa rõ ràng đã bị câu hỏi quá bất ngờ này làm cho hoảng sợ, hồi lâu mới lấy lại được tinh thần, cô ngồi phịch xuống sofa, sắc mặt trắng bệch, nói: "Anh ta đến đây hỏi thăm xem hung thủ hại chết chồng tôi đã bị bắt hay chưa?"

"Nếu chỉ để nghe ngóng chuyện này, thì có cần ở lại nhà cô đến một tiếng đồng hồ không?" Âu Dương Nhược đứng trước mặt Chu Lê Hoa, cứ từng bước từng bước uy hiếp cô: "Mà tôi nhớ rằng cô đã nói, sau khi chồng cô xảy ra chuyện, anh ta đã mấy lần đến gõ cửa làm phiền hai mẹ con, cô đều không mở cửa, vậy tại sao tối hôm kia cô lại mở cửa cho anh ta vào nhà, không những thế còn để anh ta ở lại trong nhà mình lâu như vậy?"

"Nếu các người đã nhất định muốn hỏi, thì tôi cũng đành nói thật hết với các người." Vành mắt Chu Lê Hoa bỗng nhiên đỏ lên, cô nói: "Tối hôm kia, thực ra hắn ta đến đây là để gây chuyện với tôi."

"Gây chuyện với cô ư?"

"Mấy ngày trước, không phải các người đã bắt giữ hắn ta một lần sao? Hắn nghi ngờ tôi đã nói những lời vu cáo hắn trước mặt cảnh sát khiến hắn suýt chút nữa đã biến thành hung thủ giết người, hắn đòi tôi phải bồi thường chi phí tổn thương tinh thần cho hắn. Tôi đã không thèm để ý đến hắn, nhưng hắn đã dùng vũ lực để xông vào nhà, rồi liên tục quấy nhiễu tôi cho đến tận 10 giờ hơn mới chịu rời đi."

Phương Khả Kỳ trừng mắt nhìn cô hỏi: "Anh ta ở lại nhà cô suốt một tiếng đồng hồ chỉ để đòi cô phải bồi thường chi phí tổn hại tinh thần thôi sao?"

"Chứ không thì cô nghĩ hắn ta còn làm gì nữa?" Chu Lê Hoa đột nhiên lườm lại anh rồi lạnh lùng hỏi.

Phương Khả Kỳ nói: "Tôi không nghĩ là anh ta đã làm gì cả, vậy cô cho rằng tôi nghĩ anh ta đã làm gì ở nhà cô?"

Câu nói này nghe có vẻ luẩn quẩn, Chu Lê Hoa sững người ra một lát, hình như trong phút chốc vẫn chưa hiểu ra ý nghĩa của câu đó.

Có vẻ tiếng ồn ào ở phòng khách đã làm đứa bé đang ngủ say trên giường tỉnh giấc, trong phòng ngủ bỗng vọng ra tiếng khóc của Tiểu Toàn.

Chu Lê Hoa khuôn mặt lạnh lùng nói: "Xin mời các vị đi cho, con trai tôi còn phải ngủ, tôi không muốn để nó nhìn thấy các vị, nếu không nó lại đòi tôi tìm ba về cho nó, tôi không biết phải nói thế nào với nó đâu."

Âu Dương Nhược nhìn Phương Khả Kỳ, hai người đành bước ra khỏi nhà. "Sầm" một cái, Chu Lê Hoa đã đóng sập cánh cửa sau lưng lại.

Lúc xuống lầu, hai người gặp một ông cụ râu tóc bạc phơ đang đi lên.

Bố cục của tòa nhà này là mỗi tầng hai căn hộ, Âu Dương Nhược đoán ông cụ này chính là hàng xóm của Chu Lê Hoa, nên cô cố ý đi chậm lại xem thế nào, quả nhiên ông cụ đi lên tầng ba, rồi dừng bước lại trước cửa căn hộ đối diện với nhà Chu Lê Hoa, ông cúi đầu, rút chìa khóa ra mở cửa.

Đợi ông mở cửa xong, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đi theo đằng sau, nhanh chóng lọt vào trong nhà.

Ông cụ quay lại nhìn thấy đằng sau có hai người đi theo vào trong phòng, liền giật nảy cả mình. Âu Dương Nhược vội vàng rút các loại thẻ chứng minh ra cho ông xem, ông cụ lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Âu Dương Nhược hỏi ông cụ, tối ngày hôm kia, có nghe thấy ở căn hộ đối diện vọng lại âm thanh gì khác lạ không.

Ông cụ suy nghĩ một lát nói: "Âm thanh khác lạ à? Hình như là không có. Chỉ có điều buổi tối tôi nóng quá không ngủ được, tầm 10 giờ hơn có đi ra khỏi cửa để lên ban công tầng thượng hóng gió thì vừa vặn trông thấy một người đàn ông bước ra từ căn hộ đối diện, hình như chân của người đàn ông đó có hơi khập khiễng, lúc anh ta đi ra, vẫn còn đang cúi xuống để thắt lại thắt lưng, miệng hình như còn nói vọng vào là 'anh sẽ còn quay lại'."

Âu Dương Nhược hỏi: "Vậy người đàn ông đó có quen biết với cụ không?"

"Không có."

Âu Dương Nhược nhờ những đồng nghiệp còn đang tiến hành khám nghiệm hiện trường ở tiệm bánh bao gửi cho cô một tấm ảnh của Thái Cường, sau đó mở tấm ảnh từ trong điện thoại ra cho ông cụ xem, ông cụ nheo mắt nhìn hồi lâu rồi gật đầu nói: "Đúng rồi, chính là anh ta đấy."

Sau khi xuống lầu, Âu Dương Nhược lập tức rút điện thoại gọi cho Long Nghị: "Đội trưởng Long, đã xác minh được sự thật, trực giác của anh là đúng đấy, Chu Lê Hoa rất có khả năng chính là hung thủ giết chết Thái Cường."

Long Nghị hỏi trong điện thoại: "Tại sao lại thế?"

Âu Dương Nhược thuật lại cho ông toàn bộ kết quả điều tra nãy giờ, sau đó bổ sung thêm: "Có chứng cứ chứng minh rằng, tối ngày hôm kia Thái Cường đã dùng vũ lực để xông vào nhà Chu Lê Hoa, còn cưỡng hiếp cô ấy, đồng thời còn nói rằng lần sau anh ta sẽ còn quay lại."

"Cho nên cô nghi ngờ Chu Lê Hoa đã giết người để trả thù?"

"Đúng vậy, cô ấy đã bị Thái Cường làm nhục, mà rất có thể đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này anh ta sẽ càng ngày càng liều lĩnh, được đằng chân lân đằng đầu... Cho nên Chu Lê Hoa vì muốn trả thù và cũng là muốn cứu lấy bản thân, đã nảy sinh động cơ giết chết Thái Cường."

Âu Dương Nhược khuôn mặt lộ rõ vẻ khó hiểu: "Chỉ có điều, chúng tôi đã xem đoạn băng mà camera quay được ở tiểu khu vào thời điểm vụ án xảy ra, Chu Lê Hoa vẫn ở trong tiểu khu, không hề đi ra ngoài, cho nên cô ấy rốt cuộc đã dùng phương pháp gì để sát hại Thái Cường và tạo được chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ như thế, hiện tại tôi vẫn chưa thể lý giải được, cần phải điều tra kỹ hơn."

"Không cần điều tra nữa." Long Nghị đột nhiên thốt ra câu này trong điện thoại: "Tôi đã biết rồi, cô ấy còn có một tòng phạm."

"Tòng phạm ư?"

"Đúng thế, câu đố của mật thất tôi đã giải được rồi, đồng

thời cũng có được một số manh mối về hung thủ." Long Nghị hỏi: "Cô cậu đang ở đâu? Năm phút nữa chúng ta tập hợp tại tiệm bánh bao nơi xảy ra vụ án nhé, đến lúc đó tôi sẽ nói chi tiết cho cô cậu nghe."

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ vừa về đến tiệm bánh bao đã thấy một chiếc xe cảnh sát từ đằng xa tiến lại, Long Nghị nhảy xuống xe, đằng sau còn có một ông già lưng gù.

Long Nghị chỉ về phía ông già giới thiệu với hai người: "Vị này là Hồ sư phụ, chủ tiệm sửa khóa Hồ Ký."

"Tiệm sửa khóa Hồ Ký ư?" Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ nhìn nhau, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Long Nghị cười nói: "Nếu muốn giải thích rõ nguyên nhân mà Hồ sư phụ đến tận đây thì phải bắt đầu từ cái mật thất được tạo thành từ ổ khóa chống trộm kia:

Tinh mơ sáng hôm nay, trên đường lớn vắng tanh không một bóng người, chỉ có một nhân ảnh lặng lẽ rảo bước đi, hung thủ gõ cửa tiệm bánh bao rồi mượn cớ gì đó thuyết phục Thái Cường mở cửa chính.

Bởi vì tiệm ăn sáng này không chỉ bán bánh bao, mà còn nhân tiện bán luôn cả những thứ như thuốc lá, bật lửa. Theo lời khai của những người quen biết với Thái Cường, trước đây thỉnh thoảng cũng có những người nghiện thuốc lá nửa đêm gõ cửa đòi mua thuốc cho nên rất có thể hung thủ đã mượn cớ mua thuốc lá để lừa Thái Cường mở cửa.

Chính vào lúc Thái Cường mở cửa để đưa thuốc và lấy tiền, hung thủ đã đột ngột xông vào trong, dùng con dao gọt hoa quả đâm chết nạn nhân.

Sau đó hung thủ lấy chiếc chìa khóa cửa chính mà Thái

Cường giắt ở thắt lưng, đứng bên ngoài tiệm khóa cửa chính lại, lập tức đến một địa điểm gần đây tìm thợ khóa, đánh một chiếc chìa khóa y hệt.

Hung thủ nhanh chóng quay trở lại hiện trường, giắt chiếc chìa khóa gốc vào thắt lưng Thái Cường, dùng gậy lau nhà lau sạch sẽ tất cả mọi ngóc ngách ở hiện trường, xóa đi toàn bộ những dấu vết mà hắn để lại trên nền nhà.

Cuối cùng hắn đi ra khỏi cửa, dùng chiếc chìa khóa vừa mới đánh để khóa cửa lại, ung dung rời đi.

Ngay từ lúc đầu khi Âu Dương Nhược nói rằng ổ khóa chống trộm này đã biến hiện trường án mạng thành một căn mật thất, tôi về cơ bản đã hiểu ra đầu đuôi câu chuyện rồi, chỉ có một điều cần làm, đó là tìm cách chứng minh nó là sự thực. Tôi đã đi hỏi toàn bộ mấy người thợ khóa ở quanh đây, cuối cùng cũng đã hỏi được một số thông tin hữu ích từ Hồ sư phụ."

Hồ sư phụ lưng còng, trên tay cầm một điếu thuốc lá rẻ tiền, ông vừa thở ra một làn khói vừa nói: "Sáng tinh mơ ngày hôm nay, khoảng 2 giờ gì đó, có người đến gõ cửa tiệm sửa khóa của tôi nói là muốn tôi đánh giúp một chiếc chìa khóa. Chúng tôi làm nghề này, thường xuyên có những vị khách nửa đêm vì hỏng khóa không thể vào nhà, chạy đến nhờ thợ khóa giúp đỡ nên tôi không cảm thấy có gì lạ, liền nhanh chóng dậy mở cửa. Người gõ cửa là một chàng trai trẻ, tầm khoảng hai mươi tuổi, dáng dấp hơi gầy, để tóc bổ đôi, dáng người không cao, tầm khoảng một mét năm mươi lăm. Lúc đó trong tay cậu ta có cầm một chiếc chìa khóa, nhờ tôi đánh cho một chiếc giống như vậy. Tôi thấy cậu ta thở gấp, bộ dạng có vẻ đang vội, nên liền lập tức khởi động máy, chỉ vài phút sau đã làm xong cho cậu ta một chiếc chìa khóa mới tinh. Cậu

ta trả tiền xong liền lập tức rời đi. Cho đến tận lúc nãy khi vị cảnh sát này đến tìm tôi, tôi mới biết đó chính là một hung thủ giết người, tôi hóa ra đã vô tình tiếp tay cho người ta gây tội ác... Tôi... Tôi đúng là lão già hồ đồ..." Ông bị kích động, lưng liền còng xuống, ho lấy ho để.

Long Nghị đưa chiếc chìa khóa giắt ở thắt lưng Thái Cường cho ông xem, Hồ sư phụ nói: "Chính xác, cậu thanh niên kia đúng là đã mang chiếc chìa khóa này đến nhờ tôi đánh hộ. Tôi cả ngày chỉ có làm bạn với mấy chiếc chìa khóa, thực ra chìa khóa cũng giống con người vậy, mỗi một chiếc đều có hình dạng khác nhau, cho nên tôi chỉ cần nhìn qua là có thể nhớ được ngay.

Long Nghị nói: "Theo như tình hình hiện tại mà chúng ta nắm được, cậu thanh niên tóc bổ đôi sáng sớm tinh mơ đã đến cửa tiệm của Hồ sư phụ nhờ đánh chìa khóa đó, rất có khả năng chính là hung thủ sát hại Thái Cường. Hồ sư phụ là người duy nhất đã từng gặp cậu ta, tôi đã gọi điện thoại về cục, mời Lão Thương đến đây một chuyến, hy vọng ông ấy có thể dựa trên lời miêu tả của Hồ sư phụ, phác thảo ra khuôn mặt của hung thủ."

Lão Thương mà ông nhắc đến, là nhân viên phác họa mô phỏng chân dung của Cục Cảnh sát thành phố. Kỹ năng vẽ mô phỏng của người này rất phi phàm, chỉ cần dựa trên vài câu miêu tả đơn giản của nhân chứng là có thể vẽ ra một cách chính xác khuôn mặt của đối tượng tình nghi, có lúc bức tranh vẽ ra còn giống hơn cả ảnh chụp.

Âu Dương Nhược nói: "Nếu nói như vậy, Chu Lê Hoa lại không liên quan đến vụ án này nữa rồi?"

"Không phải vậy, cô ấy rất có khả năng còn liên quan mật thiết nữa kia." Long Nghị nói: "Theo tôi được biết, phạm

vi giao tiếp xã hội trong cuộc sống thường ngày của Thái Cường rất nhỏ, cộng thêm việc anh ta trước giờ luôn rất đề phòng cảnh giác với những người lạ, không thể nào tự chuốc họa vào thân được. Trên đường quay trở lại đây, tôi đang nghĩ xem động cơ giết người của cậu thanh niên tóc bổ đôi này là gì. Sau khi nghe cô nói Chu Lê Hoa tối hôm kia đã bị Thái Cường cưỡng bức, mà Thái Cường tỏ ý sau này sẽ còn quay lại. Tôi nghĩ rằng, có thể đây mới chính là nguyên nhân đưa anh ta vào cửa tử."

Âu Dương Nhược đã hiểu ra ý đội trưởng: "Ý của anh là, nam thanh niên thực hiện hành vi giết người chính là tòng phạm của Chu Lê Hoa?"

Long Nghị gật đầu nói: "Đúng vậy, bất luận cậu ta và Chu Lê Hoa có quan hệ gì, tôi đều có cảm giác cậu ta đang thay Chu Lê Hoa giải quyết ân oán."

Hai người đang nói chuyện thì Lão Thương đến. Long Nghị quay người dẫn Hồ sư phụ đến trước mặt Lão Thương, Lão Thương sau khi nghe Hồ sư phụ miêu tả xong thì nói: "Nhân chứng miêu tả đối tượng tình nghi khá chi tiết, việc phác họa chân dung có lẽ không có gì khó khăn."

Ông nhìn xung quanh rồi cau mày nói: "Nhưng mà ở đây ồn ào quá, có thể tìm cho tôi một chỗ yên tĩnh hơn được không?"

Long Nghị gật đầu đồng ý, dẫn ông và Hồ sư phụ đi ra phía sau tiệm bánh bao, cách bức tường sau của tiệm bánh bao khoảng mười mấy mét, có một căn nhà cũ đang chuẩn bị phá dỡ, bên trong để hoang, không có ai ở.

Lão Thương nhìn quanh một lượt, dựng giá vẽ tranh lên, gật đầu nói: "Được, ở đây đi."

Long Nghị nói: "Vậy phiền anh chút nhé."

Quay lại hiện trường vụ án, Lão Tất phụ trách khám nghiệm hiện trường tiến đến báo cáo với Long Nghị, công tác kiểm tra hiện trường về cơ bản đã hoàn tất nhưng không phát hiện ra đầu mối nào hữu dụng.

Long Nghị nói: "Vậy thì mau chóng mang thi thể rời đi, hôm nay trời nắng nóng, nếu còn để nạn nhân nằm ở đây thì sẽ thối rữa ra mất."

Lão Tất gật đầu: "Được, vậy tôi sẽ gọi người mang cái xác đi."

Không lâu sau, có tiếng Lão Tất hô vọng ra: "Đội trưởng Long, có phát hiện mới, anh mau lại đây xem đi."

Long Nghị bước đến, mới phát hiện ra sau khi thi thể của Thái Cường được nhấc lên khỏi mặt đất, trên nền đất phía dưới thi thể, máu me bắn tung tóe, trên những vết máu hiện một dấu chân rất rõ ràng.

Lão Tất gãi đầu gãi tai, nói với vẻ hơi ngại: "Lúc nãy bị thi thể che đi mất, cho nên không phát hiện ra dấu chân này."

Mấy nhân viên khám nghiệm hiện trường lập tức nhoài người xuống đất, cẩn thận thu thập chứng cứ.

Sau khi tiến hành xét nghiệm hóa học, có thể xác nhận vết máu là của Thái Cường, nhưng dấu chân là từ vết giày da của một người đàn ông khác để lại.

Long Nghị ngồi xổm xuống quan sát một hồi, vết chân giẫm đè lên trên vết máu, cho nên trình tự có lẽ là vết máu có trước, rồi sau đó mới có dấu chân. Cũng có nghĩa là vết chân này rất có thể do hung thủ để lại.

Hung thủ một dao đâm thẳng vào ngực Thái Cường, có một ít máu đã phun ra nền nhà và hung thủ đã vô tình giẫm

phải, đến khi Thái Cường ngã gục xuống, cơ thể lại vừa vặn che khuất đi dấu chân bên dưới.

Lúc hung thủ dọn dẹp xóa dấu vết ở hiện trường đã không nhấc thi thể của Thái Cường ra để lau dọn phần nền nhà bên dưới cái xác, nên dấu chân đã được lưu lại.

Phương Khả Kỳ bước đến quan sát kỹ một lượt: "Dấu chân này rất to, tôi đoán rằng chủ nhân của dấu chân phải có chiều cao khoảng trên một mét tám."

Một nhân viên khám nghiệm cao tuổi với kinh nghiệm phong phú đứng bên cạnh nói: "Đúng vậy mà thằng cha này có lẽ là thân hình hơi béo một chút."

Âu Dương Nhược nói: "Vết máu có trước, dấu chân có sau, hiển nhiên là sau khi Thái Cường bị đâm, dấu chân này mới hình thành. Nhưng người này cao trên một mét tám, nếu đem so sánh với hung thủ dáng người thấp lùn chưa đến một mét năm mươi lăm mà Hồ sư phụ đã nhìn thấy, thì hiển nhiên có sự khác nhau rồi."

Phương Khả Kỳ hỏi: "Lẽ nào có hai người đã cùng nhau gây án?"

Lão Tất lắc đầu nói: "Căn cứ vào tình hình hiện trường có thể thấy rằng, lúc vụ án xảy ra, trong nhà có lẽ chỉ có hai người là nạn nhân và hung thủ thôi. Hơn nữa Thái Cường nửa đêm tỉnh giấc, nếu biết có đến hai người đàn ông đang đứng ngoài cửa, trong lòng sẽ có sự đề phòng nhất định, như vậy, nếu hung thủ muốn ập vào nhà ra tay sát hại nạn nhân thì chắc là sẽ khó khăn đấy."

Long Nghị nãy giờ chỉ nghiêm mặt cau mày không nói gì cả, rất rõ ràng, ông đang bị hai hướng sự việc làm cho rối loạn.

Một bên là nam thanh niên cao chưa đến một mét năm mươi lăm, một bên là người đàn ông tráng kiện cao trên một mét tám, rốt cuộc ai mới là hung thủ đây?

Ông nhìn các trợ thủ của mình đang bận bịu khiêng cái xác của Thái Cường lên rồi lại gắng sức kéo đi, còn ông thì ngồi ngây ra trước hình ảnh cái xác được vẽ bằng nét phấn trắng đánh dấu ở dưới nền nhà, rất lâu chưa đứng dậy được.

Tận đến lúc Lão Thương đứng phía sau gọi, ông mới sực tỉnh lại.

Lão Thương đưa cho ông xem một bức tranh vừa vẽ xong, trên đó là hình ảnh khuôn mặt của một nam thanh niên, khoảng chừng 24 tuổi, đôi mắt nhỏ, cằm nhọn, tóc để bổ đôi.

Long Nghị hỏi Hồ sư phụ: "Có giống không bác?"

Hồ sư phụ gật đầu nói: "Giống, giống, quá giống rồi, nói thẳng ra là chả khác gì so với người thật, người mà sáng tinh mơ hôm nay đến tìm tôi đánh chìa khóa, chính là cậu ta."

Sau khi công tác khám nghiệm hiện trường kết thúc, Long Nghị trở về cục, lập tức đem bức tranh in ra thành ảnh, sau đó cho người điều tra phạm vi những mối quan hệ xung quanh Chu Lê Hoa để tìm ra nghi phạm.

Âu Dương Nhược hỏi đội trưởng, có cần thiết mang bức ảnh này đến hỏi trực tiếp Chu Lê Hoa hay không.

Long Nghị trả lời: "Tạm thời không cần. Trong tay chúng ta không có chứng cứ nào có thể trực tiếp chứng minh mối quan hệ giữa hai người họ, cô ta tuyệt đối sẽ không chịu thừa nhận đâu, có hỏi cũng phí công vô ích, trước mắt hãy cứ tiến hành điều tra vòng ngoài đã."

Âu Dương Nhược nói: "Vâng."

Buổi chiều, cô và Phương Khả Kỳ mang bức ảnh đến hỏi

đội ngũ bảo vệ và những người sinh sống trong tiểu khu Phú Lâm Uyển, tất cả đều nói rằng chưa từng gặp người này. Sau đó lại đến thị trấn Đu Gia Viện - quê nhà của Chu Lê Hoa để tiến hành điều tra, trong số tất cả bạn bè và người thân của cô, đều không có ai giống nghi phạm cả, và cũng không có ai quen biết người này. Hai người lại nghe ngóng được rằng Chu Lê Hoa mấy năm trước đã từng làm việc tại khách sạn Nam Châu, nên lập tức đến đó hỏi thăm, nhưng cũng không có kết quả gì.

Tiếp tục tiến hành điều tra các phạm vi quan hệ khác, cuối cùng vẫn ra về tay không.

Xem ra Chu Lê Hoa và người này không hề có quan hệ qua lại với nhau.

Âu Dương Nhược thậm chí còn bắt đầu hồ nghi phán đoán của Long Nghị, cũng có thể cái chết của Thái Cường hoàn toàn không có liên quan gì đến Chu Lê Hoa cả, chỉ là vì một lý do nào đó mà Thái Cường bị cậu thanh niên không rõ lai lịch này sát hại thôi.

Phương Khả Kỳ nói với đội trưởng, liệu có nên thay đổi toàn bộ phương hướng điều tra hiện tại hay không, Long Nghị suy nghĩ một lát rồi nói: "Việc này chắc chắn là có liên quan đến Chu Lê Hoa, tôi tin vào trực giác của mình, chỉ cần điều tra xoay quanh Chu Lê Hoa, chắc chắn sẽ có thu hoạch."

CHƯƠNG 10: XIN VIỆC

Tháng Chín, tiết trời đã trở nên mát mẻ.

Vu Tiểu Toàn cũng đã dần quen với những tháng ngày sống không có ba, cậu trở nên thân thiết hơn với người mẹ kế Chu Lê Hoa của mình.

Nhưng từ sau khi Vu Thành Toàn xảy ra chuyện, gia đình không còn nguồn thu nhập kinh tế nào nữa, cuộc sống bắt đầu trở nên khó khăn hơn, Chu Lê Hoa quyết định phải đi làm. Đến mùa khai giảng, cô gửi Tiểu Toàn vào trường mẫu giáo, sau đó bắt đầu chạy vạy khắp nơi xin việc.

Có người nói với cô, trên đường Trường Hà cách tiểu khu Phú Lâm Uyển không xa, có một siêu thị mới mở đang cần tuyển nhân viên bán hàng, khuyên cô nên đến đó ứng tuyển thử.

Chu Lê Hoa hỏi được địa chỉ cụ thể, đến đó xem xét tình hình thì thấy bên đường có một siêu thị mang tên "Hảo Nghi Gia", trước cửa vẫn còn treo những quả bóng sặc sỡ, bày những giỏ hoa màu sắc, đúng là vừa mới khai trương xong. Bên ngoài cửa chính có dán một tờ thông báo tuyển dụng màu đỏ.

Cô bước vào bên trong siêu thị, tìm gặp giám đốc trình bày nguyên nhân mình đến đây.

Vị giám đốc nam xem chứng minh thư của cô, hỏi sơ lược những thông tin chính, rồi lập tức nhận luôn cô vào làm ở vị trí nhân viên bán hàng của siêu thị.

Giám đốc nói với Chu Lê Hoa: "Siêu thị của chúng ta là một chuỗi hệ thống các siêu thị, sếp tổng đã mở mấy chi nhánh mới trong thành phố Nam Châu và một số thành phố, quận huyện lân cận, chỉ cần cô chăm chỉ làm việc, nhất định sẽ rất có tương lai."

Chu Lê Hoa nói giọng đầy cảm kích: "Cảm ơn Giám đốc."

Và thế là, Chu Lê Hoa đã trở thành nhân viên bán hàng cho siêu thị, mặc dù công việc hằng ngày hơi vất vả, nhưng chỉ cần đủ lo cho cuộc sống của bản thân và Tiểu Toàn là cô đã mãn nguyện rồi.

Thường ngày đi làm, cô không có thời gian đưa Tiểu Toàn đi học nên đã đăng ký cho Tiểu Toàn theo học diện nội trú của trường mẫu giáo, từ thứ Hai đến thứ Sáu đều ở trường, chỉ có thứ Bảy và Chủ nhật là sẽ đón cậu bé về nhà.

Nhưng chỉ riêng hai ngày nghỉ cuối tuần cậu bé về nhà thôi, Chu Lê Hoa cũng không thể ở nhà chuyên tâm chăm sóc cho cậu được. Để không ảnh hưởng tới công việc, cô đành phải mang con đến siêu thị, vừa làm việc vừa lén chăm sóc con.

Vào một ngày Chủ nhật tháng Mười, Tiểu Toàn cùng mẹ đến siêu thị như thường lệ. Buổi trưa, lúc cậu bé đang mải chạy nhảy nô nghịch đã không may va đổ một kệ hàng, chỉ nghe thấy mấy tiếng loảng xoảng, ba chai rượu đặt trên kệ đã rơi xuống đất vỡ tan.

Giám đốc nghe thấy tiếng động vội chạy tới, vừa nhìn thấy cảnh tượng ấy, ông liền nổi giận lôi đình, nói với Chu Lê

Hoa: "Cô ngày thường vi phạm nội quy siêu thị, mang con đi làm, tôi đã nhắm mắt ngoảnh mặt cho qua, nhưng cô đừng để cho nó làm loạn lên ở trong siêu thị chứ. Cô nhìn xem, một lúc rơi vỡ cả ba chai rượu, mà toàn là loại rượu cao cấp nhất ở chỗ chúng ta, một chai cũng có giá tới hơn 700 tệ rồi, cả tháng lương của cô cũng không đền được ba chai rượu này đâu. Sau này, đừng để tôi nhìn thấy con cô trong siêu thị nữa."

Chu Lê Hoa sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu, vừa ôm lấy con trai, vừa khẩn khoản van nài Giám đốc: "Ba chai rượu này, tôi... tôi sẽ đền cho siêu thị, nhưng con trai tôi thứ Bảy và Chủ nhật không biết gửi ở đâu cả, xin ông cho phép nó sau này được đến siêu thị chơi vào hai ngày cuối tuần, tôi... tôi xin đảm bảo lần sau nó sẽ không làm loạn nữa."

Giám đốc tung chân sút bay mấy mảnh vỡ của chai rượu dưới nền nhà, cáu giận xua tay nói: "Không còn có lần sau nữa đâu, hoặc là cô không được mang con đến siêu thị, hoặc là cô cút đi cho tôi!"

Chu Lê Hoa sợ đến suýt khóc, thấy van nài cũng vô ích, cô bỗng nổi xung lên, một tay túm lấy cánh tay Tiểu Toàn, tay còn lại phát bịch bịch mấy cái vào mông cậu bé, giọng cô như khóc: "Ai bảo con phá phách, ai bảo con phá phách, hôm nay mẹ mà không đánh con..."

Tiểu Toàn chưa từng bị mẹ đánh bao giờ, cậu bất thình lình khóc òa lên.

Đúng lúc cơn hỗn loạn ồn ào vẫn chưa kết thúc, thì đột nhiên một giọng nói vang lên: "Đừng đánh đứa bé nữa, nó không làm sai gì cả, hàng hóa trên kệ dễ rơi vỡ như thế, chỉ có thể nói lên một điều rằng siêu thị chúng ta bài trí hàng chưa khoa học mà thôi."

Mọi người nghe xong câu này, không khỏi sững người,

quay lại nhìn, chỉ thấy đằng sau lưng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đàn ông trung niên tầm ngoài bốn mươi tuổi, dáng dấp hơi mập mạp phúc hậu, để đầu đinh, mặc áo vest, ánh mắt hiền hậu ôn hòa, nhưng toàn thân vẫn toát ra vẻ nghiêm nghị khiến cho người khác cảm thấy tin tưởng và phục tùng.

Giám đốc vội vàng tiến lên trước, cười tít mắt nói: "Tổng giám đốc Lâm, sao sếp lại đến đây thế này?"

Những nhân viên trong siêu thị biết ông, đều lập tức cúi đầu, cung kính chào ông: "Tổng giám đốc Lâm!"

Hóa ra người này là Lâm Địch Sâm, vừa là sếp chính của chi nhánh siêu thị này, đồng thời cũng là ông chủ lớn đứng sau chuỗi siêu thị mang tên "Hảo Nghi Gia".

Ông trước giờ vẫn rất nhẹ nhàng với người khác, thường ngày ít khi lộ diện, hôm nay không biết ngọn gió nào đã mang ông tới đây.

Lâm Địch Sâm nhìn Giám đốc siêu thị, nói: "Cậu làm Giám đốc kiểu gì vậy? Hàng hóa trên kệ bày biện không khoa học, dễ dẫn đến đổ vỡ, điều này chứng tỏ sự yếu kém về mặt nghiệp vụ. Nhân viên trong siêu thị có cái khó riêng, cậu đã không quan tâm đến người ta, ngược lại còn bắt người ta cút xéo, điều ngày chứng tỏ cách thức quản lý của cậu vừa sơ sài lại thô lỗ, năng lực lãnh đạo quá kém. Thế này đi, từ hôm nay trở đi, cậu không cần đảm nhiệm chức vụ Giám đốc này nữa."

Ông lại chuyển ánh mắt sang Chu Lê Hoa, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Cô tên là gì ?"

Sau khi nghe Chu Lê Hoa nói ra tên mình, Lâm Địch Sâm nói: "Từ giờ trở đi cô chính là Giám đốc của chi nhánh siêu thị này. Còn nữa, tôi sẽ gọi người ngăn phần sau siêu thị thành một gian phòng nhỏ, ở bên trong sẽ bày biện một

ít đồ chơi, nếu trong siêu thị có nhân viên nào gặp phải hoàn cảnh khó khăn tương tự, có thể mang con đến và bố trí cho chúng ở đây, đồng thời cử ra một người chuyên chăm lo cho những đứa trẻ này."

Nhân viên trong siêu thị nghe được những lời này, đều đồng loạt vỗ tay thật to.

9 giờ tối, siêu thị dọn dẹp đóng cửa, lúc Chu Lê Hoa hết giờ làm chuẩn bị đưa con về nhà, đột nhiên có một chiếc xe Benz màu đen dừng lại trước mặt cô, Lâm Địch Sâm từ trong xe thò ra nói: "Giám đốc Chu, hôm nay đã khiến cô và con trai phải kinh sợ rồi, tối nay tôi mời hai mẹ con đến tiệm McDonald's ăn một bữa xả stress nhé."

Chu Lê Hoa không khỏi sững người, một nữ nhân viên siêu thị đứng cạnh dùng vai huých cô rồi vừa cười vừa thì thầm: "Chị Chu, mau chóng lên xe đi, chị không thấy hôm nay lúc Tổng giám đốc Lâm bước vào siêu thị, ông ấy cứ không rời mắt khỏi chị đó sao? Nghe nói ông ấy ly hôn cũng đã lâu rồi, hiện tại có thể coi là một người đàn ông trung niên giàu có nhưng thiếu thốn tình cảm! Em đoán là chị lọt vào mắt xanh của ông ấy rồi đó."

"Đừng có nói linh tinh!"

Mặt Chu Lê Hoa đỏ bừng lên.

Tiểu Toàn nghe thấy có người định đưa hai mẹ con đi ăn ở McDonald's, liền lập tức trở nên phấn khích vui vẻ, cậu bé kéo tay mẹ chui vào trong chiếc xe Benz.

CHƯƠNG 11: SẾP LỚN

"Đội trưởng Long, Chu Lê Hoa kết hôn với Lâm Địch Sâm rồi!" Sáng hôm đó, Âu Dương Nhược chạy vào phòng làm việc của Long Nghị, hưng phấn hô to.

Long Nghị chẳng hiểu đầu đuôi thế nào, bèn hỏi lại: "Lâm Địch Sâm là ai?"

Âu Dương Nhược nói: "Anh không biết Lâm Địch Sâm, vậy chắc phải biết hệ thống siêu thị Hảo Nghi Gia chứ?"

"Cái này thì đương nhiên tôi biết, chỉ tính riêng ở thành phố Nam Châu này thôi, cũng đã có đến mấy chi nhánh thuộc chuỗi siêu thị Hảo Nghi Gia rồi."

"Lâm Địch Sâm chính là ông chủ lớn đứng sau điều hành chuỗi siêu thị mang tên Hảo Nghi Gia đấy." Âu Dương Nhược nói: "Vụ án mạng của Thái Cường mãi mà vẫn chưa có tiến triển gì, không phải anh muốn tôi theo dõi mọi động thái của Chu Lê Hoa hay sao? Thời gian này tôi không hề rời mắt khỏi cô ấy. Tầm tháng Chín, Chu Lê Hoa có xin vào làm tại vị trí nhân viên bán hàng của một chi nhánh siêu thị

Hảo Nghi Gia mới khai trương. Tháng trước, do cô ấy đã vi phạm quy định của siêu thị, mang con đến chỗ làm, bị Giám đốc siêu thị phát hiện, ông Giám đốc đã lập tức đòi đuổi việc cô ấy, vừa may Lâm Địch Sâm hôm đó cũng đến siêu thị để thị sát tình hình, sau khi tận mắt chứng kiến sự việc của Chu Lê Hoa, không những không trách cứ cô ấy, mà thậm chí còn cách chức của ông Giám đốc siêu thị kia, cho Chu Lê Hoa lên làm Giám đốc. Sau mấy lần gặp gỡ qua lại, hai người đã trở nên thân thiết và còn tuyên bố tháng sau sẽ chính thức tổ chức lễ cưới."

"Ông Lâm Địch Sâm này bao nhiêu tuổi rồi?" Long Nghị có vẻ không mấy quan tâm, nói: "Chủ doanh nghiệp giàu có như ông ấy, mà sao đến tận bây giờ mới kết hôn?"

"Lâm Địch Sâm năm nay bốn mươi lăm tuổi, ông ấy kết hôn lần hai. Vốn dĩ ông ấy đã có một cậu con trai, nhưng hơn một năm trước, lúc đó cậu con trai vừa mới hai mươi tuổi, hai bố con cùng nhau lái xe đi du lịch, kết quả là gặp phải tai nạn, Lâm Địch Sâm chỉ bị thương nhẹ, nhưng cậu con trai thì đã qua đời. Chẳng bao lâu sau, vợ ông ấy đòi ly hôn vì tình cảm nguội lạnh. Thật không ngờ Lâm Địch Sâm lại nảy sinh tình cảm với một nữ nhân viên hết sức bình thường đang làm việc trong siêu thị của mình. Theo lời đồn, hai người họ sang tháng sẽ làm lễ cưới."

"Vậy chẳng phải Chu Lê Hoa vẫn đang nuôi đứa con trai mà Vu Thành Toàn để lại sao?"

"Nghe nói Lâm Địch Sâm rất thích đứa bé này, Chu Lê Hoa đương nhiên là sẽ mang cả con trai đến sống cùng Lâm Địch Sâm sau khi kết hôn."

"Hai người bọn họ đều là kết hôn lần hai, tôi cảm thấy rất xứng đôi đấy chứ."

Âu Dương Nhược dừng lại lấy hơi rồi nói tiếp: "Thực ra đó không phải là trọng tâm mà ngày hôm nay tôi muốn báo cáo với anh."

"Vậy trọng tâm của cô là gì?"

"Trọng tâm là trong quá trình điều tra thời gian gần đây, tôi đã phát hiện ra một vài tình tiết mà chúng ta chưa nắm được. Khoảng bốn, năm năm trước, hồi Chu Lê Hoa còn làm nhân viên phục vụ tại khách sạn Nam Châu, đã từng là người tình của một người đàn ông có vợ và được anh ta bỏ tiền ra chăm sóc, đồng thời cô ấy cũng có con với người đàn ông này. Về sau nghe nói vợ của người đàn ông biết chuyện, bà ta tìm đến tận nơi ở của Chu Lê Hoa làm ầm ĩ lên, ép người đàn ông kia phải cắt đứt quan hệ với cô ấy. Cô ấy tuyệt vọng đành đến bệnh viện để phá cái thai trong bụng đi, sau đó về quê sinh sống. Cô ấy ở quê được hơn hai năm, đầu năm nay mới lên thành phố lần thứ hai để tìm việc làm, cô ấy thuê căn phòng của Vu Thành Toàn để ở, kết quả đã trở thành mẹ kế của con trai Vu Thành Toàn."

Long Nghị nói: "Ừm, đây đúng là một manh mối, nhưng hình như cũng không phải là manh mối quan trọng gì cho lắm, chuyện đau lòng mấy năm về trước, xem ra đã không còn dấu tích gì trong cuộc đời hiện tại của cô ấy nữa rồi."

"Tôi đã điều tra và xác minh được rằng..." Âu Dương Nhược đột nhiên gằn giọng nhấn mạnh từng câu từng chữ một: "Người đàn ông có vợ mà năm đó đã bỏ tiền ra cặp bồ với Chu Lê Hoa, chính là Lâm Địch Sâm."

"Ý cô muốn nói là, Chu Lê Hoa và Lâm Địch Sâm ngay từ trước đã có quan hệ với nhau rồi, nhưng lúc Chu Lê Hoa đến làm việc tại siêu thị do ông ấy làm chủ, hai người mới chơi trò lãng mạn, giả vờ không quen biết, tình cờ tương phùng rồi

cùng yêu lại một lần nữa, và bây giờ thì chuẩn bị kết hôn?"

"Anh biết thừa đó không phải là ý tôi muốn nói mà." Âu Dương Nhược có chút sốt ruột nói: "Tôi nghi ngờ rằng, tất cả mọi chuyện đều do bọn họ dựng lên, từ việc Chu Lê Hoa đến làm việc tại siêu thị do Lâm Địch Sâm mở ra, cho đến việc hai người tình cờ nảy sinh tình cảm với nhau, rồi cả việc tuyên bố sẽ kết hôn, thực ra đều là một vở diễn cho người khác xem mà thôi."

"Vậy thì vấn đề là bọn họ tại sao lại phải diễn trò cầu kỳ như vậy? Hai người đều đang độc thân, cứ cho là đường đường chính chính nối lại tình xưa nghĩa cũ thì cũng hoàn toàn không có ai ngăn cấm mà."

"Đây chính là điểm đáng nghi còn chưa được làm rõ đấy. Tại sao bọn họ phải giả vờ không quen biết nhau? Tại sao lại không thể để cho người khác biết về mối quan hệ trước đây của họ? Có phải là sau khi người ta biết rồi, sẽ gây ra hậu quả gì đó bất lợi cho hai người họ không? Rốt cuộc họ đang che giấu điều gì?"

"Vậy cô cảm thấy họ đang che giấu thứ gì?"

Âu Dương Nhược không trả lời câu hỏi của ông, chỉ tiếp tục nói dựa trên phương hướng tư duy của mình: "Trong quá trình điều tra Chu Lê Hoa, tôi đã từng gặp Lâm Địch Sâm, vẻ ngoài của ông ta rất vạm vỡ, cao trên một mét tám, thân hình hơi béo một chút, và rất thích đi giày da."

Long Nghị đột nhiên nhớ lại dấu giày da được phát hiện ở phía dưới thi thể của Thái Cường, ông như sực tỉnh, quay ra hỏi cô: "Cô đang hoài nghi vụ án Thái Cường là do Lâm Địch Sâm gây ra phải không?"

Âu Dương Nhược gật đầu nói: "Đúng thế, nếu đã như vậy, thì tất cả mọi chuyện đều được giải quyết rồi."

Sau khi Chu Lê Hoa bị Thái Cường cưỡng bức, trong cơn phẫn uất mà không biết phải làm thế nào, cô ta đã gọi điện cho người tình cũ để cầu xin giúp đỡ.

Lâm Địch Sâm vẫn chưa dứt được tình xưa nghĩa cũ với cô, nên không thể cam tâm đứng nhìn cô bị kẻ khác ức hiếp, ông ta đã thay cô ra tay giết chết Thái Cường. Sau đó nhằm giúp đỡ Chu Lê Hoa, ông ta đã đùng một phương pháp hết sức kín đáo để sắp xếp cho Chu Lê Hoa đến siêu thị của mình làm việc, và cũng bố trí để Chu Lê Hoa vào làm việc chưa được bao lâu, đã thăng chức thành Giám đốc chi nhánh siêu thị.

Để không khiến người ngoài nghi ngờ, ông ta và Chu Lê Hoa đã giả vờ không quen biết nhau, sau đó cùng nhau đóng vở kịch sếp lớn phải lòng nhân viên, cuối cùng hai người cũng đã được nối lại tình xưa như hằng mong ước.

Long Nghị suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu muốn chứng minh giả thiết của cô là chính xác, thì trước tiên chúng ta phải chứng minh được vết giày phát hiện tại hiện trường án mạng của Thái Cường chính là do Lâm Địch Sâm để lại."

Âu Dương Nhược nói: "Điều này không hề khó, một nhân vật thành công trong giới thương nhân như Lâm Địch Sâm, thường sẽ đi những đôi giày da cao cấp, mà giày da cao cấp thì thường rất bền, Thái Cường bị giết vào ngày 10 tháng Sáu, cho đến nay cũng mới được hơn năm tháng, đôi giày mà Lâm Địch Sâm đi lúc đó có lẽ cũng chưa bị vứt đi đâu."

"Mặc dù đôi giày da đó vẫn còn nhưng không nhất định hiện tại ông ta đang đi nó, cô muốn lấy được dấu vết từ đôi giày da đó để đem về so sánh, e sẽ là một việc hơi khó khăn đấy."

Âu Dương Nhược khẽ mỉm cười nói: "Về việc này, tiên nhân ắt có diệu kế."

Long Nghị không biết trong đầu cô đang có ý định quái quỷ gì, chỉ cười nói: "Vậy thì cô hãy cẩn thận nhé. Thứ nhất, phải chú ý an toàn cho bản thân, đề phòng đối phương chó cùng dứt dậu. Thứ hai, không được rút dây động rừng, tránh đối phương có thời gian cảnh giác đề phòng."

Âu Dương Nhược nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ cẩn thận, anh hãy đợi tin tốt từ tôi nhé."

Cô sớm đã điều tra được rằng Lâm Địch Sâm sống trong tiểu khu Cẩm Tú Hoa Viên nằm tại khu vực trung tâm thành phố, trong nhà còn có hai người giúp việc một nam một nữ, người đàn ông thường được gọi là chú Căn, phụ trách việc bảo vệ cho ngôi nhà, còn người phụ nữ là thím Dung, bà chịu trách nhiệm chăm sóc vấn đề ăn uống sinh hoạt của Lâm Địch Sâm.

Sáng hôm đó, thím Dung xách một chiếc giỏ đựng đồ ăn, đi ra khỏi tiểu khu để mua đồ về nấu nướng, Âu Dương Nhược lúc đó mặc thường phục, cô chặn trước mặt bà rồi hỏi: "Xin hỏi cô có phải là thím Dung - quản gia nhà Lâm Địch Sâm không ạ?"

Thím Dung nhìn cô với ánh mắt cảnh giác, rồi gật đầu nói: "Đúng vậy, cô có việc gì à?"

Âu Dương Nhược nói: "Cháu là nhân viên điều tra thị trường của một hãng giày da, hiện tại chúng cháu đang làm một cuộc điều tra về mười nhãn hiệu giày nổi tiếng được các nhân vật thành đạt trong thành phố chúng ta ưa thích nhất. Cháu muốn phiền thím vài phút, nhờ thím giúp cháu hoàn thành phiếu điều tra ạ. Tất nhiên, để cảm ơn sự hợp tác của thím, chỗ chúng cháu xin được tặng thím một đôi giày da mới tinh mà chắc chắn sẽ phù hợp với thím ạ." Nói xong, cô rút từ trong túi xách ra một đôi giày da của phụ nữ mới tinh, rồi dúi vào tay thím Dung.

Thím Dung vô cùng thích thú, liền ngồi luôn xuống bên cạnh vườn hoa để đi thử đôi giày mới, kích cỡ lại vừa khít, bà nói: "Ôi cha, đôi giày này chắc là đắt lắm đây nhỉ?"

Âu Dương Nhược nói: "Cũng có thể coi là đắt ạ, đôi này hãng chúng cháu bán ra thị trường với giá hơn 400 tệ đấy."

"Tặng cho tôi thật á?"

"Đương nhiên là thật rồi ạ."

Dân gian có câu há miệng mắc quai, mật ngọt chết ruồi, thím Dung sau khi nhận đôi giày mới này, thái độ liền lập tức trở nên vô cùng tích cực: "Con gái à, con muốn điều tra về vấn đề gì cứ nói tự nhiên đi, những gì ta biết sẽ nói hết cho con nghe."

Âu Dương Nhược rút ra một tờ giấy có in sẵn bảng biểu, vừa hỏi vừa giả bộ đang đánh dấu lên tờ giấy: "Cháu muốn hỏi một chút, Tổng giám đốc Lâm Địch Sâm nhà cô thường ngày thích đi loại giày gì ạ?"

"Đương nhiên là giày da rồi."

"Nhãn hiệu gì ạ?"

"Ông ấy hả, thích nhất đi giày hãng Larento của Pháp, trước giờ đều không chịu dùng các loại nhãn hiệu khác."

"Xin được hỏi trong tủ giày ở nhà ông ấy, có tất cả khoảng bao nhiêu đôi giày?"

"Trong tủ giày ấy à, ít thì cũng phải chục đôi đấy."

"Vâng ạ, thím Dung, rất cảm ơn thím." Âu Dương Nhược thu lại bảng biểu: "Bây giờ cháu muốn thím giúp."

Thím Dung hỏi: "Việc gì vậy, con cứ nói đi!"

Âu Dương Nhược rút từ trong túi ra một xấp giấy trắng nói: "Chúng cháu muốn tiến hành điều tra cụ thể kích cỡ cũng như độ mòn từng đôi giày của Tổng giám đốc Lâm để thuận

tiện hơn cho công tác tuyên truyền và tiếp thị sản phẩm sau này của hãng chúng cháu, cho nên muốn nhờ thím giúp cháu, lấy lần lượt tất cả các đôi giày ở trong tủ giày của ông ấy rồi in lên trên mặt giấy này một dấu chân, để tiện cho chúng cháu mang về nghiên cứu ạ."

Thím Dung nói: "Cái này thì dễ thôi, ta về sẽ lập tức làm giúp con."

Bà cầm lấy xấp giấy trắng, đôi chân như được lắp thêm cánh, tung tăng vui vẻ chạy vào trong tiểu khu.

Một lúc sau, bà từ trong tiểu khu đi ra, đưa lại xấp giấy trắng cho Âu Dương Nhược.

Âu Dương Nhược xem xét một lúc, thấy trên mỗi tờ giấy trắng đều đã được in một vết giày. Cô gật đầu tỏ vẻ hài lòng, nói cảm ơn. Thím Dung tự nhiên được tặng một đôi giày da mấy trăm tệ, trong lòng vui sướng liên tục mỉm cười.

Âu Dương Nhược cầm theo xấp giấy trắng đã được in dấu giày của Lâm Địch Sâm quay trở về cục, trực tiếp đưa cho các đồng nghiệp ở bộ phận kỹ thuật.

Buổi chiều, quá trình so sánh đã cho ra kết quả, chứng thực rằng trong số những dấu giày thu thập được, có một dấu giày hoàn toàn trùng khớp với dấu vết đã phát hiện ở hiện trường vụ án Thái Cường. Có thể xác nhận, Lâm Địch Sâm đã đi đôi giày này vào trong tiệm bánh bao Tiểu Thái để gây án.

Âu Dương Nhược hưng phấn hỏi: "Đội trưởng Long, có cần lập tức đi bắt Lâm Địch Sâm không?"

Long Nghị nói: "Không, hiện tại chúng ta vẫn còn một vấn đề chưa giải quyết xong."

"Anh đang nói đến cậu thanh niên tóc bổ đôi đã đến tìm Hồ sư phụ để đánh chìa khóa phải không?"

"Đúng vậy." Long Nghị nói: "Mặc dù hiện tại vẫn chưa tìm ra người này, nhưng tôi cơ bản cũng đã biết được thân phận của cậu ta rồi. Nếu như phán đoán của tôi không sai, thì đó có khả năng là một nhân viên dưới trướng Lâm Địch Sâm, người đó thường ngày chắc là có quan hệ khá mật thiết với Tổng giám đốc Lâm. Sau khi Lâm Địch Sâm giết chết Thái Cường, liền khóa trái cửa rồi rời khỏi hiện trường, sau đó giao lại chìa khóa cửa chính tiệm bánh bao Tiểu Thái cho thuộc hạ của mình, bảo cậu ta lập tức nghĩ cách đánh một chiếc chìa khóa y hệt. Mà cậu thanh nhiên này hiển nhiên không hề biết chiếc chìa khóa đó để làm gì, cứ tưởng rằng đó là chìa khóa nhà riêng của Tổng giám đốc Lâm, cho nên mới sáng sớm tinh mơ đã đi gõ cửa tiệm sửa khóa để tìm thợ, mau chóng đánh một chiếc chìa mới."

Âu Dương Nhược nói: "Chúng ta đã có bức tranh vẽ chân dung người đó, nếu đến mấy chi nhánh siêu thị của Lâm Địch Sâm để hỏi thăm một lượt, có lẽ sẽ tìm ra được cậu ta thôi."

"Hiện tại nếu muốn ngay lập tức tìm ra người này, có lẽ sẽ hơi khó khăn. Nếu tôi là Lâm Địch Sâm, sau khi xong việc, chắc chắn sẽ cho cậu ta một ít tiền, rồi viện một cái cớ gì đó bảo cậu ta rời khỏi thành phố Nam Châu."

Quả đúng như dự đoán, chạng vạng tối, Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ cầm bức tranh chân dung cậu thanh niên để tóc bổ đôi đến chi nhánh siêu thị Hảo Nghi Gia phía Đông thành phố để hỏi thăm tình hình và đã có một ít thu hoạch.

Nhân viên siêu thị ở đó nói, người này tên là Mao Tử, người Tứ Xuyên, là tài xế lái xe chuyển hàng của siêu thị, vì cậu ta có chút hiểu biết về sửa chữa ô tô, nên thường ngày khi

chiếc xe con của Lâm Địch Sâm gặp phải một số vấn đề nhỏ, ông ấy đều đến nhờ cậu ta sửa hộ, do vậy quan hệ giữa cậu ta và Tổng giám đốc Lâm cũng khá tốt.

Âu Dương Nhược hỏi: "Cậu Mao Tử này, hiện giờ đang ở đâu?"

Nhân viên siêu thị nói: "Cậu ấy đã nghỉ việc rồi, nói là muốn về quê sửa sang lại nhà cửa rồi cưới vợ."

"Vậy cô có nhớ cậu ta nghỉ việc từ bao giờ không?"

"Hình như là vào ngày 11 tháng Sáu thì phải, bởi vì hôm đó là sinh nhật của tôi, vốn dĩ tôi định mời cậu ấy đi KTV để hát karaoke, nhưng rốt cuộc không tìm được cậu ấy."

Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ quay sang nhìn nhau, hai người ngấm ngầm gật đầu, Thái Cường bị giết vào ngày 10 tháng Sáu, cậu Mao Tử này ngay ngày hôm sau đã nghỉ việc và rời khỏi thành phố, xem ra phán đoán của Long Nghị là hoàn toàn chính xác.

Hai người trở về Cục Cảnh sát thành phố, báo cáo kết quả điều tra cho Long Nghị biết.

Tất cả những tình tiết này đều nằm trong tính toán của Long Nghị, cho nên khi nghe báo cáo xong, nét mặt ông không có biểu cảm gì đặc biệt, hai mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính đối diện và không chú ý nhiều đến hai trợ thủ đang đứng báo cáo kia.

Âu Dương Nhược cảm thấy hơi kỳ lạ, bèn tiến sát lại nhìn, mới phát hiện trong máy tính của Long Nghị đang bật một đoạn video do camera giám sát quay được, theo như hình ảnh hiển thị, hình như đây là cổng chính của một tiểu khu dân cư nào đó, một người đàn ông chân phải hơi tập tễnh đang bước vào trong tiểu khu.

Cô xem một lúc, mới nhận ra đây chính là đoạn băng mà camera giám sát được lắp đặt ở trước cổng tiểu khu Phú Lâm Uyển đã quay được, thời gian của đoạn video có lẽ chính là buổi tối hôm Chu Lê Hoa bị cưỡng bức, người đàn ông bước vào trong tiểu khu chính là Thái Cường.

Cô thấy đội trưởng cứ tua đi tua lại đoạn băng đến mấy lần để xem, bèn không kìm được sự tò mò: "Đội trưởng Long, đoạn video này tôi và Phương Khả Kỳ cũng đã từng xem qua rồi, chẳng lẽ trong đó vẫn còn có điểm nào không đúng sao?"

Long Nghị nói: "Có một vấn đề, mà mãi tôi vẫn chưa thể hiểu được."

"Là vấn đề gì?"

"Thái Cường đem lòng si mê Chu Lê Hoa từ lâu rồi, sau khi Vu Thành Toàn chết, anh ta đã nhiều lần mặt dày đến tận nơi gõ cửa nhà Chu Lê Hoa, Chu Lê Hoa đều không thèm mở cửa và để ý đến anh ta. Vậy tại sao lần này anh ta đến nhà Chu Lê Hoa để gây chuyện, thì mọi chuyện lại thuận lợi như thế?"

"Có lẽ là do Thái Cường dùng vũ lực ập cửa xông vào và cũng sử dụng phương pháp bạo lực để cưỡng hiếp Chu Lê Hoa."

"Không đúng, nếu Chu Lê Hoa vẫn giống như ngày thường, thì cô ấy sẽ không mở cửa đâu, anh ta cho dù có bản lĩnh thế nào chăng nữa, cũng không thể ập cửa xông vào. Mà lúc anh ta cưỡng hiếp Chu Lê Hoa, chỉ cần cô ấy sống chết phản kháng lại, hô hoán ầm ĩ lên để kêu cứu, thì anh ta ít nhiều cũng phải e dè, khó có thể mặc sức làm việc xấu. Nhưng cô ấy lại không làm như vậy, người sống cùng tòa nhà với cô ấy, cũng không nghe thấy bất kỳ một âm thanh lạ nào phát ra cả. Mà sau khi sự việc xảy ra, lúc cảnh sát đến điều tra,

Chu Lê Hoa cũng không hề trình báo lại việc này cho cảnh sát biết, tại sao lại như thế?"

Sau khi nghe đội trưởng Long phân tích xong, Âu Dương Nhược cũng cảm thấy trong sự việc này có uẩn khúc, nhất thời chưa thể lý giải cho rõ ràng được. Cô lẩm bẩm nhắc lại câu nói của đội trưởng: "Tại sao lại như thế nhỉ?"

Long Nghị nói: "Tôi đã xem những đoạn video quay lại cảnh mấy lần trước Thái Cường vào tiểu khu Phú Lâm Uyển tìm Chu Lê Hoa, lần nào dáng vẻ anh ta cũng rụt rè e ngại, trông thiếu tự tin giống như là đang đi ăn trộm vậy, nhưng lần này lúc bước vào tiểu khu, anh ta miệng thì huýt sáo vang, tay còn cầm cốc Coca, khiến cho người ta có cảm giác rằng, anh ta có chút gì đó nghênh ngang tự đắc, cậy mình nắm đằng chuôi nên không sợ gì hết."

"Cậy mình nắm đằng chuôi ư?" Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ tiến sát lại và quan sát kỹ càng đoạn video, cảm thấy mọi thứ diễn ra đúng là giống như đội trưởng Long phân tích.

Phương Khả Kỳ hỏi: "Tại sao anh ta lại nghĩ là mình đang nắm đằng chuôi nhỉ?"

Long Nghị quay ra nhìn hai người họ, hỏi: "Dựa trên thần thái tự tin giống như đang nắm đằng chuôi này, cộng thêm việc anh ta đến nhà Chu Lê Hoa thực hiện hành vi cưỡng bức cô ấy mà không gặp phải bất kỳ một sự phản kháng nào, cô cậu có liên hệ đến thứ gì không?"

Âu Dương Nhược trầm ngâm suy nghĩ rồi nói: "Trước đây anh ta đến tìm Chu Lê Hoa, Chu Lê Hoa thậm chí còn không thèm mở cửa, mà lần này không những chủ động mở cửa, lại còn lặng lẽ chịu đựng hành vi đốn mạt của anh ta, lúc Thái Cường bước vào trong tiểu khu, thái độ của anh ta

cũng ngông nghênh giống như mình đang nằm đằng chuôi, vậy lẽ nào..."

"Lẽ nào cô ấy đang bị Thái Cường uy hiếp?" Cô và Phương Khả Kỳ đồng loạt hiểu ra điều gì đó, liền không ai bảo ai đồng thanh thốt lên: "Lẽ nào Thái Cường đang nắm trong tay điểm yếu của Chu Lê Hoa, cho nên mới có thể chi phối và điều khiển cô ấy?"

Long Nghị gật đầu nói: "Vậy thì Thái Cường rốt cuộc đã nắm được điểm yếu gì của Chu Lê Hoa, mà lại có thể tạo ra một sự đe dọa lớn đến như vậy, khiến cô ấy cam tâm tình nguyện để cho anh ta giày vò làm nhục?"

Âu Dương Nhược nhìn Phương Khả Kỳ, hai người đồng loạt lắc đầu, biểu thị nhất thời chưa nghĩ ra được.

Long Nghị đứng dậy, bước về phía cửa sổ, chau mày một lúc cũng không nghĩ ra được manh mối nào, ông thở dài một tiếng, quay trở lại ngồi trước máy vi tính, nhấp chuột, xem lại đoạn video lúc nãy một lần nữa.

Vừa xem đến đoạn Thái Cường trong tay cầm cốc Coca, bước vào trong tiểu khu, ông chợt ấn nút tạm dừng video, dùng con trỏ chuột chỉ vào cốc Coca trên tay Thái Cường rồi nói: "Trước giờ tôi chỉ nhìn thấy Coca dạng chai hoặc dạng lon, chứ loại cốc giấy như thế này, hình như chưa bao giờ nhìn thấy, cái này mua ở đâu vậy?"

Âu Dương Nhược không khỏi phì cười, nói: "Đội trưởng Long ơi, anh sắp thành người tụt hậu rồi đấy, anh không thấy trên cốc có in biểu tượng của quán ăn nhanh McDonald's à? Cái này chính là mua ở McDonald's đấy."

"McDonald's à? Cũng có nghe qua, nhưng tôi chưa đi ăn ở đấy bao giờ." Long Nghị nhấp chuột, đoạn video lại tiếp tục

chuyển động: "Ừm, tôi thắc mắc tại sao cái thằng cha này lại cứ phải lắc đi lắc lại cái cốc trên tay thế nhỉ?"

"Nước Coca được bán ở cửa hàng McDonald's, bên trong có bỏ đá lạnh, anh ta lắc lắc như vậy, là để cho đá nhanh tan hơn thôi mà."

"À, hóa ra là vậy."

Long Nghị bộ dạng như vừa được khai thông đầu óc, bèn gật đầu ngả người về phía sau tựa lên thành sofa, hai mắt nhìn chằm chằm vào cốc nước Coca đó, rồi dần dần rơi vào trạng thái trầm ngâm suy nghĩ.

CHƯƠNG 12: CHÁY NHÀ RA MẶT CHUỘT

Sáng hôm sau, lúc Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ vừa mới có mặt ở đơn vị, Long Nghị đã nói với họ: "Hai người các cậu, đi cùng tôi đến thị trấn Đu Gia Viện một chuyến nhé."

Âu Dương Nhược biết rằng quê nhà Chu Lê Hoa chính là ở thị trấn Đu Gia Viện, cô đương nhiên cũng hiểu được đội trưởng định đến đó để làm gì, bèn nói với ông: "Đội trưởng Long, thực ra tôi sớm đã đến thị trấn Đu Gia Viện để điều tra về Chu Lê Hoa rồi, nhà cô ấy chỉ còn hai bố mẹ tuổi đã ngoài ngũ tuần, bọn họ cũng không hiểu lắm về tình hình cuộc sống bên ngoài của Chu Lê Hoa đâu."

Long Nghị nói: "Có thể kết quả thu hoạch được sau chuyến đi của tôi sẽ khác với chuyến đi của cô đấy!"

Âu Dương Nhược cười gượng một tiếng, khuôn mặt lộ rõ vẻ bất lực, đành phải cùng đội trưởng và Phương Khả Kỳ nhảy lên xe cảnh sát.

Chiếc xe cảnh sát đi ra khỏi địa phận nội thành, di chuyển

khoảng hơn hai tiếng đồng hồ, đã đến thị trấn Đu Gia Viện, rồi tiếp tục men theo con đê lớn áp mạn với sông Trường Giang, lắc lư đi khoảng hơn một tiếng đồng hồ trên con đường gập ghềnh, mới đến được ngôi làng nơi Chu Lê Hoa sinh sống.

Để tránh gây chú ý, Long Nghị bảo Phương Khả Kỳ lái xe đến một chỗ kín đáo nằm dưới chân đê sông Trường Giang và dừng lại đó, rồi ba người xuống xe cùng đi bộ vào làng.

Ngôi làng này không lớn, dọc hai bên con đường bê tông chạy xuyên qua làng là những ngôi nhà hai ba tầng của người dân mọc san sát nhau, vẻ đẹp của chúng đương nhiên không thể sánh bằng những căn nhà trong thành phố, nhưng đại đa số các hộ dân đều cửa đóng then cài, thỉnh thoảng lắm mới bắt gặp vài bóng người, chủ yếu đều là người già và trẻ nhỏ, đi hết con đường cũng khó nhìn thấy một bóng thanh niên.

Nơi Chu Lê Hoa cùng cha mẹ sinh sống là một ngôi nhà hai tầng mới xây, bức tường bao bên ngoài được lát gạch men sứ trắng tinh, nhìn vừa đẹp lại trang nhã, thế nhưng khi bước vào bên trong, lại cảm thấy ngôi nhà thật trống vắng lạnh lẽo. Mẹ Chu Lê Hoa đang xắn tay áo lọ mọ muối dưa, còn cha cô thì đang ngồi trên bậc cửa hút thuốc.

Ba người nhóm Long Nghị lúc này đã thay thường phục để giấu kín thân phận cảnh sát, chỉ bảo mình là bạn của Chu Lê Hoa ở trên thành phố xuống, có chút việc đi ngang qua Đu Gia Viện, nên tiện đường ghé qua chơi.

Bởi vì Âu Dương Nhược đã từng một lần ghé qua đây với thân phận là "bạn" của Chu Lê Hoa, cho nên hai ông bà đều không có gì cảnh giác dè chừng cả. Cũng có thể là vì gia đình này lâu lắm rồi không có khách đến chơi, chẳng có được không khí vui vẻ náo nhiệt, cho nên hai ông bà thấy có khách

đến thì vui mừng ra mặt, liền đun trà rót nước, luôn tay luôn chân chuẩn bị tiếp đãi.

Long Nghị vừa uống trà, vừa tỉ tê tán chuyện đời thường, sau một hồi nói những chuyện không đầu không cuối, ông mới hỏi: "Lần gần nhất mà Chu Lê Hoa về nhà, là vào lúc nào vậy bác?"

Cha Chu Lê Hoa hút điếu thuốc mà Long Nghị đưa cho, từ từ nói: "Gia cảnh nghèo khó, con gái tôi học hết cấp Ba thì lên thành phố làm công, cho đến tận thời điểm cách đây ba năm nó mới về nhà. Lúc đầu thì nói là lần này về rồi sẽ không đi nữa, nhưng sau đó cũng chỉ ở nhà được có hai năm, khoảng đầu năm nay nó lại đi ra ngoài làm công, cho đến bây giờ cũng được gần một năm rồi, nó chưa về lần nào."

Long Nghị hỏi: "Ba năm trước, lúc cô ấy về nhà, tình trạng của cô ấy thế nào?"

Mẹ Chu Lê Hoa nói: "Ba năm trước lúc nó trở về nhà, sắc mặt thì trắng bệch, sức khỏe rất yếu ớt, ngay đến bước đi còn không vững nữa, trông như thể nó mắc bệnh gì nghiêm trọng lắm, thực sự làm cho chúng tôi rất đau lòng! Hồi nó về hình như là khoảng tháng Chín gì đó, nó ở nhà nghỉ ngơi an dưỡng đến tận cuối tháng Mười, mới dần dần hồi phục lại. Có điều đứa con gái này thực sự rất giỏi giang, nó đã mang về 10 vạn tiền mặt đấy, nếu không thì căn nhà này của chúng tôi sao có thể xây được."

"Đã hứa với cô chú là ở nhà không ra ngoài làm công nữa, tại sao năm nay lại đi tiếp nhỉ?"

"Nó nói với tôi là nhà vẫn còn chưa trang trí mua sắm được gì, nên nó muốn ra ngoài kiếm thêm ít tiền về nhà sắm sửa đồ đạc."

Âu Dương Nhược đột nhiên nói chêm vào một câu: "Cô

ấy bây giờ lấy chồng trên thành phố rồi đấy, các bác vẫn chưa biết à?"

"Lấy chồng rồi á? Sao có thể như thế được?" Hai ông bà đều kinh ngạc: "Trước giờ nó có nói gì với chúng tôi về chuyện đó đâu, cũng chỉ bảo là lên thành phố làm công, đến khi nào kiếm đủ tiền thì về nhà thôi. Cô bảo nó lên thành phố lấy chồng, là thật hay giả vậy? Tại sao chúng tôi không hề biết gì thế?"

Âu Dương Nhược sững người ra, Chu Lê Hoa kết hôn cùng Vu Thành Toàn ở trên thành phố, chuyện đại sự như vậy mà lại không nói với cha mẹ một tiếng, tại sao lại thế nhỉ?

Là do cô ấy không muốn cho Vu Thành Toàn biết nhà mình ở quê chỉ là một gia đình nghèo hèn thấp kém, hay là do cô ấy lấy một người đàn ông hai đời vợ, lại có một đứa con riêng, sợ cha mẹ không đồng ý, cho nên quyết tâm giấu kín chuyện này không nói với hai cụ?

Cô còn muốn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng đột nhiên thấy Long Nghị đang nhìn về phía mình rồi ra hiệu bằng ánh mắt, cho nên đành ngậm miệng không nói nữa.

Long Nghị cười nói: "Chắc là tại chúng cháu nhớ nhầm, cô ấy chưa kết hôn, nhưng mà hiện tại trên thành phố cô ấy cũng có tìm được một người đàn ông khá giàu có đấy."

"Hóa ra là thế à!"

Cha Chu Lê Hoa bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Long Nghị rút điện thoại ra, mở bức ảnh chụp Lâm Địch Sâm - ông chủ của chuỗi siêu thị Hảo Nghi Gia ra rồi hỏi: "Cô chú à, hai người có quen với người này không ạ?"

Hai ông bà ghé sát lại nhìn, rồi đồng loạt gật đầu nói: "Gặp rồi gặp rồi, mới đầu năm nay, cậu ta còn đến nhà chúng

tôi mà, cũng chưa có nói chuyện gì với chúng tôi, chỉ ngồi ở trong phòng nói chuyện gì đó với con gái tôi một hồi lâu, sau đó vội vội vàng vàng rời đi. Lê Hoa cũng lên xe cậu ta rồi cùng đi lên thành phố."

Long Nghị quay đầu lại nhìn hai trợ thủ của mình, trong ánh mắt ba người đều hiện rõ vẻ sửng sốt.

Long Nghị nói: "Cô chú nhìn kỹ lại hộ cháu xem, có phải đúng là người đàn ông này không?"

"Chính xác mà, đúng là cậu ta đấy, cậu ta lái một chiếc xe con màu đen xuống nhà chúng tôi."

Hai ông bà đồng loạt gật đầu xác nhận.

"Vụ án này, xem ra càng ngày càng thú vị đây." Rời khỏi nhà họ Chu, lúc chiếc xe cảnh sát đang đi bon bon trên con đê lớn cạnh sông Trường Giang, Long Nghị nói: "Chúng ta trước giờ vẫn luôn tưởng rằng, sau cái chết của Vu Thành Toàn, Chu Lê Hoa mới nối lại tình cảm với Lâm Địch Sâm. Nhưng căn cứ vào tình hình trước mắt, kỳ thực ngay từ trước khi Chu Lê Hoa lên thành phố lần hai để làm công, rồi kết hôn cùng Vu Thành Toàn, thì cô ấy và Lâm Địch Sâm đã gặp nhau tại quê nhà rồi. Lúc đó, Lâm Địch Sâm đã ly hôn, nếu hai người thực sự muốn ở bên nhau, thì ngay từ lúc đó đã có thể nối lại tình xưa nghĩa cũ và cũng không thể nảy sinh chuyện giữa Chu Lê Hoa và Vu Thành Toàn sau này nữa. Mà việc cô ấy kết hôn cùng Vu Thành Toàn, ngay cả cha mẹ đẻ ở nhà cũng không được biết, chuyện này rõ ràng là không bình thường chút nào."

Âu Dương Nhược nói: "Liệu có thể nào lần này Lâm Địch Sâm đến nhà Chu Lê Hoa, là muốn nối lại tình cảm với cô ấy, nhưng lúc đó cô ấy không đồng ý và đã giận dỗi đi lên thành phố gặp gỡ rồi kết hôn với Vu Thành Toàn - một người

đàn ông đã lấy vợ lần hai. Về sau cô ấy mới cảm thấy hối hận, muốn quay lại và ở bên Lâm Địch Sâm, cho nên Lâm Địch Sâm đã giết chết Vu Thành Toàn, nhưng không ngờ Thái Cường đã biết được bí mật giữa hai người họ, anh ta lợi dụng điểm yếu này để uy hiếp đồng thời cưỡng bức Chu Lê Hoa. Sau khi Lâm Địch Sâm biết được chuyện đó, bèn ra tay giết luôn cả Thái Cường."

Phương Khả Kỳ vừa lái xe vừa lắc đầu nói: "Thái Cường đã được xác nhận là do Lâm Địch Sâm giết, việc này không cần bàn đến nữa. Nhưng nếu nói Vu Thành Toàn cũng do Lâm Địch Sâm sát hại, thì tôi cảm thấy khó có thể xảy ra. Thứ nhất, nếu Chu Lê Hoa có ý định muốn nối lại tình xưa với Lâm Địch Sâm, thì hoàn toàn có thể ly hôn với Vu Thành Toàn, rồi sau đó lại kết hôn cùng Lâm Địch Sâm, điều này chẳng có gì khó khăn cả, hoàn toàn chẳng việc gì phải vì chuyện này mà ra tay giết người. Thứ hai, chúng ta cũng đã chứng thực rằng, lúc bình trà của Vu Thành Toàn bị bỏ độc, anh ta đang lái xe phóng như bay trên đường, Lâm Địch Sâm sao có thể hạ độc anh ta được?"

Âu Dương Nhược suy nghĩ một lát thì nói: "Cậu nói vậy cũng có lý, Vu Thành Toàn có phải là do Lâm Địch Sâm sát hại hay không, sau khi trở về, chúng ta lập tức tiến hành điều tra tung tích của Lâm Địch Sâm trong ngày xảy ra án mạng, xem ông ta có chứng cứ ngoại phạm hay không, thì sẽ biết ngay thôi."

"Không cần đâu." Long Nghị xua tay nói: "Hung thủ hạ độc giết chết Vu Thành Toàn không phải là Lâm Địch Sâm, mà là một người khác."

"Người khác ư?" Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ đều trợn tròn mắt: "Đội trưởng Long, lẽ nào anh đã biết hung thủ thật sự là ai?"

"Đúng vậy, về cơ bản tôi đã biết được thân phận của hung thủ, cũng như cách mà hắn gây án rồi, bây giờ điều duy nhất cần làm rõ là động cơ gây án của hung thủ."

Âu Dương Nhược ngồi dựa vào người đội trưởng, cười hi hi nói: "Đội trưởng Long, hung thủ rốt cuộc là ai vậy, có thể tiết lộ một chút được không?"

Long Nghị vẫn chững chạc trang nghiêm nói: "Không được, bây giờ vẫn chưa phải lúc công bố thân phận của hung thủ, ngộ nhỡ để lộ ra ngoài, hung thủ có cơ hội cảnh giác, thì chúng ta có muốn phá án cũng sẽ khó khăn hơn nhiều."

Phương Khả Kỳ lắc đầu vừa cười vừa nói: "Tiểu Nhược, cô đừng phí công hỏi dò nữa, với tính cách của đội trưởng đội chúng ta, chưa đến thời khắc quyết định, ông ấy tuyệt đối không để lộ thiên cơ đâu."

Long Nghị nở một nụ cười khó hiểu rồi đột nhiên hỏi: "Tiểu Nhược, tôi nhớ cô đã từng nói là, năm đó Chu Lê Hoa từng có với Lâm Địch Sâm một đứa con, về sau đã đi phá cái thai đó, có đúng vậy không?"

"Đúng vậy."

"Tin này cô nghe được từ ai vậy? Có đáng tin cậy không?"

"Có một cô gái tên là Hình Vy, năm đó đã từng làm nhân viên phục vụ cùng với Chu Lê Hoa ở khách sạn Nam Châu, quan hệ giữa hai người rất tốt. Chu Lê Hoa đi phá thai, còn có Hình Vy đi cùng đấy. Về sau Chu Lê Hoa trở về quê nhà, Hình Vy tiếp tục ở lại khách sạn làm việc, bây giờ đã được thăng chức lên thành trưởng kíp rồi."

Lúc này chiếc xe cảnh sát đã gần vào đến khu vực nội thành, Long Nghị từ đằng sau nhoài lên vỗ vỗ vào vai Phương Khả Kỳ nói: "Đừng quay về cục, đi thẳng đến khách sạn Nam Châu đi."

Phương Khả Kỳ hơi lưỡng lự, nói: "Như thế này thì không ổn cho lắm, theo quy định, bữa cơm phục vụ cho quá trình làm việc không được ăn ở một khách sạn cao cấp như thế đâu."

"Ngoài việc ăn ra thì cậu không thể nghĩ đến việc gì khác hay sao?" Long Nghị cười nói: "Chúng ta đến đó là để tìm cô Hình Vy kia."

Nửa giờ đồng hồ sau, xe cảnh sát đã đến trước cửa khách sạn Nam Châu. Âu Dương Nhược đi vào trong khách sạn, tìm gặp cô gái có tên Hình Vy.

Bên cạnh bãi đỗ xe của khách sạn có một cái hồ nước, bên trong nuôi một ít cá cảnh, do xung quanh được bao bọc bởi một tường rào cây xanh nên khá yên tĩnh.

Long Nghị dẫn Hình Vy đến khu vực hàng rào ở hồ nước rồi cùng ngồi xuống đó, ông nói: "Cô Hình, chúng tôi là người của Cục Cảnh sát, cô đừng sợ, chúng tôi đến tìm cô chỉ để hỏi mấy việc thôi."

Hình Vy không nói gì cả, chỉ nhìn ông, rồi lặng lẽ gật gật đầu.

Long Nghị hỏi: "Tôi nghe nói ba năm trước, cô đã đi cùng với Chu Lê Hoa đến bệnh viện để cô ấy phá thai đúng không?"

Hình Vy gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi với cô ấy là bạn thân, mặc dù về sau cô ấy kiếm được một món hời, không còn làm việc ở khách sạn nữa, nhưng hai chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc với nhau. Hôm đó, vào một ngày tháng Tư thì phải, cô ấy đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, giọng nói như là khóc vậy, muốn tôi dẫn cô ấy đến bệnh viện phá thai. Vậy là tôi đưa cô ấy đến Bệnh viện Nhân dân ở khu vực nội thành, cô ấy bảo chi phí ở đó cũng tương đối rẻ."

"Cô chắc chắn đã tận mắt nhìn thấy cô ấy đi vào trong phòng nạo thai để phá cái thai đó chứ?"

"Điều này thì không, tôi dẫn cô ấy đến bệnh viện làm thủ tục xong, vừa mới đi cùng đến trước cửa phòng nạo thai thì có điện thoại từ khách sạn, nói là có việc gấp cần tôi trở về làm việc ngay, nên tôi mới để cô ấy lại một mình và quay về làm việc. Đến lúc tôi xong việc ở khách sạn, có gọi cho cô ấy mấy cuộc điện thoại, nhưng cô ấy đều không nghe máy, tôi tưởng là cô ấy giận mình, cho nên cũng ngại không dám liên lạc với cô ấy nữa."

"Được rồi, tôi đã hiểu. Vậy trước khi cô ấy vào phòng nạo thai, lúc hai người còn đang tiến hành kiểm tra sức khỏe, bác sỹ có nói là Chu Lê Hoa đã mang thai được mấy tháng rồi không?"

"Bác sỹ nói cái thai được năm tháng rồi."

Long Nghị đứng bật lên khỏi lan can hồ nước nói: "Cảm ơn cô rất nhiều, chúng tôi đã hỏi xong rồi, cô có thể quay về tiếp tục làm việc. Việc chúng tôi đến tìm cô, xin đừng nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả Chu Lê Hoa."

Lúc về đến xe, Long Nghị hỏi Âu Dương Nhược: "Mẹ của Chu Lê Hoa nói ba năm trước lúc Chu Lê Hoa trở về nhà là vào khoảng tháng Chín có đúng không?"

Âu Dương Nhược gật đầu nói: "Đúng vậy", sau đó hỏi tiếp: "Đội trưởng Long, rốt cuộc thì anh đang nghi ngờ điều gì vậy? Tôi loạn hết lên rồi."

"Mẹ của Chu Lê Hoa nói, ba năm trước, vào khoảng tháng Chín, lúc Chu Lê Hoa trở về nhà, cơ thể hết sức yếu ớt, giống như là mắc bệnh trọng vậy. Mà Hình Vy nói, khoảng thời gian tháng Tư, cô ấy đã dẫn Chu Lê Hoa đi phá thai, lúc đó Chu Lê Hoa đã có bầu được năm tháng. Cô nói xem, giả

dụ cô ấy không phá thai, mà sinh đứa con trong bụng ra, vậy thì đứa bé đó sẽ được sinh ra vào khoảng thời gian nào?"

"Người ta mang thai chín tháng mười ngày, nếu tính ra, thì thời gian sinh con là vào khoảng tháng Chín..." Âu Dương Nhược đột nhiên hiểu ra: "Đội trưởng Long, anh đang nghi ngờ Chu Lê Hoa lúc đó không hề phá cái thai trong bụng phải không?"

"Đúng, ngay từ lúc nghe cô Chu nói rằng Chu Lê Hoa về nhà vào khoảng tháng Chín, sắc mặt trắng bệch, toàn thân vô cùng yếu ớt, phải nghỉ ngơi an dưỡng hơn một tháng mới dần dần hồi phục, tôi đã nghĩ, ngoài việc sinh con ra thì còn loại bệnh gì có thể khiến cho một người phụ nữ đã yếu ớt như vậy mà lại không chịu đến gặp bác sỹ đây? Bây giờ sau khi hỏi Hình Vy, hai khoảng thời gian này trùng khớp với nhau. Nếu căn cứ vào cách giải thích này, thì mọi chuyện đều đã thông suốt rồi: Tháng Tư năm đó, Chu Lê Hoa đi bệnh viện phá thai, nhưng vào thời khắc chuẩn bị bước vào phòng phẫu thuật, cô ấy đã chùn bước, không phá cái thai nữa, mà lặng lẽ tìm đến một nơi nào đó để sinh đứa bé trong bụng ra. Thời điểm đứa bé được sinh ra chính là vào tháng Chín."

Phương Khả Kỳ nói: "Cái này không khó để điều tra ra, chỉ cần đến Bệnh viện Nhân dân điều tra lại hồ sơ bệnh nhân ba năm trước là có thể biết được Chu Lê Hoa rốt cuộc đã phá thai hay chưa thôi."

Long Nghị vỗ mạnh vào vai anh: "Vậy cậu còn không mau tăng tốc đi!"

Phương Khả Kỳ vâng lệnh lập tức nhấn ga phóng đi. Chiếc xe cảnh sát phóng như bay trên tuyến đường chính khu vực nội thành, chưa đến mười phút sau đã có mặt ở Bệnh viện Nhân dân.

Long Nghị tìm đến người phụ trách bệnh viện, xuất trình giấy tờ cảnh sát rồi trình bày nguyên nhân đến đây.

Người phụ trách bệnh viện thái độ rất hợp tác, đầu tiên là tìm hồ sơ thống kê người bệnh thuộc khoa phụ sản cách đây ba năm, sau đó tiếp tục tìm đến hồ sơ người bệnh vào khoảng thời gian tháng Tư, trực tiếp tra cứu tên Chu Lê Hoa, chẳng mấy chốc đã có kết quả.

Hồ sơ bệnh nhân hiển thị, ba năm trước, tức là vào ngày 12 tháng Tư, Chu Lê Hoa đã đến bệnh viện để thực hiện việc phá thai. Các bác sỹ tiến hành kiểm tra cho cô trước, và xác định cái thai trong bụng đã được năm tháng tuổi, nếu muốn phá thai, thì không thể sử dụng phương pháp nạo thai được nữa mà chỉ có cách phẫu thuật nong thai. Trên tờ đơn xin phẫu thuật đã có chữ ký chấp thuận của Chu Lê Hoa. Nhưng phần kết quả trị liệu bên dưới tờ đơn lại để trống, chỉ thấy viết mấy chữ: "Bệnh nhân tự ý rời bệnh viện, phẫu thuật không hoàn thành". Dưới cùng, là chữ ký của bác sỹ trực ban. Mặc dù nét chữ viết như rồng bay phượng múa, nhưng Long Nghị vẫn lờ mờ nhìn ra được, bác sỹ ký tên là Tô Xương Bình.

Long Nghị nói: "Vị bác sỹ tên Tô Xương Bình này hiện tại có còn ở bệnh viện không? Tôi muốn nói chuyện với bà ấy."

Người phụ trách bệnh viện khuôn mặt lộ rõ vẻ khó khăn và nói: "Việc này thì... tôi e là rất khó."

"Tại sao lại khó?"

"Bà ấy xảy ra chuyện rồi." Người phụ trách bệnh viện nói với giọng khó xử: "Nửa năm trước, bà ấy đã bị người của Cục Cảnh sát các anh bắt đi rồi."

Hóa ra vị bác sỹ họ Tô này đã lợi dụng chức quyền, câu kết với một tập đoàn mua bán trẻ em ở bên ngoài, bà ta phụ

trách việc tìm kiếm những cô gái khỏe mạnh mang thai đi một mình đến khoa phụ sản bệnh viện để phá thai, đồng thời giới thiệu lại những cô gái này cho tập đoàn mua bán trẻ em, người của tập đoàn sẽ đến giả vờ bắt chuyện với những cô gái mang thai, sau đó gạ gẫm mua lại đứa trẻ với giá cao, hoặc là giở thủ đoạn lừa lọc gì đó, tiếp theo là mang sản phụ về một địa điểm bí mật cho họ sinh con tại đó, rồi bán lại đứa bé với cái giá rất cao cho những gia đình đang cần có con. Khoảng hơn nửa năm trước, cơ quan công an đã tiến hành điều tra vụ án mua bán trái phép trẻ em với quy mô lớn này, bắt giữ không ít những kẻ phạm tội, vị bác sỹ họ Tô này tiếp tay cho kẻ xấu, đương nhiên cũng không tránh khỏi liên lụy.

Tại Cục Cảnh sát thành phố, những vụ án liên quan đến lừa đảo buôn bán trẻ em thường do bộ phận chống lừa đảo phụ trách điều tra.

Về đến Cục Cảnh sát, Long Nghị lập tức tìm đến bộ phận chống lừa đảo, gặp chủ nhiệm bộ phận là Lão Viên để hỏi thăm tình hình, bộ phận chống lừa đảo đúng là có tiến hành triệt phá một đường dây mua bán trái phép trẻ em rất lớn vào tháng Tư năm nay, triệt phá cả một tổ chức tội phạm mua bán trẻ em.

Tổ chức tội phạm mua bán trẻ em này không giống với những kẻ buôn bán trẻ em theo hình thức bắt cóc hay dùng vũ lực, bọn chúng thường đến bệnh viện tìm kiếm những sản phụ phù hợp tiêu chuẩn, sau đó mang họ đến một địa điểm cực kỳ bí mật, cho họ sinh con tại đó, rồi đem những đứa trẻ được sinh ra bán lại với giá cao. Vụ án này có liên quan đến một loạt các y bác sỹ đang làm việc tại bệnh viện, trong đó có cả bác sỹ Tô Xương Bình của Bệnh viện Nhân dân khu vực nội thành.

Long Nghị ngỏ ý muốn gặp Tô Xương Bình nhưng Lão Viên thở dài nói: "Bà ta đã chết rồi, nửa năm trước, bà ta đã thắt cổ tự tử ngay trên chiếc giường của mình trong phòng tạm giam."

Long Nghị "ừm" một tiếng, trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi lại hỏi: "Đã bắt được kẻ đứng đầu tập đoàn buôn bán trẻ em này hay chưa?"

"Lão đại của bọn chúng là một người phụ nữ tên Mã Kỳ Kỳ, lúc hoạt động bí mật, bà ta sử dụng một biệt danh khác là Trương Phương. Mã Kỳ Kỳ hiện tại đã sa lưới rồi, còn đang bị nhốt trong phòng giam, công tác điều tra vụ án này về cơ bản đã hoàn tất, trước mắt chỉ còn đợi kết quả thẩm phán của tòa án nữa thôi. Bà ta đã thực hiện mua bán gần một trăm đứa trẻ, tình tiết phạm tội vô cùng nghiêm trọng, có lẽ không thoát được cái án tử hình đâu."

Long Nghị lập tức đến phòng giam để gặp người đàn bà buôn bán trẻ em tên Mã Kỳ Kỳ.

Người đàn bà này tầm ba bảy, ba tám tuổi, tóc uốn xoăn, mặc bộ áo tù màu vàng, dù nhìn bà ta gầy mòn đi trông thấy, nhưng trạng thái tinh thần có vẻ vẫn khá tốt.

Long Nghị ngồi đối diện với bà ta, cách nhau một cái bàn, ông hỏi: "Tôi là người của đội cảnh sát hình sự Cục Cảnh sát thành phố, hiện tại đang tiến hành điều tra một vụ án mạng, có vài câu muốn hỏi cô, hy vọng cô sẽ hợp tác trả lời thành thật."

Mã Kỳ Kỳ cười gượng nói: "Tôi tự biết mình đã mắc phải những tội danh gì, con người ta trước khi chết đều sẽ nói những lời thật lòng, anh hỏi cái gì thì tôi trả lời cái đó là được. Chỉ có điều, trước khi anh bắt đầu đặt câu hỏi, có thể cho tôi xin một điếu thuốc không?"

Long Nghị rút ra một điếu thuốc, châm lửa đưa cho bà ta, sau đó lại rút điện thoại, mở tấm hình chụp Chu Lê Hoa lên, hỏi: "Cô có biết người này không? Cô ấy có phải cũng đã từng sinh con ở chỗ các người?"

Mã Kỳ Kỳ nhả ra một làn khói thuốc, nhìn bức hình rồi nói: "Trông cũng hơi quen, nhưng tôi không nhớ lắm."

Long Nghị nói: "Cô nhìn kỹ đi."

Mã Kỳ Kỳ tập trung ánh mắt vào bức hình, nhìn kỹ lại một lần nữa, đột nhiên nói: "À, hóa ra là cô ấy, tôi nhớ ra rồi, cô gái này hình như họ Chu thì phải, đúng là đã từng sinh một đứa con trai ở chỗ chúng tôi. Chỉ có điều lý do mà tôi vẫn còn nhớ cô ấy không phải là vì cô ấy đã bán con cho tôi mà là vì vào khoảng đầu năm nay, cô ấy đã gọi điện cho tôi. Tôi cứ thắc mắc mãi tại sao cô ấy lại biết được số điện thoại của mình, bây giờ nghĩ kỹ lại hình như lúc tìm thấy cô ấy ở bệnh viện, tôi đã đưa số điện thoại của mình cho cô ấy. Có lẽ lúc đó cô ấy đã lưu số vào điện thoại rồi."

"Cô ấy gọi điện cho cô để làm gì?"

"Cô ấy hỏi tôi đã bán đứa con của cô ấy đi đâu rồi."

"Vậy cô trả lời thế nào?"

"Tôi đương nhiên là không nói cho cô ấy biết rồi, cái này là nguyên tắc trong nghề."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó cô ấy bảo, bây giờ cô ấy tha thiết muốn lấy lại đứa con của mình, chỉ cần tôi có thể giúp cô ấy tìm được đứa bé về, cô ấy sẵn sàng bỏ ra một trăm vạn. Tôi cũng có chút động lòng, cho nên đã liên lạc với gia đình mà trước đây đã mua đứa bé đó, nhưng người ta sống chết không đồng ý trả lại đứa trẻ cho tôi, có trả họ bao nhiêu tiền cũng không ăn

thua. Tôi mới thông báo lại kết quả như vậy cho cô gái họ Chu kia, cô ấy lập tức nói: 'Chị cho em biết, đứa bé đã được bán đi đâu, em tự đến nơi tìm họ.' Tôi bảo: 'Em có tìm đến người ta cũng không ích gì đâu. Mặc dù đứa trẻ là do em sinh ra, nhưng em cũng đã nhận tiền và chấp nhận bán nó đi rồi thì em cũng là một kẻ buôn trẻ em thôi, lúc cảnh sát bắt được thì em cũng phải ngồi tù. Hơn nữa, nếu chị cho em biết địa chỉ của người mua thì cũng sẽ vi phạm quy tắc nghề nghiệp của bọn chị.' Cô ấy vẫn nhất quyết không từ bỏ, bèn van nài tôi: 'Em sẽ chuyển khoản luôn cho chị 10 vạn tệ, để mua thông tin về gia đình đó, có được không?' Tôi mới nghĩ kiếm được 10 vạn tệ cũng không đến nỗi nào nên đã đồng ý. Sau khi nhận tiền, tôi đã nói cho cô ấy toàn bộ thông tin về vị khách đã mua đứa trẻ."

"Vị khách hàng đó là ai? Sống ở đâu?"

"Người mua là Vu Thành Toàn, sống tại tiểu khu Phú Lâm Uyển trên đường Phú Dân thành phố Nam Châu."

Lúc rời khỏi phòng giam, Long Nghị nói với Âu Dương Nhược và Phương Khả Kỳ: "Lập tức đi bắt Chu Lê Hoa và Lâm Địch Sâm!"

CHƯƠNG 13: ĐỨA TRẺ LÀ CON AI?

Chu Lê Hoa và Lâm Địch Sâm lần lượt bị hai đội cảnh sát hình sự bắt về Cục Cảnh sát, lúc này trời đã chạng vạng.

Dưới ánh chiều tà, những tia nắng còn sót lại của vầng mặt trời phía Tây đang lặn dần chiếu lên tòa nhà trụ sở Cục Cảnh sát, tạo nên một màu đỏ như máu.

Chu Lê Hoa và Lâm Địch Sâm lần lượt bị các chiến sĩ cảnh sát đẩy từ hai chiếc xe xuống, vừa ngẩng đầu lên, cả hai nhìn thấy đối phương tay cũng bị đeo còng, nhất thời đều sững sờ.

Lâm Địch Sâm khẽ mở miệng, hình như định nói với Chu Lê Hoa câu gì đó, thì Phương Khả Kỳ đẩy đẩy mấy cái lên vai ông ta nói: "Đừng mất thời gian nữa, mau đi đi!"

Âu Dương Nhược xin ý kiến đội trưởng: "Hai nghi phạm đã lần lượt bị bắt vào phòng giam, đội trưởng Long, anh chuẩn bị thẩm vấn ai trước?"

Long Nghị khoan thai nhả ra một hơi thuốc, dùng lực ấn

mạnh đầu thuốc hút dở trên tay mình vào trong cái gạt tàn rồi nói: "Đưa cả hai người họ lên phòng thẩm vấn đi, thẩm vấn cả hai một lúc, tiết kiệm thời gian công sức."

Âu Dương Nhược ngẩn người: "Như thế có lẽ không ổn đâu, nếu như hai người thông đồng bịa đặt khẩu cung thì..."

Long Nghị nói: "Yên tâm đi, tôi đã có tính toán hết rồi."

Trong phòng thẩm vấn đặt một chiếc bàn hình chữ nhật, Chu Lê Hoa và Lâm Địch Sâm mỗi người ngồi một đầu.

Làm đúng theo ý Long Nghị, Âu Dương Nhược không bắt hai người ngồi vào ghế thẩm vấn, mà chỉ đeo còng vào tay họ rồi để họ ngồi trên hai chiếc ghế bình thường trong suốt quá trình thẩm vấn.

Long Nghị chầm chậm bước vào phòng, đưa cho Lâm Địch Sâm một điếu thuốc, làm ra vẻ rất thoải mái nói: "Có người nói, hút thuốc có thể giúp giải tỏa căng thẳng một cách rất hiệu quả."

Lâm Địch Sâm cúi xuống nhìn, lắc đầu nói: "Cảm ơn, tôi không hút thuốc."

Long Nghị "ừm" một tiếng, nói: "Thương gia thành đạt như anh, rất ít người không hút thuốc đấy."

Lâm Địch Sâm nói bằng giọng lạnh lùng: "Tôi bình thường chỉ hút thuốc lá loại Cửu Ngũ Chí Tôn[1], mấy loại thuốc rẻ tiền dưới 200 tệ một bao, tôi thường không hút."

Long Nghị bóp chặt bao thuốc hiệu Hồng Song Hỷ giá mười mấy tệ ở trong tay, không khỏi cười khổ, lấy lại điếu thuốc mình vừa đặt trên bàn.

Ông hỏi: "Có biết tại sao tôi lại mời các vị về Cục Cảnh

1. Cửu Ngũ Chí Tôn: Thuốc lá hiệu Nam Kinh, được người dân Trung Quốc gọi là thuốc lá Hoàng đế (Cửu Ngũ Chí Tôn).

sát không?" Lúc nói câu này, ông quay đầu, đột nhiên chuyển ánh mắt về phía Chu Lê Hoa.

Chu Lê Hoa sắc mặt trắng bệch, gật đầu theo phản xạ, nhưng rất nhanh đã ý thức được vấn đề, bèn vội vã lắc đầu.

Long Nghị thấy cả hai người đều không chịu mở miệng, nét mặt ông trở nên nghiêm khắc, nói: "Nếu đã vậy thì chúng ta bắt đầu nói từ cái chết của Thái Cường nhé:

Sáng tinh mơ ngày 10 tháng Sáu năm nay, có một người đàn ông cao trên một mét tám, đi giày da, đã mượn cớ muốn mua thuốc lá, gõ cửa tiệm bánh bao Tiểu Thái, rồi nhân lúc ông chủ tiệm Thái Cường không để ý, đã dùng vũ lực ập cửa xông vào, sau đó đâm chết anh ta bằng một con dao gọt hoa quả.

Sau khi hung thủ giết chết Thái Cường, đã dùng chính chiếc chìa khóa trên người anh ta khóa cửa tiệm bánh bao lại, rồi gọi một nhân viên trẻ dưới trướng mình có tên là Mao Tử đến một địa điểm gần đó, nhờ cậu ta giúp mình đánh một chiếc chìa khóa mới y hệt.

Mao Tử đương nhiên không biết chiếc chìa khóa này dùng để làm gì, chỉ nghĩ rằng đó là chìa khóa nhà sếp mình, nên lập tức tìm đến cửa tiệm sửa khóa của Hồ sư phụ ở gần đó, nhờ Hồ sư phụ đánh cho một chiếc chìa khóa mới.

Hung thủ quay lại hiện trường, mở cửa tiệm bánh bao, đặt chiếc chìa khóa gốc về đúng vị trí cũ trên người Thái Cường, đồng thời cũng dùng gậy lau nhà lau sạch sẽ tất cả mọi dấu vết ở hiện trường, lúc rời khỏi cửa, hắn dùng chiếc chìa khóa vừa đánh được để khóa cửa tiệm bánh bao lại, biến nơi đó thành một mật thất và cuối cùng ung dung rời khỏi. Ngày hôm sau, hung thủ cho Mao Tử một khoản tiền, bảo cậu ta trở về quê nhà ở Tứ Xuyên."

Long Nghị nói đến đây, bỗng chuyển ánh mắt về phía Lâm Địch Sâm rồi hỏi: "Tổng giám đốc Lâm, anh có biết hung thủ đã giết hại Thái Cường là ai không?"

"Thật nực cười, tôi làm sao biết được?" Lâm Định Sâm cười lạnh lùng nói.

"Không, anh biết đấy." Long Nghị đột ngột đứng dậy, hai tay chống lên mặt bàn, tư thế như một con báo đang chuẩn bị lao tới vồ mồi vậy: "Anh biết rõ hơn ai hết, bởi vì hung thủ giết chết Thái Cường chính là anh!"

"Ăn nói hồ đồ!" Lâm Địch Sâm dùng cánh tay đang bị còng đập mạnh xuống bàn, rồi đứng phắt dậy nói: "Anh có chứng cứ gì mà nói tôi là hung thủ?"

"Nói về chứng cứ, thực ra rất đơn giản, hung thủ cho rằng lau dọn sạch sẽ hiện trường thì sẽ không để lại bất kỳ một đầu mối gì nữa, nhưng hắn ta không biết rằng, chỉ vì một chút sơ suất bất cẩn nhỏ của mình, đã để lại một manh mối chí mạng dành cho hắn.

"Manh mối gì?"

"Hung thủ lúc đó không hề lật cái xác của Thái Cường lên để lau dọn phần nền nhà ở vị trí bên dưới cái xác, chính ở vũng máu bên dưới thi thể ấy, cảnh sát đã thu thập được một vết giày da nam hiệu Larento cỡ 42. Qua quá trình điều tra so sánh, chúng tôi đã xác minh chủ nhân của vết giày này, chính là anh đó Lâm Địch Sâm ạ, mà đôi giày da hiệu Larento đã tạo nên dấu vết ở hiện trường, bây giờ vẫn đang nằm trong tủ giày nhà anh. Người của chúng tôi hiện giờ đang tiến hành lục soát căn hộ của anh, tôi tin rằng sẽ mau chóng mang đôi giày đó đến trước mặt anh thôi."

"Các người dựa vào cái gì mà dám khám nhà tôi?" Lâm Địch Sâm hình như cuối cùng cũng đã tìm ra lý do để phản

công, ông ta đập bùm bụp xuống bàn: "Tôi phải tố cáo các người, là người hành pháp mà lại phạm pháp, dùng vũ lực để xông vào nhà dân, hành động tùy tiện, vu oan cho người tốt."

Long Nghị đột nhiên bật cười, nói: "Thứ nhất, chúng tôi có lệnh khám nhà, cho nên việc dùng vũ lực để xông vào nhà dân là không có. Thứ hai, vu oan cho người tốt sao? Cái này thì lại càng không đúng. Cậu Mao Tử đó, là người Toại Ninh Tứ Xuyên, chúng tôi đã liên hệ được với cảnh sát Toại Ninh, họ đã bắt tạm giam Mao Tử rồi, qua bước đầu thẩm vấn, Mao Tử đã khai báo vào sáng tinh mơ ngày 10 tháng Sáu, anh có bảo cậu ta đi tìm thợ đánh một chiếc chìa khóa mới. Vụ án này, nhân chứng vật chứng đều rõ ràng rành, anh còn có lời gì để nói nữa đây?"

"Tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo anh." Lâm Địch Sâm hít một hơi thật sâu, rõ ràng đang cố gắng hết sức để kìm chế lại trạng thái tinh thần kích động của bản thân, "Anh nói tôi là hung thủ giết người, vậy tôi hỏi anh, tôi và anh Thái Cường đó chẳng có một tí quan hệ nào, từ trước tới giờ không thù không oán, anh nói xem, tại sao tôi lại phải xuống tay hạ sát anh ta chứ? Tại sao tôi phải giết một người chẳng có liên quan gì tới mình?"

"Về việc này, phải đề cập đến động cơ giết người của ông rồi." Âu Dương Nhược bước đến trước mặt ông ta, trong đầu đã có sẵn tính toán, cô nói: "Sở dĩ ông giết Thái Cường, là vì anh ta đã cưỡng hiếp Chu Lê Hoa và hơn nữa anh ta còn nói lần sau còn đến quấy rầy cô ấy. Chu Lê Hoa trong cơn tuyệt vọng không biết làm gì, đành phải gọi điện cầu cứu ông. Nhằm giúp Chu Lê Hoa báo mối thù bị làm nhục và cũng là để cắt đứt hậu họa về sau cho cô ấy, ông đã nảy sinh động cơ giết người đối với Thái Cường."

"Suy đoán này của cô, ít nhất cũng có đến hai lỗ hổng." Lâm Địch Sâm nhếch mép nở một nụ cười mỉa mai: "Thứ nhất, tôi và Chu Lê Hoa, sau khi cô ấy đến làm tại siêu thị của tôi vào khoảng tháng Chín năm nay, chúng tôi mới gặp gỡ nhau. Lúc Thái Cường bị giết, là vào tháng Sáu, lúc đó về cơ bản tôi vẫn còn chưa biết Chu Lê Hoa là ai, cô ấy có gặp phải nỗi oan khuất gì, thì cũng làm sao có thể cầu xin một người lạ như tôi? Thứ hai, nếu đúng là cô ấy bị kẻ khác làm nhục, thì có thể đường hoàng đi báo cảnh sát để xin giúp đỡ, chứ tại sao lại tìm kiếm sự giúp đỡ từ một người không quen biết?"

Long Nghị nói: "Tôi sẽ thay mặt nữ trợ thủ của mình để giải thích hai điểm này. Thứ nhất, thời điểm xảy ra vụ án mạng của Thái Cường, anh và Chu Lê Hoa không những đã quen biết nhau, mà còn có quan hệ rất mật thiết, về việc này, lát nữa khi đưa ra lập luận của mình, tôi sẽ bổ sung chứng cứ cho anh thấy. Thứ hai, anh giết chết Thái Cường, không hoàn toàn là do anh ta đã làm nhục Chu Lê Hoa, mà còn vì một nguyên nhân quan trọng hơn, đó là anh ta nắm trong tay chứng cứ phạm tội của Chu Lê Hoa, mà một khi bằng chứng này bị lộ ra, sẽ khiến cho việc quan trọng mà hai người đang làm trở thành công cốc."

"Nực cười, trong tay anh ta có chứng cứ gì chứ?"

"Anh ta đã biết hung thủ hạ độc giết chết Vu Thành Toàn là ai và còn nhìn thấu được thủ đoạn gây án của hung thủ trước cả cảnh sát."

Trong lúc xem lại đoạn video mà camera trước cổng tiểu khu Phú Lâm Uyển đã quay được vào cái đêm Thái Cường cưỡng bức Chu Lê Hoa, Long Nghị đã chú ý đến cốc Coca mua ở quán McDonald's mà Thái Cường đang cầm trên tay, lúc nghe Âu Dương Nhược nói rằng trong cốc đó có bỏ đá

lạnh thì trong đầu ông chợt lóe lên một ý nghĩ, bí mật về cái chết của Vu Thành Toàn làm đau đầu phía cảnh sát suốt một thời gian dài, cuối cùng cũng đã được giải mã hoàn toàn.

Điều bí mật nằm trong chuyện này, thực ra rất đơn giản, bởi vì thời tiết nóng nực, nhằm giải nhiệt cho cơ thể, vào mùa hè, mỗi khi Vu Thành Toàn lái xe đi làm, đều có thói quen bỏ đá lạnh vào trong bình trà. Và ngày mà anh ta bị hại, hung thủ đã cho vài viên thuốc diệt chuột vào trong những cục đá lạnh đó...

Do chiếc bình trà mà anh ta sử dụng có tính năng giữ lạnh, có thể giúp cho nhiệt độ trong bình được bảo toàn trong một khoảng thời gian dài mà không bị thay đổi, cho nên phải gần một tiếng đồng hồ sau khi rời khỏi nhà, những cục đá lạnh ở trong bình trà mới tan chảy hoàn toàn. Sau khi những cục đá lạnh này tan ra, nước trà ở trong bình đương nhiên sẽ biến thành thuốc độc.

Mà người duy nhất có thể thoải mái đụng vào bình trà mà không bị Vu Thành Toàn phát hiện, chỉ có thể là vợ của anh ta - Chu Lê Hoa.

Thái Cường từng bị hiểu lầm là hung thủ sát hại Vu Thành Toàn và bị bắt tạm giam, sau khi anh ta được gột sạch hiềm nghi trở về nhà, mới nhớ lại khung cảnh Vu Thành Toàn sáng hôm xảy ra án mạng đã ghé vào tiệm anh ta ăn sáng. Lúc Vu Thành Toàn đứng dậy chuẩn bị rời đi, đã để quên chiếc bình trên bàn ăn trong tiệm bánh bao, lúc Thái Cường cầm chiếc bình lên và đuổi theo đưa cho Vu Thành Toàn, chiếc bình khẽ lay động, anh ta mới cảm giác hình như trong bình có thứ gì đó giống như là đá lạnh, đang va vào thành bình tạo nên những âm thanh lạch cạch nhỏ nhỏ.

Cũng chính vì nghĩ tới "đá lạnh", cho nên anh ta rất

nhanh đã hiểu được người ta làm thế nào để hạ độc giết chết Vu Thành Toàn, hơn nữa, anh ta còn biết chính Chu Lê Hoa là hung thủ hạ độc giết chết Vu Thành Toàn. Anh ta đã không lập tức báo cho cảnh sát mà muốn biến việc này thành một điểm yếu để uy hiếp Chu Lê Hoa, nhằm thỏa mãn thú tính của mình.

Sở dĩ tối hôm đó anh ta cầm cốc Coca mua từ quán McDonald's đến tìm Chu Lê Hoa, là vì anh ta cũng không dám tin tưởng một trăm phần trăm vào phán đoán của mình cho nên mới thử dùng "đá lạnh" để thám thính phản ứng của Chu Lê Hoa.

Tối hôm đó, sau khi Thái Cường mặc quần áo, thỏa mãn rời khỏi nhà Chu Lê Hoa, cô ta liền gọi điện thoại cho Lâm Địch Sâm, báo cho ông ta biết rằng Thái Cường đã biết cô ta chính là hung thủ giết chết Vu Thành Toàn.

Nhằm tránh việc Thái Cường phá hỏng kế hoạch của mình và Chu Lê Hoa, Lâm Địch Sâm đành phải ra mặt, tự mình động thủ hạ sát Thái Cường, giết người diệt khẩu.

Chu Lê Hoa nghe Long Nghị nhắc đến hai chữ "diệt khẩu", toàn thân chợt run lên, suýt chút nữa thì ngã tuột khỏi ghế.

Âu Dương Nhược vội vàng giơ tay giữ chặt cô ta lại.

Long Nghị trừng mắt nhìn Chu Lê Hoa nói: "Còn về nguyên nhân tại sao cô lại hạ độc giết chết chính người chồng của mình, việc này nói ra thì tương đối phức tạp."

Ba bốn năm về trước, Chu Lê Hoa trở thành tình nhân của Lâm Địch Sâm, mang trong mình đứa con của ông ta. Sau khi vợ Lâm Địch Sâm biết được chuyện này, ông ta vì áp lực nên phải chia tay với Chu Lê Hoa.

Chu Lê Hoa đau khổ tuyệt vọng, quyết định đến bệnh viện để bỏ đứa con mà mình đang mang trong bụng, nhưng vào khoảnh khắc lúc cô ta chuẩn bị bước vào phòng phá thai, Mã Kỳ Kỳ - kẻ buôn bán trẻ em với biệt danh Trương Phương, đã thuyết phục được Chu Lê Hoa, sinh đứa con ra và bán lại cho bà ta với giá 10 vạn tệ.

Chu Lê Hoa sau khi hoàn thành "nhiệm vụ", đau đớn mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể xác, quyết định rời xa thành phố đã làm cho cô ta tổn thương, trở về quê cũ nghỉ ngơi an dưỡng.

Nhưng không bao lâu sau, gia đình Lâm Địch Sâm cũng xảy ra biến cố, một vụ tai nạn giao thông đã cướp đi sinh mạng đứa con trai mà ông ta yêu thương nhất, sau đó người vợ cũng không chịu được cú sốc lớn, liền ly hôn với ông ta.

Vụ tai nạn ấy, không những khiến cho Lâm Địch Sâm mất đi con trai, mà di chứng sau vụ tai nạn còn khiến cho ông ta mất đi khả năng làm cha, ông ta không bao giờ có thể có con được nữa.

Đang trong lúc tuyệt vọng, Lâm Địch Sâm nghe ngóng được thông tin rằng Chu Lê Hoa sau khi mang thai đứa con của mình đã không phá bỏ mà sinh ra rồi bán cho người khác.

Vậy là ông ta đến tận nhà tìm Chu Lê Hoa, hứa hẹn rằng, chỉ cần cô ta giúp Lâm Địch Sâm tìm lại đứa con của mình, thì ông ta ngay lập tức sẽ kết hôn với cô. Và chỉ cần có thể mang đứa bé trở về, tốn bao nhiêu tiền ông ta cũng chấp nhận.

Chu Lê Hoa bèn gọi điện cho kẻ buôn bán trẻ em Trương Phương - Mã Kỳ Kỳ, ngỏ ý muốn mua lại đứa con của mình với bất cứ giá nào.

Nhưng Mã Kỳ Kỳ nói với cô ta, khách hàng kia không đồng ý bán lại đứa con.

Chu Lê Hoa đành phải bỏ ra một khoản "phí thông tin", nhằm moi được tất cả những thông tin về vị khách kia từ phía Mã Kỳ Kỳ. Người đã mua đứa bé, chính là tài xế taxi Vu Thành Toàn, sống ở tiểu khu Phú Lâm Uyển.

Nhằm đoạt lại đứa trẻ, Chu Lê Hoa và Lâm Địch Sâm đã cùng nhau xây dựng một kế hoạch bí mật.

Đầu tiên, Chu Lê Hoa kết hôn với người đàn ông trung niên góa vợ tên Vu Thành Toàn và trở thành mẹ kế của đứa bé, sau đó lại nghĩ cách trừ khử Vu Thành Toàn, như vậy cô ta sẽ trở thành người giám hộ hợp pháp duy nhất của đứa bé. Sau đó, cô ta sẽ mang theo đứa con của mình, kết hôn cùng Lâm Địch Sâm. Và như vậy, cô ta, Lâm Địch Sâm và đứa con sẽ có thể danh chính ngôn thuận trở thành một gia đình.

Đương nhiên, nhằm tránh để người khác nghi ngờ, Lâm Địch Sâm đã giả vờ không quen biết Chu Lê Hoa, tận đến khi Chu Lê Hoa đến siêu thị của ông tạ làm nhân viên, hai người mới có duyên tình cờ gặp gỡ rồi "nảy sinh tình cảm."

Kế hoạch của hai người vốn dĩ đang được tiến hành rất thuận lợi, sau khi Chu Lê Hoa bỏ độc vào trong đá lạnh để hạ sát Vu Thành Toàn, không có ai nghi ngờ cô ta, kể cả cảnh sát.

Nhưng đúng lúc này đã xuất hiện một tình huống bất ngờ, đó chính là việc Thái Cường - ông chủ tiệm bánh bao Tiểu Thái đã vô tình khám phá ra bí mật trong kế hoạch giết người của cô ta và biết được cô ta chính là hung thủ giết chết Vu Thành Toàn. Để "Kế hoạch đoạt con" không trở thành công cốc, Lâm Địch Sâm không thể không ra mặt, động thủ triệt hạ Thái Cường.

Long Nghị nói đến đây, quay sang nhìn Chu Lê Hoa và Lâm Địch Sâm, hỏi: "Xin hỏi hai vị có còn điều gì muốn bổ sung không?"

Lâm Địch Sâm cuối cùng cũng từ từ cúi đầu xuống, một hồi lâu, mới thở dài nói: "Nếu các người đã biết hết mọi chuyện, vậy thì tôi còn gì để nói nữa đây? Tôi nhận tội, tôi thừa nhận tất cả mọi kế hoạch đều là do tôi nghĩ ra, tôi chính là chủ mưu, nếu các người muốn xử bắn thì hãy để tôi lĩnh chịu, nhưng cầu xin các người tha cho Lê Hoa, cô ấy còn phải chăm sóc cho đứa bé..."

Chu Lê Hoa đột nhiên không kìm chế được cảm xúc, cô ta vừa khóc vừa vùng vẫy trên ghế, gào lên: "Con tôi! Tôi chỉ muốn tìm lại con mình thôi mà, Tiểu Toàn là con của tôi..."

...

Một tuần sau, kết quả so sánh DNA giữa Vu Tiểu Toàn và Lâm Địch Sâm đã được công bố, sự thực là, hai người không hề có quan hệ huyết thống.

Có người nói năm đó, không lâu sau khi Vu Thành Toàn bỏ tiền mua đứa con của Chu Lê Hoa, vợ anh ta đột nhiên lại mang thai một cách kỳ diệu. Vậy nên anh ta lại bán đứa con mà mình mua được cho người khác, đứa trẻ được giữ lại, chính là con ruột anh ta.

Cũng có người nói, người cặp bồ với Chu Lê Hoa, không chỉ có một mình Lâm Địch Sâm.

Chân tướng sự việc rốt cuộc là thế nào, vẫn còn đang trong quá trình điều tra.

HẾT

NHẬT KÝ SĂN ĐUỔI TỘI ÁC

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Số 18 Nguyễn Trường Tộ, Q. Ba Đình, TP. Hà Nội
Tel: (024) 37161518 - (024) 37163409 - Fax: (024) 38294781
Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.vn
E-mail: tonghopvanhoc@vnn.vn
* Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh
Số 290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3, TP. Hồ Chí Minh
Điện thoại: (028) 38469858 - Fax: (028) 38483481
* Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng
Số 344 Trưng Nữ Vương, TP. Đà Nẵng
Điện thoại - Fax: (0236) 3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản : Nguyễn Anh Vũ
Biên tập : Nguyễn Thị Hồng Hạnh
Biên tập Phúc Minh Books: Thùy Dương
Vẽ bìa : Phúc Minh Books
Sửa bản in : Phùng Ngọc Hương - Nguyệt Anh
Trình bày : Hồng Lam
Theo dõi in : Quang Dũng

Liên kết xuất bản:
CÔNG TY CP ĐẦU TƯ TM & PHÁT TRIỂN PHÚC MINH
Miền Bắc: Số A10, Lô 4, ĐTM Định Công, Q. Hoàng Mai, TP. Hà Nội
Tel/Fax: (024) 3640 8818 - Hotline: 0985 570 398 - 0962 574 848
Miền Nam: Số 138 Nguyễn Hữu Dật, P. Tây Thạnh, Q. Tân Phú, TP. Hồ Chí Minh
Tel/Fax: (028) 6296 3839 - Hotline: 0985 570 398 - 0962 574 848
Email: phucminhbooks@gmail.com - Website: http://phucminhbooks.com
Fanpage: phucminhbooks - phucminhkids - Tuần Của Bé

In 2000 cuốn, khổ 16x24 cm tại Công ty TNHH In - Thương mại Thuận Phát
Địa chỉ: Tổ dân phố Văn Trì, P. Minh Khai, Q. Bắc Từ Liêm, TP. Hà Nội
ĐKXB số: 2589-2017/CXBIPH/45-169/VH cấp ngày 09/8/2017
QĐXB số: 1266/QĐ-VH cấp ngày 09/8/2017
Mã ISBN: 978-604-957-356-9
In xong và nộp lưu chiểu quý III năm 2017

MỤC LỤC

Vụ án thứ nhất: Giải mã toa tàu bí mật.....5
Chương 1: Ngụy tạo hiện trường.....7
Chương 2: Tên sát nhân quái dị.....20
Chương 3: Thần thám xuất kích.....29
Chương 4: Lần theo dấu vết.....40
Chương 5: Nghi phạm số một.....47
Chương 6: Bí ẩn của người chết.....53
Chương 7: Người phục vụ riêng.....62
Chương 8: Người tình điển trai.....71
Chương 9: Nghi phạm số hai.....83
Chương 10: Tia hy vọng mới.....91
Chương 11: Thuật phân thân.....106
Chương 12: Lời đuôi cáo.....113

Vụ án thứ hai: Tận cùng tội ác.....123
Chương 1: Bóng ma.....125
Chương 2: Thế cục rối rắm.....133

Chương 3: Nỗi sợ hãi bao trùm thành phố.....144
Chương 4: Cơn nghiện chết người.....154
Chương 5: Hung thủ đã chết.....166
Chương 6: Người mắc bệnh dại.....175
Chương 7: Chuỗi dài chết chóc.....184
Chương 8: Phòng khám bí ẩn.....193
Chương 9: Nha sỹ giết người.....202
Chương 10: Chết là hết tội.....202
Chương 11: Truy tìm cái bóng lưng.....228
Chương 12: Tội ác với người quá cố.....239

Vụ án thứ ba: Nhìn trộm.....253
Chương 1: Mỹ nhân sang chảnh.....255
Chương 2: Nửa đêm nhìn lén.....262
Chương 3: Đoạn video nhạy cảm.....269
Chương 4: Uy hiếp tống tiền.....275
Chương 5: Kế hoạch đổ bể.....282
Chương 6: Chuột sa chĩnh gạo.....289
Chương 7: Vụ án bí ẩn.....299
Chương 8: Gột sạch hiềm nghi.....306
Chương 9: Chuyển bại thành thắng.....315
Chương 10: Đám cưới đẫm máu.....324
Chương 11: Vở cũ diễn lại.....328

Vụ án thứ tư: Lê hoa giết tận.....335
Chương 1: Bán con.....337
Chương 2: Lấy chồng thành phố.....353
Chương 3: Độc trà đoạt mệnh.....374

Chương 4: Nam nữ học sinh.....387
Chương 5: Vị khách già.....400
Chương 6: Đối tượng tình nghi.....412
Chương 7: Vụ cưỡng bức lúc nửa đêm.....428
Chương 8: Có thêm án mạng.....435
Chương 9: Mật thất đáng nghi.....447
Chương 10: Xin việc.....460
Chương 11: Sếp lớn.....465
Chương 12: Cháy nhà ra mặt chuột.....479
Chương 13: Đứa trẻ là con ai?.....494